

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"You'll laugh, you'll cry, you'll sigh happily when you finish it, then want to start rereading all over again."

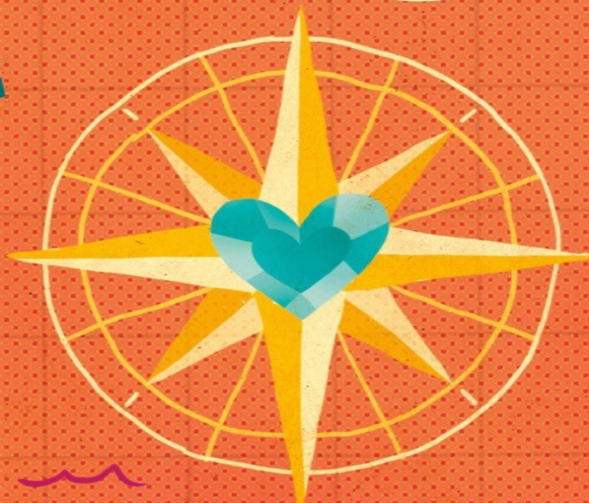
—International bestselling author India Holton

HEART MARKS

a
novel

the

SPOT

LIBBY HUBSCHER

Author of *Play for Me*

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

aise f

BENİM İÇİN OYNA

"Mutlak mükemmellik! Komik, kelebekleri harekete geçiren ve kalp dolu *Benim İçin Oyna*'da her şey var. Libby Hubscher bu kitabıyla en sevdiğim yazarlardan biri olarak yerini sağlamlaştırdı!"

-Lynn Painter, *New York Times*'in çok satan yazarı *Nothing Like the Filmler*

"*Benim İçin Oyna* beni beyzbolda yakaladı diyebilirim ama aslında Libby Hubscher'da yakaladı çünkü onun sıcak ve içten yazılarını seviyorum. New England'daki bu yatılı okul ortamına, huysuz ve isteksiz oda arkadaşına ve kendine bir şeyler kanıtlama misyonundaki bir kadına nasıl aşık olmam? Bu kitap en soğuk günde bir fincan sıcak elma şarabı gibi."

-Alicia Thompson, *Yakalama Sanatı* kitabının ulusal çok satan yazarı *Duygular*

"Son derece büyüleyici ve alıngan, sevimli kusurlu karakterlerle dolu olan *Benim İçin Çal*, hassas olduğu kadar komik ve son sayfadan sonra uzun süre aklınızdan çıkmayacak. Libby Hubscher, her kelimesi özenle ve nezaketle seçilmiş, duyguların ve aşkın dağınık güzelliğini tasvir etme konusunda bir usta. Yazdığı her şeyi okuyacağım."

-Mazey Eddings, *Late Bloomer*'ın *USA Today* çoksatan yazarı

"Tüm doğru notalara basan eğlenceli bir romantik komedi."

-Red Carpet Crash

"Bir ton kalbe sahip, sıcak ve harika bir huysuz-güneş ışığı romantizmi."

-We Live and Breathe Books

"Hubscher, yeni aşkın eski yaraları iyileştirdiği bu tatlı, zıt kutupları bir araya getiren hikâyeyle tam on ikiden vuruyor."

-*Publishers Weekly*

"Hubscher'ın son kitabını... Düşmandan aşığa hikâyelerini sevenlere ve romantizmde mizah arayanlara tavsiye ederim."

-*Library Journal*

aise f

EĞER BANA SORARSAN

"Doğru cevabı aramaya ve sonunda bazen böyle bir cevabın olmadığını fark etmeye dair incelikle işlenmiş bir övgü. *Eğer Bana Sorarsan*, otantik benliğimiz olmanın önemi ve kırılğanlığımızı kucaklamaktan alınacak keyif hakkında kalpleri onaran bir hikâye. Hem komik hem de dokunaklı olan Violet'in dağınık, umut dolu yolculuğu ve güzel aşkı, hayatın beklenmedik dönemeçleriyle mücadele eden herkeste yankı bulacak. Libby Hubscher zorlayıcı, ilişkilendirilebilir karakterler ve iç açıcı, duygusal hikâyeler yaratma konusunda bir usta. Bir sonraki kitabı için sabırsızlanıyorum!"

-#1 *New York Times* çoksatan yazarı Ali Hazelwood

"Soluk soluğa kaldım, dişlerimi sıktım ve hayatının parçalanmış parçalarını toplayıp onları eskisinden daha iyi bir şey inşa etmek için kullanırken Violet ile birlikte alkışladım."

-*USA Today* çoksatan yazarı Jesse Q. Sutanto

"Güneyli cazibesi ve kendini keşifle dolu. Libby Hubscher, hayata ve aşka yeniden başlamakla ilgili bu esprili romanında ağır duygulara hafif bir dokunuş getiriyor."

-*New York Times* çoksatan yazarı Virginia Kantra

"Hata yapmak, tavsiye istemek ve kendi mutlu sonunuzu yazmak hakkında komik, feminist, iyi hissettiren bir roman. Güldüm ve ağladım - bu roman tam anlamıyla bir keyif!"

-Freya Sampson, *The Busybody Book* kitabının *USA Today* çoksatan yazarı
Kulüp

aise f

BENİMLE CENNETTE BULUŞ.

"Kendini keşfetme, kardeşlik bağları ve yüzde 100 saf zevk veren yavaş yanan romantizmin güzel ve dokunaklı bir karışımı!"

-*USA Today* çoksatan yazarı Priscilla Oliveras

"*Benimle Cennette Buluşun* çok sürükleyici bir kitap! Hem iç açıcı hem de yürek parçalayıcı. Libby Hubscher, Marin mutluluğu kendi şartlarında bulmayı öğrenirken bizi gerçekten bir yolculuğa çıkarıyor. Maceraları o kadar canlı bir şekilde hayata geçirilmiş ki kendi #ProjectParadise'imi başlatmak istiyorum!"

-*USA Today* çoksatan yazarı Jen DeLuca

"*Benimle Cennette Buluş*, aşk, kayıp ve merak kapasitesine dair çarpıcı bir hikâye. Marin'in macerası, sorumluluk denizinde sürüklendiğini hisseden ve kıyıya doğru yüzmeye karar veren herkese dokunacak. Hubscher mizah, tuhaflık ve ham duyguların lezzetli bir karışımını ustalıkla işleyerek beni güldürdü, ağlattı ve elimden bırakamadım."

-Denise Williams, *Just Our Luck* kitabının yazarı

"Hem romantik bir kaçış hem de kız kardeşliğe bir övgü olan *Cennette Buluşalım* beni bayılttı, güldürdü ve sonra sinsice yaklaşıp ağlattı. Marin ve Sadie bu hikâyenin kalbini atırıyor; tüm vahşi ve harika dağınıklıklarıyla onlara bayıldım. Işıl ışıl umut dolu bir kitap."

-*New York Times* çoksatan yazarı Rachel Lynn Solomon

"*Benimle Cennette Buluşun* ayaklarınızı yerden kesecek. Marin'in bilinmeyene doğru attığı bu adım aşk, romantizm ve macera dolu ve Marin dağlara tırmanırken, inciler için dalarken ve kendini aşkın olasılıklarına nasıl açacağını öğrenirken Saba'nın el değmemiş sahillerinde onunla birlikteymişim gibi hissettim."

-Sonya Lalli, *Jasmine ve Jake Rock the Boat*'un yazarı

"Hubscher'ın ilk romanı aile, seyahat ve romantizm özlemi çekenler için mükemmel bir kitap. Sonsuza dek mutlu sonlarla karışık gözyaşlarına hazır olun."

-*Library Journal*

"Kardeşlik bağları ve beklenmedik aşk üzerine dokunaklı, duygusal açıdan gerçekçi bir hikâye.... Bu kitabın okuyucuların kalbini fethedeceği kesin."

-*Publishers Weekly* (yıldızlı eleştirisi)

"Çiçeği burnunda yazar Hubscher, daha kasvetli hikâye çizgilerini nazikçe örüyor, böylece okuyucular gafil avlanmıyor ama yine de tüm duygusal etkiyi hissedecekler. Romantizm güzel bir şekilde çiçek açıyor ve birkaç karmaşık ve sevimli ikincil karakter olsa da, bu esas olarak Marin'in hikayesi çoğunlukla kendi büyüleyici anlatımıyla anlatılıyor. Mendiller elinizin altında olmalı."

-*Booklist*

"Sadece esintili bir romantik komedi değil, *Meet Me in Paradise* hayatın inişli çıkışlı ikilemini yakalıyor. Bu romantik komedide tropik tatilde yaşanan aksilikler, filizlenen bir romantizm ve alttan alta gelen bir kalp kırıklığı var."

-Raf Bilinci

LIBBY HUBSCHER'IN BAŞLIKLARI

Bana Sorarsanız

Benimle Cennette

Buluşun

Benim İçin Çal

Heart Marks the Spot

HEART MARKS *the* SPOT

LIBBY HUBSCHER

BERKLEY ROMANCE
NEW YORK

BERKLEY ROMANTİZM
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC 1745
Broadway, New York, NY 10019
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2025 Elizabeth Hubscher Okuyucu
Rehberi Telif Hakkı © 2025 Elizabeth Hubscher

Libby Hubscher tarafından yazılan *Benim İçin Çal* kitabından alıntıdır telif hakkı© 2023 Elizabeth Hubscher
Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uydüğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojilerini veya sistemlerini eğitmek amacıyla kullanılamayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılamayacağını unutmayın.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Kapak tasarımı

ve çizimi Vikki Chu'ya aittir.

Kitap tasarımı Kristin del Rosario, e-kitap için uyarlayan Estelle Malmed İç sanatlar:

Vikki Chu tarafından kalp pusulası;

Kağıt arka plan© Mark Carrel/Shutterstock

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data İsimler:

Hubscher, Libby, yazar.

Başlık: Heart marks the spot / Libby Hubscher.

Açıklama: İlk baskı. | New York : Berkley Romance, 2025.

Tanımlayıcılar: LCCN 2024050605 | ISBN 9780593547243 (ticari cilt) | ISBN 9780593547250 (e-kitap) Konular:

LCGFT: Romantik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3608.U2524 H43 2025 | DDC 813/.6-dc23/eng/20241119 LC

kaydı <https://lccn.loc.gov/2024050605> adresinde mevcuttur

E-kitap ISBN 9780593547250

Ürün güvenliği ve uyumluluğu için AB'deki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda, <https://eu-contact.penguin.ie> adresidir.

pid_prh_7.1a_152481315_c0_r0

İÇİNDEKİLER

Adanmışlık

Yazarın Notu

Birinci Bölüm:

Geçmiş Birinci

Bölüm Bölüm

Bölüm İkinci

Bölüm Bölüm

Üçüncü Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Yedinci Bölüm

Sekizinci

Dokuzuncu Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Onbeşinci

Bölüm Onuncu

Onbirinci Oniki

Onüçüncü

Onördüncü

İkinci Bölüm:

Şimdi On Altıncı

Bölüm On Yedinci

Bölüm Bölüm On

Sekizinci On

Dokuzuncu Bölüm

Yirmi Bölüm Yirmi
Bir Yirmi Yirmi Yirmi
Yirmi Bölüm İki
Bölüm Yedi Üç Bölüm
Bölüm Dört Beş
Bölüm Bölüm Bir Otuz
Otuz Otuz Otuz Otuz
Yirmi Yirmi Yirmi
Yirmi Dokuz Altı
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Dört Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Sekiz Otuz Otuz Otuz
Otuz Otuz İki
ÜçBeşAltı Bölüm Yedi
SekizDokuz Bölüm
Kırk
Bölüm Kırk Bir Bölüm
Kırk Kırk Kırk Kırk Kırk
İki Bölüm Üç Bölüm Dört
Bölüm Bölüm AltıBeş
Sonsöz

Teşekkür Okuyucu
Rehberi
Tartışma Soruları Benim
İçin Çal'dan Alıntı

Yazar Hakkında

*Son bir parça umuda
tutunan herkes için*

YAZARIN NOTU

Define avcılığı ilk kez kitap okumaya benzer. Bu bir inanç sıçraması ve büyük bir ödül vaadi için biraz risk almaktır. Bu macera romantik bir eğlenceyle dolu olsa ve sonsuza dek mutlu bir şekilde sona erse de, yol boyunca bazı zorluklar ve hassas konular var. Bu kitap ebeveyn ve romantik terk edilme, sözlü taciz, geçmişte bir ebeveynin ölümü ve alkol bağımlılığı temalarına değinmektedir. Kısa süreli hafif şiddet, tehlike (ciddi bir hayati tehlike içeren su altı olayı dahil) ve deniz tutması da mevcuttur. Bu konular sizin için hassas ise, lütfen dikkatli bir şekilde giriş yapınız.

BİRİNCİ BÖLÜM

Geçmiş

Hazine aramak her zaman cesur bir macera ve
haritalarda işaretler değildir,
Bazen evren hizalanır
evden uzakta sessiz bir gecede
Sizi ve aradığınız şeyi aynı yerde buluşturmak için.
İzlanda'ya bir şey aramaya geldim.
Ve onu buldum.
Keşke hazır olsaydık.
Birbirimize ilk kez aşık olduğumuz an.

Seni seviyorum çünkü tüm evren seni bulmama yardım etmek için bir araya geldi.

-PAULO COELHO, SİMYACI

BİR

Stella

I' hayatımı kayıp şeyleri arayarak geçirdim. Ama bu gece değil. Efsanevi Gunnarsson'un hazinesini bulma umuduyla batı İzlanda'nın vahşi doğasında yaklaşık iki hafta dolaştıktan ve elleri boş döndükten sonra, arkadaşlarım beni Selfoss'ta bir barda rahat bir akşam geçirmeye zorladılar. Önce itiraz ettim ama sonra Zoe su toplamış ayaklarını gösterdi, Gus bu Kasım gezisinin bir tatil olması gerektiği hakkında bir şeyler mırıldandı ve Teddy masmavi gözlerini benimkilere dikti, yüz ifadesi yarı yalvarırcasına, yarı cesaretle. Kağıt mendilden yapılmış bir köprü gibi çöktüm.

Gus karavanı küçük çakıllı bir arazinin kenarına park etti ve biz de paltolarımızı giyerek Teddy'nin Bónus'tan alışveriş yaparken yerel birinden duyduğu bara doğru nemli soğuğa doğru yola koyulduk. Hljáar Nætur - Zoe'nin cep deyim kitabına göre Sıcak Geceler - bir açık hava tesisinin yanındaki bodur bir metal binada yer alıyordu. Zengin ahşap aksanları, şömineleri ve avizelerden tavandan sarkan çıplak ampullere kadar çeşitli bastırılmış, eklektik ışıklarıyla iç mekan adının hakkını veriyordu. Rahat bir yerdi. Bir köşede loş bir köşe bulduk ve yumuşak vintage kanepelere yerleştik.

"Bizi dinlediğine memnun değil misin, Stella?" Teddy şapkasını çıkarıp kumlu sarı saçlarını dağınık bırakarak sordu. Saçlarını tekrar topladı. "Burası mükemmel bir yer."

Yakınlarda duran küçük bir grup kadın ona baktı. Avustralya aksanıyla konuşan bir kadın elini ağzına kapatmadan önce, "Ben söyleyeyim," dedi.

Arkadaşları kıkırdadı ve sonra kulak mesafesinden uzaklaştı.

Zoe koyu renk buklelerini geriye itti ve yüzünü buruşturdu. Yıllar geçtikçe Teddy etraftayken bir dinleyici kitlesine sahip olmaya alışmıştık. James Dean görünüşü ve büyüleyici karizmasının birleşimi genellikle manyetik olduğunu kanıtlıyordu. İlgiden hoşlanıyordu ve sonuç olarak, hayranları asla uzun süre kalmasa bile asla yalnız değildi.

"Herkes ne içiyor?" Ben sordum. "Ben ısmarlıyorum." "Bira," dedi Gus.

"Buzlu votka." Zoe başını ayaklarına doğru eğdi. "Acı için."

"Özür dilerim," dedim. "Botlarını kırman konusunda seni uyarmıştım."

"Hiç pişmanlık duymuyor," dedi Zoe, dudaklarında bir gülümseme belirerek.

"Stella içki ısmarladığına göre kendini çok kötü hissediyor olmalı," dedi Gus ona. "Bizi en son ne zaman dışarı çıkardı?"

"Üç sezon önce, Key West'te," dedi Teddy.

"Ah, evet." Zoe çoraplı ayağına masaj yapmak için uzandı. "O gün hava çok dalgalıydı ve *Lucky Strike*'tan önce sahip olduğumuz o küçük teknedeaydık. Stell içeri girmeyi reddetti çünkü çektiğimiz metal dedektörü bir şey bulmuştu. Gus da ben de çok hastaydık. Soğutucunun içine kustu."

Gus'ın Igloo'yu göğsüne bastırarak kucaklayan iri cüssesinin görüntüsünü unutmak mümkün değildi ve o şeyin heyecan verici bir şey olmadığı, sadece bir zincir olduğu ortaya çıkmıştı. Yolculuğun geri kalanını bu kötü kararı telafi etmeye çalışarak geçirdim.

Teddy bir kolunu bana dolayarak, "Stella çok odaklanmış," dedi. "Ve bunun için onu seviyoruz. Onun liderliği olmasaydı, hepimizin elleri yumuşak olurdu ve hiç hikâyemiz olmazdı. Hadi, hırçın lider. İçecekleri getirelim."

"Zoe'nin ayaklarına ve Gus'ın soğutucuya kusmak zorunda kalmasına üzülüyorum," diye itiraf ettim Teddy'ye, arkadaşlarımızdan kurtulduktan sonra.

"Bu geziyi bırakacak kadar kötü mü?"

"Aceleci davranmayalım."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum. Ayrıca tüm bu tatil olayının tamamen saçmalık olduğunu ve bizi yakınlarda ve uzaklarda

Çalınan Hazine'nin yerini gösteren bir sonraki ipucu. Bu yüzden botlarımı kırdım."

Tarafsız bir ifade takınmaya çalışarak Teddy'ye baktım.

Kaşlarını kaldırdı ve bana komik bir şekilde baktı. "Kabul et. Haklıyım, değil mi? Gunnarsson'un hazinesi bir ipucu, sadece amaca ulaşmak için bir araç... tabii o lanet şeyi bulabilirsek."

"Beni en iyi sen tanırsın," diye itiraf ettim. O tanıyordu. Hazineye kafayı takıp iyi vakit geçirmemiz gerektiğini unutmam yeni bir şey değildi ama benim arama nedenlerim arkadaşlarımla aynı değildi. Onlar keşfetmeyi, dalmayı, bunun olasılığını seviyorlardı. Ben sevmiyordum. Hazine avcılığı benim kanımda vardı ve kanıtlamam gereken bir şey vardı. Dördümüzün on yıl önce Kuzey Carolina'nın Dış Kıyılarında buluşması ve Karasakal'ın hazinesinin bir parçası olduğuna inandığımız bir Sekiz Parçası bulmamız tesadüftü. Ondan sonra da müptelası oldular. Her yaz bir ay boyunca sadece dördümüz bir araya geliyor, geçmişten, benim geçmişimden gelen ipuçlarına dayanarak efsanevi zenginlikleri arıyor, gerçek dünyaya geri dönmek zorunda kalana kadar birbirimizin ve avın heyecanının tadını çıkarıyorduk. Teddy hâlâ boynunda o Sekiz Parçası'nı taşıyordu; ailemin bana sekizinci yaş günümde verdiği ve hiç çıkarmadığım parçaya benziyordu. Her neyse, arkadaşlarım için işin zevk alma kısmı özellikle önemliydi, çünkü şimdiye kadar yaptığımız gezilerden pek çok anı, Teddy'nin avukatlarının Bahama hükümetiyle yasal bir mücadele içinde olduğu muhteşem bir yakut kolye, bir sürü antika para, birkaç küçük zümrüt parçası, meşhur zincir ve bir sürü paslanmış çöp çıkmıştı. Kendimize ait olduğunu iddia edebileceğimiz kayda değer bir şey yoktu. Henüz büyük bir enkaz bulamamıştık ve asıl hedefim olan Deniz İnsanlarının Çalınan Hazinesi ve içerdiği söylenen nadir kırmızı Fil Yüreği Elması da fısıltıyla anlatılan efsaneler kadar zor bulunuyordu. Ama bu yolculuk farklıydı. Sorun sadece her zamanki zamanlamamızın ya da arama yerimizin değişmesi değildi. İzlanda'ya ayak bastığımız andan itibaren ellerimde başlayan ağrı bana nihayet büyük bir şey bulmaya yakın olduğumuzu söylüyordu.

"Yarın eğlenceli ve rahatlatıcı bir şeyler yapsak ve Amerika'ya dönmeden önce bunu onlara telafi etsem nasıl olur?" Dedim ki. "Belki biz

kuzeye gidip Flúðir'deki Gizli Lagün'ü ziyaret edebilir miyiz?"

"Kulağa harika geliyor. Daha sonra da yakınlardaki bataklıklara bakıp Gunnarsson'un altınının oralarda saklı olup olmadığına bakarız. Muhtemelen havaalanı yolunda bir tane vardır, değil mi? Bu kadar uzun zamandır arkadaş olmamıza rağmen hâlâ beni kandırabileceğini düşünmen çok güzel." Güldü. "Hepimiz bu seyahatlere çıkarken neye imza attığımızı biliyoruz. Ben seni destekliyorum. Özellikle de şimdiye kadar güven fonumun yarısını sana yatırdığım için. Dürüst olmak gerekirse, bu noktada maaş günümü beklemekten başka seçeneğim yok."

Teddy'ye omzumla vurdum. "Bunun hangi kısmının daha saçma olduğundan emin değilim - paranın yarısını harcadığın fikri mi yoksa sadece hazinemizi bulduğumuzda para kazanmak için burada olduğun fikri mi?"

"Bu kadar sadık olduğum için şanslısın," dedi bana. "O ikisi ilk fırsatta St. Thomas'ta her şey dahil bir spa için seni terk eder. Onlar bizim kadar sert değiller."

Zoe ve Gus'ın aşk koltuğunda oturdukları yere dönüp baktım. "Bundan emin değilim," diye mırıldandım. "Dün gece oldukça serttiler."

"Bence onca yıllık özlemiden sonra işi bir sonraki seviyeye taşımaları güzel."

"Sen umutsuzca uyumaya çalışırken uyku tulumu jimnastiği rutinleri sırasında sana çarpıyor olsalardı bunu söylemezdin, ama yine neredeydin...? Sigrún, Helga; Tanrım, bilmiyorum Ted. Tüm yerel yatıya kalmaları takip etmek zorlaşıyor."

Arkadaşlarım adına mutlu olmak istiyordum ama onların takılmasını hoş bulmuyordum. Tehlikeli olduğunu düşünüyordum. Elbette, iki eski dostun bir sonraki seviyeye geçmesi ilk başta hoş görünür ama ne kadar yükseğe çıkarsan o kadar sert düşersin. Bunu çok iyi biliyordum. İşler yolunda gitmezse ne olacağını düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum. Arkadaş grubumuzun, bu küçük ailemizin darbeden sağ çıkamama ihtimali çok yüksekti. Elbette, geri kalanların yedek planları, işleri ve aileleri vardı, ama benim için hepsi bu kadardı... kendi kişisel kutsal kasemi bulma görevim hariç. Hayır. Karışımımıza romantizmi katmak berbat bir fikirdi. Teddy'nin saf karışık turizm yaklaşımı daha tavsiye edilebilir görünüyordu. Ama bu bile beni

biraz sinirlendim. Bu gezilerin birlikte vakit geçirmek ve onca denemeden sonra nihayet büyük bir hazine bulmak, tüm hazine avcılığı dünyasının bulunamaz sandığı şeye yaklaşmakla ilgili olması gerekiyordu, ama bu sefer arkadaşlarım daha çok yanlış türden bir şans yakalamaya odaklanmış gibiydiler.

"Fazla düşünmeyi bırak, Stella," dedi Teddy, çatık kaşlarımı düzleştirmek için başparmağını kullanarak. "Bu durumla ilgili tek sorun, iki karavan almalıydık, böylece onların aşk faaliyetlerine maruz kalmak zorunda kalmazdın - çünkü açıklanamaz bir nedenden dolayı kendin hiçbirine katılmayı reddediyorsun." Bana kredi kartını uzattı ve ben de ona ters ters baktım. "Ben tuvalete gidiyorum. Bana bir Einstök beyaz bira söyler misin? Her şeyi geri taşımana yardım edeceğim."

"Ben de *katılıyorum*," diye mırıldandım arkasından. "Bazen." Ki bu doğrudu. Hafif ve kolay olması ve kendimi kaptırmamam koşuluyla, arada sırada aşk maceralarına atıldığım olmuştu. Hazineye yatırım yapmak bir şeydi, ama potansiyel kalp kırıklığına imza atmak - bu benim yaptığım bir şey değildi. En azından Ted ve ben ders dışı faaliyetlerimizi tamamen eğlenceli ve sıradan tutmanın en iyisi olduğu konusunda hemfikiridik. Barın arkasındaki soluk saçlı bir kadına işaret ettim. "Bir buzlu votka ve üç beyaz bira alabilir miyim?"

"İzlanda Doppelbok'unu denediniz mi?"

Yüzümü döndüğümde, tereyağı kıvamında, derin ve zengin bir sesin sahibiyle karşılaştım. Yanımdaki bar taburesine oturmuş, birasının etiketini karıştırıyordu. Volkanik bir kumsalın simsiyah saçları yüzünün üst yarısının görünmesini engelliyordu.

"Dopplebok'un eğlenceli ismi ve" -etikete bakmak için biraz daha yaklaştım- "kırmızı burunlu Viking Rudolph'un şişeyi süslemesi dışında nesi bu kadar harika?"

Yavaşça döndü, yüzünü kaldırdı, bir eliyle saçlarını geriye iterken diğer eliyle birayı bana doğru kaydırды. "Kendin gör."

Yabancıнын gözleri çarpıcı, buzul mavisiydi. Burnunun çizgisini takip ederek dolgun, gülümsemeyen dudaklarına ve keskin olduğu kadar güçlü bir çeneye ulaştım. İlk bakışta, tam da *ilişkiye girmek* isteyeceğim türden *bir* adamdı.

Eğer gözlerinin altındaki uykusuzluğu haykıran mağlup ifade ve gölgeli yarım aylar olmasaydı, akşam için bu kadar yeterdi. Garipti ama neredeyse daha önce gördüğüm birine benziyordu, sadece nerede olduğunu düşünemiyordum. Onu tanımaya çalışırken o kadar çok zaman harcadım ki barmen boğazını temizledi. Şişeyi aldım ve dudaklarıma götürdüm. Tavsiye ettiği biranın tadı malt ve çikolataydı, pürüzsüz, zengin bir bitişi vardı... ve ben pek bira içen biri bile değildim.

"Bu çok lezzetli," dedim adama. "Çok iyisin."

Birayı benden geri aldı. "Teşekkürler. Gerçi bu düşüncede yalnız olabilirsiniz. Kitap eleştirmenleri de dahil olmak üzere aynı fikirde olmayan binlerce insan sayabilirim."

"İki tane de Doppleboks alabilir miyim?" Barmene sordum. Fazladan birayı adama uzattım. "Yeniden doldurmaya ihtiyacınız var gibi görünüyor. Kitap eleştirmenliği de neyin nesi?" diye sordum.

"Bunu duydun mu?" Yüzünü buruşturdu. "Korkarım öyle."

Bir süre sessiz kaldı, yüz ifadesi dalgındı. "Ben bir roman yazarıyım."

"Gerçekten mi?"

"Hâlâ öyle miyim bilmiyorum ama bir zamanlar öyleydim. Bu çok mu inanılmaz?" diye sordu.

Omuz silktim. "Herkesin filmlerde veya kitaplarda sahip olduğu ama kimsenin gerçekten yapmadığı bir kariyer gibi görünüyor. Ne yazıyorsun?"

"Macera Kurgu, çoğunlukla." O durakladı. "Şu anda, Ben Yazmak *dışında* her şeyi yapıyorum."

"Bildiğim bir şey var mı?"

Bu sessizlik süresi ilkinden daha uzundu. "The Casablanca Chronicles." Dizinin adını o kadar lakayt bir şekilde söyledi ki neredeyse kaçırıyordum.

Bu adam şu anda ciddi olamazdı. Biliyor muydum? Tüm zamanların en sevdiğim dizisiydi. Kitabın bittiğini ve ana karakter Clark Casablanca'nın akıbetini asla öğrenemeyeceğimi öğrendiğimde, üzüntülerimi çok fazla cin gimletle - Clark'ın tercih ettiği içki - boğarak ve yazarı bir kitap daha yazmaya zorlamanın yollarını düşünerek bir akşam geçirdim. *Bu* yüzden bu adam tanıdık geliyordu. Onu daha önce de görmüştüm.

Kitap kapaklarının arkasındaki fotoğrafta sakallı ve gözlüklüydü.

"Duymuştum," dedim. Sonra soğukkanlı davranarak ekledim, "Adın neydi?"

"Huck Sullivan." *Huck Sullivan*. İçimi çılgınca bir enerji doldurdu. Elini sıkamak için titreyen elimi uzattım. Huck Sullivan'la aynı birayı paylaşıyordum. Huck Sullivan'la gerçek bir insani temas kurmak üzereydim. Kendimi çimdikleme dürtüsüne direndim.

"Ben Stella Moore." Huck parmaklarını parmaklarıma doladı ve parmak uçlarımda hissettiğim o garip özlem bir anda yok oldu, yerini tenimde hafif bir karıncalanma aldı. Eli sıcaktı ve tutuşu güçlüydü, ama aşırı sert değildi.

"Peki, yazar olmanın inanılmaz olduğunu düşünen Stella, ne iş yapıyorsun?"

Omuzlarımı bir parça kaldırdım. "Şu ve bu," dedim, ki bu doğrudu, ama aslında ilgi çekici görünmeye çalışıyordum. Boş zamanlarımı mülk bakımı yaparak ve balıkçı teknelerinde ek iş yaparak geçirdiğim gerçeği, en sevdiğim yazarın benim hakkımda edinmesini istediğim ilk izlenim değildi. Ayrıca, kendimden çok fazla şey paylaşmamanın daha güvenli olduğunu öğrenmişim.

"Çok gizemli. Sizi İzlanda'ya getiren nedir?" "Önce sen," diye meydan okudum.

Karşı çıkmasını bekledim ama onun yerine şişe etiketinin köşesini çekti. "Sanırım ilham arayışında olduğumu söyleyebilirsiniz," dedi. "Yeni bir kitap üzerinde çalışıyor olmam gerekiyordu. Son kitaptan sonra bunu söylemek yapmaktan daha kolay."

Cesaretlendirici bir şeyler söylemek istedim ama ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Casablanca Günlükleri'nin son kitabı çok güzeldi, ama sonu... muhteşem, dolambaçlı bir otoyolda araba sürmek gibiydi, saçlarınızda rüzgar esiyor, teninizde ılık tuz esintisi ve sonra aniden yol kayboluyor ve araba denize düşüyor. İkinci bir kopya aldığımı hatırlıyorum çünkü benimkinin yanlış basıldığından ve son elli sayfasının eksik olduğundan emindim. Eleştirmenler nefret etmişti. Edebi

Casablanca Günlükleri'nin yükseliş ve çöküşü.

New York Times, *Huck Sullivan*'ın pes ettiğini yazdı.

Gereksiz yere kaba görünüyordu, ama o zaman haksız da sayılmazlardı. Görünüşte pes *etmişti*. Üç yıldır bir kitabı çıkmamıştı. "O zamandan beri yazdığım her şey berbat, basmakalıp saçmalıklar. Ya da bazı Bir klasiğin çakması, daha kötüsü yapılmış, dikkatinizi çekerim. Bırakın açmayı, dizüstü bilgisayarına bile zar zor bakabiliyorum. Sanırım vahşi ve bambaşka bir yere taşınmanın beni kendime getireceğini düşünmüştüm; ajansım da öyle yaptı. Buraya kendi isteğimle gelmedim..."

"Nasıl gidiyor?"

"Süper. Şimdiye kadar bu gezinin bana kazandırdığı tek şey, mesleğimi koyun çiftçiliğine çevirmeyi şiddetle düşünmem oldu."

"Koyunlar çok şirin."

Bu, ondan bir gülümseme kazandı ve beklediğim kadar sıcak ve davetkârdı. "Değil mi? Westman Adaları'na gittim ve okyanusun yukarısındaki bu uçurumun yakınındaki bir tarlada durmuş dünyadaki yerimi düşünüyordum ve bir tanesi paytak paytak yanıma gelip burnuyla bacağıma vurdu."

"Kulağa hayat değiştirici geliyor."

"Oh, öyleydi. Yazar tıkanıklığıma çare olmadı ama kendimi denize atmaya daha az meyilli hissettim, yani bu da var. Her neyse, ben sana kendi hikayemi anlattım Stella Moore. Şimdi sıra sende."

Ona anlatmalı mıyım diye düşündüm. Dördümüzün keşif gezilerimizde neler yaptığımızı kendimize saklıyoruz - ne de olsa hazine avcılığının tehlikeleri var - ama Huck Sullivan'da içimi dökmek istememe neden olan bir şey vardı. Belki de kitaplarını okuduğum için onun nasıl bir adam olduğunu bildiğimi hissetmiştim... cesur, güvenilir ve gerçek biri. Bana karşı tamamen savunmasız olan biri. Aptal bir hayalperest olduğumu düşünmek yerine benim odak noktamı ilgi çekici bulan biri.

Neden bilmiyorum ama normalde yaptığım gibi kendimi tutmak istemedim. Ona anlatmak istedim.

Çünkü yazdığı her kelimeyi okuduğum için tanıdığım Huck Sullivan bunu yutacaktı. Öyle umuyordum. Ve sadece *Einstein*'ın *Çabası* adlı ikinci kitaptan beri onun hayalini kurduğum için değil.

Bir nefes aldım ve masum bir imza gününün Barnes & Noble'ın arka odasında birbirimize dolanmamızla sonuçlandığını kaç kez hayal ettiğimi düşünmemeye çalıştım. Yanaklarımdaki kızarıklığın şehvet dolu bir fantezinin gerçekleşmesinden ziyade alkolle ilgili olduğunu umuyordum. "İster inan ister inanma, ben de bir şey arıyorum."

Ağzının köşesi kıvrıldı. "Öyle mi, neymiş o?"

Bir an için dudaklarımı birbirine bastırdım, gülmeye hazırlandım.

"Bir hazine arıyorum."

Anlayış gözlerinde parladı, buzul havuzunda bir anlık şimşek çaktı ve sanki bedenim nefes almayı unuttu. Hava almak için kendimi zorlamam gerekti. Taburesinde bana doğru döndü; bu sırada dizi kalçama çarptı ve beni neredeyse erimiş lav haline getirdi. "Peki *bu* nasıl gidiyor?" diye sordu, sesi alçak ve entrika doluydu. "Sen de koyun çiftçiliği yapmayı düşünüyor musun... yoksa buldun mu?"

Biramdan yavaşça bir yudum aldım, şişeyi aramıza indirirken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Yüzlerimiz sadece bir fısıltı kadar birbirinden uzaklaşana kadar onu kendime doğru salladım ve sesimi alçalttım. "Şu ana kadar bulduğum tek şey sensin."

İKİ

Huck

B Hala kitaplarımın tanıtımını yaptığım zamanlardı. Hala kitap yazdığım zamanlar.

-NPR'dan bir röportajcı bana fikirlerimi nasıl edindiğimi sordu. Görünüşte basit bir soruydu. Anladığım bir ilgiydi. Ne de olsa yaratıcı süreç ve ilhamın kendine özgü doğası ilgi çekicidir. İnsanlara perdenin arkasına bir bakış borçluydum, her ne kadar içimden bir parça *Oz Büyücüsü*'nde olduğu gibi mikrofonlu adam tarafından hayal kırıklığına uğratılacaklarından endişe etse de... Yine de paylaşmaktan mutlu olmalıydım. İzleyen insanlar kitaplarımı satın aldılar, birinci sınıf öğretmenleri gibi bana yıldızlar dağıttılar -Aferin Huck, ünlem işareti, gülen yüz. Dört buçuk yıldız, yuvarlandı. Kiramı ödediler ve özgüvenimi beslediler. Bana değersiz olduğumu unutturdular; en azından beni sevdiklerinde, bana harika olduğumu söylediklerinde unutturdular. Onlara ilgi, erişim ve sorularına cevap borçluydum. Hayatımın tarlalarını ilham tohumları için biçmekle ilgili şiirsel bir konuşma yapmışım ve sunucu henüz hakkında uygunsuzluk iddiaları olmayan ünlü bir şefle yemek pişirme bölümüne geçmeden önce ilgileniyormuş gibi yaparak cömertçe başını sallamıştı.

Fikirlerimi nasıl edindiğime dair bir cevabım yoktu.

Bilseydim, onları aktif bir volkanın tepesindeki bir barda bir şişe biranın dibinde bulmaya çalışmazdım. Aylar önce, menajerim ve uzun zamandır arkadaşım olan Jim benimle gerçekleri konuşmaya karar vermişti. "Dinle, Huck. Baskıyı elimden geldiğince erteledim. Bir şeyler yazmalısın. Ne var?"

Bu bunalımdan kurtulup yeni bir şeyler yapman için ne yapman gerekiyor?"

Benim de bu soruya verecek bir cevabım yoktu. Yazmamı engelleyen diğer tüm yolları tüketmiş ve o kadar demoralize olmuşum ki Jim hemen telefonu kapattı, kendi parasıyla İzlanda'ya bir seyahat rezervasyonu yaptı, çantamı hazırladı ve beni piste itti. Bunu asla kendi başıma yapamayacağımı anlayacak kadar beni iyi tanıyordu.

Bu gezi bir şeyler yapmak için son şansım gibi geliyordu ama o kadar başarısız oluyordum ki, bu noktada İzlanda'ya kalıcı olarak taşınmam, adımları değiştirmem ve tamamen inzivaya çekilmem gerekebileceğini düşündüm. Artık kitap yok, soru yok. Dil bilmemem ciddi bir artıydı. Yine de barda kendi işine bakan bir kadın duruyordu ve anlaşılabilir bir nedenle kendimi onunla konuşmak *isterken* buldum. Daha varlığını kabul etmeden önce bile. Kitaplarımı tanıdığına bile, ki bu beni şok etti.

Son kitabım battıktan sonra, sosyal medyada beni geçmişte kalmış ya da daha kötüsü olarak nitelendiren paylaşımları okuyarak kendimi cezalandırdım. Adımın kasıtlı olarak Hack Sullivan ile karıştırıldığını görmeye ve vazgeçmemi, yeraltına inmemi, bir daha asla bir şey yazmamamı söyleyen kesin mesajlar almaya alıştım. Konuşmaya cesaret edemediğim daha kötü şeyler. Belki de bu mesajların beni etkilemesine izin vermeliydim. Çoğu daha önce duymadığım şeyler değildi. Kendi yetersizliğim, kendimi kamusal tüketim için ortaya koymadan önce içime işlenmişti. Yazma konusundaki isteksizliğim korkunç bir ataletten daha fazlası olmalıydı. Yıllarca denedikten ve şimdi de İzlanda'ya, taştan şiire ilham verebilecek bir yere yapılan bu yardım gezisinden elim boş döndükten sonra, sorunum her neyse, bunun üstesinden gelebileceğim bir şey olmayabileceğine inanmaya başlamıştım. Yine de konuşmaya başladık ve hiç durmadık. Ona Casablanca Günlükleri'nden bahsettim ve o içkisini yüzüme fırlatmadı. Bir şekilde beni rahat hissettirmeyi başardı. Normalde beni kendimden nefret etme kuyusunun dibine gönderecek olan çöküşümü ona anlatmaktan koyunlar hakkında gülmeye geçtim.

En son ne zaman güldüğümü hatırlamaya çalışarak beynimi yokladım. Aylar mı? Yıllar mı? Hayır, gerçekten yıllar mı olmuştu? Bu süre zarfında *Brooklyn Nine- Nine* ve *Young Sheldon*'ı art arda izlemiştim, yani hayır, arada gülmüştüm ama başka bir insanla değil. Ona kadar. Bu doğaldı. Çok kolaydı. Sonra bana kendinden bahsetmeye başladı ve ben de bağlandım. Konuşurkenki odaklanması tamamen büyüleyiciydi; neredeyse sorunlarımı unuttuyordum.

"Bir tane daha getireyim mi?" diye sordu barmen.

Başımı salladım. Biram boştu, ama Stella'nın İngiliz altın ve gümüşünden bir servet biriktiren Arnbjörg Gunnarsson adında bir Viking hakkında anlattığı hikâyeye beni o kadar etkilemişti ki, neredeyse onun sözleriyle sarhoş olacaktım. Ona bir göz attım. Elleriyle, neredeyse sanatsal kavisler çizerek ve ince jestler yaparak konuşmasında bir şeyler vardı. Onu izlemekten kendimi alamıyordum. Eski metinleri ve İzlanda efsanelerini anlatırken adeta coşkuyula parıldıyordu. Kendimden geçmişim. Kendine güven ve heyecanın birleşimi, yüzeysel olarak sıkıcı sayılabilecek bir konuyu, dinlemeye doyamadığım bir konuya dönüştürdü. Artık yazar sıfatını taşımasam da, ana karakter enerjisine sahip olduğundan emindim.

Stella elimden bırakmak istemeyeceğim bir kitap gibiydi. Bir sonraki adımda ne olacağını öğrenmek için insanın bütün gece uyumamasına neden olabilecek türden. Nasıl olmuştu da bu görkemli enerji topu evimden binlerce mil uzakta, İzlanda'nın ortasında rastgele bir barda karşıma çıkıvermişti? Merak ettim. Şanslı bir adam değildim; son dört yıl bunu benim için doğrulamıştı. Ama bu rastgele yerde beni buldu ve bar muhtemelen başarısız bir yazardan çok daha ilginç olan estetik açıdan hoş insanlarla dolu olmasına rağmen kaldı ve benimle konuşmaya devam etti.

Sanırım güzel olmasaydı bile onu ilginç bulabilirdim. Yine de güzeldi - yeşil, altın ve kahverenginin kaleydoskopu olan ela gözleri; omuzlarına dökülen altın rengi saçları; çillerle dağılmış pürüzsüz bir cildi vardı. Dudakları pembe ve belli belirsiz çatlamıştı; keşke cebimde dudak nemlendiricisi taşıyan bir adam olsaydım da onu sürerken günü kurtaran bir kahraman gibi sallayabilseydim diye düşünerek kendimi onun ağzına bakarken buldum.

"Bu Gunnarsson denen adam bir akıncı mıydı?" Aklımı onun dudaklarından uzaklaştırmaya çalışarak sordum. "Ve bir şair? Bu ilginç bir kombinasyon."

Başını salladı. "Öyle, değil mi? Ama evet, sözde öyleydi. Soyunu, fetihlerini ve hazinesini nasıl gizlice sakladığını anlatan Gunnar's Saga'da yer alıyor. Birkaç epik şiir ona atfedilir. Destana göre, hazinesini saklamak için dört hizmetkârını gecenin köründe bir bataklığa götürmüş, ancak hizmetkârlar bir daha geri dönmemiştir. Destan, güney İzlanda'da hazinenin saklanmış olabileceği birkaç yerden bahseder, ancak hiç kimse onu bulduğunu iddia etmemiştir."

"Belki de gizlice saklamışlardır?"

Kadın başını salladı. "Yani, sanırım, ama eski İngiliz gümüşü sandıkları, altın kolluklar, hatta belki de değerli metaller ve mücevherlerden yapılmış devasa bir balta? Bir insanın kimse fark etmeden kulübesinde saklayabileceği türden şeyler değil bunlar. Aksini gösteren herhangi bir kanıt olmadığına göre, hiç bulunmadığını varsaymak zorundayız."

"Yani hâlâ dışarıda bir yerde."

Telefonundan bazı resimler açtı ve bana doğru itti. Telefonu ondan aldığımda parmak uçlarımız bir anlığına temas etti, kuru havada aramızda bir statik elektrik kıvılcımı boşaldı. "Destanda önemli yerleri işaretleyen altı mağara var, ama bu" -vurgu için masaya vurdu- "Þórsmörk yakınlarında, üzerinde 'Hér liggur gull og silfur Gunnarsson' yazan bir levha var. "

Arkama bakmadan önce kısa bir süre gözümü kısıtım. Bana dikkatle bakıyor, tepkimi bekliyordu.

"Kulağa geldiği gibi mi?" diye sordum. Birkaç haftadır İzlanda'da olmama ve dili öğrenmek için harcadığım saatlerin boşa gitmiş olmasına rağmen, bazı kelimeler belli belirsiz tanıdık geliyordu.

Bana komplocu bir sırıtış hediye etti ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Bu hareket, ensesine gizlice yerleştirilmiş, küçük ve özel, pusula gülü şeklindeki bir dövmeyle ortaya çıkardı. Orada olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu, tenindeki bu küçük gizli hazineyi o anda kalabalığın içinde sadece ben biliyordum.

"Burada Gunnarsson'un altın ve gümüşü yatıyor," dedi. "Yine de hiçbir iz yoktu. Her neyse, şimdiye kadar yaşadığı yer olan Güney İzlanda'nın her yerini aradık ama orada hiçbir şey bulamadık. Sonra aklıma bu fikir geldi. Destan ayrıca Gunnarsson'un gerçek yeri kimseye söylemediğini söylüyor ve bu beni düşündürdü... belki de destanda önerilen yerler yanlıştır? Gönderdiği dört adam asla geri dönmedi, bu da bana konumun açıklanmasını istemediğini gösteriyor. Gunnarsson zeki bir adamdı, egoist ve gururluydu. Oğullarını severdi ama hazinesini onların kazanmasını isterdi. Bir şeyi gözden kaçırıp kaçırmadığımızı merak etmeye başladım. Aklıma destanın doğrudan Gunnarsson'dan gelen tek bölümünün şiirler olduğu geldi."

"Şiirlerden birinde oğullarının çözmesi için bir ipucu bıraktığını mı düşünüyorsun?"

"Aynen öyle. Şiirlerde hazinenin nerede saklı olabileceğine dair bize fikir verebilecek bir işaret ya da bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyorum ama şu ana kadar hiçbir şey dikkatimi çekmedi. Altın ve dev kemikleri hakkında bir dize vardı, bu yüzden bir dev iskeletine benzeyen bir tepenin yakınında arama yaptık ama hiçbir şey bulamadık."

"Şiirler sizde mi?" diye sordum.

Başını salladı ve telefonundan bir belge çıkardı. "Hepsi burada." "Bir bakmamın sakıncası var mı?" diye sordum.

Sayfadaki kelimelere göz gezdirdim. Dil güzeldi, yer yer sade ama anlam ve imgelerle doluydu. "Burada büyük bir ağaçla ilgili bir şey var."

"Umarım bir ağacın altına gömülmemiştir," dedi. "Onu asla bulamayız. o."

İzlanda'nın neredeyse ağaçsız olduğunu hatırladım, çoğunlukla bunun bir sonucu olarak

Gunnarsson gibi Vikinglerin uzun zaman önce ormanları yerle bir ettiğini düşündüm ve kendimi aptal gibi hissettim. Kahretsin. Şiirlere döndüm ve hazine ya da altınla ilgili herhangi bir şey var mı diye taradım. Kendimi affettirmem gerekiyordu.

Bakışlarım bir satırın üzerinden geçti. *Hayatımın altını, dökülen kanın ganimeti ve alınan hazine, sürekli fırtınanın arkasında, toprak diliminin içinde, gecenin karanlığında ve ışığın gökkuşağında beklersin.* Yutkundum.

"Ne? Bir şey mi buldun?" Stella sordu. "Belki."

Ona dizeyi gösterdim.

" 'Sürekli fırtınanın ardında,' " diye mırıldandı, düşünüyordu. Gözleri büyüdü ve kalbim çarpmaya başladı. Göğsümde, kulaklarımda gürültülü, heyecan verici bir vuruş. Bir hikâye için gerçekten iyi bir fikir bulduğumda attığı gibi atıyordu. Tam olarak ne olduğundan emin değildim ama onun ne düşündüğünü biliyordum. Tamamen aynı fikirdeydik.

"Sürekli bir fırtına, kükreyen bir ses gibi," dedim.

"Karanlık, ama güneşin altında gökkuşakları var... akan sudan." Dudağını ısırarak bana baktı.

"Bunu yeni mi anladık?" diye sordum.

Sırıttı, başını salladı, gözlerinin kenarları kırıştı ve kendimi son zamanlarda hiç olmadığım kadar canlı ve ilham verici hissettim.

"Bir şelalenin arkasında," dedik neredeyse senkronize bir şekilde. Dudaklarımdan bir nefes kaçtı. "Kahretsin."

"Tanıştığımızda senin hakkında bir şeyler hissetmişim, Huck Sullivan. Herkes bunu göremez ama sen görüyorsun. Böyle şeyleri anlayabilirim."

Haklıydı, açıkçası bu biraz korkutucuydu. Çünkü ben de onun hakkında bir şeyler hissediyordum. Ve eğer hazine avının gizemini ve eski bir yazarın bir şiirde bıraktığı ipucunu anlayabildiğimi söyleyebilirdiyse, muhtemelen onun ağzına ve sıcak bar ışıkları altında onu öpmek istediğim dudaklarını süsleyen üç çile karşı geliştirdiğim takıntının da farkındaydı.

Hazineyle ilgili tüm hikayeyi gördüm. Onu gördüm.

Fikirlerimi nasıl edindim? Kendimi kalabalık bir odada özgüvenle cevap verirken hayal ettim. *Çok kolay. İzlanda'da bir barda yanıma sokuldular ve hayatımı değiştirdiler.*

Bir daha asla yazamayacağımı düşünmüştüm ama artık bunun doğru olduğunu düşünmüyordum. Şimdi farklı bir sorunum vardı.

Asla onun kadar iyi bir fikrim olmayacaktı. Kimse o kadar şanslı değildi.

ÜÇ

Stella

AKural olarak Teddy, Zoe ve Gus dışındaki insanlarla hazine avı hakkında konuşmaktan kaçınırdım. Kiminle konuşacağımıza çok dikkat etmeliydik.

Çemberimize girmesine izin verdik. Hazine avcılığı dünyasında kimse kimseye güvenmezdi. Yanlış kişiyi içeri almak tüm aramayı riske atabilir, hatta tehlikeli bile olabilirdi, özellikle de benim gibi değerli bir bilgiyi elinizde tutuyorsanız. Artık sadece Gunnarsson'un hazinesinin gerçek yeri hakkında önemli bir ipucuna sahip değildim, bunun da ötesinde, onu bulursak muhtemelen önemli bir kanıt parçası da keşfedeceğimizi biliyordum. Afrika kıyılarında, Akdeniz'de dünyanın ilk korsanlarının -Deniz İnsanları- hazinesinin tamamı ile İngiltere arasında aradığım bağlantıyı sağlayabilecek bir kanıt. Bu, babamın uğruna her şeyden vazgeçebileceği, insanların uğruna öldüğü türden bir bulguydu. Her zamankinden daha dikkatli olmam gerekiyordu. Ama araştırmanızı tehlikeye atma potansiyeli olan hiçbir şeyi paylaşmasanız bile, bir meslek olarak bundan bahsetmek genellikle iyi gitmezdi. Geçmişte bu konuyu birkaç kez açtığımda karışık tepkiler almıştım. Bazı insanlar çok heyecanlanırdı çünkü zengin olduğumu ve belki kendilerinin de bu işten pay alabileceklerini düşünürlerdi. Bu insanların hiçbir evimi görmemişti. Diğerleri sadece ışıltılı değerli taşlar hakkında bir şeyler duymak istiyordu ve tarihle ilgili tek bir kelime ettiğimde gözleri parlıyordu. Bir de benim en sevmediklerim vardı, yani konuyu geçiştirenler... Dürüst olmak gerekirse, büyük çoğunluğu onlar oluşturuyordu. Hiçbir şey söylemeseler bile yüz ifadelerini okuyabiliyordum. Bu

gölünç, zaman ve kaynak kaybı, hayal ürünü. Asla gerçekleşmeyecek. Ya da olabilir ama bana değil. Filin Kalbi'ni bulmak için her şeyi yapabilecek olan kendi babam bile onu bulabileceğime inanmamıştı.

Ama Huck Sullivan öyle değildi.

İlgileniyordu, söylediklerime odaklanabilmek için kaçınmam gereken o buz mavisi gözleriyle dikkatle beni izliyordu. Bu bile bir meydan okuma olduğunu kanıtlıyordu. Çok güzel gözlerdi. Bir kızın içinde kaybolabileceği türden. Zihnim daha önce düşündüğüm aşk faaliyetlerine geri döndü. Ona bu hazineyi bulduğumuzda bunun sadece bir başlangıç olduğunu söylemeli miyim diye düşündüm.

"Yalnızca bir sorun var," dedi Huck. "İzlanda'da çok fazla şelale var. Hepsini aramak yıllar alabilir gibi görünüyor. Bu mümkün mü? Bu muhtemelen aptalca bir soru. Eminim zaten bir planınız vardır."

"Mesele de bu. Arama yapılacak alan çok büyük... Hayatımız boyunca hepsini taramak için yeterli zamanımız yok. Ancak, destandaki diğer birkaç satıra ve o dönemde İzlanda hakkında bildiklerimize dayanarak, gerçekten sadece birkaç bölgede olabilir, bu da aramamızı makul sayıda düşüşle sınırlar."

"Buna inanmıyorum!" Teddy selamlamak için başını omzumun üzerinden eğip yanağıma bir öpücük kondurdu ve ardından uzun kollarından birini bana doğru uzatarak birasını aldı. Neyin bu kadar inanılmaz olduğunu görmek için döndüm. Huck ve benim hazinenin gerçekten nerede saklı olabileceğine dair yepyeni bir bakış açısı bulduğumuzu duymuş muydu?

Teddy, "Dünyadaki tüm kasabalardaki tüm cin lokantaları arasında," dedi.

Huck sırtarak taburesinden kalktı. "Üçüncü Theodore Preston benimkine girdi. Vay anasını be. Ne kadar oldu? Nasılsın dostum?" Bana sarıldılar ve beni aralarında neredeyse erkek gibi bıraktılar. Şikâyet etmek istediğimden değil. Huck güzel, taze ve temiz kokuyordu - tahminimce güzel bir sabun - okyanus ve odun dumanı izleri vardı.

"Bir dakika, siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordum.

"Bu adam mı?" Huck geri çekilip Ted'e başıyla selam verdi. "Akraba sayılırız. Bekle, yatılı okuldaki eski oda arkadaşından hiç bahsetmedi mi?"

"Gerçekten de senden hiç bahsetmedi," diye itiraf ettim. Eğer lisede aynı odada kalıyorlarsa, Teddy'nin Huck'ı benden daha uzun süredir tanıdığı düşünülürse, bu çılgıncaydı.

"Theodore, ben yaralıyım. Birçok kez sokağa çıkma yasağını kaçırmanı örtbas ettim ve sen ben yokmuşum gibi mi davranıyorsun? Üniversiteden beri konuştuğumuz şu yürüyüş gezisini bir türlü gerçekleştiremediğimiz için mi?"

"Yürüyüş yapmak gibi bir arzum yok ve bunu sen de biliyorsun. Fiziğim tamamen gösteriş için. Yine de Amsterdam'a yaptığın araştırma gezisine beni götürmediğinde oldukça sinirlenmişim. Neymiş o? Amsterdam'da seyahat arkadaşı olmak için yaratıldım ve bunu biliyorsun. Ama sana karşı asla bir şey yapmayacağımı da biliyorsun, dostum. Sadece ünlü arkadaşlarım olduğu için övünmeyi sevmiyorum," dedi Teddy gülerek. "O zaman benden daha çok ilgi çekiyorlar."

"Evet, doğru. Sen her zaman benden daha popülerdin. Şimdi bile." Huck başını bana doğru eğdi. Teddy göz kırpı.

"Stella, sanırım seni çok ünlü Sully ile resmen tanıştırmalıyım. Beni iç çamaşırlarıyla gördü."

İç çamaşırından söz edilince biram boğazımda düğümlendi ve zihnimde bir görüntü belirdi. Sully. Birden her şey anlam kazandı. Dudaklarımı büzdüm. "Sanırım yaralanmamış olabilirsin. Senin hakkında konuştu. Hem de çok. Sullivan ve Sully arasındaki bağlantıyı kuramadım çünkü senin bir yazar olduğundan hiç bahsetmedi. Sadece lisede yaptığın maskaralıkları ve beş yıl önceki olaylı buluşmayı duydum."

Huck, "Maskaralıklar ya da Tanrım, yeniden bir araya gelme değil, o daha kötü," diye homurdandı. "Burada iyi bir izlenim bırakmayı umuyordum."

"Tabii ki sana söyleyemezdim, Stella. Sonunu asla duyamazdım. Dostum, senin kitaplarına kafayı takmış!"

Yüzüm kızardı ve Teddy'nin karnına vurdum.

Huck'ın dudakları mükemmel bir hilal şeklinde kıvrıldı, gözlerinde yaramazlık parlıyordu. "Sadece kitaplarımı *duyduğunu* sanıyordum."

Bu utanç seviyesi biradan kocaman bir yudum almayı gerektiriyordu. "Bir ya da iki tane okumuş olabilirim," diye itiraf ettim.

"Ya da yedi!" Teddy, utancımdan uygunsuz bir zevk alarak haykırdı. Yanaklarımda ateş alevlendi.

Tüm nezaketine rağmen Huck, saygınlığımı yitirmemden duyduğu memnuniyeti gizlemekte pek de iyi bir iş çıkarmamıştı. Yüzüm tam bir inferno bölgesine doğru kayıyordu. Lanet olası Teddy. Genelde sorun çıkarmasını severdim ama genelde benim için sorun çıkarmazdı. Şimdi sadece bir serseri gibi davranıyordu. Arkadaşıma ters ters baktım.

"Ben de tam Huck'a Gunnarsson'dan bahsediyordum."

"Tanrım, Stell, seni bir dakika bile yalnız bırakamam. Bir tuvalete girdin ve sırlarımızı kulağı olan herkese anlatıyorsun," dedi Teddy, yüz ifadesi alaycı bir yargılamayla doluydu.

Huck bir okla vurulma taklidi yaptı. "Bu acıttı dostum. Sanki ben sadece kulakları olan sıradan bir adammışım gibi mi? Monadnock'ta kığımız donarken çatıda yaptığımız o derin sohbetlere ne demeli? Bir keresinde mezuniyet futbol maçını izlemek için benim bisikletimi kullanmıştın."

"İğrenç," dedim.

"Suç luyum. Ama Stell, gevşek dudakların gemileri batırdığını ve koca ağızlıların hazine yerlerinin yağmalandığını en iyi sen bilirsin."

"Her neyse Teddy. Huck'la bulduğumuz şeyi sana anlattığımda beni ve koca ağızımı kutlamak isteyeceksin," dedim ona.

Eğildi, kollarını barın üzerine dayadı, tamamen meşguldü. "Pekâlâ evlat, sende ne var?"

"Şiirdeki şu dizeyi hatırlıyor musun, sürekli fırtınayla ilgili olanı?"

"Evet, zamanın İngiliz kralıyla yaptığı ve sözde hazinesinin bir kısmını kaybettiği bir deniz savaşına atıfta bulunduğunu düşündük."

"Ya yanılıyorsak? Destandaki zamanlama bildiğimiz hiçbir savaşa uymuyor gibi görünüyordu, değil mi? Zoe ve Gus da böyle düşünmüyor muydu? Her neyse, sürekli bir fırtınanın ardında uyuyan hayatın altınlarından ve geçmiş savaşların ganimetlerinden bahsediyor."

Teddy başını salladı. "Okyanus."

Başımı yavaşça salladım ve Teddy'nin tepkisini beklerken gülümseyen Huck'a bir bakış attım. "Bu bir şelale."

"Olamaz!" Teddy bağırdı. "Bunu sen mi yaptın, Sully? Kelimelerle yine sihrini konuşturuyorsun." Huck'ın omzunu tuttu ve bana dönmeden önce onu sarstı. "Seni ve koca çeneni kutlamak istediğim konusunda ne kadar haklı olduğun ortaya çıktı. Şu anda o kocaman, boşboğaz ağzını öpebilirim." Beni kendine çekti ve sıkıca kavradı. "Bu inanılmaz bir şey. Aynen böyle, işimize geri döndük."

"Zoe ve Gus'a söylemeliyiz," dedim.

"Henüz değil. Bırakalım da yalnız kalsınlar... Bize zaten bir gece izin verdin patroniçe. Eğer haklıysak, hazine yüzlerce yıldır bir şelalenin arkasındaymış... Biraz eğlenebilmemiz için birkaç saat daha ne fark eder?"

Kendime ve arkadaşlarımla barın loş, تنها köşesinde bu yalnız zamanı ne için kullandıklarına dair imalarım rağmen güldüm.

"Ayrıca, nereye bakacağımızı bulmak için zamana ihtiyacımız olacak," dedi Teddy, "İzlanda'da on bin kadar şelale olduğu düşünülürse."

"Evet, ama bunların kuzeydoğu kıyısında olması pek mümkün değil, değil mi?"

Sen de bunu söylemiyor muydun Stella?" Huck söyledi. "Kesinlikle. Muhtemelen değil."

"Ona fikir verme," dedi Teddy. "Stella gerçekten çok sıkıdır. Her yaz bir seyahate çıkarız ve tüm zamanımızı gerçekten destansı bir hazine anaforu ve muhtemelen lanetli bir kırmızı elması aramakla geçiririz."

Ona bir kaşımı kaldırdım. "*Bütün* zaman mı? Başka aktiviteler için bolca fırsatın olduğunu hatırlıyor gibiyim."

"Şey, belki tüm zaman boyunca değil. Yani hepimizin karşılaşması gereken temel ihtiyaçları var. Her neyse, elinden gelse burada kalır ve mümkün olan her yeri araştırırdı. Zoe ve Gus işe dönmek zorunda olmasaydı muhtemelen geri kalanımızı da yanında sürüklerdi."

Huck bir kaşını kaldırdı. "Şelalenin arkasındaki şey bu mu? Lanetli bir kırmızı elmas mı?"

Başımı salladım. "Hayır ama bence Gunnarsson o elması bulmak için kayıp halka olabilir. Ve lanetli değil. Sanmıyorum."

"Yani sen ve arkadaşlarının daha büyük bir hedefi mi var? Kaç kişisiniz?" diye sordu. "Görünüşe göre epey kalabalıksınız."

Benimle mi yoksa Teddy ile mi konuştuğundan emin değildim. "Sadece dördümüz," diye cevap verdim.

"Ne zamandır birlikte hazine arıyorsunuz?" diye sordu.

Teddy sırtarak saçımı karıştırdı. "Tanıştığımız günden beri. Aslında dürüst olmak gerekirse, Karasakal'a duyduğumuz ortak ilgi olmasaydı muhtemelen arkadaş olamazdık. Stella ile ilk tanıştığımda beni soyduğunu biliyor musun?"

"Bu bir soygun değildi," diye karşılık verdim, saçlarımı düzelterek. "Cüzdanımı aldın! Ve soğutucumuzu."

"Acıkmıştım. Temel insani ihtiyaçların öneminden bahseden sendin."

"İkimiz de biliyoruz ki ben *başka* iştahlardan bahsediyordum, Stell. Her neyse, küçük sarışın bir korsan gibiydin. Bikiniyle sahilde bir aşağı bir yukarı yağmalyordun."

"Belki de suç duyurusunda bulunmalıydın," dedim omuz silkerek. Bu hikâyenin üzerinden milyonlarca kez geçmiştik.

"Evet, on yedi yaşındaydım. Muhtemelen senin seksi olduğunu düşünmüştüm." Teddy omuz silkti ve bir içki aldı.

"Muhtemelen mi?" Huck sordu.

"Sıkıldım," diye açıkladı Teddy. "Hadi birkaç tek atalım. En eski iki arkadaşımın evden binlerce mil uzakta rastgele buluşması her gün olmuyor. Bu, aşırı şımartılarak kutlanması gereken bir fırsat."

Bir kadeh söyledi ve daha Huck'la ben kendi kadehlerimizi kaldırmaya fırsat bulamadan kendi kadehini devirdi. Sonra bir tane daha aldı. "Sully," dedi, "Stella'nın sana sormak istediği bir şey var."

Huck ilgiyle baktı ve ben de Teddy'ye döndüm. *Ne yapıyorsun?* Diye mırıldandım.

Teddy yaklaştı ve omzuma yaslandı. "Sonsözünü sormayacak mısın? *Casablanca*." Nefesi boynumda ılıktı. Alkol kokusu burun deliklerimi yaktı.

İçkilerden birini aldım ve yuttum. Sıvı boğazımı yaktı. Bu doğrudu, o sonsöz için çaresizdim. Binlerce kez hayal etmişim.

Ama Huck'ın eleştirilenler tarafından parçalandığını ve kendinden şüphe duyduğunu itiraf etmesinden sonra onu zor durumda bırakmaya hiç niyetim yoktu. "Öncelikle, o sonsözü en az benim kadar çok istediğini biliyorsun. O kitapları en az benim kadar seviyorsun."

"O zaman ikimiz için de yap." Teddy bana yeni bir shot uzattı. "Bir doz daha sıvı cesaret, canım?"

Burnumu kırıttım.

"İlacını al," dedi Teddy. Yüz hatları biraz yumuşamıştı; gözlerinde sanki buradaymış ama tam değilmiş gibi bir mesafe vardı. Teddy çakırkeyif olduğunda buna alışkındım. Birasının geri kalanını içti. İyi vakit geçirmeye gelmiştik, dedim kendi kendime. En sevdiğin yazarla tanışmaktan, onun en iyi arkadaşınızla arkadaş olduğunu keşfetmekten ve İzlanda'da biraz sarhoş olmaktan daha eğlenceli ne olabilirdi? Hiçbir şey... Tüm bunların yanı sıra hayatınızın hazinesine bir adım daha yaklaşmış olmak dışında. Bu kutlama gerektiriyordu. Teddy'nin tüm fikirleri kötü değildi, çoğu zaman harika zaman geçirmemize neden oluyorlardı. Shot bardağını dudaklarıma götürdüm ve içtim.

"Güzel. Şimdi bebek gibi davranmayı bırak ve ona sor." Sırıttı. Bunun yalan olmasına izin vermeyeceğini biliyordum.

"Neyi soracaktım?" Huck sordu. "Neden ikinizin bir şeylerin peşinde olduğunuzu hissediyorum?"

Aralarında donup kalmıştım. Oda serindi ama alkol ve heyecan beni sıcak tutuyordu. Nabzım gümbür gümbür atıyordu. Panikledim ve bir yudum daha aldım. "Boxer mı külot mu?" Alkolün yakıcılığından irkilerek sordum. "Ne de olsa iç çamaşırını gördün." Tam o sırada yeni bir şarkı başladı. Güzel bir ritmi vardı. Bildiğim bir şarkı. Uzandım ve ikisinin de elini tuttum.

"Hadi dans edelim," diye seslendim, sesim müziğin üzerinde yükseliyordu, Teddy'nin dans pistinde gevşeme fırsatına asla karşı koyamayacağını çok iyi biliyordum. Işıklar kısıktı; parlak renkli spotlar odanın içinde zonkluyordu. Önce Teddy'nin, keskin çenesinin, vahşi saçlarının, sonra da Huck'ın üzerinden geçerek solgun gözlerini bir anlığına aydınlattılar ve dans ettik. Zoe ve Gus da bize katıldı. Hepimiz müzikle birlikte sallandık ve döndük; muhtemelen hareketlerimizden ya da hareketsizliğimizden utanmalıydık, ama çok meşguldük

vücutlarımızda yankılanan bas ritminin tadını çıkarıyorduk. Teddy bizi içkilerle, kahkahalarla ve yeni arkadaşlarla beslerken bir yandan da çok sayıda utanç verici hareket sergiledi ve dans pisti kalabalıklaştı. Teknede hepimizin mümkün olduğunca iğrenç bir şekilde söylemeyi sevdiği tanıdık bir şarkı çaldı ve dikkatlerini çekmek için etrafıma bakındım, ancak Zoe ve Gus bir müzik klibindeki gibi birbirlerine sürtünmekle meşguldü ve Teddy daha önce onu süzen Avustralyalılardan biriyle öpüşüyordu. Kalabalığın içinde garip bir yalnızlık dalgası beni sardı. Muhtemelen bu kadar çok içmemeliydim; hareket etmeyi bıraktım.

"Harika şarkı," diye bağırdı Huck. İki küçük kola şişesini havaya kaldırdı ve yanıma geldi. "Görünüşe göre ortak arkadaşımız eğleniyor."

Şişelerden birini aldım. "Ted'i tanıyorsun."

"Tanıyorum. Her zaman eğlenceye öncelik vermiştir. Peki ya sen? İyi vakit geçiriyor musun?"

Kola dilimde tatlı tatlı cızırdadı ve yalnızlığım azaldı. Başımı salladım. Müzik daha yavaş, kesinlikle seksi bir şeye kaydı. Etrafımızda insanlar çiftleşiyordu. İçkimden bir yudum daha aldım.

Huck bana doğru eğildi. "Benimle dans etmek istemezsin, değil mi Stella?"

Ona gülümsedim ve eli sırtımın alt kısmına doğru kaydı. Birbirimizle nasıl hareket edeceğimizi öğrenmek için birkaç önlem aldık. İyi bir dansçıydı. Ona bakmayı, kokusunu, elinin sıkılaşp beni kendine çekmesini seviyordum. Kalçalarımı ona doğru bastırdım.

Uzun süre birlikte dans ettik. Geç olmuştu. Müzik bitti ve dans pisti boşaldı. Nefes nefese ona döndüm.

"Buna ihtiyacım vardı," dedi ben daha bir şey söyleyemedim.

Elimi tuttu ve aradan sadece birkaç saat geçmiş olmasına rağmen, ki bu sürenin çoğunu müzikten birbirimizi duyamayacak kadar sarhoş geçirmiştik, *bunun* benim için bir anlamı olup olmadığını merak ettim. Ve işin tuhaf yanı, bunu istiyordum, çok büyük bir şekilde değil -daha yeni tanışmıştık, bunu biliyordum- ama küçük değildi, kesinlikle önemsiz değildi. Normalde, aramızdaki bu kimya her neyse, erken, duygusal olarak risksiz bir gece için dışarı çıkmadan önce bir veya iki gece keşfetmenin gerçekten eğlenceli olabileceğini düşünürdüm.

Çıkış. Bu farklıydı. Huck Sullivan'ı yıllardır kitapları aracılığıyla tanıyordum. Yarattığı karakterlerle o sayfalarda geçirdiğim her saatin bir anlamı olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum. Hâlâ elimi tutuyordu.

"Ciddiyim," dedi ve boştaki eliyle uzanıp nemli bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bu çok uzun zamandır geçirdiğim en güzel gece."

Ben de aynı şeyi hissediyordum, bu yüzden bitmesini istemiyordum. Belki de bitmek zorunda değildi. O anda aklıma geldi ki, eğer Huck'ın ilhama ihtiyacı varsa, birbirimizi burada bulmamız büyük bir şanstı. Bir sonraki adımda nereye bakacağımı bulmama yardım etmişti... Ona barda dans etmekten daha iyi bir malzeme verebilirdim.

Ona doğru eğildim. "Eğer bunun iyi olduğunu düşünüyorsanız, bir dahaki sefere sizin için neler hazırladığımı görene kadar bekleyin."

DÖRT

Stella

TDans gecesi hepimizin tam da ihtiyacı olan şeydi. Evet diyen ilk kişi Huck oldu. Zoe'nin ayakları hâlâ acıyor olsa da ve Teddy Avustralyalı arkadaşı yüzünden kafası iyi ve yüzü asık olan arkadaşlarımın dans pistini terk edip Huck'a şelale hakkında söylediklerimin doğru olup olmadığını görmek için dışarı çıkmaları için ikna edilmelerine gerek yoktu.

Minibüse doluştuk ve içmekten çok Zoe'yle öpüşmekle ilgilenen Gus sürücü koltuğuna oturdu. Zoe önde onunla birlikte oturuyor, barda belirlediğim makul bölgeye giren en yakın şelaleye doğru ilerliyordu ve ben Teddy ile Huck'ın arasına sıkışmıştım, tüm vücudum beklentiyle titreşiyordu.

"Genelde gecenin bir yarısı dışarı çıkar mısın?" Huck sordu.

"Florida Keys'de gemi enkazı avlarken değil ama burada... kesinlikle. Bu yayınlamak isteyeceğiniz türden bir faaliyet değil. Gece yarısı mükemmeldir. Sadece adımlarınıza dikkat etmeyi unutmayın."

Sonunda Skógafoss tabelası göründü ve Gus sert bir sağa saparak boş çakıllı otoparka girdi. Park ettikten sonra dışarı fırladık ve montlarımızı giyip botlarımızı çift düğümleyerek minibüsün yanında durduk. Çakıllı alanın ötesinde, Skógafoss önümüzde birkaç kat yükseliyor, ay ışığında gümüş bir bıçak gibi mürekkep karası geceyi kesiyordu. Ona yakın olmalıydım. Şelaleye doğru koşarken ellerim yeniden karıncalanmaya başladı. Bir golden retriever yavrusunun enerjisiyle kutsanmış olan sırık Teddy, düşen suyun oluşturduğu havuzun yanındaki kaygan kayaların üzerinde kayarak oraya ilk ulaştı.

Bu mesafeden bile sis yüzümüze vuruyordu ve devam etmeden önce birkaç dakika bunun tadını çıkardık.

Huck yanımda durdu. Hiçbir şey söylemedi ama yüzündeki ifadeden onun da benim hissettiklerimi hissettiğini anladım - bir çeşit şaşkınlık, huşu ve heyecan karışımı. Benimle birlikte gelmesi ve benim ve diğer arkadaşlarımın aksine koşmaması hoşuma gitmişti. Acele etmiyordu ve her şeyi içine alıyordu.

"Şu anda bunu kafanda mı yazıyorsun?" Kollarımı uzatarak ve yavaşça bir daire çizerek sordum.

Gözlerini üzerimde hissettim. "Olabilir," dedi. Farklı bir yanıt bekliyordum, şakacı bir şey, ağzının bir köşesinin kalkması, gözünde bir parıltı. Ama tam olarak beklediğim gibi olmasa da sözleri beni hayal kırıklığına uğratmadı. Ses tonu düşünceliydi ve umutla renklenmişti. Bir şeylerin üzerine atlayan biri olarak, onun çekingenliğini tam olarak anlayamadım ama bu, ondan etkilenmemi engellemedi. Onun tarafından. Şimdiden, düşündüğümde çok daha fazlasıydı.

"Peki tüm bunlar tam olarak nasıl işliyor?" diye sordu.

"Metal dedektörleri kullanıyoruz. Elimizdekiler metalin türüne göre farklı tonlar veriyor. Izgara adı verilen bir deseni kaplamak için birlikte çalışıyoruz. Oldukça basit, sadece biraz şans ve çok sabır gerektiriyor."

"Kulağa yayıncılık gibi geliyor,"

dedi. "Gerçekten mi?"

Başını salladı.

"İlginç. O zaman hazır olmalısın. Kontrol etmeye hazır mısın?" diye sordum. Eşyalarımızın bulunduğu çantayı omuzladım ve akan suya doğru yola çıktım.

"Tabii ki!" Teddy bağırdı ve harekete geçti. Dizginlenemez coşkusu onun en sevdiğim yönlerinden biriydi; hepimizi ateşliyordu.

"Hepimizin aksine hâlâ biraz sarhoş görünen bu hevesli arkadaşımıza biri göz kulak olmalı mı?" Zoe Teddy'yi işaret ederek sordu.

"İyi plan bebeğim," dedi Gus. "Ben ona bakarım ve yüzmeye gitmediğinden emin olurum." Gus Teddy'yi takip etti, geri kalan ekipmanı taşıyarak

Kolayca. Ekibimizdeki arkeoloji uzmanı olarak, bulduğumuz her şeyi belgelemek ve doğrulamak gibi önemli bir görevi vardı, ama aynı zamanda en güçlümüzdü ve askerlik döneminden kalma faydalı bir eğitimi vardı, bu da onu mükemmel bir Teddy çobanı yapıyordu.

Tabanda, şelalenin gürültüsü tıpkı sürekli bir fırtına gibi gök gürültüsüydü; duyulmak için bağırmanız gerekiyordu. Huck'a bir el feneri uzattım.

"Metal dedektörümle taramaya başlayacağım," dedim. "Değerli metalleri bulmaya ayarlı. Yolu aydınlatılabilir misin?"

"Tamamdır," dedi Huck. El fenerinin ışını kayalarla kaplı nemli toprağı kesti. Kaygan arazide dikkatli adımlarla ilerliyor, etrafı kaplayan bitkileri ezmeye dikkat ediyorduk. Şelalenin üzerindeki metal dedektörünün sesini duymak için kendimi zorladım. Bir alanın haritasını çıkarmak zahmetli bir işti. Dört dedektörümüz vardı ve ekip üyelerinin her biri bir alanı ele alıp metodik bir şekilde tarayarak tek bir metre karenin bile atlanmadığından emin olması gerektiğini biliyordu. Florida kıyılarındaki okyanus tabanında ve Karayipler'deki adaların çevresinde yaptığımızın aynısıydı. Teddy, Gus ve Zoe mirasım olması gereken hazineyi bulmama yardım etmeye yemin ettiklerinden beri her yaz aynı şeyi yapıyorduk. Bu noktada neredeyse ikinci doğasıydı. Her santimetre kareyi tarıyor, sadece makineler bizi uyardığında kazmak için duraklıyor ve her şeyi bulduğumuz gibi yerine koymaya dikkat ediyorduk. Zoe'den gelen heyecanlı bir çığlık adrenalinimizi yükseltti, ancak vurulan şeyin modern bir malzeme olduğu ortaya çıktı - ince bir zincir üzerinde metal bir madalyon, kesinlikle biri için değerli, ama buraya gelme nedenimiz bu değil.

Bir süre sonra Huck ve ben şelaleden uzakta, sisten korunduğumuz yüksek bir yerde mola verdik. Ellerimin derisi neme maruz kaldığı için buruşmuştu ve soğuktan titriyordum. Etrafımızda, şafağın gelişini işaret eden gökyüzü aydınlanıyordu. Yakında turistler inecekti ve arayışımıza dair tüm izleri silerek ayrılmamız gerekecekti. Gece boyunca kazdığımız bir avuç çukuru tamamen doldurduğumuzdan emin olmak için kontrol edecek ve uzaklaşacaktık. Yıka, durula, tekrarlar.

"Hayal kırıklığına uğradın mı?" Huck'a sordum. Bu inişli çıkışlı duyguya alışkındım -bu sefer *tam* zamanı diye heyecanlanıp hiçbir şey bulamamak hazine avcılığının doğasında var- ama gerçekten sattığının farkındaydım

Bu hikâyeyi barda Huck'a anlattım ve ilk kez duyan biri için bütün bir geceyi sırlısıklam geçirip eli boş dönmek biraz hayal kırıklığı yaratabilirdi.

"Yakınından bile geçmedi," dedi. "Heyecan vericiydi. Seni çalışırken izlemek hoşuma gitti. Bu arada, üşümüş görünüyorsun."

"Donuyorum," dedim. "Çok heyecanlandım ve yağmurluğumu giymeyi tamamen unuttum."

"Isınmak için ne iyi gelir biliyor musun?" diye sordu, kollarımı hafifçe ovarak sürtünmeyi ısıya çevirdi.

Bir kaşımı kaldırdım, ellerinin üzerimde yarattığı hissin farkındaydım ve ne söyleyeceğini duymak istiyordum.

"Kahve."

"Kulağa harika geliyor," diye güldüm.

Huck beni ayağa kaldırdı ve ben de herkese minibüse dönmelerini işaret ettim.

"Yeni bir şey yok mu? Şebekeyi tamamen kapladık mı?" Sırlısıklam giysilerimizi çıkarıp kuru olanları giyerken onlara sordum.

"Evet, hiçbir şey bulamadık," dedi Zoe. "İlk isabeti aldığımda gerçekten bunun olduğunu düşünmüştüm."

"Ben de öyle."

"Acımasızca reddedildin," dedi Teddy. "Ama sen benden daha iyisini yaptın,

Z. Kocaman bir nada aldım."

Gus, Zoe'nin nemden daha da vahşileşmiş buklelerinin üstüne bir öpücük kondurdu. "Ona tırmanmamasını söyledikten sonra öfke nöbeti geçiren ve kayalıklara tırmanmaya çalışırken pantolonunu yırtan sorumlumun aksine, sen hayal kırıklığını bir şampiyon gibi karşıladın," dedi ona.

Bu şefkat karşısında kalbim biraz sıkıştı. Belki de bu sadece bir tatil buluşması değildi. Aşka benzediğini söyleyebilirdim ama bu konuda pek bir şey bilmiyordum. İnsanlar aşkı ailelerinden öğrenir. Ben öğrenmedim. Bana başka şeyler verdiler, özgüven dersleri ve kafa karıştırıcı haritalar gibi. Hiçbir zaman tamamlayamayacağım görevler.

"Ne dersin, ilk zamanlayıcı?" Teddy sordu. "Bu bir sonraki kitabında yer alacak mı?"

Huck'ın yüzünden okunamayan bir şey geçti ama Ted'e küçük bir gülümseme verdi. "Asla bilemezsin. Birkaç şeyi süslemem gerekebilir."

"Ne gibi?" Zoe ilgilenerek sordu.

"Belki de bulduğun o madalyon aslında bir Viking kraliçesi tarafından takılan kalp şeklinde dev bir safirdir," dedi Huck. Teddy, Gus ve Zoe bana baktılar. "Tam sen onu topraktan çıkarırken, Viking suikastçılarından oluşan eski bir topluluk gümüş baltalar ve kılıçlarla şelalenin üzerinden geliyor. Yüzlerce yıllık eğitimle bilenmiş acımasız bir hassasiyetle saldırıyorlar. Silahsız olarak, manzarayı ve karanlığı kendi yararınıza kullanarak karşılık veriyorsunuz, ancak toprak ve kan kaybediyorsunuz-"

"Lanet olsun," diye mırıldandı Gus. "Kendimi o kadar kaptırdım ki tarihsel doğruluk konusunda endişelenmiyorum bile."

"Ben mi ölüyorum?" Zoe araya girdi, sesi kuşku ve hayret karışımıydı. "Ben de tam senden hoşlanmaya başlamıştım."

Huck bu fırsatı değerlendirerek sıırıslıklam ıslanmış polarını çıkardı ve klavye başında geçirdiği saatleri spor salonunda geçirdiği zamanla dengelediğini gösteren, belirgin kaslara sahip gergin bir gövde ortaya çıktı. Gus gibi iri değildi ama güçlü olduğu belliydi. Gözlerimi kaçırmayı düşündüm ama dürüst olmak gerekirse, onun görüntüsünden, hatlarından, göğsünün ve karın kaslarının üzerindeki derisinin pürüzsüzlüğünden keyif alıyordum. Hakkını vermeliydim, Huck Sullivan inanılmaz derecede seksiydi. Teddy ona bir kazak uzattı ve o da nemli siyah saçlarını sallayarak kazağı başına geçirdi. Başımı belaya sokmamak için dikkatimi ekipmanların düzgün bir şekilde yerleştirildiğinden emin olmaya verdim. "Ölüm mü?" dedi Zoe'ye. "Henüz o kadar ileri gitmedim. Öyle de olabilir, bir yeraltı geçidinin girişi olan bir çukura da düşebilirsin ve oradan kıl payı kurtulabilirsin."

"Ben olsam bunu okurdum," dedi Teddy.

"Ben okurdum." "Ben de," dedi Gus.

"Aynen," diye ekledi Zoe. "Ve sadece başaracağımdan emin olmak istediğim için değil."

Huck'ın bu olumlu geribildirim karşısında sergilediği sırıtış gerçektir. Gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklardan, omuzlarındaki yükselişten bunu anlayabiliyordum, ki bu yeni bir şeydi. Bakışlarımla buluştu ve ben de ona gülümsemekten kendimi alamadım.

Sanki görünmez bir güç tarafından çekiliyormuş gibi birbirimize doğru ilerledik.

Ekibin geri kalanı ıslak giysileri bir torbaya doldurmakla meşguldü -daha sonra onları güneşte kurumaları için serecektik- ve Huck ve ben yalnızlıktan yararlanarak minibüsün yan tarafına geçtik. Elini uzatıp nemli bir bukleyi yüzümden uzaklaştırdı.

"Peki ya sen Stella?" dedi. "Okur muydun?"

Gözlerine baktım. "Raflara çıkmasını bekleyebileceğimden emin değilim. Sonra ne olacak?"

BEŞ

Huck

I İzlanda'nın ortasında çakıllı bir otoparkta durup başka bir adamın kazağını giyerken ikiye bölüneceğimi hiç hayal etmemiştim. Dizüstü bilgisayarına ya da hatta bir parça kâğıt ve kaleme dönüp yazmak için deli oluyordum. Kendimi hiç bu kadar ilham verici hissetmemiştim... Aslında yakın tarihimde kelimeleri içimden dökmek için bu kadar çaresiz hissettiğim bir zaman hatırlamıyordum. Aslında bir daha ilham almaktan vazgeçmiştim. Şimdi geri döndüğüne göre, ondan uzaklaşmak istemiyordum. Ama ben bu noktada, Stella'nın ela gözlerinin bakışlarında sabitlenmişim. Taze yağmur ve kır çiçekleri gibi kokuyordu ve bana bakışı içimde başka bir şeyler uyandırıyordu. o kadar uzun zamandır hissetmemiştim ki bu duyguyu neredeyse adlandıramıyordum.

İlgi. Sadece istemek değil. Ve nabzım atıyordu, yani evet, onu istiyordum. Ağzımı çatlamış dudaklarına bastırmak, ince köprücük kemiği boyunca ve güçlü kollarından aşağıya doğru izlemek, ellerimi kalçalarının üzerinde kaydırmak ve onu kendime çekmek için çaresizdim, ama bundan çok daha fazlasıydı. Onu büyülemek istiyordum. Onun fikrini duymalı ve yarattığım şeyin değerli olduğunu düşündüğünü bilmeliydim. İyi olduğunu.

Sırada ne var?

Sorusunu uzun bir süre düşündüm, aramızdaki boşluğa üflediği havayı içime çektim. Önümde koca bir olasılıklar evreni açıldı. Onları bir kenara bıraktım; ne de olsa daha yeni tanışmıştık ve daha iyisini biliyordum. Şu anda oldukça iyi görünüyordum. Hâlâ yeni ve ilginçtim, hatta belki biraz gizemliydim. Henüz beni tanımaya fırsatı olmamıştı.

Kaplamamdaki çatlakları, altımdaki kusurlar ve zayıflıklar ağını... Babam ve Vanessa'nın çok net gördüğü ve asla unutamayacağımdan emin oldukları şeyleri. Her zaman yaptığım gibi henüz her şeyi mahvetmemiştim. Ama bu sadece bir zaman meselesiydi.

"Komplo kurmaya devam etmemi istiyorsan kafeine ihtiyacım olacak," dedim endişelerimi ve acı dolu anılarımı bir kenara bırakarak.

"O zaman bir kafe bulsak iyi olur. Birisi bana kahvenin ısınmak için mükemmel bir yol olduğunu söylemişti." Sesi, şakacı ifadesinin aksine ciddiydi. Benimle flört mü ediyordu? Bir yere varamayacak olsa da öyle olmasını istiyordum.

"Gidelim arkadaşlar," diye seslendi. "Yazarın kafeinli yakıta ihtiyacı var ve ben de şu haşhaşlı böreklerden bir tane için yanıp tutuşuyorum."

"Múnstykki!" Ted bağırdı. Elbette Ted İzlanda'nın temel kelime dağarcığını çoktan kapmıştı. Okul günlerimizden bu yana pek değişmemişti. Hâlâ her zamanki gibi karizmatikti, odadaki en eğlenceli adamdı. Her gezinin lideriydi, yanında da en güzel, en ilginç kız vardı. Herhangi bir ülkede bir gün geçirdikten sonra, muhtemelen yemek, alkol ve navigasyonla ilgili tüm önemli kelimeleri ve en iyi tavlama cümlelerini biliyordu. Temel şeyleri. Stella'nın omuzlarını şakacı bir şekilde sıktı ve minibüse doğru koşmaya başladı.

Yolun birkaç mil aşağısında bir *bakari* bulduk ve birkaç dakika içinde haşhaş tohumu ile beneklenmiş tatlı hamur kıvrımlarını, yumurtalı kalın sandviçleri ve bir makineden gelmesine rağmen bir şekilde evdeki her şeyden daha iyi olan latteleri atıştırıyorduk. Sütten olmalı. Stella böreğinden büyük ısırıklar aldı ve şimdiye kadar yediklerinin en iyisi olduğunu ilan etti. Sonra iki cappuccino içti, üst dudağında baştan çıkarıcı bir köpük izi bıraktı ve bunu dilinin kışkırtıcı bir hareketiyle temizledi. Messenger çantamdan bir defter ve kalem çıkardım ve otoparkta çeteyle oynadığım fikre dayanan bir hikaye üzerinde çalışmaya başladım ama konsantre olmakta zorlandım. Yudumlar ve ısırıklar arasında Stella bir haritayı inceledi, kalemle bir şeyleri işaretledi, diğerlerinin üzerini çizdi ve dikkatimi yaratmaya çalıştığım kurgusal dünyadan uzaklaştırdı.

"Bugün başka bir bölgeye gidecek misin?" diye sordum.

Stella başını salladı ve hayal kırıklığı midemin çukuruna yerleşti. "Zoe'nin bir vaka için yarın eve uçması gerekiyor ve Gus da araştırması için bir bursu bitirmek üzere geri dönüyor," diye açıkladı. "Onları havaalanına götürmek için Reykjavik'e gitmemiz gerekiyor."

"O zaman sen de mi gidiyorsun?" Umursamaz görünmeye çalıştım ama sesim kurşun gibiydi. "Aramaya devam etmeyecek misin?"

Ted önüme bir poğaça daha koydu. "Ye bakalım, dostum."

Stella'nın kalan haşhaş tohumlarını toplamak için tabağına yumuşak bir başparmak izi bastırmasını ve sonra onları emmesini izledim. "Hayır. Teddy ve ben daha esnekiz. Biletlerimizin ucu açık. Kesinlikle başka şelalelere de bakmak istiyorum. Bu yolculuk çok riskli. Sadece Gunnarsson'un hazinesini aramıyorum. Aynı zamanda Deniz İnsanları'na, yani ilk korsanlara ait olan ve bizim de aradığımız çok daha büyük bir buluntunun varlığını doğrulamayı umuyorum. Aramayı bırakmayacağım. Ama bu daha çok bir süreç olacak. Sadece iki kişiyle ızgaraların üstünü örtmek çok daha uzun sürüyor." Bana baktı, gözleri muziplikle kısılmıştı.

"Tabii..." Bana bir şekilde teklifte bulunacaktı, bundan emindim. Benden her ne isteyecekse kabul edeceğimden de emindim. Kabul ettim.

"Evet," diye araya girdim.

"Ne soracağımı bile bilmiyorsun," diye alay etti. "Belki, ama yatırım düzeyimden etkilenmedin mi?"

Başını eğdi ve bana baktı, ela bakışlarındaki sıcaklık bütün bir konuşmanın anlatabileceğinden daha fazlasını anlatıyordu.

"Peki İzlanda'daki son günümüzü nasıl geçirmeliyiz?" Gus sordu ve espressosundan bir yudum aldı. "Toprağı kazarak mı, başka bir yürüyüşle mi, Reykjavik'te bisiklet turuyla mı?"

Zoe elini kaldırdı. "Tüm bunların kulağa geldiği kadar heyecan verici değil ve biraz turistik olduğunu biliyorum ama gitmeden önce Mavi Lagün'ü ziyaret etmeyi umuyordum. Tatilim bitmeden önce biraz tatil yapmak istiyorum, ne demek istediğimi anladınız mı?"

Teddy telefonuna sarıldı ve araştırmaya başladı. "Görünüşe göre öğleden sonra birde bazı yerler kalmış - oraya gitmek için yeterli zaman olmalı. Ne düşünüyorsun Stella?"

"Bir lagüne ya da Zoe'ye asla hayır demem."

Kendimi davet etmem garip, hatta acınası olur muydu? Merak ettim. Kahvaltının bu işin sonu olmasını istemiyordum.

Stella bana döndü. "Peki ya sen, Huck? Yazar çantanda bir mayo var mı?"

Kaşını kaldırışındaki bir şey yutkunmama neden oldu. "Şaşırtıcı sayıda önemli şey sığıyor," dedim, "ama bavullarımı oraya koymayı düşünmemiştim."

Ted bir kolunu boynuma doladı. "Amatörsün," dedi kıkırdayarak. "Sana daha iyi öğrettiğimi sanırdım."

"Senin daha çok kıyafet tercih eden bir adam olduğunu hatırlıyor gibiyim."

"Tamam, evet, ama artık olgunlaştım ve iyi seyahat ediyorum. Bu yüzden İzlanda'da her zaman yanınızda bir mayo bulundurmanız gerektiğini unutmayın. Resmi olmayan bir kaplıcaya ne zaman rastlayacağınızı asla bilemezsiniz. Bu yüzden içimdeki izciyi dizginledim ve üç tane mayo aldım."

"İzcilikten atıldın mı sen?" Zoe söyledi.

"Bilmek istemez misin? Sully, seni kurtarmaya geleceğim ve benim ekstralarımdan birini ödünç almana izin vereceğim. Tıpkı Monadnock'ta olduğumuz zamanki gibi olacak. Diğer şeylerin yanı sıra hep polo tişörtlerimi çalardın. Belki de bu yüzden kıyafet seçiyordum. Sen giyyordun."

Kararımı vermeden önce bu mayonun bir tür Avrupa tarzı mankini olmadığından emin olmak istedim, çünkü Ted sırf yüzme kıyafetine ihtiyaç duyan bir adamla -bu durumda benimle- sevişebilmek için mayo giyecek türden bir adamdı, ama Stella hâlâ izliyor ve bir cevap bekliyordu.

Cidden, kimi kandırıyorum ben? Düşündüm de. Eğer onun yanında daha fazla zaman geçirmemi sağlayacaksa Speedo giyerdim.

"Sanırım ben de varım," dedim.

ALTI

Huck

TMavi Lagün'de hava keskin bir serinlikteydi. Suyun süt gibi yüzeyinden yükselen buhar, siyah kayaların üzerinde duman gibi kıvrılıyordu.

Burası tam olarak hayal ettiğim gibi bir yer değildi; uzaktan bu havuzları yaratan elektrik santralinin dış hatlarını seçebiliyordum, ama bir şekilde bu durum manzaranın güzelliğini azaltmıyor, sadece uhrevi bir nitelik katıyordu. Zihnim dolaştı. Böyle uhrevi ve ürkütücü bir lagün, bir tür cinayet için iyi bir ortam olabilirdi. Yüzeyin altında bir ceset görmek mümkün olmazdı. Yüzeyin altında bir ceset var mıydı? Sulara adımımı atarken merak ettim.

Ted'in bana ödünç verdiği yedek mayolar mankini değildi, Tanrı'ya şükür, ama üzerime istediğimden biraz daha sıkı oturdular, bu yüzden Stella ve Zoe'nin henüz soyunma odasından çıkmamış olmaları beni rahatlattı. Soyunma odalarının bulunduğu binadan lagünün kenarına kadar soğuk havada tempolu bir şekilde yürüdükten sonra suyun sıcaklığı hoş bir değişiklikti. Havuzun derinliklerine doğru ilerlerken opak sıvının içinde ne saklı olabileceğine dair merakımı zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. En azından suyun berrak olmaması, erkek soyunma odasının dışındaki hiç kimsenin ödünç aldığı bu şortlarla ne derece taşaklara sarıldığım hakkında hiçbir fikri olmadığı anlamına geliyordu. Çocuklarla birlikte havuzun kenarında bir köşe bulduk ve orada boynuma kadar ılık suya gömüldüm.

Yanımızdan bir aile geçti -anne, baba, ortaokul çağında bir kız ve daha küçük bir oğlan çocuğu-. "Bir sürü popo gördüm," dedi çocuk.

"Aman Tanrım, aynı," diye cevap verdi kız. "Orta yaşlı çıplaklar kolonisi buluşması gibiydi. Tanrıya şükür annem bana bornozunu ödünç verdi. Kimse kıcıımı görmüyor."

Ted güldü. "O çocuklar haksız değil." Soyunma odasında kesinlikle sınır tanımayan bir ortam vardı ve herkes çıplak, tüm vücut sabunlanma zorunluluğunu ciddiye alıyor gibiydi.

"Kendini çok iyi hissediyordun," dedim kıkırdayarak. "İkisi de geçerli noktalar," diye ekledi Gus.

"Tamam, Avrupa'ya çok iyi uyum sağladım." "Ya da bir çıplaklar kolonisine."

"Belki de hazine avcılığını bırakırsak bir sonraki girişimim bu olmalı," dedi Ted. "Preston Plains, orada her şeyi serbest bırakabilirsin. Yatırım yapmak ister misin, Huck? Kitap paran var, değil mi?"

"Hey, işte oradalar," dedi Gus, beni cevap vermekten kurtardı. "Zoe, buraya gel." Başının üzerinde bir el salladı.

Bakışlarını Stella ve Zoe'nin bornozlarını çıkarıp kancalara astıkları raflara kadar takip ettim. Stella'nın sarı saçları daha koyuydu, başına doğru taranmış ve ensesinde sıkı bir topuz yapılmıştı. Spor kesim iki parçalı mayosunun siyah kumaşına karşın, çıplak teni krem rengindeydi. Zoe'nin teni Stella'nınkinden daha koyu tonlardaydı, parlak fuşya ipli bikiniyle tamamlanan zengin bir açık kahverengiydi. Stella da Gus'a el salladı ve kadınlar birlikte suya inen rampaya doğru ilerlediler. Zoe dikkatli adımlar attı, ama Stella hızla içeri girdi. Vücudunun kıvrımları sütlü deniz mavisi suyun altında kaybolurken bile, her durumda korkmadan, tereddüt etmeden ilerleyişinde hayran olduğum bir şey vardı.

"Ee Huck, bugünlerde aşk hayatın nasıl gidiyor? Özel biriyle görüşüyor musun?" Ted dikkatimi başka yöne çekerek sordu.

"Şu anda yok," dedim. Uzun zamandır görüşmüyorduk. Vanessa, arkasında boş askılarla dolu bir dolap ve banyo tezgahında ona verdiğim yüzüğü bırakarak başarısız bir yazardan daha iyi şeylere geçtiğinden beri.

"Sen şu aktrisle çıkmıyor muydun? Adı neydi...?" Gus sözünü yarıda kesti.

"Scarlett Johansson?" Ted tamamladı. "Yaşayan en güzel kadın. "Yaşayan en güzel kadın.

Onunla çıkmak için neler vermezdim."

"O bir söylentiydi." Sessiz, üzücü gerçekten daha iyi olan bir söylenti. "Dürüst olmak gerekirse, pek kimseyle çıkmıyorum." Bu doğrudu. "Ben bir tür ev erkeğiyim - bazen insanlar bir yazarın hayatının göz alıcı olduğu fikrine kapılıyor ama ben günlerimin çoğunu bilgisayar ekranıma bakarak, düşünerek geçiriyorum. Potansiyel partnerler için bir tür hayal kırıklığı," dedim.

Vanessa hayatımın aslında ne kadar sıkıcı olduğunu fark ettiğinde yaşadığı hayal kırıklığını unutmama asla izin vermedi. Kitaplarımdaki gibi bir kahraman için kaydolmuştu ve benim gerçekliğim buna yakın bile değildi ve ben mücadele etmeye başladığımda... benden yeterince hızlı uzaklaşmadı.

Teddy gülerek, "Okuldayken o kadar da sıkıcı değildin," dedi. "Ne oldu? Benimle tam zamanlı takılmayı bıraktığında tepetaklak olup eski haline mi döndün?"

"Ah," dedi Gus.

"Hayal kırıklığı ne demek?" diye sordu Stella.

Yüzüm kızardı. Bunu duymasını istememiştim. Aslında, bunu en başta neden itiraf ettiğimden emin değilim. "Hiçbir şey," dedim.

"Güzel, bir an için burası hakkında konuştuğunu sandım ve eğer durum buysa senden hoşlanmayı bırakmam gerekecekti çünkü kutsal olanı takdir edemediğin açık." Kollarını bir çamaşır makinesi karıştırıcısı gibi suyun içinde salladı. Büyüleyiciydi.

Lagünü tekrar gözden geçirdim. "Hiç de değil. Bu ruhani bir şey," dedim ona. Bunu bir aksiyon sahnesi için bir dekor olarak kullanma düşüncelerimi paylaşp paylaşmamam gerektiğini düşündüm.

"Öyle. Biliyor musun, gözlerin bu suyla aynı renkte."

Çekirdeğim bu sözlerle sıkılaştı, göz temasının ağırlığı altında ima ile kasıldı. Yutkundum. "Öyle mi?"

Başını salladı ama sonra tekrar hareket etti.

"Hadi yüz maskelerini alalım, Zoe." Arkadaşının elinden tuttu ve sol taraftaki su kenarında bulunan maske istasyonuna doğru yürüdü. Orada, Blue Lagoon polo tişörtü giymiş bir kadın çeşitli çamur maskelerinden kaşık kaşık dağıtıyordu. Elimde olmadan onları takip ettim. Ted ve Gus da katıldı. Beyaz silis çamurunu yanaklarımıza ve alınlarımıza sürdük, koyu tenine soluk yeşil bir yosun maskesi uygulayan Gus hariç. Esnedi.

"Bebeğim, bu beni Incredible Hulk gibi mi gösteriyor?" diye sordu.

Zoe ona baktı. "Evet, aslında benim için de öyle."

"Belli ki önyargılı, Gus. Gülünç görünüyorsun. Şimdi, bu boku iyi gösteriyorum," dedi Teddy. "Bu şeyin reklamını yapmak için beni broşüre koyabilirler. Mucizevi değil mi? Şimdiden işe yaradığını hissediyorum. Sihrini gösterirken bara gidip ücretsiz içkimi alacağım. Stell, geliyor musun?"

Stella gözlerini kapatmış ve sırtını kayalık bir çıkıntıya yaslamıştı. "Sanırım burada rahatlayacağım."

"Ben seninle kalacağım," dedim.

Zoe, "İçki içmeye ben de varım," dedi ve kollarını Gus'ın omuzlarına dolayarak otostop çekti. "Hadi Bruce Banner, beni bu lagünün karşısına taşı."

Stella ve ben sessizce kaya duvara yaslandık, ben yakınlığımızı ve ara sıra onun çıplak kalçasının benimkine sürtünmesini düşünmemeye çalıştım ama başaramadım.

"Ne düşündüğünü sorsam klişe mi olur?" Dedim. "Hiç de değil. İnsanların neden bu kadar klişe karşıtı olduklarını hiç anlamadım.

Dürüstçe. Onları seviyorum." Bir avuç su aldı ve parmaklarının arasından süzülmesine izin verdi. "Ben basit bir kıyım. Hazine hakkında düşünüyorum. Dün gece şelalede gerçekten umutluydum. Çetenin sonunda onları İzlanda'ya boşuna sürüklediğimi görmesini istedim. Onlar iyi sporcular ve birlikte harika vakit geçiriyoruz, ama dün gece barda Zoe ve Gus avlandığımız ve başka bir şey yapmadığımız gerçeğine hafif bir kızgınlık ifade ediyorlardı, özellikle de bu sonbahar sonu gezisini her zamanki yaz yolculuğumuzdan ve batık-hazine arama rutinimizden bir sapma olarak çerçevelediğimden beri. Onlara İzlanda'ya gelmek istememin asıl nedeninin Gunnarsson'un altınını bulmak ve Teddy'nin size bahsettiği kırmızı elması nerede arayacağımızı bulmak için ihtiyacımız olan kayıp bağlantıyı nihayet bulmak olduğunu söylememiş olabilirim. Zoe yürüyüş yapmayı, üşümeyi ve zamanın yüzde doksan dokuzunda sıırıslık olmaya değil, gece hayatını ve lagünleri hayal ediyordu. Kesinlikle bulacağımızı ve tüm bu çalışmanın, eğlenceyi ve kaplıcaları kaçırmamanın buna değeceğini düşünerek rasyonalize ettim. Sanırım kendimi

Bulamadığımız için onları indirdik. Bizi hazineye ulaştıramamam yeni bir şey değil. On sekiz yaşına girdiğimizde aramaya başladık -on yaz- ve birkaç güzel şey bulduk ama hayatımızı değiştiren bir şey olmadı. Bir gün hepsinin benim yüzümden on yıllarını boşa harcadıklarını fark etmelerini bekliyorum."

"Bu şekilde düşündüklerinden şüpheliyim," dedim. Ben öyle görmediğimi biliyorum. Dün gece hayatımın en heyecanlı gecelerinden biriydi. "Kimsenin seninle vakit geçirirken elektrikten başka bir şey hissettiğini düşünemiyorum."

Omuzlarını sudan kaldırdı. "Gerçekten mi? Bundan emin değilim."

"Bu efsanevi, muhtemelen lanetli olmayan elmasın adı ne?"

"Filin Kalbi. Afrika'dan gelen nadir bir kırmızı elmas, sözde devasa, adı da buradan geliyor. Dünyanın ilk korsanlarının çaldığı hazinenin bir parçasıydı."

"Beklemeye degecek gibi görünüyor."

"Umarım öyle olur. Onlar için bulmayı o kadar çok istiyorum ki. Her zaman yanımda oldular, sanırım ben de bu iyiliğe aynı derecede muazzam bir şeyle karşılık vermek istiyorum. Bazen saplantılı olduğumu biliyorum."

Stella'nın söylediğinden daha fazlası olduğu hissine kapıldım ama zorlamadım. Tatlı su musluğunda sırayla yüzlerimizdeki maskeleri duruladık. Uzandı ve elini çenemin üzerinde gezdirdi. Dokunuşu nazikti ama beni daha fazlası için acıktırdı.

"Kirlili sakalında biraz kalıntı var," dedi.

"Bu maskeler inatçıdır," dedim son kalıntıyı da silerek. "Sende de biraz kalmış." Yanağındaki küçük bir beyaz lekeyi temizlemek için uzandım. "İşte oldu. Tamamdır."

"Teşekkürler. Teddy bütün gün yüzümde bir şeylerle dolaşıp çocuk gibi kıkırdamama izin verirdi. Sen nadir bulunan bir beyefendisin."

"Sanırım içimdekileri ortaya çıkarıyorsun," diye itiraf ettim. Dudağını ısırdı ve bacaklarımızın yüzeyin altında neredeyse iç içe geçtiği suya baktı. "Cidden, seninle vakit geçirmekten gerçekten zevk alıyorum, Stella."

Bir an için bakışlarımız kilitlendi ama bir şey onun dikkatini omzumun üzerinden çekti. "Kahretsin, Zoe, saçını suya sokma-"

Tam zamanında döndüm ve Zoe'nin başını tamamen yüzeyin altına daldırdığını gördüm. Sudaki minerallerin cilt için harika olduğunu ama insanın saçını mahvedeceğini söyleyen uyarı levhalarını gözden kaçırmış olmalıydı. Stella'ya dönüp baktığımda, aramızdaki anın yoğunluğu bozulmuştu. Ama tek düşünebildiğim gülmemeye çalışırken ne kadar sevimli görüldüğüydü.

Stella

Zoe ve ben mayolarımızla duşta birlikte dururken ben de onun sert saçlarına üçüncü kat saç kremi sürdüm.

"O kadar da kötü olmayacak," diye onu temin ettim. "Şimdiden daha yumuşak hissetmeye başladı." Bu doğru değildi. Saçları saman gibiydi ve harika görünmüyordu ama henüz umutlarını kırmak istemedim. Zoe yüz ifademi yakaladı ve onaylamak için saçlarına dokundu.

"Böyle bir şey olamaz," diye inledi.

"Eminim Gus'ın umurunda olmaz."

"Tabii ki Gus umursamayacak. Benim zekâmı sevdiğini iddia ediyor ama o tam bir göt herif."

Homurdandım. "Bunu bilmeme gerek yoktu. Gerçi ben de senin beyninin büyük bir hayranıyım ve adil olmak gerekirse, kışın objektif olarak oldukça güzel."

"O benim saç durumuma aldırılmaz ama *ben aldırıyorum*. Yarın mahkemede olmam gerekiyor. Jüri seçimi sırasında Albert Einstein'ın siyah saçlı versiyonu gibi görünmeyi göze alamam. Kim beni ciddiye alır ki?"

"Einstein çok zeki bir adamdı."

"Karısının çalışmalarından kendine pay çıkardığını duymuştum."

"Gus'la işler oldukça iyi gidiyor gibi görünüyor," dedim konuyu değiştirerek. "Bu sadece arkadaşlar arasında romantik bir tatil kaçamağı mı yoksa daha uzun vadeli bir şey mi?"

Zoe bir havlu kaptı ve mayosunun üzerine sardı. "Eğer teknik olarak konuşacak olursak, uzun vadeli diyebilirim. Bir süre önce başladık sayılır," dedi.

Önce Teddy'nin en sevdiğim yazarla eski arkadaş olduğu ortaya çıkmıştı. Şimdi de diğer en iyi arkadaşlarımın gizli bir aşk ilişkisi mi vardı? Beynimin yirmi dört saat içinde işleyebileceği çok fazla ifşaat vardı ve ben bu sınıra hızla ulaşıyordum. "Ne kadar uzun bir süre?"

"Geçen yaz mı?" Yüzünü buruşturdu.

"Bekle, biz teknedeyken mi ilişkiye girdiniz? Hiçbir fikrim yoktu. Neden bana söylemedin?"

"Sanırım ilk başta bunun sadece arkadaşlar arasında bir tatil kaçamağı olabileceğini düşündük. Sonra öyle olmadığı anlaşılnca, grup dinamiğini bozacağından endişelendik. Ben doğru zamanı beklemek istedim ve Gus'ın aklına Teddy'yle birlikte olacağınıza ve bunu size çifte düğünde söyleyeceğimize dair çılgınca bir fikir geldi."

Ağzım bir karış açık Zoe'ye döndüm. "Bir dakika. Ben ve *Teddy* mi?"

"Ne? Siz ikiniz arkadaşlığınızı bir üst seviyeye taşımayı hiç düşünmediniz mi?"

Dehşete kapılmıştım. Teddy, Teddy'ydi. Aileden biriydi. Neredeyse kardeşim sayılırdı. Ve tam teşekküllü bir erkek-fahişeydi - yargıladığımdan değil, özellikle de kendim seks-pozitif bir bağlılık-fobisi olarak. Kot pantolonumu çekerken titredim.

"Peki, cevap verme. Görünüşe göre İzlanda bölümümüzün en yeni karakteri, olağanüstü yazar Bay Huck Sullivan'ın ortaya çıkışı göz önüne alındığında benim sorgulama tarzım bu noktada önemli değil. Bana öyle geliyor ki ondan biraz hoşlandınız."

Yüzümü nötr tutmaya çalıştım ama dudaklarımın sırtacak şekilde kıvrılmasına engel olamadım. "O, şey, çok hoş biri."

"İyi birine benziyor. En azından yüzü ve vücudu *güzel*. Şelalenin otoparkında tişörtünü çıkardığında seni onu keserken gördüm. Sapık." Zoe bana biraz dudak kremi uzattı. "Cidden, bu olay örgüsünü senin için sevdim. Edebi esprilerimi sevdiğini söyle bana."

"İnanılmazlar."

"Yani..."

"Ne?"

"Ondan hoşlanıyor musun?"

Zoe'nin aynadaki bakışlarından kaçınarak omuz silktim. "Bilmiyorum."

"Yüzün mü kızarıyor, Stella? Seni tanıdığımdan beri hiç kızardığını görmedim."

"Kitaplarını seviyorum," diye geçiştirdim.

"Evet, kitapları harika. Süper yaratıcı ve zeki bir adam. Ama bence sen onun vücudunu ateşlemesinden hoşlanıyorsun."

"Gerçekçi ol."

"Gerçekleşiyorum. Burada dürüst olmayan ben değilim. Sana hemen söyleyeyim, adam çok ateşli. Zaten Gus'la birlikte olmasaydım, o mayoların içine girmeyi umardım. Ne kadar rahat olduklarını gördün mü? Teddy ona şort yerine o mikroskobik mayoları ödünç vererek cömertlikle gaddarlığın mükemmel bir karışımını yaptı ve ben de bunun için buradayım," dedi Zoe. "Tamam, umutsuz vaka." Döndü ve birbirine karışmış saçlarına tamamen saplanmış olan saç fırçasını işaret etti. "Görünüşe göre Avukat Einstein'ın mahkemede bir gün geçirmesi gerekecek. Hadi giyinelim."

"Peruk takabilirsin," diye önerdim. "Televizyon aktrisleri böyle yapar."

"Bilemiyorum. Belki bunu kendi avantajıma kullanabilirim. Dikkat dağıtıcı olduğu kesin. Karşı tarafın avukatı kendimi toparlayamadığımı düşünecek. O zaman ben de onların içini boşaltıp kutlama yaparken kapsamlı salon bakımlarının tadını çıkarabilirim. Gerçek bir *Legally Blonde* anı gibi hissediyorum."

"Yasal olarak Esmer," dedim ve gülüştük.

Çocuklarla lobide buluştuk ve Zoe ile Gus'a veda ettiğimiz havaalanına doğru kısa bir yolculuğa çıktık.

"Sonunda sizinle tanışmak gerçekten güzeldi," dedi Zoe Huck'a.

"Kesinlikle iyi insanlarsınız," dedi Gus. "Şaşırdığımızdan değil. Teddy iyi bir zevke sahip." Bana döndü ve bir ayı sarılmasıyla beni yerden kaldırdı. "Küçük Stella, bu dondurucu adada seninle birlikte dolaşmak büyük bir zevkti, ama lütfen bu hazineyi bul ki ben tadını çıkaramayacak kadar yaşlanmadan önce metal dedektörleri olmayan bir tatil planlayabilelim."

"Biliyorum. Anlıyorum. Şansımız yaver gitmediği için üzgünüm," dedim.

"Aslında buldunuz.

Şansınız yaver gitti, değil mi? İkiniz de," diye takıldım. "Ve duyduğuma göre

Aylardır arkamızdan iş çeviriyorsunuz, belki de Zoe'yle sen benden özür dilemelisiniz, tam tersi değil."

"Seni bu otoparkta bırakmalıyım," dedi Gus. "Şu anki cinsel tatmin düzeyim göz önüne alındığında kendimi oldukça yüce gönüllü hissetmem iyi bir şey." Zoe ona, boğazını temizlemesine neden olan bir mahkeme salonu bakışıyla baktı. "Derin, yüce duygusal tatmin, yani." Elini onun elinin içine kaydırıldı.

"Bir oda bulun!" Teddy çılgın bir kahkaha atmadan önce bağırıldı.

"O ciddi," dedim. "Kendi adıma konuşacak olursam, bir daha asla sizinle aynı minibüsü paylaşmayacağım. Gelecek yaz tekneye gittiğimizde de sizinle aynı odada kalmayacağım. Cinsel repertuarınız hakkında çok fazla şey biliyorum."

Zoe kollarını boynuma doladı ve beni kocaman sıktı. "Bizim için o hazineyi bul, Stella. Saçımı gördükten sonra bir işim olmayabilir ve senin benim şeker annem olmana ihtiyacım olacak."

"Şeker anne statüsü benim için sorun değil. Ne de olsa senin cinsel repertuarını biliyorum." Karmakarışık saçlarının üzerinde ellerimi şefkatle gezdirdim. "Hindistan cevizi yağı. Bütün gece kalsın."

Kaşlarını bana doğru salladı.

"Saçın için, sapık."

"Biliyor musun, aslında çok güzel bir doğal kayganlaştırıcı-"

Yanaklarım kızarıırken başımı salladım. "Hayır. Bilmek istemiyorum."

"Tamam o zaman. Bir dahaki sefere kadar diyeceğim." Tekrar Huck'a döndü.

"Dinle, yazar adam, bizim hakkımızda bir kitap yazdığında, benim küçük saç olayımı bunun dışında bırakabilir misin? Bu şekilde hatırlanmak istemiyorum."

"Tamamdır," dedi Huck. "Saç yok."

"Belki iyi bir saç. Kel güzeldir ama şu anda istediğim şey bu değil."

"Anlaştık. Ama Ted'in pantolonunu yırttığı kısım bende kalacak."

"Benim için sorun değil," dedi Teddy. "Komik adam her zaman herkesin favorisidir."

"Gitmemiz gerek bebeğim," dedi Gus.

İkisine de son bir kez sarıldım ve çantalarını arkalarına alarak içeri yöneldiler.

Teddy kollarını iki yana açtı, ben de refleks olarak esnedim.

"Sanırım uykusuz geceler sonunda beni yakaladı," dedim. "Berbat haldeyim."

"Neden benim kamarama dönmüyoruz?" Huck söyledi. "Buradan çok uzakta değil ve boş bir odam ve sıcak bir duşum var... eğer şanslıysak - su ısıtıcı biraz huysuz. Henüz tam olarak çözemedim. Her iki durumda da ateş yakıp biraz dinlenebiliriz."

"Kulağa harika geliyor," dedim.

Teddy minibüsün sürücü koltuğuna kayarak, "Huck'ın evinde yatıya kalacağız," diye duyurdu. "Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Çevre Yolu'nda yirmi dakika ilerledikten sonra, güneş ufku altına inerken eski bir lav tarlasından geçen çakıllı bir patikaya saptık. Teddy birkaç keskin dönüş yaptı ve sonunda kayalık çıkıntılar, yosunlar ve pamuk şekeri rengindeki gökyüzünün gölgeli zemininde küçük bir bina göründü. Huck benim ve Teddy'nin önünde atladı ve güvertenin etrafındaki ve evin içindeki ışıkları açarak hoş bir parıltı yarattı. Kulübe küçük ve sadeydi, bir duvar penceresi ve modern bir odun sobası vardı.

"Nasıl oldu da bana Sully'nin Huck Sullivan olduğunu hiç söylemedin?" Teddy ve ben sırt çantalarımızı alırken sordum. "Onun kitaplarını ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Onun arkadaşlığını yıllardır başımın üstünde tutuyor olabilirdin."

Verandaya doğru yürürken, Huck'ın bir sobanın önünde eğilmiş odun parçalarıyla doldurduğunu görebiliyordum.

"Ne kadar sinir bozucu olacağın hakkında bir fikrin var mı? Bir şeye kafayı fena halde taktığını bilmiyormuş gibi davranma. Son on yılını dünyanın en meşhur ve ele geçirilmesi en zor kayıp hazinesini aramakla geçirdin. Bir toplantı ya da bir taslağın ilk kopyası için beni kaç kez rahatsız edeceğini hayal bile edemiyorum ve her neyse, Huck çok özel biri."

"Ben takıntılı değilim. Tamam, belki biraz saplantılı, ama bilgiyi kötüye kullanmazdım."

"Kendine bunu söylemeye devam et, Stella. Benim açımdan buna kendini koruma de. Hayatımı huzur içinde yaşamayı tercih ederim."

"Onu tamamen kendine saklamak istedin, ha?"

Teddy atkuyruğumu omzumun üzerinden geçirdi. "Onun gibi bir şey, evlat." "Anladım," dedim ve sesimin bariz bir şekilde hayalperest niteliği karşısında kızardım.

İzlanda gecesinde aşkımı herkesin görebileceği şekilde yayınlayan parlayan kırmızı kalp gözlerim de olabilirdi: *Burada Kuzey Işıkları var millet, orada ise Amerikalı bir bayandan yayılan utanç verici miktarda kahramana tapınma ve cinsel hayal kırıklığı var.* Teddy'nin utancıma tanık olmaması için karanlığın çökmesine çok sevinmiştim. Boğazımı temizledim. "Yani, gerçekten samimi ve zeki ama aynı zamanda iyi birine benziyor." Zoe'nin Huck'ın tüm iyi özellikleriyle ilgili sözleri aklıma geldi ve onları silkeledim.

"Evet. O harika, çok şanslı bir adam."

Bu niteleme beni çok etkilemişti. Çoğu insan Teddy'nin tanıdığı en şanslı adam olduğunu düşünürdü. Babası çoğu modern teknede bulunan bir sensör icat etmiş ve ailesini o kadar zengin etmişti ki sahip oldukları malikânelerin ve kurdukları hayır kurumlarının sayısını unutmuştum. Teddy'nin etrafı her zaman insanlarla çevriliydi ve hayatında hiçbir şey istememişti. Ne arkadaş, ne kadın, ne araba, ne giysi, ne de yiyecek.

"Nasıl yani? Onun hayatının Üçüncü Theodore Preston'inkinden daha cazibeli olduğuna inanmakta zorlanıyorum," diye takıldım, verandaya çıkarken kaburgalarına vurdum. "Bestseller olsun ya da olmasın, bu kulübenin büyüklüğü üzerine biraz düşünebilir miyiz? Objektif olarak çok küçük olduğunu kabul etmelisin."

"Yıllardır bir kitabı çıkmadı. New York pahalı bir şehir. Çıplaklar kolonime yatırım yapmak istememesine şaşmamalı." "Bilmek istemiyorum."

Kulübenin kapısı açıldı ve Huck bizi içeri buyur etti. "Gelin ikiniz de ısının."

"Teddy de bana ne kadar şanslı olduğunu söylüyordu." "Ben öyle demedim," diye karşı çıktı Teddy.

Huck Teddy'yi kabaca kolunun altına sıkıştırdı. Ondandır birkaç santim daha uzun olduğunu daha önce fark etmemiştim. "Öyle mi? Sanırım oldukça şanslıyım."

Bir keresinde o golf arabasını çaldığı gibi - bunu duydun mu Stella? Kampüsteki gölete çarptı ve bu sırada beni bayılttı."

"Bunu ona neden söyleyeyim ki, ahbab? Neredeyse okuldan atılıyordum!"

"Hatırladığım kadarıyla, ben neredeyse boğuluyordum ve sen de birkaç haftalık cezayla yetiniyordun. Bunu nasıl başardın?"

"Yeni kütüphane kanadı, babamın izniyle sanırım." Teddy botlarını çıkardı. "İyi ki babam aradı da sen aramadın, değil mi Sully?"

Huck cevap vermedi.

"Siz ikiniz sorun çıkarmışsınız gibi görünüyor."

"Sadece ilginç olacak kadar," dedi Huck. "Yaptığı maskaralıklarla beni birkaç kez neredeyse içeri atıyordu ama aynı zamanda bulunduğum yere gelmemde de büyük payı var."

"Ne diyebilirim ki?" Ted güldü. "Güzelliğim ve zekam var. Yeteneğini hemen fark ettim."

"Hem zeki hem de bu kadar güzel olman son derece sinir bozucu Ted," dedim.

"Katılıyorum," diye söze karıştı Huck.

"Arkadaşlarımdan içindeki en iyiyi ortaya çıkarma konusunda özel bir yeteneğim var mı? Evet. Kabul ediyorum. Bu benim pek çok yeteneğimden biri. Diğerlerini şu anda tartışmayacağız." Teddy bana göz kırptı. "Her neyse, Sully'nin biraz terbiyeye ihtiyacı vardı."

Huck kıkırdayarak, "Bu sensin," dedi. "Çok besleyici."

"Biraz eğlence, birkaç yudum sıvı cesaret, birkaç çatı katında beyin fırtınası seansı, bir ölüme yakın deneyim ve bir daha söylemek zorunda kalmak istemediğim kadar çok onaylama sözü... Sully'nin yaratıcı yetenekleri çok bakım gerektiren bir ev bitkisi gibiydi. Çiçek açması için sadece doğru koşullara ihtiyacı vardı."

"İşte kulübe burası. İkinize de gezdirirdim ama temel olarak bu kadar. Duş hemen koridorun sonunda - bahsettiğim gibi, biraz titiz. Stella, önce sen kullanmak ister misin?"

"Ben iyiyim aslında. Peki ya sen Ted?"

"Oh, tabii ki, önce ben duş alacağım." Koridorda ilerledi, giderken eşofmanını kafasına geçirdi. Ben de ateşin yanındaki yumuşak sandalyeye oturdum.

"Teddy yazarlık kariyerinize gerçekten yardımcı oldu mu? Yoksa sadece onun kırılğan egosuyla mı ilgileniyordun?"

"Onu iyi tanıyorsun." Huck güldü. "Özsaygısının bütünlüğü için ne kadar korksam da, bu doğru. Ona çok şey borçluyum."

Ve anladım. Teddy'ye de çok şey borçluydum ama bunu Huck'la ya da herhangi biriyle paylaşırken kendimi rahat hissetmiyordum. Bariz olan bir şey vardı.

-Vakıf fonuna erişebildiği ve keşif gezilerimizi finanse etmeye başladığı gün başlayan finansal desteği... Ama bir de ondan önceki kısmı vardı... başlangıç hikayemiz, en kötü zamanlarımda sahilde tanıştığımız gün. Teddy hayatıma girmeseydi şu anda nerede olacağımı düşünmek bile istemiyordum. O gün babam beni biraz para ve birkaç saat içinde döneceğine dair sahte bir sözle sahilde bıraktıktan sonra onunla tanışmasaydım ne olurdu, böylece yaz için birlikte Kalp avına çıkabilirdik. Sonunda bunun bir parçası olacaktım. Bunca yıl sonra, kendimi o sahilde dururken, tatlı bir çayı höpürdetirken ve kızarmış patatesleri kavurucu güneşin altında, umut ve beklentiyle dolu, babamın asla geri dönmeyeceği gerçeğinden tamamen habersiz bir şekilde atıştırırken görebiliyordum.

Bazı hazine avcılarının aradıkları ya da buldukları ödüller yüzünden lanetlendiklerine dair hikayeler vardı ve bu kesinlikle benim ailem için de geçerliydi. Hazine bizi parçalara ayırmıştı. Annem eğlenmek için gemi enkazlarını aramayı severdi. Pilot olarak yaptığı iş onu Güneydoğu ABD kıyılarının her yerine götürmüş ve burada gemi enkazı aramak için yüzlerce potansiyel alanın haritasını çıkarmıştı. Ama babam tek bir şeyi bulmaya kafayı takmıştı: Çalıntı Hazine'nin en önemli parçası olan Filin Kalbi. Kalp, büyük ve parlak bir kırmızı elmastı, dünyadaki tüm elmaslar arasında en nadir olanı. Paha biçilmez bir hazine. Küçükken bana her gece masal gibi anlatırdı. Gerçek bir inanandı.

Annem, bulduğu enkazları satmanın bizi hayal ettiğimizden daha zengin yapacağını, bize iyi bir hayat satın alacağını savunuyordu; Filin Kalbi ise kendi haline bırakmamız gereken bir şeydi. İmkânsız bir keşifti. Ama babam dinlemedi. Kararlıydı ve büyülenmişti; başkası bulmadan önce biz bulmalıydık. Bu yüzden her zaman bir plan yapıyordu.

ve asla yeterli paramız olmadı. Bir tekne almak için maaşını kumarda kaybetti, iki kez ipotek ettirdi ve evimizi kaybetti. Tüm planları işe yaramadığında, başarısızlığını alkolde boğdu. Kavga ettiler. Sonra tam ben liseye başlarken annemin haritalarını satma fikri aklına geldi. Sanırım bu bardağı taşıran son damla oldu. Sessizleşti ve bir gün beni ve haritaları geride bırakarak çekip gitti. Aramayı bıraktığını söyledi ama bir şekilde bizimle de işi bitmişti.

Babam bazen birkaç bira içtiğinde ve henüz ağlamaklı ya da kavgacı olmadığında, genç ve mutlu oldukları ve günlerini Carolina sahilinde ve Florida'daki Treasure Coast boyunca hazine arayarak geçirdikleri ve benim mayomla etrafta koşturduğum, küçük, çilli bir kız olduğum, fırtınalar ve korsanlar hakkında sorular sorduğum ve deniz kuşlarını kovaladığım daha iyi zamanlar hakkında hikayeler anlatırdı. Bana dalmayı ve yön bulmayı öğretmişlerdi ve her ikisinde de ustaydım. Ben de iyi bir araştırmacıydım ama tüm bunlara rağmen onları yanlarında tutmaya yetmemişti. Ben liseden mezun olduğumda o da hayatımdan çıkmıştı. Boğazım düğümlendi. Bunca yıl sonra hala cevap bulamamak beni boğuluyormuşum gibi hissettiriyordu. Acının taze yoğunluğu şaşırtıcıydı, tıpkı annemin kurtarmayı başardığım haritaları gibi onu da her zaman yanımda taşımış olmama rağmen. Acı, beni hazinenin ve Filin Kalbi'nin peşinde bu kadar amansız olmaya iten şeydi. Aileme, nerede olurlarsa olsunlar, onların yapamadıklarını yapabileceğimi gösterecektim.

Koridorun aşağısından yankılanan tiz bir çığlık beni şimdiki zamana geri döndürdü; görünüşe göre sıcak su yine arızalanmıştı. Dikkatimi dağıttığı için minnettardım.

"İlk ben gitmeye gönüllü olmadığım için biraz memnunum," dedim. "Zavallı Teddy. Cömert davrandığımı sandı ama aslında stratejik olarak kobay olmaktan kaçınıyordum."

Ted birkaç dakika sonra bornozuyla çıktı ve kendini doğrudan ateşin önüne attı. "Bu Lilliputian kulübesinin bir kan davası var! Suyun sıcaklığı sadece birkaç dakika içinde ılıktan tarif edilemez hale geldi. Taşaklarımın ortaya çıkacağından emin değilim."

Huck kahkahasını bastırdı. "Bu çok talihsiz bir durum."

"Ve gereksiz yere grafik," diye ekledim. "Seni ne kadar sevsem de, Teddy, alt bölgelerinin sağlığı veya yeri hakkında çok fazla düşünmek istemiyorum."

"Bu çok acı Stella, yakın olduğumuzu sanıyordum. Sully-lütfen bana önemsedğini söyle."

"Oh evet, *derinden*. Bornozumu giymene yardım ettiğimi gördüğüne sevindim."

"Çok rahat. İçinde uyuyabilirim. İçeride kuştüyü yorganlı çok güzel bir yatağın olduğunu gördüm."

"Keyfine bak."

"Aldırma. Umurunda değil, değil mi Stell? Eğer umurundaysa, her zaman bana katılabilirsin." Kaşlarını oynattı.

"Cazip," diye karşılık verdim. "Ama sanırım kanepeyi alacağım."

"Küçük bir misafir yatak odası var," dedi Huck. "Daha çok bir oyuk gibi ama bir kapısı ve yatağı var, yani eminim senin için daha rahat olacaktır. Kanepeyi alabilirim."

YEDİ

Huck

"E Bugün için heyecanlı mısın?" Kendime bir kahve doldururken Ted'e sordum.

Ted, kızarmış ekmek ve aşırı miktarda tereyağıyla yaptığı kahvaltıdan başını kaldırdı. "Kesinlikle," dedi. "İki kıta arasında tüplü dalış yapabilmek hayatta bir kez yaşanacak bir deneyim."

"Dondurucu bir deneyime benziyor." Ted dün gece bakmam için Silfra yarığına dalış turunun bilgilendirme web sitesini açık bıraktı ve yıl boyunca iki ila dört santigrat derece olan su sıcaklıklarına göre çok güzel bir macera gibi görünse de, dalış sertifikam olmadığı ve katılamadığım için çok üzülüyordum.

"Buna değer," dedi. "İkinci sınıftaki o efsanevi kış partisinde tüm dondurmaları alabilmek için resmi akşam yemeğinden sonra tuvalette saklandığımız zamanki gibi mi?"

O partiyi düşündüm. Ted'in tüm ekstravaganzaları gibi, taşaklarımın sıfırın altındaki durumundan Ted'in başlattığı ve ilk kız arkadaşımı edinmemle sonuçlanan kendi dondurmanı kendin yap oyununa kadar her şeyiyle unutulmaz bir geceydi. Kendime rağmen gülümsedim.

"Bu iyiydi. Ama d alamıyorum, o yüzden hâlâ yokum."

"Biliyorsun, şnorkelle dalış da var. İstersen yine de katılabilirsin."

Başımı salladım. Kulübede kalmayı planladım, bugün gerçekten birkaç kelime yazmaya kararlıyım. Bir şey bulamamış olsak da

Geçen gece arama yaparken, başladığım hikayeden keyif aldım. Sabah kahvemle birlikte üzerinde düşünürken, umut verici olduğunu hissettim.

"Sorun değil," dedim. "Bu zaten benim için bir çalışma gezisi olacaktı. Yazmak da tek başına yapılan bir iş."

"Yani iyisin, o zaman." Yarı ifade, yarı retorik, yarı yüklü bir soruydu. Gerçekten derinine inmek istemediğim bir soruydu. Yüksek sesle bir yudum alırken bana baktı. Ted bu tür şeylerde her zaman iyi olmuştur, bir şeyi kendi kararınız gibi gösterecek şekilde derinizin altına girmekte.

Omuz silktim. "Evet, ben iyiyim."

"Gerçekten mi? Çünkü, kahretsin, dostum. Bu çok fazlaydı. Birkaç ay içinde bir ebeveynini ve nişanlısını kaybetmek ve kitap tankına sahip olmak-"

"Evet, bir süre harika degıldim ama ilerleme kaydediyorum."

"Yani, babanla ilişkinin çok iyi olmadığını biliyorum ama yine de."

Ted bunu nezaketen söylüyordu. Babamın gerçekte nasıl biri olduğunu ve üzerimde nasıl bir etkisi olduğunu biliyordu. Babamla ilişkim bana kırılğan bir metali anımsatırdı; öfkesinin alevinde dövölmüş, beni sürekli hayal kırıklığına uğrattırken eğilip bükölmeyen, sözleri tahmin edilebileceğı gibi keskin, beni son ana kadar etkili bir şekilde kesen, ama çok kırılğan. Birkaç kış önce bir darbeyle paramparça olmuştı. Ted de bunu biliyordu.

"Geçmiş i geride bıraktım," dedim.

"Gerçekten mi? Yazdığını duyduğuma çok sevindim ama etrafıma bakıyorum da, sanki debelenip duruyormuşsun gibi geliyor. Neden bu küçük kulübede kalıyorsun? Çatısı bile ikimizin oturup şanlı günlerimizi yeniden yaşayabileceğı kadar büyük değil."

"Yuvarlanıp gitmiyorum. Jim ayarladı. Her neyse, gerçekten daha iyiyim.

İnsanlar zamanla daha kolay olduğunu söylüyor."

"Öyle mi derler?" diye takıldı Ted.

"Ben de öyle duydum." Sayılamayacak kadar çok kez. Ama birileri zorlandığında insanların yaptığı şey buydu sanırım - o kadar güvenli, tekrarlanan ve belirsiz olan test edilmiş yorumlara başvuruyorlardı ki

Zararsız oldukları kadar anlamsızlar da. Zaman tüm yaraları iyileştirir. Sizi daha iyi bir şey bekliyor. En iyisi bu.

"Hmm. Söyledikleri doğru mu?"

"Uzun zaman oldu ve aylardır ağlamıyorum, belki de bir şeylerin peşindedirler?" Bu bir yalandı. İki gün önce ağlamıştım, bütün gün bir şeyler yazmaya çalışmış ve başaramamıştım, sonra kendime tatlı bir şeyler almak için dışarı çıkmıştım ama kabine döndüğümde meyan kökü aromalı çikolata aldığımı fark etmiştim. Jet lag'i suçladım. Sorun jet lag değildi. Meyan kökü aroması beni bozmuştu.

Ted kimliğini anlamış gibiydi. Onu kandırabileceğimi neden düşündüm bilmiyorum. "Hâlâ gelip paslı devrelerine biraz adrenalin akıtman gerektiğini düşünüyorum ama anlıyorum. Bütün gün o ekrana bakmak gibi yapacak daha iyi işlerin var."

"Aslında, ekranın diğer tarafındaki pencereden dışarı bakıyorum. Arada sırada birkaç kelime yazıyorum, sonra bunların kötü olduğuna karar verip siliyorum."

"Kulağa verimli geliyor."

Dönüp Stella'ya baktım, üzerinde mükemmel bir günün mavisinin tam tonunda bir kazak vardı ve bir fincan kahve doldururken sırtıyordu. Onun varlığıyla yüzüm biraz ısındı.

"Sanırım seni dahi yapan da bu. Eğer bir fikre ihtiyacın olursa, döndüğümüzde beni aramak için beklemen gerekecek. Minibüste buluşuruz, Stell," dedi Ted. Koridordaki ağaçtan paltosunu aldı ve kapıya yöneldi.

Stella kahvesini yudumladı. "Bugün gerçekten yazmayı planlıyor musun?"

Başımı salladım. "Sen dönene kadar zaman geçirmek için bir şeyler yapmalıyım." Belki burada kalacaklarını varsaymak benim için cesurca bir şeydi, ama siktir et, onu mümkün olduğunca çok görmek istiyordum ve bunu yapmak için onun ve Ted'in sıkışık karavanları yerine benimle kalmalarından daha iyi bir yol olabilir miydi?

Kupasının üzerinden bana bakarken gözleri parladı. "Bunun bir dayatma olmadığına emin misin?"

"Yani, Ted zaten benim bornozumda ve yatağımnda rahat etti."

"İyi bir noktaya değindin." Güldü.

"Ayrıca, seni tanımaktan keyif alıyorum. Birlikte daha fazla zaman geçirebileceğimizi umuyordum."

"Kulağa hoş geliyor."

SEKİZ

Stella

T eddy ve ben Huck'ın kulübesinden ayrıldık ve Silfra yarığının ve dalış rehberlerimizin bizi beklediği Thingvellir Ulusal Parkı'na doğru yola çıktık.

Geziyi planladığımızda, Gunnarsson'un hazinesini aramak dışında yapmak istediğim tek şey buydu. Yarık, Kuzey Amerika ve Avrasya kıtasal plakalarının buluşma yeri idi, dolayısıyla dalış yaparken aynı anda iki kıtaya dokunabilecektik. Ellerimizi bu kadar eski bir şeyin üzerine koyma ve geldiğimiz yer ile içinde bulunduğumuz yer arasındaki uçurumu aşma fikrinin destansı bir yanı vardı. Araştırmalarım sırasında turun web sitesini bulduğumda, hemen bu tura katılmam gerektiğini anladım.

bu deneyim.

Teddy, "Bu sabah çok güler yüzlüsün," diye gözlemledi.

Huck'ın mutfakta benimle daha fazla zaman geçirmek istediğini itiraf ettiği ve o anda kendimi nasıl heyecanlı ve tamamen onunla aynı hızda hissettiğimi düşündüm. "Oh, nihayet etrafımda gerçekleşen bir tür cinsel birleşme tarafından uyandırılmadan tam bir gece uykusu deneyimledikten sonra kendimi yenilenmiş hissediyorum."

"Bir de bana sor. Sully'nin yatağında bir bebek gibi uyudum. Lüks bir bornozun içindeki bir denizyıldızı gibi kollarımı ve bacaklarımı uzattım. Ama bunu cevabın olarak kabul edebilir miyim bilmiyorum... İyi uyuduğun için mi keyfin yerinde? İyi dinlenmiş ol ya da olma, bir arama yapıp boş çıktıktan sonra genellikle huysuzluk sınırında oluyorsun. Bunu şüpheli bir şekilde iyi karşılıyorsun."

Omuz silktim. "Sanırım Huck'ı tanımak güzel bir şey oldu. Kim en sevdiği yazarla tanışıp onun evinde takılabilir ki? O da orada kalmaya devam edebileceğimizi söyledi."

"Bundan memnun musun?" "Sen değil misin?"

"Çok sevindim. Sıramızı mı kaçırdım?"

Sahada hızlıca gruba katıldık ve kuru elbiselerimizi giydik, bu sırada rehber zorunlu uyarıları paylaştı - yalnız gitmeyin, çevreye saygı gösterin, Silfra'yı hafife almayın, yanlışlıkla buzul gölüne girmediğimizden emin olun ve en önemlisi kuru elbiselerimize işlemeyin. Sonra paletlerimizle metal merdivenlerden aşağı inerek buzul pınarlarıyla beslenen berrak, soğuk suya girdik. Yüzeyin altında sonsuza kadar görebilecekmişiz gibi hissettik.

Teddy yanımda yüzüyordu. O kadar uzun süredir dalış partneriydik ki birbirimizin hareketlerini kolayca tahmin edebiliyorduk. Etrafımızdaki diğer insanlardan bazıları suyun içinde eşlerini görebilmek için kıvranıp duruyordu ama bizim bunu yapmamıza gerek yoktu. Şöyle bir baktım ve Teddy bana tamam işareti yaptı. Dalış yaptığımız bölge oldukça sığdı, daha önce gittiğimiz bazı batıklara hiç benzemiyordu ve köpekbalıkları için endişelenmemize gerek yoktu, bu yüzden rahatlayıp keyfimize bakabildik.

İlk durağımız Teddy'nin kesinlikle komik olduğunu düşündüğü Big Crack'ti. Gülünç lakabına rağmen, bu nokta iki tektonik plakanın birbirine en yakın olduğu ve suyun en derin olduğu yerdi, ancak tam derinliğe yaklaşmadık. Yarığın diğer kısımlarına geçmeden önce her iki kayalık duvara dokunarak birbirimizin fotoğraflarını çektik. Kaya duvarları arasında dolaşırken kendimi Huck'ı düşünürken buldum, parmak uçlarım yüzeyin hemen üzerinde geziniyordu - bunu nasıl tarif edeceğini merak ediyor, bunu onun için nasıl kelimelere dökebileceğimi planlıyordum. Kulübede kalmıştı, orada bizden daha sıcak olacaktı elbette ama bu inanılmaz deneyimi kaçıracaktı. Ve bundan daha büyük ve daha şaşırtıcı bir şekilde, kendimi *onu* özlerken buldum.

Bunu ben yapmadım.

Yeni tanıştığım insanlara bağlanmaz ya da onları özlemezdim. Yine de Teddy sualtı kamerasıyla çekim yapıyor, her zaman yaptığı gibi macerayı hafızasına kazıyordu ve ben kayadan duvarları ya da yüz metrelik görüş mesafesini özümsemek yerine, daha sonra Huck'la paylaştığımızda videonun bu deneyimin ve manzaraların hakkını veremeyeceğinden endişeleniyordum.

Teddy ve ben suda yaklaşık kırk dakika geçirdikten sonra tur liderlerimiz bize çıkma zamanının geldiğini haber verdi. Rehberimiz Anna sıcak çikolata hazırlamıştı ve biz de sıcaklığın ve tatlılığın tadını çıkararak yudumladık. Biz ısınmak için içerken, diğer rehberimiz Einar bize kısa bir jeo-tarih dersi verdi. Sessizlik içinde dinledik. Hafif bir yağmur yağmaya başladı.

Einar'ın sunumu sona erdiğinde Teddy eğildi ve "Stell, yarıktaki resmimi Sully'ye gönderir misin? Başlık atalım: Büyük Çatlağa dokundum ve hoşuma gitti."

Yüzümü buruşturdum. "Bunu kendin göndermen gerekecek dostum. Hey, sana sormak istiyordum, bu sabah mutfığa geldiğimde Huck'la ne konuşuyordunuz?"

Teddy omuzlarını kaldırdı. "Önemli bir şey değil." "Önemli görünüyordu," diye üsteledim.

"Ne zamandan beri hazineyle ilgili olmayan konuşmalarla bu kadar ilgileniyorsun?" Teddy alay etti. İçkisinden uzun bir yudum aldı. "Anna, bu kakao inanılmaz. Daha var mı?"

Teddy'nin sırtıtsına karşılık verdi ve elinde başka bir fincanla bize doğru yürüdü. Bir an göz göze geldiler ve Teddy'nin yaklaşmakta olan bir ilişkiye dair tüm işaretlerini -kaşlarını hafifçe kaldırması, başparmağının fincanın kenarını yavaşça hareket ettirmesi- ve Teddy'nin cevabını, solgun ve yağmur benekli kirpiklerinin yanaklarına doğru yavaşça kırpışını fark ettim.

"Yakınlarda daha iyi sıcak çikolata yapan bir yer biliyorum," dedi.

Teddy başıyla onayladı. "Kulağa harika geliyor."

İyi bir kanat kadını olmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak, ayrılmak zorunda kalmadan önce uzaklaşmak ve manzaranın birkaç fotoğrafını çekmek için işaretimi aldım. Einar yola çıkmaya hazırlanmak için dalış malzemelerini ve kuru elbiseleri yerleştirmekle meşguldü. Teddy koşarak yanımıza geldi.

"Anna beni biraz tırmanış ve sonrasında akşam yemeği için kendisine ve bazı arkadaşlarına katılmaya davet etti. Sanırım Reykjavik'te gerçekten denemek istediğim bir restoranın şefini tanıyor ve bizi daha sonra içeri alabileceğini söylüyor."

"Kulağa harika geliyor."

"Onunla birlikte şehre dönmemin bir sakıncası var mı? Kulübeye nasıl döneceğini biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Elbette. Zaten oldukça yorgunum. Tek başıma dönebilirim."

Teddy'nin firarlarına artık iyice alışmıştım. İlgi çekici biriyle tanışır ve bir süreliğine onunla giderdi ama her zaman geri dönerdi. Önemli olan tek şey buydu. Bazen karga gibi sürekli parlak şeylere ilgi duyması beni rahatsız ediyordu ama anlıyordum. Hayatın ilğini emmek istiyordu, her seferinde bir tırmanış ya da fetih. Yine de bugün onun kaçıışının benim üzerimde pek bir etkisi olmadı. Gunnarsson'un hazinesi hakkında daha fazla düşünmek için dönüş yolunda yalnız geçirdiğim zamanı en iyi şekilde değerlendirmeyi planlıyordum - orada henüz görmediğim bir şey olduğunu biliyordum. Ve sonra kulübeye döndüğümde... Huck'la yalnız olacaktım.

Sadece ikimiz.

Ve sadece bu fikir bile beni heyecanlandırdı.

DOKUZ

Stella

T Huck'ın kiralık kulübesinin önüne geldiğimde güneş bulutları yarmaya başlamıştı. Onu içeride, bir köşeye sıkışmış, dizüstü bilgisayarının klavyesini tıkırdatırken buldum. Yazdıklarından rahatsız olmak istemediğim için bir süre onu izledikten sonra kapıyı arkamdan sessizce kapattım. mümkün olduğunca. Elektronik kilit bipledi ve başını kaldırıp baktı.

"Dönmüşsün. Nasıl geçti?" Huck'ın sesi parlaktı ve gözlüklerini çıkarıp bilgisayarını kapatarak tüm dikkatini bana verdi. Bu kesintiye aldırıyor gibiydi.

Bir bacağımı diğerinin altına sokarak kanepeye yerleştim. "Olağanüstü. Dürüst olmak gerekirse hiç bu kadar berrak su görmemiştim. Bir sürü video ve fotoğraf çektik- Kahretsın, Teddy kamerayı yanına aldı."

"Bekle, o burada değil mi?"

"Rehberle randevusu varmış gibi görünüyordu."

Huck kıkırdayarak başını salladı. "Şu adam. Birbirimizi yıllardır görmemiş olmamız bana çok komik geliyor ama o hiç değişmemiş. Yine de, onunla gitmeyi ve seni tek başına geri göndermeyi seçtiğine göre etkileyici olmalı."

"Mükemmel bir kadındı," diye itiraf ettim. "Ve Ted'in gitmek için can attığı şehirdeki restoranın yönetici şefini tanıyor olmasıyla ilgili bir şey vardı. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin; gittiği her yeni yerde yemeye, içmeye ve uyumaya karardır." Yemekten söz edilince midem kıskançlıkla guruldadı.

"Aç mısın?" Huck sordu. Midemin sesini duymuş olmalıydı. Yüzüm kızardı. "Çünkü çok açım ve burada elimde kalan tek şey meyan kökü aromalı bir çikolata ve garip bir şişe yerel likör."

"Açlıktan ölüyorum," diye itiraf ettim.

"Bu her şeyi çözer. Dışarı çıkıyoruz. Eminim yakınlarda yemek için gidebileceğimiz bir yer vardır," dedi. Bir an telefonuna baktı. "Görünüşe göre birkaç mil güneyde bir pizzacı var. Açık olmalılar. Pizza senin için uygun mu?"

"Pizza mükemmel. Kendimi bir maceraperest olarak gördüğüm için bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama dünden önceki gün yediğim İzlanda sosislisini hiç beğenmedim."

"Soğanlardan mı, yoksa sostan mı?" diye sordu.

"Bütün paketti. Onu sevmek istedim. Denedim. Teddy beğendi, dört tane yedi."

"Sanırım ikimiz de onun her şeyi yiyebileceğini biliyoruz. Okuldayken yemekhanede tuhaf karışımlar yapıp sırf herkesi eğlendirmek için yemesiyle tanınırdı. Bir ay boyunca sandviç yapıp üzerine her gün farklı sıvılar dökmeyi çok severdi. Buna yemeğini marine etmek diyordu ve herkes onu alkışlarken kaşıkla yiyordu." Huck bu anı karşısında kıkırdadı.

"Teddy'ye benziyor."

"Bu arada ben çikolatamın içindeki meyan kökü ile bile başa çıkamıyorum. Yanlışlıkla almışım."

"Ben hiçbir zaman meyan kökü seven bir kız olmadım." Ona komplocu bir sırıtış attım. "Çikolatamın yanına her zaman fıstık ezmesi koyarım ama asla meyan kökü koymam. Hadi gidelim."

- - -

T Neyse ki pizzacı hâlâ hizmet veriyordu. Huck bana kapıyı açtı ve midem küçük bir takla attı; bunun bir sonuç olup olmadığından emin olamadım ya da yemeğin baştan çıkarıcı kokusunu duyduk. Bir garson bizi restoranın arka tarafındaki karanlık bir köşeye yerleştirilmiş bir kabine götürdü. Menülerimizle birlikte yerleştik.

"Baskı yok, ama edebi yeteneğiniz göz önüne alındığında parlak bir sohbet bekliyorum."

"Oh, bu meydan okumayı kabul ediyorum, Stella Moore. Sipariş verir vermez size soracağım bir sürü soru var."

Menüleri incelerken rahat bir sessizliğe gömüldük. Kulağa ilgi çekici gelen, reçel ile birlikte İzlanda peyniri çeşitleri içeren özel bir pizza seçtim; açıklama beni ya muhteşem ya da süper iğrenç olacağına ikna etti. Huck standart Margherita tarzı bir pizza seçti. Altın rengi kutularda Úlfrún birası aldık ve kutuları birbirine çok sert vurduğumuz için köpükler etrafa saçıldı.

Garson kız gittiğinde, "Bana soracak sorularınız var," dedim.

Huck başını salladı. "Evet, var. Ama seni uyarayım, bunlar standart, en sevdiğin film nedir, ailen neye benziyor gibi sorular değil."

"Bana uyar." Yapmak istediğim son şey ailem hakkında konuşarak geceyi mahvetmekti.

Huck biraz öne eğildi. "İlk soru: Eğer herhangi biriyle akşam yemeği yiyebilecek olsaydın -şu anki yemek arkadaşın dışında tabii ki- bu kim olurdu ve neden?"

"Tamam, bunu beklemiyordum."

"Ne bekliyordun?"

"Bilemiyorum. Belki şöyle bir şey: *Neden reçelli pizza sipariş ettin, özellikle de sosisli seni hayal kırıklığına uğrattıktan sonra...*"

Bana sırtıttı. "Oh, bunu neden sipariş ettiğini biliyorum. Tehlikeden besleniyorsun! Yine de bana bir cevap borçlusun."

Bir yandan gülerken bir yandan da sorusunu düşündüm. Havalı ve hafif bir şeyler söylemek istiyordum ama bu soru beni bir şekilde gitmek istemediğim bir yere yönlendirmişti. İsteyebileceğim tek bir kişi vardı... babam. Ama bunun mümkün olmadığını biliyordum. O gitmişti ve Corolla sahilindeki o günden beri oradaydı. Ve muhtemelen cevaplarıyla başa çıkamayacağım sorular sormak gibi bir alışkanlığım yoktu, örneğin, *sana ihtiyacım olduğunda geri döneceğine ve birlikte ava çıkacağımıza söz verdiğin halde neden beni yapayalnız bıraktın?* Peçetemle oynadım.

"Bu çok zor!" En azından bu kısmı dürüsttü. "Amelia Earhart'ı seçmeliyim. Yani, bir, inanılmazdı, zamanının çok ötesindeydi, tamamen zeki ve cesurdu, değil mi? İkincisi, ona tam olarak ne olduğunu bilmek için her zaman çaresiz kalmışımdır. Bu büyük gizemlerden biri gibi."

"Mmm, sağlam seçim. Aslında bir süre önce bir Amelia Earhart kitabı yazmak istemiştim. Her şeyin ana hatlarını çizmiştim ama yayıncım pek ilgi göstermedi. Sanırım onlar daha az doyurucu kurgusal olmayan ve daha çok yürek hoplatan maceralar. Kesinlikle daha kolay bir satış."

"Onların kaybı. Ciddiyim. Bu harika olurdu. Düşünsene, onunla bir akşam yemeği yeseydim, sana neler olduğunu anlatabilirdim ve o zaman elinde çok satan bir kitap olurdu."

"İşe yararsa bana haber ver, çünkü seni kesinlikle kabul ederim. *Stella ve Amelia Akşam Yemeğinde*."

"Başlık üzerinde biraz çalışılması gerekebilir."

Huck güldü. "Belki de öyledir. Sık sık değiştikleri için unvanlarıma çok fazla yatırım yapmamaya çalışıyorum."

"Nasıl yani?" Kariyerinden çok fazla bahsetmemeye çalışsam da, daha önce ona Gunnarsson'dan bahsederken gösterdiği ilginin aynısını göstererek tüm yazma ve yayınlama sürecini gerçekten merak ediyordum.

"Bütün yayıncılar bunu yapıyor mu bilmiyorum ama benimkiler pek çok kitabımın ismini değiştiriyor. Sanırım kitaplarıma isim koyma konusunda pek iyi değilim."

"Tamam, şimdi bir örneğe ihtiyacım var."

Huck bir an düşündü. "Casablanca Günlükleri'ndeki üçüncü kitabımın adı aslında *Everybody Loves Clark's Bar'dı*."

"Şeker gibi mi?"

"Fıstık ezmesi ve şekerlemenin bir araya getirilip çikolataya batırılmış hali olduğunu ve yüz yılı aşkın bir süredir piyasada olduğunu bilmeni isterim, yani kitabın adı için epik bir şekerleme seçimi. Meyan kökünden çok daha iyi. Bayılırsınız. Ama bu ismi şeker için vermedim. Aslında, o zaman bunun farkında bile değildim. *Kazablanka*'ya uyarlanan *Everybody Comes to Rick's* oyununa bir gönderme olması gerekiyordu ama editörüm kimsenin anlamayacağını ve satış ekibinin bunu sıkıcı bulduğunu söyledi."

"Bunu sana editörün mü söyledi?"

"Hayır, bana sıkıcı bulduklarını söyleyemeyecek kadar kibar biri. Milyonlarca kez daha nazik bir şey söyledi ve birkaç öneri gönderdi."

Güldüm. "Bu çok ilginç. Şimdi akşam yemeği için kimi seçeceğini bilmek istiyorum. Humphrey Bogart mı yoksa Ingrid Bergman mı?"

"Dürüst olmak gerekirse, şu anki akşam yemeği arkadaşımı aşmak zor. Ama bu bir varsayım olduğuna göre, sanırım Tolstoy demeliyim?" dedi, sanki bir soru soruyormuş gibi. "Tüm zamanların en şaşırtıcı kitaplarından bazılarını yazdı, en azından benim naçizane görüşüme göre. Onunla edebiyat konuşmak ve belki de ona hiç tikanıp tıkanmadığını ve bunu nasıl aştığını sormak isterdim."

"İyi plan. Rusça biliyor musun?" İçkimden bir yudum aldım.

"Ölmüş bir yazarın benimle yemek yiyebildiği bu büyülü dünyada dil sorunumuz olmaz diye düşünmüştüm ama yine de iyi bir noktaya değindin. Belki de bunun üzerinde çalışmaya devam etmeliyim ve her ihtimale karşı bir yedek planım olmalı."

"Google translate? Belki bir misafir tercüman?"

"Bu soruyu sormadan önce şartlarını gerçekten düşünmemiştim. Schrödinger'in kedisi durumuna dönüşüyor."

"O zaman başka bir soru sor."

Huck birasından yavaşça bir yudum aldı ve düşünmeye başladı. "Hmm...tamam, buna ne dersin? Hiç nasıl öleceğini bildiğin hissine kapıldığın oluyor mu?"

"Tanrım!" "Tanrım!" dedim. "Sadece duygusal şahdamarına doğru gidiyorsun. Bir tane bile

"En sevdiğin *cinsel pozisyon nedir?*"

Aldığı yudumda boğuldu. "Özür dilerim," dedi ve boğazını temizledi. "Bir süre önce bir makale okumuştum, orada birini daha derin bir seviyede tanımanıza yardımcı olacak tüm bu soruları paylaşıyorlardı. Bunların bana ait olduğunu iddia edemem. Sanırım sıralamayı yanlış yapmış olabilirim."

"Bir insanın nihai ölümünü tartışmadan önce biraz buz kırıcıya ihtiyaç duyması mantıklı, ancak ölüm sorunuzu es geçeceğim. Benim cömert doğam sayesinde kurtulduğunuzu düşünün." Denedim

sırıtişımı bastırdım. "Bir fikrim yok ama umarım görkemli olur. Sevdiğim bir şeyi yapıyor olmak istiyorum, büyük bir macera yaşamak gibi."

" 'Ölmek çok büyük bir macera olacak...' "

"*Peter Pan*?"

Başını sallıyor. "Bunu hep sevmişimdir, ırkçılık dışında tabii. Bir zamanlar modern bir versiyonunu yazmayı denedim ama hakkını verebileceğimi düşünmedim."

O zaman gülümsedim çünkü gençken bile o Kayıp Çocuklarla bir yakınlık hissediyordum, tek başlarına, kendi başlarının çaresine bakmak zorundaydılar ama asla büyümüyorlardı. "Dürüst olmak gerekirse, ihtimaller göz önüne alındığında, muhtemelen okyanusla ilgili bir şey olacak. Zamanımın çoğunu orada geçiriyorum-İzlanda, herkesi gitmeye ikna ettiğim tek seferlik bir gezi. Diğer tüm keşif gezilerimiz denizdeydi, çoğunlukla Florida çevresinde ve Karayipler'de."

"Sanırım çok yaşlandığımda uykumda öleceğim. Ben çok sebze yiyen sıkıcı bir adamım."

Huck Sullivan'ın kendisine sıkıcı demesi gülünçtü ama aynı zamanda inanılmaz derecede sevimliydi. "Kulağa hiç de fena gelmiyor. Sıradaki soru ne?"

"Size denge için iki tane vereceğim," dedi Huck, garsonun pizzalarını daha kolay yerleştirebilmesi için içkilerimizi kaydırarak. "Çok teşekkür ederim," dedi devam etmeden önce. "En büyük başarınız ve en utanç verici anınız nedir?"

"Henüz en büyük başarım yok. Üzerinde çalışıyorum. Şimdilik, belki arkadaşlıklarım? Onlar hayatımın en özel parçası, ama onlar olmasaydı burada olamazdım, bu yüzden sanırım bu *benim başarı*m değil... Ben onların sayılırim ve onların da tonlarca başarısı var. En büyük zaferimin eşiğinde olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor."

"Buna inanıyorum." Huck bana öyle içten bir gülümseme fırlattı ki bir an nefesim kesildi.

"Utanç verici konularda elimde çok daha fazla malzeme var," diye itiraf ettim. "Ama kendimi senin için mahvetmeden önce en büyük başarımı duymak istiyorum."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum." Tabağıma bir dilim pizza koydu ve kendi dilimini almadan önce bana uzattı. "İtiraf etmeliyim ki reçel konusunda şüphelerim var Stella."

"Bana güvendiğini sanıyordum." Bir ısırık aldım ve iğrenç bir şekilde inlerken Huck'a sırttım. Muhteşemdi. Zengin, tuzlu ve tatlıydı; farklı tatların birleşimi mükemmel bir ısırık yaratıyordu. Biraz tuhaf ve son derece şahaneydi. "Bu harika." Huck'a uzattım ve o da elimi yaklaştırdı. Dilimden bir ısırık aldığı anda omurgamdan aşağı akkor halinde bir heyecan aktı.

"Bu nasıl iyi?" diye sordu. "Aklım başımdan gitti."

"Umarım tamamen uçmamıştır, çünkü bana hâlâ bir başarı borçlusun," dedim.

"İyi bir noktaya değindin. Muhtemelen bariz bir seçim ama sanırım Casablanca Günlükleri'ni yayınlamak olurdu. Her zaman yazmak istemiştım, Monadnock'tayken bile bu işe çok meraklıydım. Üniversite birinci sınıftayken gönderdiğim ilk teklif mektubuyla bir menajer bulmuştım. Kulağına nasıl geldiğini biliyorum ama aptalca bir şekilde başardığımı düşünmüştüm. Aptal bir çocuktım. Clark'ın ana karakter olduğu bir hikaye yazmayı düşünmeden önce hiçbir yere varmayan altı kitap yazdım ve Chronicles'ın ilk kitabını kaleme aldım. O kadar çok reddedildim ki, sanki birinin benim için söyleyebileceği tek kelime *hayırdı*. Ama her seferinde daha iyi oldum, zorlamaya devam ettim ve pes etmedim. Tüm hayatımı değiştirdi ama bunun için çalıştım. Sanırım gurur duyduğum şey bu. Çok heyecan verici bir cevap değil..."

"Yine de anlatabilirim. Size bunun olmayacağını söyleyen bir sürü insan olduğunu tahmin ediyorum, değil mi? Bunu her zaman duyuyorum. Evren ve diğer herkes size hayır derken ya da yeterince iyi olmadığınızı söylerken bir şeyi gerçekleştirmeye çalışmak çok acımasızca. Tüm bunları engellemek ve devam etmek sizin elinizde."

"Kesinlikle."

"Benim için hazine avlamak böyle bir şey. İhtimaller aleyhimize olsa da hepimizin oraya gidip tekrar tekrar aramak için kendimize göre nedenleri var. Gus sualtı arkeolojisi eğitimi aldı, yani bu onun tutkusu ve

onun saha alışması. Zoe dalmayı ve deniz yaşamıyla etkileşime girmeyi her şeyden çok seviyor."

"İlginç."

"İnanın bana, aradığımız sulara köpekbalıkları olduğunda bu çok yararlı bir eğilim. Mahkeme salonunda çapraz sorgu yaparken kullandığı ustalıkla bir köpekbalığını bizden uzaklaştırabilir."

Huck yutkundu. "Kpekbalıklarıyla mı yüzüyorsun?"

"Zoe yüzüyor. Geri kalanımız sadece aynı bölgede kalıyor ve dalış kıyafetlerimize işememeye çalışıyoruz."

Esprı Huck'ın yüzündeki endişeli ifadeyi değiştirdi ve ben kendi esprime gülerken o da bana katıldı.

"Peki ya sen? Bunu sürdürmek için nedenin ne?" diye sordu.

Huck'la ne kadarını paylaşacağımı seçmeye çalışarak zihnimdeki anılar listesini gözden geçirdim. Onunla konuşmak çok kolaydı. Ona babamın Fil Kalbi Elması'na olan takıntısını anlatabilirdim. Annemin onun lanetli olduğuna inandığını... Ve belki de ailemi yok ettiği için bir anlamda yleydi. Yine de kendime zar zor itiraf edebildiğim şeyler vardı, elması aramaktan neden vazgeemediğim gibi çünkü derinlerde bir yerde, eğer sonunda onu keşfedersem, belki ailemin beni terk ederek ne kaybettiklerini anlayacaklarına inanıyordum. Onlara lanet konusunda, inanmamak konusunda, terk etmek konusunda ne kadar yanıldıklarını gösterecektim. Derin bir nefes aldım.

"Sanırım kanıtlamam gereken bir şey varmış gibi hissettiğimi söyleyebilirsin."

"Ben de yle. Yazmanın benim için **n a s ı l** bir şey olduğunu anlaman bana çok mantıklı geliyor," dedi Huck. "Her ikisi de inanç gerektiren eylemler."

"Biz motive olmuş ve ısrarcıyız. Gerçek inananlarız. En azından bunu bize verebilirler."

"Buna kadeh kaldıracadıım."

ON

Huck

T Stella ve ben yemekten döndüğümüzde kabin boştu. Ted birlikte gittiği rehberle geceyi bitirmiş olmalı. O gece

Stella ve benim burada gerçekten yalnız olduğumuzu bilmek kalbimin normal hızından daha hızlı çarpmasına neden oldu. Harika bir yemek yemiş ve birlikte çok daha iyi vakit geçirmiştik. Stella hakkında daha fazla şey öğrendikçe, daha da büyüleniyordum. Onun yanında olmanın garip ikilemine, kalbimin beklentiyle çarpmasına ve geri kalanımın aynı anda garip bir şekilde rahat hissetmesine hâlâ alışmaya çalışıyordum.

Hava sıcaklığı düşmüştü ve kulübe serindi, bu yüzden dikkatimi sobada küçük bir ateş yakmaya verdim. Stella'nın yeterince sıcak olduğundan emin olma fikri hoşuma gitmişti. Ben odunları yerleştirirken, o küçük oturma odasını geziyor, kitap raflarındaki kitapları parmak uçlarıyla takip ediyordu.

Yemek boyunca hiç durmadan konuştuk ve sınırlarımın arasında sohbeti başlatmak için bir *New York Times* makalesinden ödünç aldığım soruları kullanmış olsam da, doğal bir şekilde akıp gitmişti. Eski nişanlım Vanessa çıktığım son kişiydi ve o gittikten sonra tam anlamıyla inzivaya çekilmiştim. Biriyle çıkmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, bir tür yapmacık karşılaşma yaşamamamın mümkün olduğundan emin değildim, ama Stella'yla konuşmak kolaydı. Şimdi, aramıza yerleşen sessizlik garip bir sessizlik değildi. Gergindi, elektrik yüklüydü. Heyecan vericiydi. Bu kadar keyif almam biraz ürkütücüydü. Sonunda ırıradan bir alev yükseldi ve iyi bir önlem için önce küçük bir kütük daha ekledim

bardağı kapattım. Bu gece tekrar ocağın başına dönmek zorunda kalmak istemiyordum. Ellerimi birbirine sürttüm ve kitap raflarında ona katıldım.

"Kazablanka Günlükleri yokmuş," dedi, sesi hayal kırıklığıyla karıştı.

"İzlanda'da satıldığından emin değilim," dedim. Aslında seri İzlandaca da dahil olmak üzere kırktan fazla dile çevrilmişti. Kabinde bulunmadığı için rahatladığımı ona söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Kitaplarımı, özellikle de sonuncusunu görmek, yayınlanmasının üzerinden üç yıldan fazla zaman geçtikten sonra bile aktif olarak kaçındığım bir şeydi. Daha kolay olacağını düşünüp durdum ama tam tersi oldu. Odaklanacak yeni bir şey olmayınca, gerçek dünyadaki eleştirmenlerin sesleri genişleyip kontrolü ele geçirecek bir alana sahip oldu - eleştirmenler, Vanessa, kızgın hayranlar, babam... onların anlattıkları benimkileri bastırdı.

Stella yüzünü bana döndü. "Bu ev sahiplerinin kitap konusunda pek zevkli olmadıklarını söyleyecektim, çünkü sizinkiler yok, ama aslında iyi kitapları var. Eva Björg Ægisdóttir'in tüm kitapları var, ki bunlar inanılmaz. Bakın, Fredrik Backman'ın *Endişeli İnsanlar'ı*. Ona bayıldım." *Smilla'nın Kar Duygusu*'nun yıpranmış bir kopyasını çıkardı ve sayfalarını çevirdi. "Bunu da yıllar önce okumuştum. Akıllara durgunluk veriyordu. Tüyler ürpertici ve bir gizem için çok atmosferik."

"Bunu da okudum," dedim. "Muhteşemdi."

Kitabı dikkatle rafa kaldırdı. "Sana sormak istiyordum, bugün yazman nasıl gitti? Kendini hiç ilham almış hissediyor musun?"

"Birkaç sayfa yazdım," dedim ona. "Muhtemelen sadece şömine yakıtı olarak işe yararlar." Geçen gün o şelaleyi ararken filizlenmeye başlayan fikirleri oturup ete kemiğe büründürmek beni heyecanlandırmış olsa da, onları sayfada bir şeye dönüştürmeye çalışmak bana biraz kendi organlarımı ameliyatla çıkarmak gibi gelmişti -acı verici, yorucu ve son derece sakıncalı- ta ki öyle olmayana kadar. Kabaca başladı ama sonra parmaklarım klavyenin üzerinde uçuşmaya başladı. Ne yazdığımı zar zor hatırlıyordum.

Karanlıktan Önce Ev'i raftan indirdi ve arkasını inceledi. "Gerçekten mi? Eminim harikadırlar."

Başımı salladım. "Hayır. Kesinlikle değil."

"Buna inanmakta zorlanıyorum. Kendine fazla yüklenmediğinden emin misin?"

Öyle olduğumu düşünmüyordum ama kendimi eleştirmek benim alışkanlığımdı. Aradan geçen zamana ve mesafeye rağmen, babamın sert yargılarının yankıları hâlâ kulaklarımda çınılıyordu; nefret ettiğimi bildiği için bana Henry diye hitap edişinin, ne başarırsam başarayım sürekli öğüt verişinin asidik tarzını duyuyordum.

Stella sessizliğimden etkilenmemişti. "Onları okuyabilirim ya da ikinci bir görüş istiyorsan sen bana okuyabilirsin. Sahiplerinin rafları suç romanlarıyla doldurduğu bu izole kulübede olduğumuz gerçeğinden uzaklaşmak için iyi bir oyalanma olurdu."

Yazdıklarımı bitirene kadar insanlarla paylaşan biri olmamıştım, ama Stella'ya bir kanepede, ateşin önünde kitap okuma fikri, o bana sokulurken parmaklarımı saçlarında gezdirmek şaşırtıcı derecede cazipti. Belki de fikirlerine önem verdiğim kişi o olduğunda yazdıklarım beni şaşırtacak ve hoşuma gidecekti. Sonra, neredeyse füğ halindeyken yazdığım bir paragrafı hatırladım. Orada, aşk tanrısının yayının kıvrımını ve daha fazlasını ensesinin eğimini, pusula gülü dövmesini, teninin kokusunu, köprücük kemiğinin çukurunu ve köprücük kemiklerinin arasındaki çukurda oturan Sekiz Parçalı kolyeyi tanımlamak için birkaç cümle harcamıştım. Boğazımı temizledim. "Devam eden çalışmalarımı pek paylaşmam." Boynumdaki ısı alevlendi. Ateş ışığında kızardığımı görüp görmediğini merak ettim.

"Özür dilerim. Sanırım haddimi aştım." Benden uzaklaştı ve suç romanını rafa geri koydu. "Kendimi aşmakla tanınırım."

"Yapmadın," dedim. Bu, omzunun üzerinden bir bakış atmasını gerektirdi. Parmaklarımı hafifçe bileğine doladım; nabızı parmak uçlarımin altında zonkluyordu. "Hiç de kendini aşmış değilsin."

Döndü ve bana baktı. "Oh."

"Yine de olabilirim."

Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Hiç sanmıyorum." Elimin hâlâ bileğini çevrelediği yere baktı. Bu bir meydan okuma mıydı, yoksa başka bir şey miydi, emin olamadım. Bakışlarını benimkilere çevirdiğinde ela gözlerinde muziplik vardı. Bir elini göğsüme doğru kaldırdı. Kalbimin atışını hissedebiliyor muydu? O muydu

Hızlı nefes almak mı? Bilmiyordum. Sadece gözlerinin hâlâ benimkilere kilitlenmiş olduğu gerçeği vardı. Bakışlarımızdaki sıcaklık yakıcıydı.

Çok uzun zaman olmuştu... birine bu kadar yakın olmak istemeyeli, risk almak istemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ona doğru bir adım attım, aramızdaki mesafeyi kapattım ve sonra bir adım daha atarak onu kitaplığa doğru ittim. Kitaplardan bazıları bir gümbürtüyle yanlarına devrildiğinde bana gülümsedi. Tanrım, bana böyle sırtıttığında o kadar güzeldi ki. Bileğini bıraktım ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirerek elini başının üzerinde bir rafa sabitledim. Diğer başparmağımla köprücük kemiğini hafifçe çizdim ve o da serbest eliyle kazağımın arkasını kavradı, aramızda hiç boşluk kalmayana kadar beni kendine çekti. Her temas noktasının bilincindeydim, çok mu fazla yoksa yetersiz mi olduğunu merak ediyordum. Onun için mükemmel olmasını istiyordum. Ama sonra dudakları hafifçe aralandı, bir davet gibiydi, sanki ne istediğimi biliyordu ve bana cevap veriyordu. Bir şekilde çok fazlaydı, yeterli değildi, aynı anda mükemmeldi. *O* mükemmeldi. Eğildim ve beni yarı yolda karşıladı, dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı, yumuşak ama kesin. *Sakin* ol, dedim kendime ama içimde kontrol etmesi zor bir açlık yükseliyordu. Ağzı frenk üzümü reçelinden tatlıydı, dudakları benimkilere yapışmıştı. Birbirimizle eşleştik, doğal olarak başlarımızın doğru eğimini bulduk, ellerimizi ve bedenlerimizi karşılık olarak kaydirdik, bir ritme düştük. Bunun olması gerektiğini düşünmekten kendimi alamıyordum.

Bu öpücüğü tam olarak anlatacak kelimeleri bulamadan koca bir cilt yazabilirdim ama yine de bu, kendisine ayrılmış koca bir kitabı hak eden türden bir öpücüktü. Benim nerede bittiğimi ve onun nerede başladığını söylemek zor olana kadar uzuvlarımızı birbirine dolayarak dönüyorduk. Ellerimi kazağının alt kenarının altına kaydirdim.

"Tamam mı?" diye sordum. Kaldırmaya başlayarak sordum.

Başını salladı. "Çıkar şunu üzerimden" dedi. Bir an için her şey durdu. Kalbimin attığını sanmıyorum ve nefes almadığımı biliyorum. Sonra koşmaya başladım, kazağı yukarı ittim, ellerimi altına giydiği ipek kaşkorse üzerinde gezdirdim, kazağı yanımızdaki yere fırlattım. Ağzını tekrar buldum, bu sefer açlıkla. Kot pantolonumun düğmesine uzandı.

Araba yolundan gelen bir korna sesi dikkatimizi çekti. Nefes nefese, irkilerek birbirimizden ayrıldık. Kendimi ona, onun hissine, tadına o kadar kaptırmıştım ki nerede olduğumuzu unutmuştum. Kitaplığın karşısında işgal ettiğimiz alanın dışında bir dünyanın var olduğunu bile zar zor hatırlıyordum.

"Ne oluyor be?" Ted kapı aralığında, hareket halindeki bir arabanın kör edici farlarının altında siluet halinde duruyordu.

"Teddy," dedi Stella, ses tonu okunamıyordu. Kazağını almak için eğildi. "Dönmüşsün."

"Ah, evet. Bu lanet olası bir yeniden birleşme." Sesi şarkı söyler gibiydi. Kızgın değildi ama çok sarhoştı. Öne doğru bir adım atarken sallanıyordu.

"Yemek nasıldı?" Stella tutkuyla karıştırdığı saçlarını kulaklarının arkasına atarak sordu.

"Harikaydı. Paylaşmak için eve tatlı getirdim" -kulplu küçük bir çantayı havaya kaldırdı- "ama görüyorum ki siz ikiniz çoktan kendi versiyonunuzda yerinizi almışsınız."

"Doydum," dedi Stella.

Ted ona doğru bir adım attı ve halının kenarına takılıp tökezledi. Ayaklarını altına almasına yardım etmek için uzandım. Sarhoş bir turşu gibi yabancı kokuyordu. Tekrar kokladım. "Dereotu mu bu?"

"Evet, Brennivín adında özel bir içki içtim, diğer adıyla Kara Ölüm, buz gibi soğuk. Görünüşe göre Brennivín'e bayılıyorum. Kim bilebilirdi ki? İki çeşit vardı, kimyonlu ve dereotlu. İyi tahmin, Sully. Ödülü sen kazandın. İyi yaşlı Sully. Çok akıllı." Yanağımı birkaç kez okşadı, öyle sertti ki toplu etki bir tokat gibi acıttı. "Siz de denemelisiniz." Onu kanepeye indirmeye yardım ettim. "İzlanda'nın ulusal içkisi."

Stella ona, "Eğlenmene sevindim," dedi, tatlı torbasını elinden nazikçe aldı ve ayakkabı bağcıklarını çözmeye başladı. Mutfaktan biraz su getirdim.

"Senin kadar eğlenmedim," diye mırıldandı. "Kara Ölüm'ün istenmeyen yan etkileri vardı." İşaret parmağını dramatik bir şekilde kıvrıp yere baktı, ben de utanç içinde gözlerimi kapadım. Stella, hakkını yemeyelim, anlamamış gibi davrandı.

Bardağı ona uzattım. "Birkaç yudum al, Ted."

Stella üzerine bir battaniye çekti. "Yatma zamanı," dedi.

"Otoriter," diye mırıldandı, ama gözlerini kapadı.

Koridorda yürüdük, aramızda sarmal bir yay gibi sessiz bir gerilim vardı. "Yani..." Bir elimi saçlarımda gezdirerek başladım. Durdu ve misafir odasının kapısının önünde bana doğru döndü. Onu odama davet etmemi mi istiyordu? Parmaklarını avucuna doğru hafifçe kıvrarak beni çağırdı ve ben de küçük koridordaki mesafeye doğru eğildim.

"Bana tek bir şey söyle," dedi, "beni yeni kitabının ne hakkında olduğunu söylemek zorunda kalmamak için mi öptün?"

Başımı salladım. Keşke bilseydi - benden kitabı ona okumamı istemişti ve ben de soğukkanlılığımı kaybedip neredeyse rol yapmışım. Burada ya da odalarımızdan birinde kaldığımız yerden devam etmek çok kolay olurdu. Ama şansımı zorlamak ve bunu daha başlamadan berbat etmek istemedim. Eğer bunu yapacaksak, doğru olması gerekiyordu. Ted kanepede horlarken koridorda sevişmekle olmazdı. Boğazımı temizledim ve hafızamda hızla yer eden hayali yok etmeye çalıştım.

"O zaman sadece bir eğlence anına yakalandık?" diye sordu.

"Sadece kendi adıma konuşabilirim ama bu benim için bir eğlence anından çok daha fazlasıydı. Bana ilham verdin."

ON BİR

Stella

Huck Sullivan harika öpüşürdü. Kitaplarında her zaman yavaş yavaş gelişen bir tutku vardı.

Birinin mahrem bir vücut parçası için örtmece kullanmaya ya da prezervatiften bahsetmeye meyilli olabileceği bir kısma geldiğinde, kapı kapanır ve bölüm sona erer, okuyucuları Clark Casablanca'nın düşünceli ama buyurgan bir sevgili olup olmadığı konusunda hayal güçlerini kullanmaya bırakırdı.

Son birkaç dakika böyle geçmişti. Boynuma dokunuşu, parmak uçlarının köprücük kemiğimin hassas derisini sıyrıp geçmesi, beni geri çekip kitaplığa sıkıştırması ve tam da umduğum gibi elimi başımın üzerinde sabitlemesi inanılmaz derecede güzeldi. Hiç şüphesiz hayatımda yaşadığım en seksi öpücüktü ve şimdi yatak odasının kapısına dayanmış, geri gelip başladığımız işi bitirmesini istiyordum.

Aslında Teddy'nin işleri yarıda kesmesi iyi olmuştu.

Eğer Huck'ın beni öpüş şekli bir gösterge ise, bundan sonra kimse Huck Sullivan efsanesine uygun yaşayamazdı. Yakınlaşmak çok kolay olurdu, çok yakın... bağlanmak.

Yine de. Etrafımda döndüm. Kapısını çalabilirdim. İlham aldığını söylemişti, zaten gezisinin amacı da bu değil miydi? Bana karşı hisleri olduğunu kabul etmiş gibi değildi.

"Stella." Kapıdan gelen alçak bir ses omurgamda irkiltici bir heyecan yarattı.

Kapıyı yavaşça, sessizce açmak için döndüm. Huck'ın saçları birkaç dakika önce olduğundan daha dağınıktı, ellerimi saçlarında gezdirmeme rağmen. Derin düşüncelere daldığında saçlarını karıştırmak gibi bir alışkanlığı olduğunu fark etmiştim -neden onun kendine has özelliklerini listeliyordum ki- ama şimdi bunu yapmıyordu. Elleri eşofmanının ceplerindeydi. Ayaklarının üzerinde ileri geri sallanıyordu.

"Bir saniye içeri girebilir miyim?" Sesi alçaktı; neredeyse gergin gibiydi.

Kenara çekildim, tüm bedenimin elektrik arzusuyla çatırdamasını görmezden gelmeye çalışıyordum.

"Düşünüyordum da..."

O da benim düşündüğümü mü düşünüyordu? Belki de düşünmeyi bırakmalıydık, çünkü eğer beynimin istediğini yapmasına izin verirsem, bu hızla neye dönüşürse dönüşsün, nereye giderse gitsin, kendimle konuşup duracaktım ve bunu istemiyordum. Ben *onu* istiyordum. Elleri üzerimde olsun, dudakları, hikâyeleri. Bitirmesini bekledim.

"Bu gece seninle kalsam sorun olur mu?"

Bedenim ve beynimdeki son mantık kırıntıları savaşıırken tereddüt ettim. "Tamam."

"Hiçbir şey yapmayacağız. Sadece sana yakın olmak istiyorum."

"Oh." Ses neredeyse ağızından düşüyordu ve beni şaşırtmıştı. Hissettiğim mutluluk ve hayal kırıklığı karışımını beklemiyordum.

"Bence yapmamalıyız," diye ekledi. Elini yine saçıma götürdü. "İstemediğimden değil. Demek istediğim, burada bir şey var. En azından benim için. Ama bunu berbat etmek ya da fiziksel kısmı aceleye getirmek istemiyorum." O da ben de telaşlanmıştık.

Dudağımı ısırdım. "Ne demek istediğini anlıyorum. Yani evet, benimle kalabilirsin." Onu rahatlatmak için eline uzandım, o da parmaklarını benimkilerin arasında dolaştırdı. "Sanırım sana söylemeliyim, ben biraz huzursuz bir uykucuyum. Gezinen eller, hepsi bu. Seni uyarmadığımı söyleme."

Huck sırtıttı ve eğilip dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Sonra alınıma, yanaklarıma doğru ilerledi ve dokunuşuyla üzerlerinde toz bıraktı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordum. "Bunun takılmamızı önlemek için en iyi strateji olduğundan emin değilim."

"Çillerden oluşan büyülü bir Samanyolu'na sahipsin ve ben buna karşı koyamıyorum."

"Ciddi misin? Aslında çillerimi sevmiyorum. Çocukken onlarla dalga geçerlerdi."

"Hayır. Bu mümkün değil. Onlar gelmiş geçmiş en iyi şey. Her birini öpmek istiyorum."

"Yine, yakınlaşmaktan kaçınmanın en iyi yolu bu değil."

"Sana yanlış bir fikir vermek istemem. Seninle yakınlaşmaktan kesinlikle kaçınmak istemiyorum... Sadece birbirimizi gerçekten tanıdığımızdan emin olmak için bir şansımız olsun istiyorum."

"Tamam, bu durumda arkanı dönmek isteyebilirsin, böylece ben de pijamalarımı giyebilirim."

Huck gözlerini kapadı ve benden uzaklaştı. Hiçbir zaman utangaç olmamıştım ama bunda hoşuma giden bir şey vardı. "Bana Ted'le nasıl tanıştığınızdan biraz daha bahset. Onu bir plajda bastığını mı söyledi?"

Hatırası acı tatlı olsa da gülümsedim.

"Evet, ben Outer Banks'te büyüdüm. Sanırım kader bizi bir araya getirdi. Tanıştığımızda korkunç bir gün geçiriyordum. Neredeyse sahilden nefret etmeme neden olacak türden kötü bir gündü. Ama nasıldır bilirsiniz, Teddy her şeyi daha iyi yapan bir insandır."

"Çok doğru."

"Artık arkanı dönebilirsin." Yorganı yatağın üzerine çektim ve içine girdim. Huck yatağa doğru ilerlemeden önce bana uzun uzun baktı. "Yani plajlardan nefret etmiyor musun?"

"Hiç de değil. Onları seviyorum. Gerçi memleketteki plajlar buradakilerden tamamen farklı."

"Biliyor musun, bu kulübenin yakınında bir plaj var. Arka güvertedeki patikadan kısa bir yürüyüş mesafesinde."

"Görmeyi çok isterim."

"Bir gece oraya gitmeliyiz. Elmas kumsal değil ama siyah ve biraz parıltıyor. Yıldızlar kesinlikle inanılmaz. Tıpkı senin şu çillerin gibi." Yatağın başucundaki lambaya uzandı.

"Kulağa harika geliyor. Sahilde ya da denizde, trilyonlarca yıldızın altında, bize bu dünyadaki yerimizi hatırlatacak bir geceden daha iyi bir şey olamaz."

"Ben daha çok dilek dileyen biriyim." "Nedenmiş o?"

"Sanırım milyonlarca ışık yılı öteden bana hatırlatmak için yanıp sönen sonsuz ışık noktaları olmadan kendi başıma önemsiz hissetmeyi başarabiliyorum."

"Bunu açmak için çok fazla şey var. Dilemeye karşı olduğumdan değil, sadece gökyüzünün bir tür büyük eşitleyici olduğunu düşünüyorum... hepimiz onun altındayız, değil mi?"

"Gerçekten mi? New York'ta yaşadığım için gece gökyüzündeki yıldızları pek göremiyorum."

"Eminim orada yapacak bir sürü başka şeyiniz vardır. Hiç uyumayan şehir değil mi?"

"Ve ben de içinde hiç uyumayan adamım," dedi ve kuru bir kahkaha attı.

"Bu uykusuzluk mu yoksa geç saatlere kadar beyin fırtınası mı yapıyorsun?" Bugüne kadar bu konuda çok zorlandığı için yazmaktan bahsetmenin hassas bir konu olmadığını umarak sordum.

"Tamamen uykusuzluk. Kafamın içinden çıkamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, işler ters gitmeden önce zamanımın çoğunu geceleri yazarak geçiriyordum. Hiçbir zaman iyi uyuyan biri olmadım."

"Peki yazmadığınız zamanlarda ne yapıyorsunuz?"

"Bir barda tanıştığım karizmatik bir kadın ve eski yatılı okul oda arkadaşım İzlanda'ya uçmak ve hazine avlarına katılmak dışında mı?" Güldü. "Pek bir şey değil. Yazıyorum. Yazmak için endişeleniyorum. Yazamadığım için endişeleniyorum."

"Kulağa çok endişeleniyormuşsun gibi geliyor."

"Evet, sanırım öyle. Bunu hiç düşünmemiştim. Endişelenmenin yanı sıra başka şeyler *de yapıyorum*. Yemek yapıyorum, gerçekten iyi lazanya yapıyorum. Bazı insanlar Eataly'dekinden daha iyi olduğunu söylüyor. Risk altındaki gençler için bir yazma projesinde gönüllü olarak çalışıyorum; muhtemelen en sevdiğim şey bu. Araştırma yapıyorum. Bütün günümü New York Halk Kütüphanesi'nde geçirebilirim."

Kütüphanenin dışındaki o ünlü aslanların resimlerini görmüştüm ama New York'a hiç gitmemiştim. Huck'ı, yeşil cam gölgeli eski moda lambalardan birinin sıcak ışığıyla aydınlanan bir kitabın üzerine başını eğmiş olarak hayal etmek zorundaydım.

"Bu yüzden mi kitaplarınız hep bu kadar inandırıcı geliyor? Araştırma mı?"

Huck başını yanımdaki yastığa doğru eğdi. İkimiz de ellerimizi yanaklarımızın yanına koyduk. "Doğru, iyi araştırılmış yedi kitabımın hepsini okudun."

Cevap vermeden önce bir an için yüzümü yastığıma gömdüm. "Yemin ederim, Teddy beni küçük düşürmek için bir çeşit görevde. Önce karanlık sırrımı ortaya döktü, sonra da daha önce içeri daldığında..."

"O bir kaos ajanı olabilir, bu kesin. Ama çoğunlukla iyi bir kaos." Huck bunu nazikçe söyledi ve parmaklarını uykumda yaptığım dağınık topuzdan düşen saçlarımın üzerinde gezdirdi. "Kitaplarımı okumayı karanlık sırrın olarak görmek çok etkileyici."

Yüzümü ondan saklamak için ellerimi kullandım.

"Bu, insanların aşk romanlarını suçlu zevkleri olarak adlandırmalarını anımsatıyor. Aslında kısa bir süre önce bunun nasıl içselleştirilmiş kadın düşmanlığından kaynaklandığına dair etkileyici bir makale okumuştum ama yine de sormak zorundayım... benim kitaplarım senin suçlu zevkin mi?" Dalga geçtiğinden emindim ama Clark Casablanca'ya ve onu yazan adama duyduğum aşkı düşününce kitapları bana biraz suçlu bir zevk gibi gelmişti. Parmaklarımın arasından baktım ve onu hâlâ bana bakarken buldum.

Bakışlarının ağırlığı altında ezildim. "*Hayır.*"

"Eminim onlar hakkında bazı düşüncelerin vardır," dedi.

"Bu utanç verici."

"Ben öyle düşünmüyorum. Gerçekten ne düşündüğünü bilmek için yanıp tutuşuyorum." Bir nefes aldım. "İyiler."

"İyi, arkadaşların sana bir şeyin aslında tam tersi olduğunu söylemek istemediklerinde söyledikleri kibarca bir sözdür. Onlardan nefret ediyorsun, değil mi? Kitaplarımı nefretle mi okudun? Okuyabilecek birine benziyorsun."

"Biz arkadaş mıyız? Teddy ile eski dost olduğunuzu biliyorum ama daha yeni tanıştık. Duygularını incitmek için bir nedenim yok. Ayrıca, nefretle okumadım. I

böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum."

"Özür dilerim, arkadaş etiketi küstahça mıydı? Sanırım seninle aramda bir tür bağ olduğunu hissediyordum. Ne de olsa yatakta beraberiz... platonik olarak."

Tüm çabalarımın rağmen Huck'ın sözleri karşısında gülümsedim.

"Doğrulama için seni kullanmamam gerektiğini biliyorum. Suç egomun kırılğan halinde; menajerim sağlam bir ilk bölüm yazana kadar onu aramamamı söyledi ve övgü ihtiyacımı genellikle o besliyor. Düşüncen yok mu? Yapıcı geri bildirim?"

"Yanlış hatırlamıyorsam, yeni hikâyeni bana okumamak için benimle bir kitap rafına yaslanarak öpüşmüştün."

"Bu doğru. Yaptım, değil mi?" İkimize de neler olduğunu hatırlatırcasına beni hafifçe öptü. "Bununla ilgili bir geri bildirimin var mı?"

Başımı salladım. Geri bildirim aldım mı? Tabii ki vardı. Dudaklar, beş yıldız. El yerleşimi, beş yıldız. Her şeye beş yıldız. Elbiselerimi çıkar ve bana tecavüz et. Beş yıldız, yüz yıldız, sonsuzluk kadar yıldız. Onun üstüne çıkmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyordu. "Geribildirimim yok," diye başladım, özellikle sorusunu hâlâ kitapları hakkındaki düşüncelerimi sorduğu şeklinde yanlış yorumlamayı seçerek. "Bu daha çok bir sorgulama."

Huck kaşlarını kaldırdı.

Bir nefes aldım. "Clark Casablanca'ya ne oluyor? Yaşıyor mu, Rebecca'yla birlikte mi oluyor yoksa Rebecca'nın ailesini kurtarmaya çalışırken ölüyor mu?"

Huck biraz yanıma çöktü. İç çekerken yatağın üzerinde kaydığını hissedebiliyordum. "Dürüst olmak gerekirse, Stella, sana söylemek isterdim, ama buna cevap veremem."

"Oh. Diziyi yeniden canlandırmayı mı planlıyorsun, bu yüzden bu konuda konuşmana izin verilmiyor mu? Kimseye söylemeyeceğim."

Başını iki yana salladı. "Cevap veremem çünkü bilmiyorum." "Bekle, ne?"

Birkaç dakika sessiz kaldı. Yorganın altında birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu unutturmak için hafif olmaya çalışıyordum ama belli ki bizi bambaşka bir belanın içine sürüklemiştim.

"Her yazar farklıdır. Bazılarının tüm hikâyeleri rüyalarına girer. Diğerleri ayrıntılı taslaklar yazar ve *Save the Cat! Bir Roman Yazıyor*. Ben mi? Ben bir karakter adamıyım. Karakterlerim benimle konuşur, neredeyse kendi kendilerini yazarlar, ben sadece yolculuk için varım. Peki ya Clark? O benim ruhuma girdi ve yıllarca beni ele geçirdi. Dürüst olmak gerekirse, onun sesi benimkinden daha yüksekti. Sonra bir gün konuşmayı kesti. Amsterdam'da kanal boyunca yürürken cebinde o notu buldu ve sonra sustu. O gelmeyince kitabın sonunu kendi başıma çözmeye çalıştım. Hiçbir şey işe yaramadı. Sırada ne olduğunu bulamadım, bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi yazdım, kolay sonu, cevapsız olanı, sadece her şeyin bitmesine yetecek kadarını. Sonra tamamen bıraktım. Herkes pes ettiğimi söyledi ve haksız da sayılmazlardı."

Yatak odasının loş ışığında gözlerimi kısarak Huck'a baktım, az önce itiraf ettiği şeyi düşünüyordum. Bana anlatmanın onun için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordum. Bunu daha önce hiç duymamıştım ve başka kimseye anlatmamış olması gerektiğini hissettim, çünkü anlatmış olsaydı, bir yerlerde dedikodu sütunlarında bir hikaye olurdu. Ben de görürdüm.

Ne söyleyeceğimi ya da onu nasıl rahatlatacağımı bilmiyordum ama bunu istediğimi biliyordum. Kendisini güvende hissetmesini, görüldüğünü ve desteklendiğini hissetmesini, onu sadece kitapları olarak görmediğimi anlamasını istedim. Ben de bunu isterdim ama kelimeler kifayetsiz kaldı.

"Bu gerçekten berbat," diye ağızımdan kaçırdım. Muhtemelen söylenecek doğru şey değildi. Düşünceli, nazik ya da anlayışlı değildi ama çok uzun süredir sessizdim ve bir şeyler söylemem gerekiyordu - ağızımdan çıkan buydu.

Bunu bir anlık gerginlik izledi, süper anlamlı, empatik yorumuma nasıl yanıt vereceği konusunda panikledim ama o beni şaşırttı. Aslında beni şaşırtmaya devam etti. Güldü.

"Evet, berbat bir şey. Gerçekten berbat." Tüm vücudunu saran bir kahkahaydı, öyle sertti ki yatağı salladı. Elimde olmadan ben de katıldım. Kendi kahkahamı dizginlemeye çalıştım çünkü bu bana çok uygunsuz geliyordu, bir cenazede gülmek gibi, her zaman bir tür çöküşten önce gelen o tuhaf kahkaha türü, ama bu bir mücadeleydi.

"Çok komik," dedi. "Menajerim Jim, içimdeki çocukla yeniden bağlantı kurmama yardımcı olması için beni bir psikiyatriste gönderdi." Homurdandı. Tutunmaya çalıştığım son soğukkanlılık kırıntısını da kaybettim. Teddy'yi uyandırmamak için yüzümü yastığıma gömmek zorunda kaldım.

"İçindeki çocuk," diye feryat ettim. "Yani, muhtemelen hepimizin içimizdeki çocuğu iyileştirmeye ihtiyacı var, ama yine de."

Huck soluksuz kahkaha nöbetleri arasında paylaşmaya devam etti. "Hipnotizmayı denedik ama görünüşe göre ben 'hipnoza dirençli' dedikleri türden biriyim. Tekrar çizim tahtasına döndük. Editörüm rutinimi değiştirmemi önerdi ve ben de erken kalkıp SoulCycle'a gitmeye başladım. Tayt giydim! Hayatımda hiç bu kadar terlememiştim. Ve sürtünme. Sürtünme berbattı. Bu da pantolonumun kalçalarıma oturuş şeklini değiştirmekten başka bir işe yaramayınca, bir partide tanıştığım bir edebiyat ikonunun tavsiyesine uydum ve sihirli mantarlardan yapılmış bir çay içtim. Hiçbir şey, yani tamamen hiçbir şey değil sanırım. Birkaç saatliğine uçabileceğimi sandım ve sonra şiddetli bir şekilde hastalandım."

O kadar çok güldüm ki gözyaşlarım yanaklarıma doldu ve karın kaslarım ağrımaya başladı. Huck'ın kahkahaları azalmaya başladı ve sonra her şeyin gülünçlüğü'nün üstesinden geldiğimiz kadar hızlı bir şekilde ikimiz de sustuk.

"Uçan şeyle iki bileğimi de burktum. Clark yok ama. İşin en çılgın tarafı da herkesin bana bu tuhaf görevleri verip durmasıydı, sanki bu *beni* düzeltecekmiş gibi. Hiç kimse anlamadı. Şu ana kadar birinin nasıl hissediyor olabileceğimi ya da kırılmanın zor hatta normal olduğunu kabul etmesini ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim."

"Yani hiç kimse sana gelip durumunun berbatlığını çok güzel, incelikli ve dokunaklı bir şekilde anlatmadı mı?"

"Hayır. Sen ilksin. Bunun için teşekkürler. Neye ihtiyacım olduğunu nasıl bildiğini bilmiyorum ama buna ihtiyacım vardı Stella. Kendimi çok daha hafif hissediyorum. Sekiz yılımı benimle sohbet eden o adamla geçirdim ve sonra o gitti. Bunu söylemek aptalca gelebilir ama sersemlemiştim. Herkesin sevdiği bir yıldızdan - yani neredeyse herkesin - insanların nefret ettiği ya da acıdığı birine dönüştüm. Kendimi çok yalnız hissediyordum ve hayatıma nasıl devam edeceğimi bilmiyordum ve siz gelene kadar kimse bunu anlamamış gibiydi. Sonra da yıllardır kayda değer bir cümle yazamadım,

ve yine seninle karşılaştım ve aniden... Planladığım şeyi yazmadım, ama belki de gerçekten iyi olabilirdi."

"Bizim hakkımızda gerçekten inanılmaz erotik hayran kurguları yazdın, değil mi?" Alay ettim. "Bu yüzden mi okumamı istemedin?"

Huck'ın eli kalçama kaydı ve teninden yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakınımına sokuldu.

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım, çenemin eğilmesini durdurdum, böylece dudaklarım onunkinden sadece bir santim, bir an uzakta kaldı. Konuştuğunda sesi tüm bedenimde uğuldadı. Bakışları ağızıma kaydı.

"Bu dudaklar için iki paragraf harcadım ve bu şimdiye kadar yazdığım en iyi şey."

ON İKİ

Huck

S Tella horladı, bu beni şaşırttı. Bir kedi yavrusunun mırıldanması gibi sevimli, küçük bir vızıltıydı. Yatakta yanıma kıvrılmış ona baktım ve bu keşif üzerine düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, çim biçme makinesinin mükemmel bir taklidini yapabilirdi ve ben yine de her geceyi onun yanında geçirmek isterdim. Ama nefes alışındaki yumuşak titreşim onu daha da çekici kılıyordu. Şimdiye kadar onun gerçek olduğuna inanamamıştım. O büyülü bir yaratıktı. Bir hazine avcısı, bir ilham perisi? Sesi bile uydurma geliyordu. Ama horlaması onun benim uydurduğum bir karakter ya da çaresiz hayal gücümün bir ürünü olmadığını doğruluyordu. Biraz döndü, bana sokuldu ve ben de kolumu ona sımsıkı doladım. Onu güvende ve sıcak tutmak istiyordum. Onunla birlikte eski şiirleri inceleyip ipuçlarını çözmek için. Metal dedektörünü ya da çantasını tutmaya hazırdım,

Ya da elini. Ne isterse.

Bir gece önceki konuşmamızı tekrar gözden geçirdim. İkimizin de başka kimseye söylemediğimiz şeyleri paylaştığımızdan oldukça emindim ve normalde bu beni inanılmaz derecede açıkta bırakır ve bir tür sözlü akşamdan kalma gibi hissetmeme neden olurken, bir şekilde rahatlamıştım. Ama her şeyi söylememiştim.

Clark'ın beni neden terk ettiğini ona söylememiştim.

Şafak erken geldi, benim için çok erken, ama uzun zamandır hissetmediğim bir enerji beni uyuyamaz hale getirdi. Yanımda uyuklayan Stella'yı izledim, elleri hâlâ yanağının altında, pembe dudakları hafifçe ayrılmıştı.

Açık renk saçları yanağına dökülmüştü. Pusula dövmesi göze çarpıyor ve keşfetmem için daha kaç gizli hazinesi olduğunu merak etmeme neden oluyordu. Ona böyle bakabilirdim, orada öyle huzurlu dinleniyordu ki, benimle paylaşacak, yanımda uyuyacak kadar güvende hissettiğini bilerek, saatlerce, hatta günlerce. Yüzündeki saç telini fırçalamak için uzandım. Yıllar mı?

Bir tekne alıp yelken açmayı öğrenebilirim diye düşündüm. Beni deniz tutması önemli olmazdı. Bunun üstesinden gelebilirim. Stella bana öğretebilirdi. Maceralarımızı planlayabilir ve ben de onları yazabilirdim. Deniz tuzu aromalı öpücükler ve demirde ay ışığında sevişmeler. O kollarımda horlarken ben bu hayallere daldım. *Good Morning America*'da çift röportajları yapıyorduk -yine yaptım bunları- sunuculara ikimizin de gizli derinliklerde ve birbirimizde nasıl hazine bulduğumuzu anlatıyorduk. Cerulean sulara dalmadan önce teknenin pruvasından bana el sallıyordu; ben de peşinden daldım.

Böyle kalmak istedim, sıcak yorganın altında hayal ettiğim bir gelecekte, bana bir şeyleri yeniden hayal etme isteği veren gerçek bir kadınla birlikte. Kolum uyuyakaldı ve boynum tutuldu ama o uyanana kadar kendimi kıpırdamaya zorlayamadım. O uyandıktan sonra, sabahı geçirirken birbirimize yakın durduk, sessizce kahvaltı yaparken sinsice gülümsedik, mutfakta öpücükler çaldık ve verandada kahve yudumlamak için gizlice dışarı çıktık.

Sabahın geç saatlerinde Stella huzursuzlandı ve akşamdan kalma olsun ya da olmasın, sallanarak uyanma eğilimini tamamen göz ardı ederek hala uyumakta olan Ted'in üzerine atladı. Stella'nın onu sabah uyandırmakla ilgili neler bilebileceğini çok derinlemesine araştırmamaya çalıştım; bunu düşünmek bile fiziksel olarak midemi bulandırıyor, özellikle de sabah ona, bitmesini istemediğim bir rüyadan uyanır gibi uyandıktan sonra.

"Kendimi şanslı hissediyorum," diye açıkladı. "Hadi ava gidelim."

"Sen çok kötüsün Stell," diye inledi Ted, doğrulup gerinerek. "Dün gece çok sarhoş olduğum için beni cezalandırmak için mi uyandırdın?"

"Hayır. Seni kaltağım olman için uyandırdım. Ve bundan hoşlanacaksın." Bir kahkaha attım.

Ted gözlerini ovuşturdu. "Beni çok iyi tanıyorsun. Sullivan, lütfen bana ibuprofen olduğunu söyle. Kara Ölüm beni öldürüyor."

"Anladım dostum," dedim, bir kahve ve birkaç hap uzattım. Monadnock'taki günlerimiz sıkı akademisyenlik, yaratıcı sanatlar eğitimi ve gizli partilerin bir karışımı olmuştu, bu yüzden rutini biliyordum. Kimse Ted'den daha iyi parti veremezdi ve o da kendini iyi vakit geçirmeye adanmasının bedelini ödedi. İster bir şekilde ana damarı

New Hampshire eyaleti içki deposu **Kış** etiketli bir bagajda teslim edildi

Giysiler veya herhangi bir tipik giysiden bir nargile ve filtreleme sistemi yapmak

Ev eşyası, Ted eğlenceli zamanların pazarının köşesini tuttu. Vahşiydi, bu kesin, ama aynı zamanda bir insanı neyin harekete geçirdiğini anlamak için esrarengiz bir yeteneği vardı ve bunu en çekingen duvar çiçeğini bile hayata döndürmek için kullanabilirdi. Monadnock'a depresif ve yenilmiş bir halde geldiğimde bunu benim için yapmıştı. Ted yarı amigo kız, yarı eğlence katalizörü, babamın öfkeli onaylamamasına karşı mükemmel bir panzehir oldu. Aynı özel ilgi ve enerji, dün gece beni Stella'ya yönlendirmiş olsa bile, ona kızgın kalmamı imkânsız hale getirdi.

Ted kendini koltuktan sürükleyerek kaldırdı ve ilaçla kahveyi bir dikişte içti.

"Peki nereye gidiyoruz, Patroniçe?"

Yolculuk sırasında notlar aldığı haritayı parmağıyla işaret etti. "Buraya."

"Çok güzel," dedi Ted. "Sullivan, arabayı sen kullanacaksın. Hiç iyi durumda değilim ve Stella'nın sürmesi şu anda midemin korumaya çalıştığı kırılgan homeostaz için çok aşırı."

Ben de kabul ettim. Ted minibüsün arkasındaki yerini aldı ve Stella navigasyon sistemine adresi girdi. Skógar köyüne olan yolculuğumuz birkaç saat sürdü. Bir kez benzin, bir kez de yemek için durduk. Ted yemek yememeyi başardı ve öğleden sonra geç saatlerde normal haline döndü, çılgın hikayeleriyle bizi eğlendirdi ve radyoda çalan İzlanda müziğine eşlik etmek için şarkı sözleri uydurdu. Sesi biraz tiz çıkıyordu.

Skógasafn Müzesi'nin otoparkına vardığımızda güneş neredeyse batmak üzereydi; birkaç araba kalmıştı. Turistlerin yaptığını yaptık ve Kvernufoss'u inceledik, patikalarda dolaştık, solan ışıktaki birbirimizin fotoğraflarını çektik. Karanlığın azalan sıcaklığı Stella'nın güzelliğini göğsümün derinliklerinde mucizevi hissettiren bir şeye dönüştürdüğünde soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. Sonunda son turistler de ayrıldı ve eşyalarımızı almak için minibüse geri döndük.

"Aradığımız diğer şelalenin yakınında değil miyiz?" diye sordum.

Stella başını salladı. "Aslında onu geçtik. Geldiğimiz yoldan birkaç dakika geride."

"Bunun hakkında iyi hislerin var mı?" Stella'ya sordum.

Bir an bana baktı. "Sanırım öyle," dedi ve göz kırptı. Gülünç sırıtışımı görmek için tam zamanında farını yaktı. Yüzümdeki aptal ifadeden kendimi kurtarmak için konuşmak üzere ağzımı açtım, ama o çoktan harekete geçmiş, şelaleye doğru koşmaya başlamıştı. Hızlı ve atletik olduğunu ilk gezintimizden beri biliyordum, ama her nasılsa, şelaleye yaklaşırken kıvrımlı patikada ve yosunlu zeminden çıkan tek tük kayalarda nasıl çevik bir şekilde ilerlediğine hâlâ hayret ediyordum. Dün gece restoranda iddia ettiği utanç verici an hikâyelerinin hazinesi şimdi bana tamamen mantıksız geliyordu. Ted ve ben de ekipmanlarla birlikte onu takip ettik.

"Hep böyle midir?" Ona sordum.

Tam bir kayanın üzerinden atlarken ona baktı. "Yorucu mu?" diye sordu. Sanırım uyandırıldığı için hâlâ biraz huysuzdu.

Harika, diye düşündüm. "Bu kadar hayat dolu mu?"

Ted homurdandı. "Ciddi misin dostum? Onu pantolonunun içinde tut."

"Onunla yatmak istediğimi söylemedim, sadece belli bir yaşama sevinci olduğunu söyledim."

"Fransızca konuşmaya başladığın zamanki kadar çekilmez olmuyorsun, Sully. Ve dün gece bayılmadım. Randevumdan eve döndüğümde dilini tamamen onun boğazına sokmuştun."

Öksürdüm. "Öyle değil-"

"Kendine bunu söyleyip duruyorsun. Dinle dostum, Stella sadece Stella. Ne yapacağını bildiğinden daha fazla enerjisi var, ne zaman bırakacağını bilmiyor, sadece

tek bir şey düşünüyor."

"Sadece tek bir şey düşünüyor" yorumunun gerektirdiği tipik yanıtı verme zahmetine bile girmedim. Çünkü onun tek düş nceliliği tam anlamıyla sergileniyordu ve ben de bunu iliklerime kadar hissediyordum. Önümüzde, şelaleye giden kayalık yüz boyunca bir elini sürükledi.

Basit bir şeydi. Saçlarının ay ışığında parlaması ya da gölgede kıvrımlı hatları değil. Ne bir şey bulması, ne de çok istememe rağmen bana dönüp bakması. Parmaklarını taşın üzerinde neredeyse hiç düşünmeden, kendi dünyasına dalmış bir şekilde gezdirmesiydi. Tamamen sıradan bir andı.

Ona aşık oldum.

ON ÜÇ

Huck

Ted ve ben bir su perdesinin arkasında kaybolan Stella'ya yetişmek için çabaladık. Şelalenin arkasındaki karanlıkta Stella'nın farının ışığı zemini ve nemden parlayan sarp kaya duvarını taradı. Stella hâlâ ortadaydı, sessizdi, parmak uçları yosuna benzeyen bir şeyin üzerinde kayıyordu.

Kalbim küt küt atarak yanına yaklaştım. "Ne oldu? Sence burada bir şey mi var?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

Kayanın çizgilerini takip etti.

"Uyuyor," dedi. "Bu metin çizgisi, bir kanyon gibi, yeryüzü diliminin içindeki sürekli fırtınaydı. Uyuyor." Bizden birkaç metre ötede Ted metal dedektörü ile bir alanı taramaya başlamıştı. Stella bir an için hareketsiz kaldı, her şeyi duymazdan geldi. Ben de aynısını yaptım: şelalenin gürültüsünü, belirsizliği zihnimden uzaklaştırdım, ta ki tek gördüğüm o olana kadar. Bana döndü. "Bana içimde iyi bir his olup olmadığını sormuştun. Hissediyorum. Ama bundan daha fazlası... Açıklaması zor. Ellerimin altındaki kayanın, süngerimsi yosunun hissinde özel bir şey var, parmak eklemlerimde hafif bir titreşim gibi. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum. Sanki şiirdeki ve doğadaki tüm ipuçları bizi buraya getirmek için bir araya geliyor."

"İçgüdü," dedim. Son birkaç gün içinde Stella'nın neredeyse tamamen içgüdüleriyle hareket ettiğini öğrenmiştim. Bunu anladım. Bir hikaye yazmaya başladığım zamanki gibiydi. Aklımda bir fikir, bir karakter ya da sadece bir soru olabilirdi, ama her şeyden çok, o ipliği takip edersem, her ne olursa olsun

biraz çekersem, bir şekilde her şey yerli yerine otururdu. Sanki nereye gideceğimi biliyordum.

"Evet. Onun gibi bir şey."

Yosun organik bir maddeye tutturulmuş olmalıydı. Parmaklarını yosunun etrafında sıkı ve çekti.

"Stella," dedi Ted. "Ne yapıyorsun? Bitkileri öylece çekip çıkaramazsın."

Stella yanıt vermedi. Toprakla doldurulmuş kayanın içinde bir tür delik gibi görünen bir şeyi karıştırmaya dalmıştı.

"Sanırım bir şeyler hissediyor," dedim.

Avuç avuç toprak çıkardı, gevşek toprakla zemini kirletti. "Bana yardım et," dedi. Ted ve ben de ellerimizi kürek gibi kullanarak içindekileri boşalttık.

"Ne oldu?" Ted sordu. "Ne hissediyorsun?"

Başını salladı. "Bilmiyorum. Bir şey olmayabilir ama burada bir boşluk var." Daha derine uzandı. Stella küçüktü ve neredeyse tüm vücudunu boş çukura sığdırabilirdi. Parmak uçlarında yükseldi.

"Yeterince uzağa ulaşamıyorum."

Mesajı aldım ve Ted'e başımı salladım. Birlikte onu biraz daha yukarı kaldırdık. "Bu iyi," dedi. "Burada bir şey var. Taş değil ve ben daha çok toprak olduğunu düşünüyorum. Sağlam, ama bir hissiyatı var. Emin değilim ama..." Kalp atışlarım kulaklarımda daha hızlı atmaya başladı. *Bu o muydu? Bu muydu lan?* "Bir şeyin var mı Stella?" Ted sordu, uykunun tüm izleri ve

Sesindeki kızgınlık gitmişti.

Cevap vermedi. Daha derine ulaşmak için çabalarken vücudu ellerimin arasında kıvrılıp büküldü. Onu daha yükseğe kaldırdım, bulduğu şeye ulaşmak için çabalarken ona destek oldum.

"Stella," dedi Ted. "Konuş. Ne buldun?"

"Emin değilim. Biraz sert. Organik olduğunu sanmıyorum. Kavramaya çalışıyorum," dedi. "Sıkışmış."

Elini bulana kadar kolumu onunkinin yanına ittim. Dün gece uykuya dalmadan önce yaptığım gibi benimkini onunkinin üzerine yerleştirdim ve tutuşunu kilitledim. Birlikte cisimle güreşerek onu kurtardık ve yere indirdik.

"Dikkatli ol," diye uyardı Ted onu yere bırakırken.

Üçümüz de birkaç saniye boyunca şaşkın bir sessizlik içinde durup baktık. Farlarımızın aydınlattığı, kabaca iki metreye bir buçuk metre boyutlarında ilkel bir kutuydu. Tahta çürümüştü, bazı yerleri ufalanmıştı, bir tarafının ortasında Stella'nın daha önce tarif ettiği gibi metal bir mandal vardı. Donanım paslanmıştı ve neredeyse tanınmaz haldeydi, ama yine de eski bir Viking'in hazinesini saklayacağı bir şeye benziyordu. Grubun içinde belli bir elektrik akımı vardı. Hepimiz hızlı hızlı nefes alıyorduk. Şaşkındık, konuşamayacak kadar gergindik, sanki düşündüklerimizi itiraf edersek gerçek olmayacakmış gibi. Gerçek olamazdı. Olabilir miydi?

Sonunda Ted sessizliği bozdu. "Lanet olsun, çocuklar! Bu düşündüğüm şey mi?"

Dizlerimizin üzerine çöktük ve kapağı birlikte yavaşça kaldırdık. Stella son birkaç gündür bana iyi öğretmişti, bu yüzden dikkatli hareketlerinin ortaya çıkardığı saygıya şaşırmadım. O ve Ted tarihi yok etmek için burada değillerdi. Stella'nın amacı kayıp şeyleri bulmak ve geçmişi korumaktı. Ve şimdi benim amacım da buydu. Bu sandık muhtemelen bir noktada kilitlenmişti, ancak yıllar içinde nem yapıyı o kadar bozmuştu ki, anahtar olmadan bile kilit açıldı ve biz de kolayca açabildik. Stella'nın farının ışını içindekilere vurdu ve içerideki parıltı bize bilmemiz gereken her şeyi anlattı. Stella'nın hayalini kurduğu şey sonunda gerçekleşmişti. Onunla tanıştığım andan beri bu maceranın bir parçası olmak için yanıp tutuşuyordum ve şimdi her şey meyvesini veriyordu. Gerçekten şansıma inanamıyordum. Kendi hayallerinizin gerçekleşmesinden daha iyi olan tek şey, çok değer verdiğiniz birinin kendi hayallerini yaşamasına tanık olmaktır.

O bulmuştu. Hazineyi buldu. Ted kükredi, daireler çizerek ilerledi ve ellerini sikkelere daldırmak için geri indi. Bunun bir parçası olduğum için garip bir şekilde kendimden geçmişim. Çok iyi tanıdığım o hırçın ses bana buraya ait olmadığımı söylüyordu. Onu görmezden gelmeye çalıştım, kendime ben olmadan da yeri bulabileceğini söyledim, bana bardaki şiiri göstererek yardım etme şansı vermişti ve bunu birlikte çözmüştük. Öyle de oldu. Bunun bir parçası olmayı hak etmişim. Belki de.

Stella karanlık bir oyukta sadece parmak uçlarıyla hazineye ilk dokunduğu noktaya geri döndü. Ellerini tekrar boşluğa sokarken ona yaklaştım. Belki kollarımı ona sararsam kötü düşünceleri silebilirdim. Onu o kadar çok öpmek istiyordum ki ellerim titriyordu.

"Ne yapıyorsun?" Sesimi fısıltı düzeyinde tuttum.

"Beni tekrar yukarı kaldır," dedi. Ceketinin fermuarını açıp yere bıraktı ve beni bir anda dün gece giydiği o ipek kaşkorse anısına geri götürdü. Ellerimde, kollarımda nasıl hissettiğini. Onu tekrar hissetmeyi ne kadar çok istiyordum. Şampuanının ne kadar güzel koktuğunu fark etmemeye çalışırken kendime *bunun şu anda bununla ilgili olmadığını* hatırlattım. *Biz geçmişti keşfediyoruz.* Kalp atışlarım yeniden hızlandı ama sözümü sakınmadan uydum, ellerimi belinin yanlarına uzatıp onu duvardaki açıklığa doğru çektim. Kendini daha derine sürükledi ve ellerimi içgüdüsel olarak kalçalarına kaydırdım. Kendimi bir arada tutmak için irade gösterdim. Keşfin heyecanı ve vücudunu avuçlarımda yeniden hissetmek, atardamarlarımda dalgalanan güçlü bir arzu ve adrenalin karışımı yarattı. Ted'in zafer çığlıklarını kendi bedenimin kakofonisinden zar zor duyabiliyordum, kalp atışlarım bir bas davul gibi gümbürdüyor, sertleştikçe pantolonum geriliyordu.

"Anladım," dedi.

Tutuşumu sıkılaştırdım ve onu bana doğru çektim, içinde bulunduğu zifiri karanlıktan çıkardım, ayakları sert zemine değene kadar onu aşağı indirdim. Yavaşça bana döndü. Onu öpmek zorundaydım. Düşünebildiğim tek şey buydu. Ne yaptığımızı, ne bulduğumuzu, elinde tuttuğu nesneyi... Bunlar aklıma bile gelmiyordu. O fısıltıyla çıtlayan dudaklar. Kalbimin göğsümdeki trambolin rutini. İnanılmazdı. Çok güzeldi.

Tekti.

Onun benim olmasını istiyordum, tam burada, şelalenin altında. "Stella," diye mırıldandım.

"İnanılmaz!" Ted bağırdı, mücevherlerle parıldayan gümüş bir kolyeyi ay ışığında görünecek şekilde kaldırdı. "Bunun kaç yıllık olduğunu biliyor musun?"

Stella bir an için dönüp ona baktı. Benimle tekrar yüzleştğinde, o mükemmel ağzı bir gülümsemeye dönüşmüştü. Bütün gücümle

Dudaklarımı onunkilere bastırmamak için kendimi zor tuttum. "Tüm bu çabanın ne için olduğunu görmek istemiyor musun?" diye sordu.

Ben zaten ona bakıyordum. Ona. *Cesur bir adam bunu ona söylerdi*, dedi ses. *Clark Casablanca gibi bir adam*.

Biliyorum, diye düşündüm. *Anladım*. Yıllar boyunca içime işlemişti. Cesur değildim. Önemli bir şey değildim. Başarısız biriydim.

Önce ben göz temasını kestim. Birlikte birbirimizin karşısında çömelmiş, duvardan çıkardığı nesneye bakıyorduk. Uzun, ince ve yırtık pırtık bir bezle bağlanmıştı. Soğuk parmaklarımızı hantallaştırmıştı ve bağları çözmeden önce birkaç dakika boyunca el yordamıyla bağları çözmeye çalıştık. Sonra kumaşı dikkatlice açtık ve baktık. Şu anki haliyle bakılacak pek bir şey değildi, ancak zamanın ve elementlerin patinasının altında, zamanında muhteşem bir gümüş balta olması gereken şey vardı. Stella bezi kullanarak yüzeyindeki bazı kalıntıları nazikçe temizledi ve baltayı havaya kaldırdı.

"Teddy!" diye seslendi. "Bak!"

"Vay anasını!" Ted geri bağırdı. "Excalibur'un İzlanda versiyonu gibi! Kral Stella'ya selam olsun!"

İkimize de baktı. Önce Ted'e, sonra bana. "İşte bu," dedi. "Gerçekten bulduk!"

Telefonumu çıkardım ve baltayı muzaffer bir edayla havada tutarken bir fotoğrafını çektim. Düşen sular tenini ve saçlarını öyle ıslatmıştı ki Ted'in farının ışığında parlıyordu.

"Keşke Zoe ve Gus da burada olsalardı," dedi Stella. "Buna inanmazlardı. Başardık," dedi. "Gerçekten başardık."

Ted onu sıkıca kucakladı ve başının üstünden öptü. "*Sen* başardın," dedi ona. "Sen. Hiçbirimizin pes etmesine izin vermeyen, bizi buraya getiren sensin." O anda samimi bir şeyler vardı; ellerinin duruşunda, sesinin tonunda, onunla konuşma biçiminde, birbirlerine uyan Sekiz Parçalı kolyelerinde... Gözlerimi kaçırmak istememe neden oldu ve damarlarımda kıskançlık duyguları dolaştı. Dikkatimi, botumun burnuyla ittiğim yerdeki küçük bir çakıl taşına çevirdim. Bu düşünceleri bir sayfaya buruşturup atmak istedim.

Çöp, tıpkı geçtiğimiz aylarda yeni kitabım üzerinde çalışırken yaşadığım diğer yanlış başlangıçlar gibi.

"Bunu sen mi yazıyorsun?" Stella beni şaşkınlığımdan kurtararak sordu. Küçük bir zafer dansı yaptı.

Başımı salladım ve bakışlarımı ona diktim. Onu kollarımın arasına almaktan başka bir şey istemiyordum. Başının tepesini öpmekten ve "*Başardın*" diye fısıldamaktan daha fazlasını yapmak. Ve bunun için kendimden biraz nefret ettim.

Ellerimi ceketimin ceplerine soktum. "Sen bir şeysin, Stella. Gerçekten bir şey."

"Kral Stella'dan sana."

ON DÖRT

Stella

I Huck'ın kulübesine vardığımızda çok geç olmuştu ama ben bunu hissetmiyordum. Hala tartışmasız en iyi gecemin tadını çıkarıyordum. hayatımın. Yolculuğa başladıktan bir saat sonra Teddy'nin heyecanı azalmış, akşamdan kalma hali ilkinden daha kötü görünen ikinci bir aşamaya geçmişti. Kulübeye döndüğümüzde Huck'ın yaktığı ateşin önündeki kanepede huzursuzca kıpırdandı.

Kollarını başının üzerinde gererek, "Toparlanmaya gidiyorum," dedi. "Daha hazır olmadan biri beni uyandırdı. Peki ya sen Stell? Bu gecelik bu kadar yeter mi?"

İstediğim son şey bu gecenin sona ermesiydi.

"Aslında, Huck'ın daha önce bahsettiği sahile doğru yürümeyi düşünüyordum. Uyuyamayacak kadar mutluyum."

"Ben de varım," dedi Huck. Ayağa kalktı ve portmantoya yöneldi. "Üzerinize bir şeyler alın. Kutup ayısına yem olmamaya çalışın."

Huck ceketine uzanırken dondu kaldı ve panikle etrafına bakındı. "Bir dakika. Bizimle dalga mı geçiyorsun Ted? İzlanda'da kutup ayıları var mı?"

Teddy ciddiyle başını salladı. Huck'ın dehşetinden biraz fazla gizli bir zevk alıyordu. Bizim Teddy biraz şeytani.

Güldüm. "Bazen." Üzerime bir ceket geçirdim. "Eğer gerçekten endişeleniyorsan baltayı getirebilirim."

"İyi deneme, Stell, ama sanırım kendini savunmak için biraz sıkıcı olabilir," dedi Teddy esneyerek.

"Şansımı deneyeceğim," dedi Huck.

Teddy yatağa kaçtığında, Huck ve ben mutfaktan kraker, peynir ve şarkıcı gibi Björk adı verilen bir şişe İzlanda likörü aldık. Bu yerel içki huş ağaçlarının öz suyundan yapılıyordu ve içki fabrikası şişenin içindeki sarı sıvının içinde yüzen gerçek bir çubuk ekleyerek markalaşmaya gerçekten eğilmişti. Ben Björk'ü ve gece piknik malzemelerimizin geri kalanını sırt çantama doldururken Huck kalın bir yün battaniye kaptı.

Dolambaçlı patikadan sahile doğru ilerledik. Yüksek volkanik kaya oluşumları etrafımızda patlayarak yolun her iki tarafında duvarlar oluşturdu ve sahile yaklaştıkça çakıllar botlarımızın altındaki is gibi ince ve siyah bir hal aldı. Nefesimiz gecenin soğuk havasında bulutlar yaratıyordu. Uzakta, okyanus dalgaları ayak seslerimizi bastıran güçlü bir sessizliğe bürünmüştü.

"Neredeyse başka bir gezegen gibi, değil mi?" diye sordum. "Öyle. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Kafamı kaldırdığımda Huck bana bakıyordu ve göğsümü küçük bir sevinç girdabı doldurdu. Benden bahsediyor olabilir miydi? Derin kumda mücadele ederek yolumuza devam ettik. Bir noktada Huck uzandı ve elimi tuttu, sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi birbirimizin ayakta kalmasına yardım ettik... ve belki de öyleydi. Tıpkı dün geceki gibi doğru hissettiriyordu. Onun kollarında hiç uyumadığım kadar iyi uyumuştum.

Okyanus önümüzde gece mavisiydi, köpüklü dalgalar parıldayan siyah kumun üzerinde kayıyordu. Yola çıkarken minibüsten uyku tulumumu almayı akıl ettiğim için mutluydum ve tulumu bulduğum büyük bir kayanın üzerine serdim, böylece rüzgârı engellemek için yün battaniyeye sarınarak oturabilecektik. Ben birkaç dilim peynir yerken Huck Björk'ü açtı. Şişeyi bana uzattı ve ben de ona geri vermeden önce bir yudum aldım. Likörün tadı odun ateşinde kızartılmış esmer şeker gibi topraksı ve hafif tatlıydı. Şaşırtıcı derecede yumuşaktı; her yudum hoş bir sıcaklık bırakıyordu.

"Bugün mükemmeldi; gerçekten yaşandığına inanmak zor," dedi Huck.

"Biliyorum. Çok garip, uzun zamandır bir şey bulmayı bekliyordum- Virginia'dan Karayipler'e kadar Atlantik kıyısını araştırıyoruz.

Yıllarca bana miras kalan bu haritaya dayanarak çalıştık ve bazı küçük şeyler bulduk ama Deniz İnsanlarının Çalınan Hazinesi'ni bulma hedefimize hiç yaklaşamadık. Buna kıyasla bu sefer o kadar zahmetsizdi ki, sanki olması gerektiği gibiydi."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Huck'ın sesi alçak ve boğuktu. Gözleriyle buluşmak için döndüm ve bana attığı bakış, Gunnarsson'un hazinesinden mi yoksa benden mi bahsettiğinden emin olamama neden oldu.

"İlk başta buraya gelmek istemedim. Menajerim her şeyi planlamak zorunda kaldı ama indiğimde bir şeyler değişti. Burada büyük bir şeyler olacağını hissediyordum."

Başımı salladım.

"Sonra seninle tanıştım ve sen bana o şiiri gösterdin. Her şey değişti." Beni öpmek isteyip istemediğini merak ettim. Öpmesini istedim. Bütün gün ve akşam boyunca, hatta şelaledeyken bile bunu düşünmüştüm. Bakışları bir an için dudaklarıma kaydı. "Burası özel bir yer. Muhtemelen jeotermal enerji ya da elfler yüzündendir. Belki de kaderdir."

"Belki," dedim sırtımdan çalışarak. Volkanik kumu ayaklarımızla ittik. "Bu çok garip. Kuzey Carolina sahillerinin hepsi beyaz kum, kum tepeleri -ya da onlardan geriye kalanlar- esintide dalgalanan otlar. Bunu muhtemelen Teddy'den biliyordur. Onu bu kadar uzun zamandır tanıdığna hâlâ inanamıyorum. Aslında biraz kıskandım. Her neyse, burası o sahillerin tam tersi gibi ve çok garip bir şey; bazı açılardan bana daha çok evim gibi geliyor."

"Ev ilginç bir kavram."

Çoğu insan bu yanıtı muhtemelen tuhaf bulurdu ama ben bulmadım. Her ne kadar basit görünse ve çoğu insan bunu kanıksamış olsa da ilginç bir kavramdı. Benim durumumda ev sıkıntılıydı. Ailem dağıldıktan sonra bir daha asla bir evim olacağını düşünmedim. Ve ondan sonra, ev Teddy, Gus ve Zoe demekti, çünkü onlar benim insanlarımdı. Benim ailem. Birbirimizi seçmiştik. Ama arkadaşlarımda da benden farklı olarak gerçek aileleri olduğu hiç aklımdan çıkmadı... ebeveynleri, kardeşleri, ipotekleri ve meşru meslekleri vardı ve ben hiçbir şeye bağlı değildim. Berbat küçük dairemin kira kontratı bile aydan aya idi. Hiçbir şeye bağlı değildim ve çok uzun zamandır da olmamıştım. Bazı açılardan özgürdüm ama aslında

demir atmıştım. Bağlantılarımı nasıl bu kadar ani kaybettiğimi düşünmek hoşuma gitmiyordu, tıpkı bir bıçakla kesilmiş bir çapa halatı gibi. Çok geç olana kadar bunun farkında bile değildim ve tek başımaydım. İçimden bunu Huck'la paylaşmak geldi ama kendimi tuttum.

Her zaman kendime sakladığım bir yanımdı. Büyüleyici olmak istiyordum, dağınık değil. Huck kendimi sıcak tutmak için kullandığım sıradan kaçamaklardan farklı olsa da ve hikâyemi onunla paylaşmanın güvenli olacağını hissetsem de, ondan hoşlanıyordum - istediğim son şey acınası geçmişimi anlatarak onu kaçırtmaktı.

"Dürüst olmak gerekirse, bazen o kadar da harika olmuyor," diye itiraf ettim.

Başını salladı, konuşmadan önce bir süre dudağını çiğnedi. "Evet."

Hemen hemen hiçbir şey söylememiş olmama rağmen anladığını söyleyebilirdim. Anlamıştı. Bu ifadenin benim için neden doğru olduğunu ona anlatma isteği neredeyse karşı konulmaz bir hal alırken onu izledim. *Ailem beni terk etti. Birer birer, kısa aralıklarla.* Bunu söyleyebilirdim, değil mi, ona gerçekte kim olduğumu gösterebilir miydim? Boğazımı temizledim. "Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Biliyorum. Ve eğer yanılmıyorsam, belki sen de biliyorsundur?" "Harika bir hikâye değil," dedim.

"Hiç öyle olmamış gibi görünüyor. Yatılı okula gönderildiğim gün hayatımın en güzel günlerinden biriydi. Teddy muhtemelen onunla o gün tanıştığım için olduğunu söyleyecektir ama aslında kaçtığım şey yüzünden. Neyse, fazla anlatmak istemem. Sanırım söylemeye çalıştığım şey, eğer istersen bana anlatabilirsin. Hayatının nasıl geçtiğini ya da buranın sana ev gibi gelip gelmediğini bilmiyor olabilirim ama şu anda başka bir yerde olmak istemeyeceğimi kesin olarak söyleyebilirim." Huck'ın bu sözleri karşısında biraz eridim. "Başka biriyle."

Beni etkileyen de buydu. Seçilmek çok değerli ve nadir bir şey. Özellikle de benim gibi kolayca kanıksanan ve unutulan biri için. O zaman eğildi ve ben hızlı bir nefes aldım, dudaklarımız buluşmadan hemen önce aramızdaki son havayı içime çektim ve *sonunda* diye düşündüm. İhtiyacım olan şey buydu, mükemmel bir gün için mükemmel bir son. Ağzı yumuşak ve kendinden emindi, önce dudaklar, sonra daha fazlası, tatlı orman çiyleleri gibi Björk'ün tadı, sırtımda alçakta duran elinin sert baskısı, diğeri

ensemdeki saçlarımı taradı. İnanılmaz, duygulu bir öpücük, yavaş, derin ve o kadar özlem doluydu ki hiç bitmesini istemedim. Bir an için geri çekildi, saçlarımı düzeltti ve bir nefes aldı. "Bir daha kayda değer bir şey yazamasam bile, bu yolculuk buna değmiş olacak."

"Bunun gerçekleşme ihtimali yüzde sıfır," dedim.

"Sanırım hiçbir zaman kafamda Clark Casablanca'yı anlattığım zamanki kadar iyi olabileceğimden emin değilim. Sanki artık kim olduğumu bilmiyorum. Bu muhtemelen aptalca geliyor."

"Kulağa hiç de aptalca gelmiyor," dedim ona. "Senin için önemli olan biri gittiğinde, bu seni değiştirir. Onların yokluğu, tıpkı o yeri işgal eden şey gibi şekillenmiş bir boşluktur. Şelalenin arkasındaki mağara gibi. Bu, sabit bisiklet sürerek ve mantar yiyerek üstesinden gelebileceğiniz bir şey değildir. Bir insan olarak araziniz asla aynı olmayacak. Kurgusal ya da değil. Bu zordur ve sizi değiştirir... iyi ya da kötü yönde."

Huck cevap verirken sesi nazikti. "Tecrübelerinize dayanarak konuşuyormuşsunuz gibi geliyor. Björk'ün sonuncusunu almalısın." Huck şişeyi uzattı ve kolunu omuzlarıma doladı. Bunu yapma biçiminde son derece rahatlatıcı bir şey vardı. Kendimi çok korunmuş ve güvende hissediyordum, çok önemseniyordum. Aynı anda hem harika hem de ürkütücüydü.

"Tam Clark Casablanca'lısın," dedim bakışlarımı ona çevirerek. Uzun bir süre birbirimize baktık ve eğilip beni tekrar öpmesi ve konuşmamızın, gecemizin gidişatını bu acı dolu anılardan daha iyi şeylere doğru kaydırması için can atıyordum. Buz mavisi gözlerinin derinliğinde kendimi kaybetmeye, keskin çenesinin çizgisini izlemeye, güçlü ellerini bedenimde hissetmeye ihtiyacım vardı. Kendimi sakinleştirmek için bir nefes aldım. Teninde ruhani bir parıltı vardı ve o da bunu bende görmüş olmalıydı çünkü ne olduğunu anladığımızda ikimiz de bakışlarımızı gökyüzüne çevirdik. Üzerimizde dans eden yeşil ve pembemsi mor şeritlerin görüntüsü beni çok etkiledi. Huck uyku tulumunu açıp kumun üzerine serdi, biz de sırt üstü uzanıp gökyüzünü seyrettik, ısınmak için mecburen birbirimize sokulduk. En azından ben kendime böyle söyledim.

Her bağlantı noktası arasında tenimin üzerinde dalgalanan beklenti -bir parça kalça, omzuna sarılmış bir kol, göğsünde başım.

"Bu bize evrendeki yerimizi hatırlatmak için nasıl?" dedi. "Aynen öyle."

Kendimi tam da evrende olmam gereken yerdeymişim gibi hissediyordum. O anda dünya. Huck'la birlikte karanlık kumların üzerinde muazzam bir şeyin başlangıcındayız.

Parmaklarımızı birbirine geçirdik, başparmağı yavaşça benimkini okşuyordu. Konuşmadık, konuşmamıza gerek yoktu. Güzel gökyüzünü izledik ve birbirimize sarıldık. Bir ara, bir dirseğinin üzerinde üstüme çıktı. Onun orada, gece gökyüzündeki ihtişamı biraz olsun gölgeleyen görüntüsü hoşuma gitti.

Uzandım ve koyu renk saçlarını gözlerinden uzaklaştırdım. "Belki bir sonraki işin hayal edebileceğinden daha iyi olur. Belki Clark Casablanca ülkeyi terk etti. Rebecca onu kaçırınlardan kaçıp İzlanda'ya kaçtı, orada duvardaki küçük bir delikte buluştular ve sonra bir şelalenin arkasında hazine buldular," dedim nefes nefese.

Huck eliyle yanağımı okşadı. "İlginç bir fikir." Dudaklarını tenimde gezdirirken sesi çakıltaşı gibiydi, alçak ve boynuma karşı sertti. "Ama ben Clark değilim. Ve sen de Rebecca değilsin." O anda sönebilirdim ama Huck'ın geri çekilirken bana bakışı bunu imkânsız kıldı. "O asla karanlıkta taş bir duvarın içine girip eski bir baltayı çıkarmaz."

"Akıllı kız," dedim.

Başını salladı, yarım bir gülümseme yanağında bir gamze oluşturdu. "O hayal ürünü. Ve sen gerçeksın. Sen tanıdığım en gerçek insansın, Stella. Senin gibi birini hiç tanımadım. Sen inanılmazsın. Dürüst olmak gerekirse, denesem bile seni yazabileceğimi sanmıyorum," dedi sesi titreyerek.

Göğsüm beklentiyle dolup taşıtı. Huck daha yakına eğildi. Nefes alış verişinin sesine odaklandım. Okyanus dalgalarının sessiz ritmine. Kalbimin davul sesi. "Belki bunu söylemek çılgınca ama sanki seninle tanışmamız gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ben burada kayboldum ve sen beni buldun." Yün battaniyenin altından bir elini belime, yünümün kenarının hemen altına kaydırđı. Diğer elinin parmak uçları ensemde gezindi.

ve dövmemin yanında durdu. Çıplak tenime dokunduğunda sinir uçlarım ateşlendi. İstesem bile daha fazla karşı koyamazdım.

"Birbirimizi bulduk," dedim ve sonra ağzımı onunkine bastırdım.

Oturma odasında yaşadığımız çılgınca tutku bir anda geri geldi. Huck'ın eli gömleğimin altından kaburgalarımın çıplak derisine doğru kayd.

"Bu iyi mi?" diye sordu.

İyi olmaktan çok daha fazlasıydı. *Çok fazla*. Ama düşüncelerimi ancak başımı sallayıp ona doğru iç çekecek kadar toparlayabildim ve o da devam etti, gömleğimi yanımdan attı, göğüslerimin kıvrımlarında, köprücük kemiklerimde, sonra da kışkırtıcı bir şekilde yavaş bir hareketle kalçamın yükselişinde gezindi. Dudaklarını tenime indirdi, daha önce elleriyle işaretlediği yolu özenli bir dikkatle takip etti. İçimde bir ısı birikti; nefesim göğsümde düğümlendi. Pantolonumun düğmelerini açtı ve çıkarmama yardım etti. Şimdiye kadar pasif, gergin, bana hissettirdiklerine kapılmış bir haldeydim ama şimdi ben de onu arzuluyordum. Gömleğini başından yukarı ittim ve o da pantolonunu çıkardı, ben de ellerimi onun sert gövdesinde gezdirdim, ne kadar güçlü ve sağlam olduğuna hayret ettim. Onu kendime doğru çektim, çıplak göğüs göğüse, aramızda sadece iç çamaşırlarımızın ince tabakası vardı. Vücutlarımızın bu yakınlığa nasıl tepki verdiğini inkâr etmek mümkün değildi. Benimki onunkine acıyordu. Ellerimizi aramıza soktuk, ilk başta birbirimizi geçici olarak keşfederken, diğerinin nelerden hoşlandığını, kavradığımda onu inletecek yerleri, tembel daireler çizdiğinde beni nefes nefese bırakan noktaları öğrendik. Sırt çantamda her zaman koruma taşıdığım için şanslı Kuzey Işıklarımıza teşekkür ettim ve bir tanesini sözsüz olarak ona uzattım.

"Bunu çok istiyorum," diye itiraf ettim.

"Ben de," dedi Huck, bir an için üzerimde gezinerek. "Sana ihtiyacım var, Stella."

Enfes baskı, birbirimize uyma, birbirimizle eşleşme ve birbirimizi bekleme şeklimiz, inşa edilen, inşa edilen, yukarı, yukarı ve *aman Tanrım*'a kadar yükselen muhteşem bir ritme düştü - o kadar doğrudu ki, neredeyse her şeyi kafamda yarattığımı düşündüm, uyanmadan hemen önce bir anlığına hatırlanan güzel bir rüya gibi, kayıp gitmeden önce.

Sonrasında nefesimizi tuttuk, hala birbirimize sarılmıştık, mutlu, tatmin olmuş bir bacak ve kol karmaşası ve beni korkutması gereken büyük duygular. Normalde korkuturlardı. Huck alnımdaki saçlarımı düzeltti ve dudaklarıma nazik bir öpücük bıraktı. "Sana çok fena aşık oluyorum, Stella Moore," dedi.

Elimde olmadan sııttım. "Ben de öyle." Başımı göğsüne gömdüm ve beni eskisinden daha sıkı kavradığında keyifli bir iniltiyi bastırdım.

ON BEŞ

Stella

W Sabah uyandığımda sahil bomboştı. Yumuşak güneş ışığı sisi aydınlatıyordu. Huck gitmişti. Onun yokluğu beni tedirgin etmişti. Ama kendime bu duygunun sadece geçmişimin bu yeni bağlantıya karşı ayaklanması ve soluk gri gökyüzüne karşı siyah kumsalın boş uçsuz bucaksızlığının ıssızlık hissini yoğunlaştırması olduğunu söyledim. Giysilerimi katlanmış bir şekilde yanımda, düzgün ve düşünceli bir yığın halinde bırakmıştı. Bana çok aşık olduğunu söylemişti. Akıllara durgunluk veren bir seks. Birbirimizin kollarında uyumak zordu. Kıyafetleri düzgün bir şekilde katlamak zordu. Bir önceki akşamdan kalan birkaç şeyi toplarken endişemi bastırdım: çubuğu bardağa yaslanmış boş huş likörü şişesi ve kalan peynir.

Bir gece önce karanlık kumda bıraktığımız ayak izlerini takip ederek kulübeye geri döndüm ve kendimi içeri attım. Huck'ı mutfakta bize kahvaltı hazırlarken bulmayı bekliyordum. Onun yerine Teddy tezgahın başında duruyordu, saçları duştan yeni çıkmıştı, üzerinde bir önlük vardı ve iki fincana dumanı tüten kahve doldururken kendi kendine mırıldanıyordu.

"Günaydın," dedim.

Mırıldanmayı bıraktı. "Ne geceydi ama," dedi, aramızdaki boşlukta asılı kalan bir soruyla.

Teddy'nin bana doğru uzattığı fincana uzandım. Zihnim hemen sahildeki geceme döndü, ama o anı hâlâ biraz

Tehlikeliydi, bu yüzden daha güvenli olması için akşam erken saatlerde hareket ettim. "Kesinlikle öyleydi, onu bulduğumuza hâlâ inanamıyorum."

"İnanabiliyorum. Bizi hazineye götüreceğini biliyordum. Benim için bu her şeyden çok bir zaman meselesiydi."

"Birimizin böyle hissetmesine sevindim."

"Sana inanmaktan asla vazgeçemem, Stell."

"Filin Kalbi'ni hâlâ bulamadık," diye itiraf ettim.

"Henüz değil ama bulacağız. Bizi Gunnarsson'un Altını'na sen getirdin, Çalınmış Hazine'yi ve Yürek'i keşfetmen an meselesi."

Birbirimizi tanıdığımız onca yıldan sonra bile Teddy'nin bana olan sarsılmaz inancı beni şaşırtmıştı. Şaşırtmamalıydı. Mercan döküntüsü, sülükler, güneş yanıkları ve benim görevlerim sayesinde bir dizi başka hastalıkla uğraşmıştı ama bunların hiçbirisi onu yıldırılmamıştı. Neredeyse hiç şikâyet etmedi.

"Huck'ı gördün mü?" Sıradan görünmeye çalışarak sordum. Duşun sesini dinledim.

Ted bir şeker paketini yırttı ve tam sevdiğim gibi kahvemin içine attı. "Bir saat kadar önce onu kasabaya götürdüm."

"Oh, ne zaman dönecek? Gidip onu almamız gerekiyor mu?"

Teddy buzdolabından kremayı aldı. "Geri gelmeyecek, Stell."

Yutkundum. Oda aniden garipleşmişti.

"Bak, o harika bir arkadaş, beni yanlış anlama. Adamı severim ama her zaman yazdıklarına takıntılı olmuştur. Bir hazine avı dikkatini bir süreliğine çekmeye yetti ve şimdi muhtemelen daha fazla kitap malzemesi arıyor ya da yeni romanını yazıyor. Anladınız siz onu. Hiçbir şey sizi avdan alıkoyamaz. Her neyse, bu yaratıcı tiplerin nasıl olabileceğini bilirsiniz." Durdu ve bana baktı. "Bana bundan daha fazlası için seni umutlandırmadığını söyle."

Teddy'nin bakışlarından kaçındım. Umutlanmış mıydım? Belki biraz. Umutlanmak benim kişisel markamdı. Eğer umutlanmazsanız hazine avlamak oldukça zordu. Ama söz konusu kalbim olduğunda asla riske girmezdim. Kendime Huck'ın barda tanıştığım bir adam olduğunu, bir olasılık olduğunu hatırlattım. Bir şey olabileceğini düşündüğüm biri. Hepsi bu kadar. İçinde

tüm hayatım boyunca, onun etrafta olmaması beni rahatsız etmemeliydi. Ama dün gece... Biz, biz birbirimize aşık oluyorduk. O kelimeleri söylemiştik. Birlikte yatmıştık ve bu inanılmazdı. Bundan da öte, bir *anlamı vardı*. Çok doğru, çok iyi hissettirmişti. Onun da böyle hissettiğini biliyordum. Bu konuda yanılmış olamazdım.

Hayır. Fikrini değiştirdi, dedim kendi kendime. İnsanlar bunu yapar. Ben de itiraf etmek istemediğim kadar çok kez aynı hareketi yapmıştım. Güvenli olan buydu. Geçici bir süre eğlenip kimse bağlanmadan çekip gitmek. Yani belki diğer tarafta olmak biraz berbattı ama katlandığım diğer şeylerle karşılaştırıldığında önemli bir şey değildi. Onlar birkaç gündür tanıdığım bir adam tarafından terk edilmekten çok daha kötüydü. Ama bu çok tanıdık bir duyguydu ve bundan hoşlanmamıştım.

Yine de bunun beni incitmesine

izin vermeyi reddettim. Ben

iyiydim. İyi olacaktım.

İyi olacaktım. Teddy kremayı eklemeden önce fokurdayan kahveden bir yudum aldım.

Acıydı ve dilimi yaktı.

Kendimi bu kadar aptal hissetmekten nefret ediyordum. Pencereye doğru ilerledim ve manzaraya baktım. Kumsal neredeyse uzaktan görünüyordu ama ışıktaki her şey farklı görünüyordu. Biraz daha az büyülü. Bir gece önce Kuzey Işıkları'nın altında uhrevi ve büyülü olan şey bugün yabancı ve davetkâr görünmüyordu. Bir süre dışarı baktım, rüzgârda uçuşan birkaç kuşu izledim.

"Belki bir sonraki maceramızda bize eşlik edebileceğini söyledi. Gerçi, ikinci sınıftaki balina izleme gezimizdeki performansı bir gösterge ise, muhtemelen tüm yolculuğu geminin küpeştesi üzerinde kuru kuru sallanarak geçirecektir." Teddy başparmağındaki şeker kristallerini emmeden önce kendi kendine kıkırdadı.

Kendimi daha iyi hissetmek için gülmeye ve sahneyi gözümde canlandırmaya çalıştım. Ama bu kadar yanıldığımı inanamıyordum. İçgüdülerime her zaman güvenebilmişim. Yirmi dört saatten kısa bir süre önce beni doğruca Gunnarsson'un hazinesine götürmüşlerdi. Huck'la aramızdaki bağ çok doğal ve güçlü görünüyordu ve Huck bana veda bile etmemişti; dün gece paylaştığımız onca şeyden ve ifade ettiğimiz duygulardan sonra, Huck beni

tek kelime bile etmeden. Belki Teddy'nin dediği gibi iyi bir arkadaşı ama ona karşı hislerim hızla etrafımda olmasını istediğim birinden katlanamadığım birine dönüşüyordu. "Tam ona göre," dedim sesimdeki acılığa şaşırarak.

Teddy kollarını bana doladı ve çenesini omzuma yerleştirdi. "Üzgün değilsin, değil mi evlat?"

"Yok canım. Sadece gideceğini fark etmemiştim. Umurumda değil." Bunu demek istemişim. Yalan değildi, gerçekten değildi. Gerçeğe bitişikti. Gerçekten düşündüğümde, normal ben, Huck'tan önceki ben bunu umursamazdı. Aslında, o başka bir erkek olsaydı, ben de ona aynı şeyi yapardım. Eğlenirdim ve çok gerçekçi olmadan kaçardım. Ama o sıradan biri değildi. Onu içeri almıştım. Birbirimizi içeri almıştık, değil mi? Ve şimdi midemin çukurundaki kemirmeden, göğsümdeki ağırlıktan kaçamıyordum. Bir gece önce paylaştığım savunmasız kelimeleri, dudaklarımın onunkilere nasıl teslim olduğunu, vücudumu ona nasıl bastırđığımı ve birbirimize ne kadar iyi uyduğumuza hayret ettiğimi geri diledim. Daha fazlasını istemişim. Daha fazla zaman, ondan daha fazla. Aptalca birlikte bir gelecek hayal etmiş ve bunun özel bir şeyin başlangıcı olabileceğini düşünmüştüm. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Teddy beni tanıyordu ve bunu düşünmeye devam edersem öğrenecekti. Ve buna izin veremezdim. Kırılmaktan daha kötü olan tek şey insanların önünde kırılmaktı.

"Dürüst olmak gerekirse Ted, bir sonraki seferimize davet edildiğinden emin değilim," dedim. "Gerçi iki haftalık deniz tutması, bu kadar kaba davranıp çekip gittiği için ona iyi gelecektir. Bu benim hamlem."

Teddy sıkı bir sarılma için beni döndürdü. "Unut gitsin. Şu anda kendini bir süper kahraman gibi hissediyor olmalısın," dedi. "İnsanlar yüzyıllardır Gunnarsson'un hazinesini arıyor ve sen, biz... biz onu bulduk. Şimdi de Çalınan Hazine'yi ve Filin Kalbi'ni bulacağız ve o zaman gerçek birer efsane olacağız. Sen ve ben, her seferinde bir macera, tam da olması gerektiği gibi."

Dudağımı ısırdım. Bir efsane olmak umurumda değildi ama tüm dünyaya değerimin ne olduğunu göstermek istiyordum. Bu yüzden Kalp'i bulmak bundan daha önemliydi, her şeyden daha önemliydi. Her şeyden daha önemliydi.

Göğsümdeki sancı ve burnumdaki batma hissi. "Haklısın," dedim ona.

"Tabii ki haklıyım... ve şu sevdiğin donut kleina şeylerinden var bende."

Teddy'nin sesinin yanağımdaki titreşimi ve kızarmış hamurlu güzellik vaadi beni biraz rahatlattı. Hayatımın ve yaşadıklarımın manzarasında, Huck Sullivan'ın kısa süreli ortaya çıkışı bir dipnotu bile hak etmiyordu. Sadece birkaç güzel sohbeti. Birkaç eğlenceli aşk aktivitesi. Sadece gerçekleri düşünecek olursam, tüm bu aptalca iş, alt bölgelerime hoş olmayan bir şekilde kum girmesine neden olmuştu. Aramızda geçenlerin daha fazlası olduğunu düşünmeme neden olduğu için Kuzey Işıkları'nı ve hazine bulmanın sevincini suçladım.

"Kaç tane kleina aldın?"

"Gemi dolusu kleina, dağlar kadar kleina." Kollarını iki yana açtı. "Dağlar mı?"

"Bir galaksi dolusu kleina," diye bağırdı.

Bir kaşımı kaldırdım. Bir kalp kırıklığı değerinde kleina mı? "Bir evren mi?" "Yeter, Stella. Bir kutlama için yeterli ve biz bugün kutlama yapıyoruz." "Nedenmiş o? Gunnarsson yüzünden mi?" Bir ısırık aldım.

Tadı hiç de

hatırladığım kadar iyiydi. Anlaşılan Huck Sullivan alt bölgelerime kum bulaştırmış ve en sevdiğim ikinci İzlanda kahvaltısını mahvetmişti.

Teddy başını salladı. "Hayır. Yani, evet, ama hepsi bu değil." Gidip eski baltayı, onu korumak için yerleştirdiğimiz kılıfından çıkardı. Önümde tutarak, "İşaretlere yakından bak. Ne görüyorsun?" dedi.

Gözlerimi kısarak sapına baktım. Gümüşe oyulmuş bir dizi piktograf vardı. Bir dizi kayık, bir şelale, kalbine küçük kırmızı bir taş bastırılmış bir fil. Ted'e baktım ve o da başını salladı.

Yutkundum. Eğer bu düşündüğüm anlama geliyorsa, o zaman önsezim doğruydı. Gunnarsson efsanevi Çalınmış Hazine'yi ve Deniz İnsanları'nın asırlar önce Afrika'nın kuzey ucundaki Akdeniz'de terör estirdikleri günlerde soydukları kızıl elması bulmuştu. Medeniyetin başlangıcından bize kadar uzanan bir tarihi birbirine bağlayan kayıp parçaydı. Elmasın pek çok ismi vardı: Hjarta Fílsins,

Inhliziyo Yendlovu, Filin Kalbi. Gunnarsson onu bulmuş ve İngiltere'ye vermiş ya da kaybetmişti... Emin olamıyordum. Her iki durumda da bu bilgi, yıllardır yaptığım araştırmalardan bildiklerimle birleştğinde, taşın çok daha sonra verilmiş bir başka adı daha olduğu anlamına geliyordu -İngiltere'nin Kalbi- ve onu nerede bulacağımı biliyordum.

Teddy önlüğünün içinde bir dizi son derece kötü dans hareketi yaptı. "Hadi, Stell-dans et! Haklıydın!"

Kalan kleynayı ağzıma attım. Kalbim bu sabah biraz acıydı. Ama zorlamaya devam eder ve Huck Sullivan'ı unutursam, yeni bir kalbe sahip olabilirdim, paha biçilmez bir kalbe, insanlığın zamanın başlangıcından beri aradığı kalbe. Hayatım boyunca hazır olacaktım... gelmiş geçmiş en ünlü hazine avcısı olacaktım.

Siktir et o adamı, diye düşündüm ve kıcımlı salladım.

Tarih yazmak üzereyim.

İKİNCİ BÖLÜM

Şimdi

Huck Sullivan'ı bir dahaki
görüşümde Bir yıldan fazla zaman
geçti
Gerçek hayattakinden daha uzun, kartondan yapılmış.
Coastal Books'taki kitapçı beni ne kadar
cezbettiğini bir bilse
Yüzünün yanlarını kavramak
Gözlerinin içine bakmak
Buz mavisi
ve tanıdık
Sonra kafasını koparırdı o maketten
Ayaklarımın altında ezmeden önce Beni
dükkandan kovardı

Unutmayın ki kalbiniz neredeyse hazinenizi de orada bulacaksınız. Hazineyi bulmalısınız ki yol boyunca öğrendiğiniz her şey bir anlam ifade edebilsin.

- PAULO COELHO, *SİMYACI*

ON ALTI

Huck

"Y Mutlu olmalısın, Huck. Ya da sarhoş olmalısın, ya da başka bir şey. Herhangi bir şey. *Şans Dosyaları* bir anda bir numara oldu. *New York Times*'in en çok satan kitabı! Bunun ne kadar nadir olduğunu biliyor musun?"

Şakaklarımı ovuyorum. Jim haklı; genelde öyledir. Evime gönderdiği şampanyayı ısınırken buğulanması için tezgâhımın üzerinde bırakmak yerine çoktan açmış olmalıydım. Güzel bir jestti. Ama her ne kadar bu düşüncayı takdir etsem de, şampanya kutlama yapmak içindir ve bir buçuk yıl önce beni sonsuza dek değiştiren bir mucizeye tanık olduğum o gecedan beri kutlama yapacak gibi hissetmiyorum.

Her şeyi berbat etmişken nasıl kutlama yapabilirim ki?

Acaba İzlanda'da hava şimdi nasıl, Stella'yla o barda ilk tanıştığımız gecedan ya da sahilde birbirimizin kollarına sarılmış geçirdiğimiz gecedan daha mı sıcak? O zaman dünyada sadece iki kişi olduğumuzu hissetmiştim - sadece ben, o ve milyarlarca ışık parçacığı. Gözlerimi kapattığımda hala onun yüzünü görüyorum, yanardöner, Kuzey Işıkları'nın parıltısında çalkalanıyor. Saçları dalga dalga etrafına yayılmıştı, siyah kuma karşı soluktu. Bu, insanların deneyimlemek için ömürleri boyunca bekledikleri birçok şeyin bir araya gelmesiydi ve kısa bir süre için ben hepsine sahiptim.

Bu, güneş doğup her şey değişmeden ve o zamandan beri her an pişmanlık duyduğum seçimi yapmadan önceydi.

New York'taki boş dairemin yalnız gerçekliğinde, anılar nefes almamı zorlaştırıyor. Hava sanki içimde tuzlu suya dönüşüyor.

Ciğerlerim ve göğsümdeki acıdan irkiliyorum. Bu hissi tam olarak tarif edemiyorum; kendimi huş ağacı çubuğu gibi Björk likör şişesinin duvarları arasında sıkışmış bulmak gibi hayal ediyorum. İyi bir görsel, sanırım, kendi yarattığım şeyin içinde sıkışıp kalmışım. Bunu bir sonraki kitabımda kullanmalıyım... eğer bir tane daha yazarsam.

"Burada sadece bir yaşam belirtisi arıyorum, Huck. Bana bir şey ver. Kitabı teslim ettiğinden beri yürüyen bir komadaydın ve şimdi bir anda en çok satanlar listesine girerek tüm zamanların en destansı geri dönüşüne imza atıyorsun... ve bir bip bile yok."

"Ben iyiyim. *New York Times* iyi haberdır."

"Bu harika bir haber."

"Tamam, harika haber. İşte oldu. Tatmin oldun mu?"

"Hayır dostum, endişeliyim. Sen iyi değilsin. Baban ve Vanessa'nın sana çok yüklendiğini biliyorum ve sen engellendiğinde bazı garip şeyler denedik ama bu farklı hissettiriyor. Tilda harika bir terapist buldu, numarasını verebilir miyim? EMDR ile inanılmaz şeyler yapıyor."

"Numarasını istemiyorum," diye mırıldanıyorum.

"Belki dışarı çıkmanın faydası olur. Bu sabah reklamcınla kısa bir telefon görüşmesi yaptım ve hemen hemen her büyük talk show programının senin için rezervasyon yapmaya çalıştığını söyledi. Hâlâ her türlü tanıtıma karşı mısınız? İnsanlar kitaba bayılıyor. İyi bir moral olabilir."

Derin bir nefes alıyorum. "Bilmiyorum. Hâlâ doğru gelmiyor." Ve hâlâ ödüm bokuma karışıyor.

"Seni zorlamayacağımı biliyorsun. Ve eğer bunu kesinlikle yapmak istemiyorsan, sana destek olurum, araya girerim, neye ihtiyacın olursa. Şimdilik sadece olumluya odaklanalım. Ekip satışlardan çok memnun ve film hakları için şimdiden kıyasıya bir mücadele var ve televizyon da işin içinde. *The Fortune Files* çok büyük olacak, Huck. Devasa. En iyi kısmı ne? En sevmediğimiz eleştirmen, lanet Daisy Hickman, sözlerini yiyecek. Sadece bir başyapıt ortaya çıkarmakla kalmadın, Clark Casablanca'dan bile daha evrensel olarak çekici bir ana karakter olan Lucky Malone'u yarattın. Şu ana kadar gördüğümüz veriler, tüm cinsiyet alıcılarında iyi bir trend yakaladığınızı gösteriyor. Herkes Lucky'yi seviyor."

Avucumu göğsüme bastırarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Birbirimizi bulduk, diyor.

Jim sessizliğimden yılmadı ve devam etti. "Dinle Huck, sana baskı yapmak istemem ama herkes ikinci kitap için yaygara koparıyor. Taslağın hazır olması için önümüzdeki Mayıs ayını konuştuğumuzu biliyorum, ama bunu hızlandırmayı umuyorlar.

-Bu ivmeden yararlanın. Bir sonrakini ne zaman bitirebileceğinizi düşünüyorsunuz? Belki daha erken bitebilir? Bunu görevdeki bir adam gibi yazmışsın. Ne kadar sürdü, altı hafta mı?"

Haksız değil. Şehre döndüğümde kitap içimden dökülüyordu.

İçimi açtım ve *o da* döküldü.

Ama Jim bir konuda yanılıyor. Bunda kutlanacak bir şey yok. Dört kitaplık sözleşme mi? Boynumda asılı bir albatros. Bu kitabı bir çeşit ateşli rüya gibi yazmıştım ve şimdi elimde hiçbir şey kalmadı. Yazabilmemin tek sebebi oydu. Ve şimdi, onsuz, bırakın üç kitap daha yazmayı, bir kelime daha yazabileceğimi sanmıyorum. Bu eskisi gibi değil, kafamdaki eleştirel sesler ne yaparsam yapayım kendi hayal gücümü bastırmıyor. Bu sefer denemek bile istemiyorum.

"Bilmiyorum Jim. Sanırım bu işe geri dönmeden önce biraz ara vermem gerekiyor. Şu anda çok yorgunum," diyorum. Bu boktan bir kılıf... Jim'in muhtemelen yutmayacağı bir kılıf. Beni ne zaman saçmaladığımı anlayacak kadar uzun süredir tanıyor. Çok kitaplı bir sözleşme hakkında konuştuğumuz günlerde, hâlâ inandığım bir şeyi yazmanın, bana ilham veren bir şeyi yazmanın mutluluğunu yaşıyordum ve kimsenin ne düşündüğünü umursamıyordum. Yazmak zorunda olduğum için yazmıştım, çünkü yazmazsam patlayacakmışım gibi hissediyordum. Kendim için, onun için yazdım. Şimdi gerçeklik tamamen yerleştiğine göre, bunu asla yeniden yaratamayacağımdan eminim.

Jim, "Belki de İzlanda'ya geri dönmelisin," dedi.

"Ne?"

"İzlanda. Döndüğünde çok odaklanmıştın, kendini tamamen yazmaya vermiştin. İnanılmazdı. Orada her ne varsa, keşke ben de

şışeleyip tüm yazarlarıma vereceğim. Yani, Huck, sen sadece büyüünü bulmadın, lanet olası büyüüyü de buldun."

Ona cevap vermedim. Cevap veremem. Jim bunu bilemezdi ama az önce Gunnarsson'un baltasının mecazi karşılığını göğüs kafesime gömdü. Kan olup olmadığını kontrol etmek için aşağıya bakıyorum, yarı yarıya bıçağın yanındaki değerli taşlardan birinin şimdi göğsümdeki açık yarığa gömülü olduğunu görmeyi bekliyorum.

"Bu kitap şimdiye kadar yazdığınız en iyi şey, tartışmasız. Heyecan verici, gergin, duygusal olarak yankı uyandırıcı. Ağladım ve beni bilirsin, yetişkin hayatımda ağladığım tek zaman kızımın doğduğu zamandı. Ve bunu Tilda'dan başka bilen tek kişi sensin."

Jim'in kızına duyduğu sevginin ne kadar derin olduğunu bilmek bu övgüyü görmezden gelmeyi imkansız kılıyor. O, güneşi çocuğuyla birlikte doğup batan türden bir baba; bunu izlemek çok güzel ve bana karşı sadece küçümseme besleyen kendi babamla yıkıcı bir tezat oluşturuyor.

"Ciddiyim, sana dönüş bileti ayarlayacağım. Ne pahasına olursa olsun." Bu bir şakaydı ama zaten kanamakta olan kalbime baltayı daha da derine gömmekten başka bir işe yaramadı. Bu konuşmanın acı verici gidişatına bir son vermem gerekiyor.

"Hayır. Ben iyiyim. Bu seferki beni çok yıprattı, hepsi bu. Ve Lucky Malone'u bundan sonra nereye götüreceğimden emin değilim. Dürüst olmak gerekirse, bu macera serisiyle ne düşündüğümü bilmiyorum. Hazine avcılığı hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Araştırma yapmayı seviyorsun, Huck. O zaman en iyi yaptığın şeyi yap ve kitaplara geri dön."

Son altı ayın büyük bir kısmını New York Halk Kütüphanesi'nde gemiler, ödüller ve eski efsaneler hakkında okuyarak geçirmiştım ama bunların hepsi bana uzak ve düz geliyordu. Hazinenin ardındaki hikâyeleri ortaya çıkarmanın heyecanı, Stella bana Gunnarsson'u anlattığında olduğu gibi yoktu. O, şimdi tamamen eksik olan bir enerji ve heyecan getirmişti. Dürüst olmak gerekirse, editörüme bu kitabı tropik bir adada kuracağıma dair söz vermiştim çünkü tüm bu sahil okuma açısı yüzünden. Bir de İzlanda'ya dönmeyi hiç istemedim, aklımdan bile geçirmedim.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Huck. Ne istersen. Yanındayım."

Bunu kastettiğini biliyorum. Babam öldükten ve Vanessa gittikten sonra darmadağın bir haldeyken Jim beni topladı. Beni tekrar bir araya getirdi ama bir parçam hâlâ karmaşık duygusal ihtiyaçlarımdan ne zaman bıkacağını merak ediyor.

"Buradan gitmem gerek," diyorum. Dürüstçe. Son Casablanca'dan beri New York benim için eskisi gibi değil. Kendimi başka bir yere, daha önce hiç gitmediğim ve bu nedenle beni incitecek anılar barındırmayan yeni bir yere özlem duyarken buluyorum. Beni sevmesi ve desteklemesi gereken insanlar tarafından sözlü olarak aşağılanmadığım ya da reddedilmediğim bir yer. Hayatımda yaptığım en büyük hataya sahne olmamış bir yer. Yeni ve heyecan verici bir yere ihtiyacım var. Benim olmadığı sürece tarihle dolu olması sorun değil. "İhtiyacım olan şeyi bir referans kitabının sayfalarında ya da internette bulamam. *Gerçek* deneyime ihtiyacım var Jim. Yüzümde tuzlu su buharı ve gerçek hazine avcıları."

"O zaman seni bir tekneye bindirelim," diyor Jim, sanki bu dünyanın en kolay şeyiymiş gibi. "Eminim büyük operasyonlardan birine ulaşabiliriz. Sanırım Mel Fisher's Treasures ekibi, aksiyonun bir parçası olmak için para ödeyebileceğiniz bir yatırım işi yapıyor ve bir Karayip grubu var. Çok satan bir romancının peşlerine takılmasından ne kadar heyecan duyacaklarını tahmin edebiliyorum. İyi bir teşhirden bahsediyoruz."

"Aradığım deneyim bu mu bilmiyorum," diyorum. Gerçekten ihtiyacım olan şey Stella. Ama o bir seçenek değil. İzlanda'da bıraktığım şeylerden sonra benden ne kadar nefret ediyor olabileceğini hayal bile edemiyorum. *Onu* İzlanda'da bıraktığım gibi. Bunun için kendimden nefret ettiğimi biliyorum.

"Tamam o zaman. Arkadaşın Ted, İzlanda hazinesini bulan ekibin bir parçası değil mi? Neden onu aramıyorsun?"

Gözlerimi kapatıyorum. Jim'e seyahatimle ilgili her şeyi anlatmadığım için başıma bunlar geliyor. Anlatmış olsaydım, belki Ted'i aramak istemememin, onu bir yıldan uzun süredir aramamamın birkaç nedeni, çok *iyi* nedenleri olduğunu bilirdi. Bunlar, bunun son derece kötü bir fikir olmasıyla aynı nedenler ve Stella'nın, eğer ondan önce davranmazsam, ilk fırsatta beni denize atmaya meyilli olabileceği gerçeğini de içeriyor.

Bunu Jim'e şimdi açıklayamam, Stella'nın beni güverteden aşağı itme düşüncesinin neden her geçen an daha çekici hale geldiğini açıklayamadığım gibi. Aslında, bugün ilk kez gülümsüyorum. Tezgâha doğru yürüyorum ve şampanyayı açıyorum. Casablanca her zaman şampanyaya süslü bir adamın cesareti derdi.

Ben ne süslü ne de cesurum. Ben sadece bir kez gerçekten şanslı olan ve belki tekrar şansım olur diye umut eden bir adamım.

"Her zaman bir cevabın vardır Jim," diyorum. "İyi haberi paylaştığın için teşekkürler. Seni sonra ararım."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sadece bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

YEDİ

Stella

C oastal Books, tuğlalarla kaplı pastoral sokaklardan birinin sonunda yer alıyor. s  m  rgec  ler ve kiraz a  a  lar i  inde bir l  ks Wilmington mahallesi, kendimi asla evimde hissetmedi  im t  rden. D     en   i  ekler kaldırımları d     n sonrası konfetiler gibi dolduruyor; kırıl  an yaprakların ka  ınılmaz ayakkabıyı, ya  mur fırtınasını ya da     r  meyi beklerken orada   ylece durmasında biraz h  z  n  l   bir   ey var. Normalden daha yavaş hareket ediyorum, bedenim ve zihnim bir   eki  me i  inde.

Yeni kitabı   ıkalı tam yirmi yedi g  n oldu.

Saatime baktım. Wrightsville Beach'te ya  adı  ım yerden buraya gelmem bekledi  imden biraz daha uzun s  rd  . Kitap  ı on be   dakika sonra, saat altıda kapanıyor; Teddy, Zoe ve Gus'la aylık gezi planlama toplantımız i  in The Pit'te bira ve barbek   e  li  inde bulu  mam gereken saatle aynı. Bu hızla gidersem iki teslim tarihini de ka  ıraca  ım. Hızımı artırıp kitap  ının hava ko  ullarından yıpranmı   ah  ap kapısını itiyorum, zil ba  ımın   zerinde   alıyor.

"Bir   ey bulmanıza yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor   zerinde *Yerel Yazarlar yazan* bir rafa yeni envanter yerle  tiren bir kadın, g  zlerini saate dikerek. Kapanı  a sadece birkaç dakika var ama buraya zamanımı harcamaya gelmedim. Bir par  am ka  mak istiyor.

G  l  msemeyle   alı  ıyorum ve konu  mak i  in a  zımı a  ıyorum ama ciltli kitaplarla dolu vitrine neredeyse dalarken cevabım kesiliyor.   arpı  madan ka  ınmak i  in d  n  yorum ve **Sullivan's**'i duyuran dev bir karton tabelaya   arpıyorum.

Çok Satan Yeni Seri Servet Dosyaları. Iceland'den bu yana geçen bir yıl boyunca, kendimi Huck Sullivan'la tekrar karşı karşıya bulursam ne olacağını düşünerek itiraf etmek istediğimden daha fazla zaman geçirdim. Hayallerimin çoğunda, etkilenmeden yanından geçip gidiyor, onu geride bırakıp gitmekle büyük bir hata yapıp yapmadığını merak ediyordum. Ama ara sıra, ona bakıyorum ve beni içine çekiyor. Onun mavi lagün gözlerinde kendimi kaybediyorum ve hissettiklerimizin bizi hiç terk etmediğini fark ediyorum. Acınası.

Yine de fantezilerimin hiçbirinde Huck'ın karton versiyonunun yüzüne bakıp düz omuzlarını kavıyorum, ta ki görevli boğazını temizleyip kesimi ezmeme engelleyene kadar. Kendimi sabitliyorum ve tabelayı düzeltiyorum.

"Anlıyorum bebeğim," diyor. "Birinin günde kaç kez o kesikle yakınlaşmaya çalıştığını bilsen şaşırırsın. Onları suçlamıyorum. O gözler, o saçlar, o çene çizgisi. Sakalsız çok daha seksi. Karşı koymak zor." Küçük bir salınım yapıyor ve ben boğazımda yükselme tehdidi oluşturan safrayla savaşıyorum. Onun yerine Huck'ın yüzünün resmine bakıyorum. Ona bakmak fiziksel olarak acı veriyor ama BookTok masasındaki Trending'e kusmaktan daha iyi.

Bir kopya alıyorum, yanaklarım sıcacık. "Sadece kitap için buradayım. Herhangi bir yakınlaşma planım yok," diyorum. İddiamın kanıtı olarak ciltli kitabı havada sallıyorum ve sonra kasaya doğru ilerliyorum.

"Harika bir seçim! Bu kitap Casablanca Günlükleri'nden bile daha iyi. Tüm çalışanlarım bayıldı ve ben de bir öğleden sonra okudum. Ben bunu hiç yapmam. Katılmak isterseniz, bu ay mağaza kitap kulübümüz için bu kitaba yer veriyoruz. Genelde yaklaşık on kişi gelir ama bu sefer üç katına çıkacağını tahmin ediyorum. Yine de iyi bir grup. Adını Kitapsever Bebekler koyduk ve çok eğlenceli. Yandaki Grapes of Wrath ile ortak çalışıyoruz ve yirmi dolar karşılığında şarap ve şarküteri panolarımız var. Gelecek Cuma akşam sekizde." Kıkırdıyor. "Ana karakter Outer Banks'ten olduğu için onu etkinliğe getirmeyi umuyorduk ama turnede değil. Çok özel biri olduğunu duydum."

"Ah," diye idare ediyorum, önceki vahyi siyah kumsaldaki bir taş gibi çevirip tarihini anlamaya çalışmakla meşgulüm.

Huck ana karakteri Outer Banks'ten yaratmıştı. Ödemeyi işlemekte ağırdan alan kredi kartı terminaline bakıyorum ve elimi sabırsızlıkla tezgâha vuruyorum.

"Filmi görmek için sabırsızlanıyorum," diye ekliyor, sohbette bıraktığım boşluğu doldurarak. "Ben de oyuncu seçimine hayranım ama Lucky Malone'u kimin oynayacağına karar veremiyorum. O çok özel ve sıradışı biri. Her neyse, eğer katılırsan kitap kulübü etkinliği için planladığımız aktivitelerden biri de bu."

Neyse ki makine bip sesi çıkarıyor ve ödememin onaylandığını bildiriyor.

"Çanta ister misiniz?"

"Elbette, teşekkürler," diyorum ona.

Dışarıda, poşeti kitabın etrafına sıkıca sarıyorum ve paketi, belli bir yazarın karakter seçimlerindeki motivasyonlarına dair düşüncelerimle birlikte çantamın dibine sıkıştırıyorum.

Arkadaşlarımın şüphesiz çoktan beklediği The Pit'e doğru birkaç bloklu yolu güçlkle yürüyorum. Kitabın sert kenarları her adımda kalçama çarpıyor; varlığını hatırlatmaya ihtiyacım olduğundan değil. Ne kadar çabalasam da, Huck Sullivan'ı ve onun Kuzey Carolina tarzı yeni hazine avcısı kahramanını aklımdan çıkarmakta bir o kadar başarısız oluyorum. Kızgın olduğum kadar meraklıyım da.

Zoe ve Gus'ı verandadaki yüksek bir masada kamp kurmuş halde buluyorum. Zoe kollarını bana doladı. "Hey, bebeğim," diyor. "Yüzünü görmek çok güzel."

Gus saçımı okşuyor. "Nasılsın, evlat?"

"İyiyim," diyorum, bir tabureye kayarak. Şaşkın. Suçluyum. Kızgın. Hâlâ beni sahilde bırakıp giden bir adama gerçekten aşağılanacak kadar takıntılıyım. "Ted nerede?"

"Sanırım seni beklemekten sıkıldı ve kasabadan tanıdığı birkaç kişiyle mısır deliği oynamaya gitti," diyor Zoe. "Onun nasıl olduğunu bilirsin."

Teddy, "Sanırım mısır deliğinde *üstünlük* kurmaya gitti demek istiyorsun," diye açıklıyor. "Arka arkaya üç oyun kazandım."

"Gösteriş."

Teddy beni kaldırıp sıkıyor. "Bunu sevdiğini biliyorsun Stella. Tıpkı senin gibi, ben de öne çıkmak için yaratılmışım."

"Sabırlı olmak için yaratılmadığın kesin. Ben yedi dakika geç kaldım ve sen yeni arkadaşlar mı bulmak zorunda kaldın?"

"Gittiğim her yerde arkadaş buluyorum. Bunun zamanla bir ilgisi yok, sadece yaşama sevincim var. Ama madem konu açıldı, seni ne tuttu? Tanıdığım en dakik insansın."

"Sadece bir yerde durmam gerekiyordu."

Teddy gözlerini bana dikti. "Bir mola, ha? Bu kasıtlı belirsizlik ilgi çekici. Ne saklıyorsun? Yedi dakikalık bir buluşma kendine saklamaya değmez gibi görünüyor."

"Bilmek istemez miydin?" Teoride, bir ilişki uzak bir ihtimalmiş gibi davranmak eğlencelidir ve gerçeği itiraf etmekten daha güvenlidir. İzlanda'dan önce, sıradan arkadaşlıklardan hoşlandığım bir zaman kesinlikle vardı, ama İzlanda'dan sonra değil. Kendimi bir flört uygulamasını denemeye bile ikna edemedim. Bu, benim iyi olduğumu ve temel insani fiziksel dokunuş ihtiyacımı sürdürecektik kadar sağa kaydırduğımı düşünen arkadaşlarıma asla söylemeyeceğim bir gerçek. Çünkü bunu itiraf etmek Huck'la geçirdiğim zamanın benim için bir anlamı olduğu anlamına gelirdi; beni o sahilde bırakıp gittiğinde aslında gerçek bir şeyi kaybettiğim anlamına gelirdi. Beni incitmişti.

"Sipariş verelim mi?" Zoe araya girdi.

"Lütfen," diyor Gus. "Açlıktan ölüyorum. Bana hemen domuz eti lazım."

Teddy beni yere bırakıyor ve ben tökezleyerek geri çekiliyorum, bu sırada çantamı deviriyorum ve içindekileri avluya döküyorum. Coastal Books amblemlili çanta içindekileri saklamak için çok az şey yapıyor. Çantayı almak için hamle yapmayı düşündüm ama bunun yerine Teddy'ye kaçamak bir bakış attım. İkimiz de aynı anda çantaya doğru çılgınca bir hamle yapıyoruz ama Teddy'nin kolları daha uzun olduğu için çantaya önce o ulaşıyor ve sanki oltasına bir denizanası takılmış gibi tutuyor. "Burada neyimiz var?" diyor.

"Hiçbir şey."

"Öyle mi? Çünkü aceleyle gidip Sully'nin yeni romanını almışsın gibi görünüyor."

Çoğunlukla alay ediyor olsa da sesindeki yargılamadan ürküyorum.
Açıkçası ben de kendimi yargılıyorum.

İçeri bakıyor. "Sen yaptın."

"Ne oldu?" Gus soruyor.

Teddy kitabı herkesin görmesi için uzatıyor, sanki mahkemeye sunulacak önemli bir delili açıklıyormuş gibi. Kitapçada Huck'ın yeni kitabını tam olarak anlayamayacak kadar acelem vardı ama Teddy kitabı gözümün önüne getirince inceliyorum. Kapağı zengin, mat bir çivit mavisi, denizin biraz açığında bulabileceğiniz türden. *The Fortune Files* yazısı yaldızlı ve kalın. Bir tarafta, siyah bir kumsalda, dalgalı bir okyanusa doğru bakan bir figür var; hepsi biraz fazla tanıdık, görünmez bir esintiyle karakterin boynundan havalanan açık sarı saçlar, tellerin arasından zar zor görünen pusulayı andıran gül dövmesi. Vay anasını.

Ciğerlerimdeki hava boşaldı. Ana karakteri Outer Banks'ten yaratırken beni düşünüp düşünmediğini merak etmekte haksız değildim. Belirsiz bir referans değil. Derisindeki mürekkebe kadar *benim*. Kitabı Teddy'nin elinden alıp elimden geldiğince hızlı bir şekilde çantaya geri koyarken, benzerliği fark edip etmediklerini kontrol etmek için arkadaşlarıma göz gezdiriyorum.

Gus menüye dalmış durumda, midesi benim küçük ilişki dramamdan daha önemli, ki bunu sorun etmiyorum. Huck ve benimle sadece bir akşam geçirmişti, bu yüzden ilişkimizi ya da sonrasını pek bilmiyor. Zaten bir süredir bu yarayı sessizce kendi başıma sarıyordum; böylesinin daha iyi olduğunu öğrendim. Eğer bir şeyi unutmak istiyorsan, onun hakkında konuşmazsın. Onu yüzeyin derinliklerine gömersiniz ve geride hiçbir ipucu bırakmazsınız. Onları kesinlikle kitabınızın kapağına koymazsınız. Kendi adıma, yolculuk sonrası çapraz sorgulamalarından birinde Zoe'ye İzlanda'da umut verici görünen bir gecenin ardından ertesi sabah daha da destansı bir hayal kırıklığıyla sonuçlandığını ağzımdan kaçırmış olabilirim ama paylaşımım bu kadardı. Hepimiz Çalınan Hazine'yi bulmamıza yardımcı olması için Gunnarsson'un baltasında keşfettiğimiz ipucunu takip etmeye daha fazla odaklanmıştık. Bu

İngiltere'nin Kalbi adını taşıyan geminin hangisi olduğunu bulmak için arşivleri taramak ve sonra da annemin haritasında bulmak anlamına geliyordu. Ayrıca İzlanda yasalarına göre hazineyi hükümete iade etmemiz gerektiği gerçeğiyle de meşguldük. Şu anda bir müzede sergileniyor. Buluntunun değil ama metalin o anki değerinin onda birini almıştık ki bu da umduğumuz kadar fazla değildi. Uçak biletlerimiz geri ödendi ve küçük definecilik çevrelerinde ve yerel gazetemizde biraz ünlendik, ama hepsi bu kadar. Bunu çözmeye çalışırken yaz arama dönemini kaçırmış olmamız dışında, bu durumdan memnunduk. Zaten hazine avlamamızın nedeni zenginlik ve şöhret değil. Her zaman tarihle, Filin Kalbi'ni bulmaya bir adım daha yaklaşmakla, geçmişini korumakla ve asırlık soruların cevaplarını keşfetmekle ilgiliydi...

Neden beni böyle terk etti?

Bu soruyu kendime binlerce kez sordum ve hiçbir zaman canımı yakmayan bir neden bulamadım.

Belki de en başından beri bana değer vermiyordu ve onunla ilgili içgüdülerim yanlıştı. Ya da belki de gitti çünkü insanlar böyle yapar... beni terk ederler. Nedenini bilmiyorum. Belki de yeterince iyi, güzel ya da ilginç olmadığım içindir. Huck muhtemelen birlikte yatmanın büyük bir hata olduğunu fark etmiştir. Cevap arayışı bana asla huzur getirmeyecek, bunu biliyorum, yine de bu kitabın sayfalarında bir yerlerde bir açıklama olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Ondan hoşlanmadan da kitaplarını sevebilirim." Omuz silkiyorum. Kitabı çantama geri koyarken Teddy bana bakıyor. "Ama aslında beğeneceğimden şüpheliyim. Muhtemelen Goodreads'te herkesin önünde içini boşaltmaya geçecek bir çöp. Hatta sosyal medyada bunun istisnai bir saçmalık olduğu ve kitabı bırakmak zorunda kaldığımı hakkında bir tür atıp tutabilirim."

Huck'ın sesi kulağıma kısık bir fısıltı gibi geliyor. *Kitaplarımı nefretle mi okudun?*

Okuyabilecek birine benziyorsun.

Gus kısık bir ısıklık çalıyor. "Birileri kızmış."

"Ne bekliyordun ki bebeğim?" Zoe diyor ki. "O adam bizim gözümüze girmeyi başardı ve sonra sabah Stella'yı kendi oyununda yendi."

"Ah, evet, yemek ve kaçış olayını unutmuşum."

"Öyle dememeye karar vermiştik," diyorum.

"Ne demeyi kararlaştırmıştık?" Gus soruyor. "Hayatım boyunca hatırlayamayacağım. Şafak ve dip gibi bir şey miydi?"

"Bang and bail," diyor Teddy.

Her kelimenin etkisini bilmiyorlar. Nasıl bilebilirler ki? Onlara söylememiştim. Ben de eğlenceye katılmış, kendi versiyonumu önermiştim: "Fling and wing"; aynı harfle başlamak yerine kafiyeli olduğu için reddedilmişti.

Teddy'nin elinden birayı alıyorum ve masadaki yerime oturmadan önce büyük bir yudum içiyorum. Kitabı ve Huck'ın yaptıklarını hafifletmek için uydurduğumuz aşağılayıcı aliterasyonları unutmanın ve duyguların ve anıların karışık ağını bir kenara bırakmanın zamanı geldi. Tek bir şeye odaklanmak için buradayız -Çalınan Hazine'yi ve Filin Kalbi'ni nihayet bulmak- ve Huck Sullivan bu anlatının bir parçası değil. Artık değil. Bir daha asla. "Keşif gezimizi planlamak gibi önemli şeylere odaklanabilir miyiz? Lütfen?"

"Önce sus yavruları," diye homurdanıyor Gus. "Sonra da arama ve kurtarma izni başvurusu hakkında konuşabiliriz."

"Hayır," diyor Zoe. "Her şeye kadeh kaldırarak başlıyoruz. Bir sonraki büyük işimizi bulmaya ve Huck Sullivan'ı tüm zamanların en lezzetli tek yıldızlı eleştirisiyle kızartmaya."

"Duyduk duymadık demeyin," diyor Gus, birasını kaldırarak. "Kimse bebeği köşeye atamaz." "Ya da vurup kaçamaz," diyor Zoe.

Teddy onları alkışlamak için birasını geri götürüyor, ben de bir bardak buzlu su kaldırıyorum. Bundan keyif alıyormuşum gibi davranıyorum.

Zoe kendi şakasına gülerek, "Sanırım buna tamamen *tatminsiz* bir okuma diyeceğim," dedi.

Teddy, "Enerjisini sevsem de, belki de onun üzerine *fazla* gitmeyin hanımlar," diyor.

"Neden?" Gözlerimi ona dikerek soruyorum.

"Bu işleri garipleştirebilir." Teddy menüye bakıyor ve tipik umursamazlıkla omuz silkiyor. "Bizimle geliyor."

SEKİZ

Stella

TEddy dairemin önünden Toyota 4Runner'ının kornasını çalıyor ve ben kalan eşyalarımı çantama atmak için çabalıyorum. İzlanda'da kalbimi kıran adamın bütün bir ay boyunca denizde peşime takıldığını söyledikten sonra onu evlatlıktan reddetmemiş olmama şaşırsınız. Şaşırdım.

Teddy'nin savunmasına göre, duygusal yıkımımı iyi gizledim. Arkadaşlarımdan hiçbiri gözyaşlarıma, bir bardak Ben & Jerry's'e, uykusuz gecelerime ya da özellikle zor bir Cumartesi günü Humane Society'den neredeyse evlat edindiğim göbekli turuncu kedi yavrusuna tanık olmadı. Bu yüzden restoranda onun davranışları ve kötü eleştiriler hakkında çok sert şakalar yaptılar - onlara sadece yaralı egomu gösterdim, kırık kalbimi değil.

Sorun değil. Bu tür acılarla tek başıma başa çıkabilecek donanıma sahibim. Neredeyse bunu bekliyordum. Evet, Teddy bazen başımın belası oluyor ve bir odayı nasıl okuyacağı konusunda biraz derse ihtiyacı var ama en azından sadık. Başkaları sadık kalmadığında o sadık kalıyor ve bu da onu affetmeyi kolaylaştırıyor, bu küçük buluşma ne kadar rahatsız edici olursa olsun. Yine de bavul hazırlamayı kolaylaştırmadı. Görünüşe göre bilinçaltım geri kalanımı Huck-Sullivan'la birlikte bir tekne de ranzada yatma senaryosuna maruz bırakmayı kesinlikle reddetti, çünkü bir yolculuğa hiç bu kadar az hazırlıklı olmamıştım. Bu hafta başında evimi hazırlamıştım ama toparlanma zahmetine girmemişim. Şimdi, muhtemelen ihtiyacım olmayacak rastgele eşyalar alıyorum: bir elbise,

kovboy çizmelerim, yatak odamın köşesindeki sepetten temiz olduğundan bile emin olmadığım çamaşırlarım, iç çamaşırı çekmecemin tüm içeriği.

Tüm kişisel eşyalarımı saklamak için kullandığım dolabı kilitliyorum çünkü son birkaç yaz olduğu gibi bu yıl da Haziran ve Temmuz aylarında evde olmayacağım için daireyi kiraya veriyorum. Gitmeden önce, her şeyin bir düzen içinde olduğundan emin olmak için son bir kez hızlıca alanı gözden geçiriyorum. Klima, verimlilik ve küflenmeyi önlemek için doğru sıcaklığa ayarlanmış. Panjurlar ve perdeler kapalı. Buzdolabı boş. Duplin Şaraphanesi'nden bir şişe şarap, Try My Nuts'tan biraz sıcak akçaağaç cevizi ve favori aktivitelerimin ve plajların yanında yıldızların bulunduğu bölgenin harika bir haritasının bulunduğu küçük bir karşılama sepeti koydum. Bunun gibi küçük dokunuşlar buranın iyi eleştiriler almasını sağlıyor ve uzakta geçireceğim zamanı karşılayabilmemi sağlıyor.

The Fortune Files kitabım sehpanın üzerinde duruyor ve onu kiracılar için bırakmayı tartışıyorum. Ne zaman başlamak için çıkarsam, yapamıyorum. Kapak... beni hep durduruyor. Karakterin boynumdaki dövmeye kadar bana benzemesi ya beni sorularla baş başa bırakıyor ya da o siyah kumsala ve orada bıraktığım tüm anılara geri gönderiyor, her iki seçeneğe de hazır değilim. Bu nedenle, son birkaç haftadır kitabı elime alıp bırakma dansı yapıyorum. Bunu şimdi yine yapıyorum, ama sonunda onu da diğer birkaç son dakika eşyasıyla birlikte çantama tıkıştırıyorum. Teknede bazen sıkıcı olabiliyor, bu yüzden okuyacak bir şeylerin olmasının zararı olmaz. Ama yine de olabilir.

Teddy kornaya bastığında kapının elektronik kilidini açıyordum. Sabırlı bir adam değil. Umarım komşularım çoktan uyanmış ve evlerinden çıkmışlardır.

"Bu hızla gidersek," diye bağıyor kamyonetinin camından, "Ağustos'ta Key West'e varmış olacağız. Zoe ve Gus oraya vardıklarında senin hâlâ Kuzey Carolina'da aylaklık ettiğini öğrenince ne kadar kızacaklarını bir düşünsene."

"Madem bu kadar aceleniz var, buraya gelip çantalarımı taşımama yardım edebilirsiniz Majesteleri," diye karşılık veriyorum.

Kilit yerine oturuyor ve spor çantamın askısını omzuma atıyorum. Çoğunlukla hafif bir paketleyiciyim, ancak araştırma ve diğer ekipmanlar var

dairemde tuttuğum ve taşımam gereken. Teddy hafifçe soluk soluğa dördüncü katın sahanlığına vardığında ve en ağır iki çantayı elimden aldığı anda, tek seferde nasıl halledebileceğimi düşünüyorum.

"Kraliyet hizmetinizdeyim," diyor. Güneşin aydınlattığı saçları geriye doğru uzanan şapkasının altında dağınık. Şakacı bir şekilde eğilirken bana sırtlıyor ve sonra merdivenlerden geri iniyor.

Bu gün, parlak mavi bir gökyüzüne karşı olgun bir limon rengine güneş ışığı ile sıcak ve esintili, güzel bir günün tüm özelliklerine sahip. Teddy'nin kamyonetinde taze kahve ve Duck Donuts bekliyor. Kendini suçlu hissetmiş olmalı; bir süredir bana bir şey ısmarlamamıştı. Teddy eşyalarımı bagaja yerleştirirken ben de en sevdiğim akçaağaçlı pastırmalı çöreği alıp büyük bir ısırık alıyorum.

Lucky Strike adını verdiğimiz emekli bir Sahil Güvenlik gemisi olan teknemizi çoktan çekip çıkardık ve arama izinlerimizin çıkmasını beklerken geçtiğimiz ay hafta sonları ve akşamları tamirat listesiyle uğraştık. Bu izinler birkaç gün önce çıktı ve tam zamanında geldi çünkü *Lucky Strike* artık sağlam ve Zoe ve Gus ile buluşacağımız Key West'e doğru yolculuğumuz için hazır.

Teddy sürücü koltuğuna yerleşti ve kahvesinden bir yudum aldı. "Bana akçaağaçlı pastırmayı yemediğini söyle, Stell."

"Benim için aldın, değil mi?" Ağzım dolu bir şekilde mırıldanıyorum. "Bunlar, *nefret ettiğin adamın gelip teknemizde bir ay donut yemesine izin veren düşüncesiz bir aptal olduğum için özür dilerim*, değil mi?"

"Kesinlikle hayır," diyor Teddy ve bileğimden tutarak ısırma mesafesinde tuttuğum çöreği getiriyor. "Ve akçaağaç pastırması *benim* favorim. Çikolata soslu fıstık ezmesi ve ahududu reçeli senin için."

"Aklından bile geçirme," diyorum, tam da dişleriyle büyük bir parçayı koparıırken.

Apartman kompleksinden çıkıp sağa, marinanın ters yönüne dönüyor. "Tanrım, bu kadar çok ihtiyacın varsa çöreği al. Dükkâna geri dönmek zorunda değilsin," diyorum.

"Doydum," diyor.

"O zaman ne yapıyorsun? Marina şu tarafta." Kahvemden bir yudum alıyorum, kremasız ne kadar acı olduğunu görünce irkiliyorum.

"Evet, farkındayım. Hayatım boyunca sadece burada yaşadım, dostum. Havaalanı bu tarafta."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Havaalanında ne var Teddy?" İçimdeki sinsi kuşkuyu doğrulamak istemesem de soruyorum.

"Sanırım *kim* demek istedin. Ve endişeliyim Stell, yeteneğini kaybediyor olabilirsin. Nasıl oluyor da kadim gizemleri çözebiliyor, fırtınaların, deniz akıntılarının ve tortuların karmaşıklığını anlayabiliyorsun da sağduyun yok-"

Onu itmek istiyorum ama trafiğin en yoğun olduğu saatlere giriyor, o yüzden kendimi kontrol edip araya giriyorum.

"Bu sağduyu eksikliği değil. Cevabı biliyorum, her ne kadar bu bilgiyi benimle paylaşma zahmetine hiç girmemiş olsan da - çok uygun bir şekilde, ekleyebilirim. Sadece bunu kabul etmek istemiyorum." Ben de bizimle Florida'da buluşacağını sanıyordum.

"Sorun olmadığını söylediğini hatırlatmama gerek var mı? Bu doğrudan bir alıntı."

Dişlerimi sıktım. "*Sorun* yok."

"Aklıma bunun, bir kişinin bir şeyin iyi olduğunu söylerken aslında kesinlikle iyi olmadığını kastettiği durumlardan biri olabileceği geliyor. Burada olan şey bu mu? Yani, onu her zaman havaalanında bırakabilirdim, ama o benim en eski arkadaşlarımdan biri ve yardım istedi. Ayrıca, ona hayır diyemem. Gerçekten de 2008'deki Monadnock golf arabası kazasında onu neredeyse boğuyordum." Teddy iç geçiriyor.

"Onu havaalanında bırakma," diyorum dişlerimin arasından. Gerçi bu şiirsel bir adalet olurdu. "Huck'la bir ay idare edebilirim; fazladan birkaç gün fark etmez. Dediğim gibi, sorun değil. Önemli bir şey değil. Daha az umursayamazdım, gerçekten. Bulunacak bir hazine varken köprünün altından çok sular aksa ne olur?"

"İşte benim kızım," diyor Teddy ve şapkamın ucuna dokunuyor. "O çöreğin sonuncusunu yiyecek misin?"

Kalan lokmayı açık ağzına atıyorum.

"Yine de neye bulaştığını bildiğinden emin oldun, değil mi Teddy? Hiçbir şey bulamama ihtimalimiz olduğunu? Teknelerin ve dalışın tehlikeli olabileceğini, kasırga mevsiminde çalıştığımızı, dolayısıyla sert bir havayla karşılaşp alabora olabileceğimizi ya da batabileceğimizi? Ve köpekbalıkları mı var? Kocaman köpekbalıkları mı?"

"Vay canına, kulağa çok karşı konulmaz geliyor. Eğer caziben olmasaydı, bu sezon için kendim çekilmek isteyebilirdim. Ama evet, bunları bilmesine izin verdim. Hatta ölmesi ya da parçalanması halinde bizi ya da sigorta şirketimizi dava edemeyeceğine dair imzalaması gereken bir evrak bile vardı."

Huck'ın olası parçalanmasıyla ilgili kötü bir espri yapmamak için kendimi zor tutuyorum. "Ve onu deniz tutması konusunda uyardın, çünkü dürüst olmak gerekirse Ted, geçmişin geçmişte kalmasına razıyım ama güvertemde herhangi bir tür kusmukla uğraşmak istemiyorum."

"Skopolamin bandı, zaten onda var. Gemide kusanlara karşı duyduğun derin küçümseme konusunda çok nettim."

"Harika. Ona özel bir muamele yapılmayacağı konusunda hepimiz hemfikiriz."

Teddy gelen yolcuların önüne yanaştı. "Özel muamele yok. Size yemin ederim. Sözüm senettir, falan filan."

Wilmington havaalanındaki terminal genişlemesine rağmen, özellikle günün bu saatinde burası hâlâ çok kalabalık değil, bu da Huck binadan çıktığında onu fark etmemeyi imkânsız kılıyor. Yine de kalabalığa karışacak türden bir adam değil. Uzun boyu, siyah saçları ve soluk elektrik mavisi gözleri, birini kesebilecek kadar keskin çene hattı... Huck'ı gözden kaçırmak imkânsız. Soluk mavi bir tişört, açık ten rengi bir bermuda şort ve tekne ayakkabıları giymiş ama kıyafetleri dışında onu en son İzlanda'da gördüğüm zamanki haliyle aynı görünüyor. Ağzım kurudu. Teddy Huck'ın bize katılacağını açıkladığından beri haftalardır bu anı düşünüyordum.

Bu kadar iyi görünmesini beklemiyordum.

Kitapçada adamın kartondan kesilmiş halini gördüğümde neredeyse bayılacak gibi olmuştum. Huck'ı gerçek hayatta, Kuzey Carolina'da Teddy'nin arabasına binmeye hazırlanırken görmek

hazırlanabilirdi. Ve biliyorum. Denedim. Bu anı milyonlarca kez prova ettim.

Teddy, Huck'ı selamlamak ve çantasını almak için atladı. Yan aynadan birbirlerini sırtlarından alkışlayarak selamlamalarını izliyorum. Sonra kendi yansımama bir göz atıyorum. Saçlarım ince, Fransız örgüsü ve kamyoncu şapkasının altına sıkıştırılmış. Bu öyle bir saç ki, *hem nasıl göründüğümü düşündüğünüzü umursamıyorum*, hem de sevimli görünüyorum diyor. Yansıtıcı polarize lensler gözlerimi gizliyor ve bu iyi bir şey. Birbirimizi son gördüğümüz zamankinden milyonlarca daha fazla çilim var ve her zamanki gibi umutsuzca dudak parlaticısına ihtiyacım var. Dudak parlaticısı almak için çantama uzanıyorum ama bulamıyorum. Tipik bir durum. Dudaklarımın durumu Huck Sullivan için neden önemli olsun ki, hiçbir fikrim yok ve umurumda da değil ama bu beni Teddy'nin torpido gözünde gizli bir Carmex zulası bulma umuduyla etrafı karıştırmaktan alıkoymuyor.

Arka koltuğun kapısı açılıyor ve derin bir nefes alıyorum. Bunu yapabilirim. Tekne, av, rahat olduğum, kontrolün bende olduğu yer. Benim güvenli yerim. Hiçbir şey ve hiç kimse bunu değiştiremez, asla. Yani her şey yolunda, güzel, her şey yolunda ve ben sakınım, toparlandım ve hiçbir şekilde gergin değilim. Hayır, heyecanlıyım. İzlanda'dan ayrıldığımdan beri yaptığım tüm araştırmalar doğruysa, üç yüz yıldan daha uzun bir süre önce batan *San Miguel* adlı bir İspanyol gemisinde saklanan Deniz İnsanlarının Çalınan Hazinesi'ni bulmaya çok yakıным. Yani Huck burada. Biliyor musun, bu konuda hep yanlış düşünüyormuşum. Belki de şanslıdır. Hazineyi ilk bulduğumuzda o da yanımızdaydı, yani yıldırımın iki kere düşmeyeceğini kim söyleyebilir? Belki de Huck bizim kişisel tavşan ayağımızdır. Bana aramızda bir şey olduğunu düşündüren ve ben uyurken giden adam değil.

Kes şunu Stella. Tavşan ayağı olayına geri dön. Bu iyiydi. Yardımcı oldu. Huck, sıcak pembe. Yumuşak kürk. Çok sevimli değil mi, diyor kitapçı. Küçük bir şans tılsımı. Onu cebime atıp Bookish Babes'le piyango bileti almak istiyorum.

"Merhaba Stella," diyor ve lanet olsun ki sesi, şans taktiğimi tamamen yok edecek ve kazağımın altındaki kollarımda tüylerimi diken diken edecek şekilde bastırılmış, derin ve boğucu değil. Bu beni öfkeliyor.

Bana ihanet ettiği için bedenime ama en çok da ona. "Gelmeme izin verdiğiniz için teşekkürler. Bunun olabileceğini biliyorum-"

Teddy tam da bu anı seçerek gaza basıp trafiğe dalıyor, bir Uber'le burun buruna geliyor ve Huck ile beni can havliyle en yakındaki araç demirlerine tutunmaya zorluyor. Teddy gerekenden daha yüksek sesle, "Sana biraz dudak kremi lazım, Stells," dedi ve bana küçük bir saksı fırlattı.

Huck emniyet kemerini takmak için çabalarken, Teddy için gökyüzüne bir teşekkür göndermek için bir dakikamı ayırıyorum, onun kesinlikle korkunç sürüşü ve ihtiyaçlarımı kusursuz bir şekilde algılaması ve henüz yapmaya hazır olmadığım konuşmayı durdurmak için mükemmel zamanlama, şimdi değil, belki de hiç değil.

NINETEEN

Huck

I Bunun daha kolay olacağını düşünmüştüm. Evet, ben bir aptalım. Stella'yı tekrar gördüğümü, ne söyleyeceğimi, bana nasıl bakacağını, nasıl sakın ve pişmanmış gibi davranacağımı ve her şeyin yoluna gireceğini defalarca hayal ettim ama şimdi kendimi ne yazık ki hazırlıksız buluyorum. Kendimi bir anda aptallık.

Mahvolmuş.

Üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmesine rağmen, Stella ile aynı ortamda bulunmaya verdiğim tepki konusunda çok az şey değişti. Hala tek bir bakışıyla nefesimi kesebiliyor, ama şimdi İzlanda'da o sabah yaptığım seçimin ağırlığı göğüs kafesime baskı yapıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor.

Kitaplarım için insan doğasını kapsamlı bir şekilde inceliyorum ve yıllar içinde insanları oldukça iyi anladığımı düşünmek hoşuma gidiyor. Ve yine de kararımla barıştığımı düşünerek kendimi kandırmak için kendi insani yeteneğimi açıkça hafife almayı başarıyorum.

Stella'yı tekrar görmek garip ve şaşırtıcı derecede acı verici. Siktir et onu. Kendime karşı dürüst olduğumda olabileceğinden endişe ettiğim kadar acı verici.

Bu zorluğun kaçınılmaz bir sonuç olduğunu bana söylemesi gereken bariz işaretler vardı. Belki de onları bilerek görmezden geldim. Geçen yıl boyunca onu düşünmediğim ya da her şeyin farklı olmasını dilemediğim bir gün bile olmadı. Ancak bir roman yazmaya odaklanmak, onu mükemmelleştirmek, öyle ki yemek yemeyi, evinizden çıkmayı, güneşi görmeyi, ara sıra gelen kargo görevlileri dışında kimseyle konuşmayı ve

uzun süredir acı çeken arkadaşınız ve menajeriniz, bir kalp problemi için çok etkili bir oyalama yöntemidir. Ve aslında aşık olabileceğiniz... aşık olduğunuz... bir kadının çok yakın bir kurgusu olan bir karakter yaratmak ve her sayfayı onunla geçirmek akıl almaz bir sihir katıyor. Artık tüm bu dikkat dağıtıcı unsurlar ortadan kalktı ve Stella kurgusal değil. O çok gerçek... yaşıyor, nefes alıyor, kaynıyor ve bir metre yakınımda ve tek düşünebildiğim bir sonraki kitabımı bir an önce yazmaya başlasam iyi olur çünkü ona bu kadar yakinken önümüzdeki dört haftayı nasıl geçireceğimden emin değilim.

Göğsüm ağrıyor.

Yolcu tarafındaki aynadan ona bir bakış atıyorum. *Aynadaki nesneler göründüklerinden daha yakın.* Benden milyonlarca kilometre uzakta görünüyor ve bugün biraz gizli polis gibi görünüyor, yıpranmış beyzbol şapkası aşağı doğru çekilmiş ve güneş gözlükleri yüz hatlarının çoğunu gizliyor; bunun kasıtlı olup olmadığını merak ediyorum. Çok yaklaşmamamız için bir bariyer. Zeki biri ama bunu zaten biliyordum. Benimle henüz konuşmadı ve ne söyleyeceğini ve nasıl söyleyeceğini beklemek eşsiz bir işkence biçimi.

Bunu kendine sen yaptın.

"Aç mısın?" Ted bir kutu çörek uzatarak soruyor, muhtemelen agresif sürüşünün az önce beni neredeyse arka koltuğa fırlattığı gerçeğini teselli ediyor. "Sadece fıstık ezmeli ve jöleli olanı alma, Stella'nın en sevdiği-"

"Benim favorim değil," diyor. Ve işte orada. O güzel ses, enerji dolu, şakacı ama kararlı. Gerçekten çörek tadından mı bahsediyor yoksa bana nerede durduğumu mu hatırlatıyor emin değilim.

Aklıma İzlanda'daki reçelli ve peynirli pizza geliyor ve bunu olası bir favori çörek aroması kombinasyonu bağlamında gündeme getirme dürtüsüne direniyorum. Kulübedeki kitap rafına kondurduğu frenk üzümü aromalı öpücüğün anısını aklımda tutmaya çalışırken başarısız oluyorum. Boğazımı temizliyorum. "Yani güvenli bir seçim mi?" Onun yerine ben soruyorum.

"Hayır, bu benim ikinci favorim" diyor ve ben çöreği almaya fırsat bulamadan uzanıp çöreği alıyor. Parmağını ağzına götürüp fıstık ezmeli sosu otomatik gibi görünen bir şekilde temizliyor,

Sanki bunun bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi, ya da belki de bunun tam olarak nasıl bir etki yarattığını biliyor ve evet, yine, ne düşünüyordum ki? İki dakika sonra Ted'in kamyonetinin arka koltuğunda fanteziler kurmaya başlamıştım bile.

Şimdi manşetleri görebiliyorum: "Yazar Gişe Rekortmeni Serisinin İkinci Kitabını Bitiremeden Arka Koltukta Öldü." Muhtemelen ölümümünden sonra prestijli bir ödül kazanırdım. *Yazarlık kariyerin için yaptığın en iyi şey, Huck,* derdi Jim mezar taşıma. Stella cenazeye gelmezdi sanırım. Ya da belki gelirdi - yaptıklarımın benden nefret ettiği düşünülürse mükemmel bir son olurdu. Mezarımın üstünde dans etmek isteyebilir. Beni babamın yanına gömeceklerdi, böylece benim düşüşümü en ön sıradan izleyecekti. *Ne bekliyordun Henry?* Sonsuzluk için talepte bulunacaktı. Kendi kişisel cehennemim.

Standart görünümlü bir donut seçiyorum, kimsenin favorisi değil, tahmin ediyorum ve kendime sessizce çalışmak, gözlemlemek, araştırma yapmak için burada olduğumu hatırlatıyorum. Geçmişe özlem duymak için değil. Stella'nın parmak uçlarındaki sırları yaladığını görüp etkilenmemek için.

Yıkık dökük bir marina görüne kadar bir süre sessizlik içinde yol alıyoruz. Birden tekneler hakkında ne hissettiğimi bilemez oldum. Teddy ona keşif gezisine katılmayı ilk sorduğumda beni denizde olmanın tüm tatsızlıkları ve riskleri -kazalar, mide bulantısı, fırtınalar, ekipman arızaları, batma, köpekbalıkları- konusunda uyarmıştı. Belki de mürettebat benim bununla başa çıkamayacağımdan ya da ayak bağı olacağımdan endişeleniyordu. Belki de Stella ondan benim gitmek istemememi istemişti. Bunu neredeyse başarmıştı.

Ama yazmam gereken bir kitap daha var ve Jim çok zorlayıcı bir adam.

Kamyon daha durmadan Stella dışarı çıktı, arka kapağa yöneldi, bir şeyler aldı, eşyaları omuzladı. Dev bir spor çantasını bana doğru itiyor ve sonra topuklarının üzerinde suya doğru dönüyor. Yaptığı Fransız örgüleri yana kayıyor ve boynundaki dövme ortaya çıkıyor.

"Gördüğüm kadarıyla pek bir şey değişmemiş," diyorum.

"Zaman kimseyi beklemez ve Stella da kimseyi beklemez." Ted son bavulları da arkadan çıkarır ve arabayı kilitler. "Hey, Bubba," dedi.

yıpranmış tulumlar giymiş iri bir adama sesleniyor. "Kamyonu burada bırakmamızda hâlâ bir sakınca var mı?"

"Elbette. Anahtarları bıraktığınız sürece sorun yok. Bu hafta sonu ateşli bir randevum var." Adamın güçlü bir Güney aksanı ve sıcak, içten bir kahkahası var. Melodik niteliği hoşuma gitti.

Ted anahtarları ona uzatıyor. "Depoyu doldurdum, böylece tüm gezintilerin için hazır olursun."

"Sen yokken arabayı gerçekten kullanıyor mu?" Kısık bir sesle sordum. New York'ta yaşayan pek çok insan gibi benim de arabam yok ve bu konvansiyonlardan emin değilim.

"Hayır, sadece bizimle dalga geçiyor. Anahtarlar büyük bir hava muhalefeti olursa ve kamyonu yüksek bir yere taşınması gerekirse diye. Bubba Porsche kullanıyor."

Omzumun üzerinden Bubba'ya bakıyorum. Hiç beklemediğim bir çeviklikle devasa teknelerden birine tırmanıyor. Acaba bir sonraki kitapta iyi bir karakter olabilir mi? Teddy'nin paylaştığı gevşek güzergâha dayanarak fikirler üretmeye başlamıştım - Intracoastal Waterway'de yelken açıp Key West'e gideceğiz, orada kıyıdan uzak bir bölgeyi araştıracağız - ama şu ana kadar hiçbir şey bana tam olarak şarkı söylemiyor.

"Sanırım büyük hava kasırga demek?" diye sordum.

"Evet," diyor Ted.

"Peki bunun olasılığı nedir?"

Omuz silkiyor. "Mevsime çok bağlı. Burada zaman zaman vurgun yiyoruz. Oak Adası'nda, buradan çok uzakta değil, kumsal yıllar boyunca fırtınadan zarar gördüğü için neredeyse yok oldu. Her zaman sahili yenileme projeleri yapıyorlar ama buna yetişmek zor."

Kaybolan Dış Kıyılar hakkında okumuştum; Nicholas Sparks'ın bir kitabının geçtiği Rodanthe, terk edilmiş sahil evlerinin denize kayan leşlerinin resimleriyle ünlüydü. Hatta filmde kullandıkları bir tanesinin yerini değiştirmek zorunda kalmışlar ve neredeyse sahil erozyonunun ve yükselen gelgitlerin kurbanı olup çalkantılı dalgalar arasında paramparça olmuştu.

Sahilleri ya da sahillerdeki şeylerin nasıl yok olduğunu düşünmek istemiyorum. Düşünemiyorum.

"Peki ya dalış yapacağımız yer? Orada hava kötü mü olacak?" diye soruyorum.

"Kim bilir, dostum? Geri çekilmek mi istiyorsun? Fırtınalar her zaman olur ama teknemiz bunun üstesinden gelebilecek donanıma sahip. Asıl sorun, hava fırtınalı olduğunda manyetometreyi sürükleyemeyecek ve kesinlikle dalamayacak olmamız, bu yüzden havanın iyi olmasını umsak iyi olur. Ve bir an önce harekete geçmeliyiz," diyor Ted. "Stella muhtemelen çoktan yola çıkmaya hazırdır."

Beni teknenin güvertesinden aşağı itmek istemesiyle ilgili bir yorumumu geri alıyorum, ki bunun için onu suçlayamam, gerçekten değil, ama Jim bana olumlu olmaya çalışmamı söyledi ve ben de deniyorum. Koşmaya başladım ve Teddy, her zamanki gibi rekabetçi bir arkadaş olarak, öne geçmeye çalışmak için hızını artırdı. Aynı anda iskeleye ulaştık, oflaya puflaya. Ted taşıdığı eşyaları bırakıyor ve kollarını başının arkasına kaldırıp havayı içine çekiyor. Tekne beklediğimden daha büyük, güverteye bağlanmış Zodiac'ın bir üst modeli gibi görünen daha küçük bir tekne var. Gövde boyunca süslü harflerle **Lucky Strike** yazıyor. Stella güvertede yürüyor, elinde bir pano ile her şeyi kontrol ediyor ve tekneye koştuktan sonra nefesim kalmış olsaydı nefesimi kesecek bir güven havası var.

Sanki tekneye binmek için sabırsızlanıyormuş gibi, eşyalarını tahta kalasların üzerine gelişigüzel bırakmış. Kanvas çantayı almak için uzandım ve içinde rastgele atılmış gibi görünen bir sürü şeyin üstünde duran kitabımı gördüm. Bunun, ayrılmadan önce son dakikada aceleyle aldığı rastgele nesneleri içeren, sonradan düşünülmüş çantası olduğundan şüpheleniyorum. Kitabın en üstte olması bir onur değil, diye hatırlatıyorum kendime. Ama kitap orada.

Ve bu bana umut vermek için yeterli.

YİRMİ

Stella

We Intracoastal Su Yolu'ndan ve Southport ile Bald Head Adası arasındaki Cape Fear Nehri'nden çıkmaktadır. Bald Head Marina yatlarla dolu, devasa, zengin bir ağızdaki yeni kaplamalar gibi parlıyor. Teddy'nin ailesinin adanın ses tarafında bir mülkü var, o kadar büyük bir malikane ki yanından geçerken teknemizin güvertesinden net bir şekilde görebiliyoruz. Yıllar önce, sezon dışında, restoranların çoğunun kapalı olduğu ve kasırğa panjurlarının evlerin çoğuna çoktan yerleştirildiği bir zamanda oraya gitmiştim. Zoe ve ben adada sepetli bisikletlerle dolaşıp Edward Teach Wynd ve Stede Bonnet Wynd gibi isimleri olan sokaklardan pedal çevirirken Teddy ve Gus da Maritime Market'ten ızgara yapmak için biftek ve ıstakoz kuyruğu almışlardı. Yemek yerken Karasakal'ın hazinesinden bahsettik; Ted golf arabasını pervasızca dolambaçlı yollardan geçirerek şenlik ateşi yakmak ve sese dalmak için Patates Plajı'na götürdü. Teddy'nin annesi, ironik olmayan bir şekilde inci takan bir kadın, kasabadan ayrılmadan önce denizanalarının kötü olduğu konusunda beni uyarmıştı, ama uyarıya kulak asmadım ve sokuldum. Kollarım ve kalçalarımındaki kırmızı yaralar, feribotla anakaraya döndükten sonra günlerce bu yolculuğun acı verici hatırlatıcıları oldu. Teddy'nin Huck'a tarağı gösterdiği yere bakıyorum, aramalarımızın verimliliğini artırmaya yardımcı olan bir pompaya bağlı uzun bir tüp. Huck bir an için bana bakıyor ve bu denizanalarına benzer bir his uyandırıyor. Aradan geçen zamana rağmen, Huck'ın ellerinin hatırasının tenime battığını neredeyse hissedebiliyorum.

Mesafemi korumam akıllıca olur.

Teknemiz elli iki fit uzunluğunda, görüldüğünden daha yakın, Huck'tan kaçma ihtimalini neredeyse gülünç hale getiriyor. İşimin güvenliğine geri dönüyorum. Dikkatimi gerektiren bir gösterge paneli var: kontrol edilecek hava durumu; Gulf Stream, rüzgar hızı ve yönü; dalganın yüksekliği; diğer gemi trafiği. Yüzüme fazladan güneş kremi sürüyorum.

Teddy öğleden sonra dümeni devralıyor ve ben de yemek için mutfağa çekiliyorum. Huck mutfakta bir yandan not defterini karıştırıyor, bir yandan da ortalığı dolduran aromadan kahve olduğunu tahmin ettiğim bir şey içiyor. Bir an için başını kaldırıyor ve ben de bakışlarımı kaçırıyorum.

"Havaalanından buraya gelirken pek konuşma fırsatımız olmadı," diyor elindeki kâğıtları bir yığın haline getirirken. Bir tutam siyah saç alnına düşüyor ve onu geri itiyor. Arabaya döndüğümde onu iyi göremiyordum. Nesnelerin görüldüğünden daha yakın olduğu yan aynadan sadece oraya buraya bakıyordum. Şimdi tam boyuyla, sağlamlığıyla, tiki kıyafetlerle kaplı olsa bile hissini bildiğim güçlü vücuduyla yüzleşmek zorundayım. En azından bana bakmıyor. Soğukkanlılığımın çözüldüğünü görmüyor.

Bir kavanoz fıstık ezmesi ve ekmek dilimleri çıkarıyorum ve etkilenmemiş gibi görünmeye çalışırken kendime bir sandviç yapmaya başlıyorum. "Konuşmak zorunda değiliz. Bu bir iş, değil mi? Ben çalışmak için buradayım, sen de çalışmak için buradasın. Sadece iş arkadaşı olabiliriz." Fıstık ezmesini sürmek için kullandığım bıçak ekmeği yırtıyor.

"Sanırım aramızdaki havayı yumuşatmamız gerektiğini düşündüm."

Hırpalanmış ekmeği tekrar eziyorum ve dönüyorum. "Bunu neden yapmamız gerekiyor ki?" Ses tonumun sertliği beni şaşırtıyor. Ne kadar etkilendiğimi... etkilendiğimi bilmesini istemiyorum. Sesimdeki sertliği yumuşatıyorum. "Sadece geçmişe takılıp kalmanın bir anlamı olmadığını söylüyorum." Bu sözleri söyler söylemez, söylediklerimin ne kadar saçma olduğunun farkına varıyorum. Tüm hayatım geçmişi ortaya çıkarmaya çalışmak üzerine kurulu ama Huck Sullivan'la aramda bir hazine yok. Hiçbir zaman da olmadı. Konuyu değiştiriyorum ve Huck'ın yanındaki kâğıt yığına başımı sallıyorum. "Ne üzerinde çalışıyordun? Yeni bir hikâye mi?"

"Sayılır. Ted'le keşif gezisine katılmam konusunda bağlantı kurduğumuzda, yolculuk için temel bir arka plan ve güzergah paylaştı."

"Sana ne kadarını anlattı?"

"*San Miguel* adında bir İspanyol gemisini aradığınızı söyledi." Durakladı.

"Ve?" diye soruyorum.

"Şaşırdım, hepsi bu. Çalınan Hazine'yi ve Filin Kalbi'ni aradığınızı sanıyordum. Sanırım yanılmışım."

Gülümsemeye başladım. Kendime engel olamıyorum... Hatırlıyor. "Yanılmıyorsun. Hâlâ onları arıyorum," diye itiraf ediyorum. Çalınan Hazine'nin yolu, Casablanca Günlükleri'nin toplamından daha fazla kıvrım içeriyor. Hikâyeyi Huck'a nasıl anlatmam gerektiğini düşünmek için bir dakika ayırmam gerekiyor.

"Gunnarsson'un İzlanda'daki baltasını hatırlıyor musun?" diye soruyorum ve Huck başını sallıyor. "Sapının nasıl karmaşık desenlerle kaplı olduğunu? İlk başta pek bir şey düşünmemiştim. Ama daha yakından incelediğimizde Teddy bunun bir piktograf olduğunu fark etti. Bu baltanın İngiliz kralından bir hediye olduğu söyleniyordu ve gravürler bir grup tekne, bir savaş ve göğsünde kırmızı bir taş olan dev bir fil gibi görünen şeyleri tasvir ediyordu. Teoride her anlama gelebilir, ama benim için şüphelendiğim şeyi doğruladı - İngiltere, Gunnarsson'un hayatta olduğu süre boyunca efsanevi hazineye ve Filin Kalbi'ne sahipti." Telefonumu çıkarıp Huck'a göstermek için gravürün resmini kaydırıyorum. "Baltanın üzerindeki kırmızı taşın bir elmas olduğu ortaya çıktı. Bunu doğrulattık."

Şaşkınlıkla başını sallıyor. "İmkânı yok. Haklısın, bu Filin Kalbi olmalı."

"Kesinlikle. Ben de aynı tepkiyi verdim." "İnanılmaz." Huck'ın kaşları çatıldı. "Ne?" "Ne?" diye sordum.

"Önemli bir şey değil. Sadece İngilizlerin hazineye sahip olmasının *San Miguel*'le nasıl bir bağlantısı olduğunu anlamaya çalışıyorum. O bir İspanyol gemisi değil mi?"

"Güzel soru. Hazinenin İngiltere'de olması, birkaç yıl önce Sir Francis Drake'in İngiltere Ulusal Arşivleri'ndeki kişisel mektuplarında bulduğum tuhaf bir pasajı açıklıyordu. Metin, aralarında kan renginde devasa bir taşın da bulunduğu bir yığın değerli malzemeyi Yeni Dünya'nın doğusuna nasıl götürdüğünü anlatıyordu. Konuştuğumuz herkes bunun bir yakut olduğunu düşündü ama Gunnarsson'un baltası öyle olmadığını kanıtlıyor."

"Tamam, Drake onu buraya getirdi." Huck'ın yüzündeki ifade, bir şeyle gerçekten ilgilendiğinde ve ilham aldığı anda daha önce gördüğüm ifadeyle aynı. Bu bakışı ne kadar sevdiğimi düşünmemeye çalışıyorum ve onun yerine dikkatimi kadirganın loş ışığında ne kadar solgun görüldüğüne odaklıyorum. Şu anda açık denizdeyiz ve tekne büyük olmasına rağmen denizler eskisi kadar sakin değil. Teddy'nin balina izleme gezisinde Huck'ın midesinin zayıfladığına dair önceki açıklaması aklıma geliyor. İçimdeki sempati dalgasını bastırıyorum. Biraz deniz tutması onu haklı çıkarır.

"O zaman ne olacak?" diye soruyor, yutkunarak. Tekne sallanıyor ve yanılmıyorsa Huck'ın teni gözlerimin önünde yeşile dönüyor.

Buzdolabına dönüp bir zencefilli gazoz çıkarıyorum. "Tamam, yıllar sonra, İngiltere ve İspanya arasındaki bir çatışmadan sonra" -kutuyu ona uzatıyorum- "İspanyol askerlerinin İngiltere'nin Kalbi'ni çaldığına dair bir haber yayıldı. Ama kalbin somut bir şey olduğu açıktı... değerli bir kırmızı değerli taş."

Huck gazozdan bir yudum alır. "Bunun için teşekkür ederim. Demek *San Miguel* burada devreye giriyor? 1715'te İspanyol Hazine filosunun bir parçası olduğunu okuduğumu hatırlıyorum... ama bulduğum manifestoda gemide altmış iki kişi vardı ve gerçek bir kargo yoktu."

İlk başta aynı şey benim de kafamı karıştırmıştı. "Haklısınız. Resmi manifestoda herhangi bir kargo listelenmemiş. Havana'dan büyük bir tütün yükü taşıdığına dair raporlar var. Casa de Contratación'dan gelen bir mektupta, *San Miguel*'in 1,5 milyon pound tütün almak için otuz toplu bir gemi kullandığını, çünkü bunun 1715 hazine filosunun sahibi Antonio de Echeverz'in geri dönüp tütünü almasını geciktireceğini biliyoruz. *San Miguel*'in peşine kimsenin düşmemesinin bir nedeni de bu."

"Hazine olmadığı için mi?" Huck'ın sesi şaşkıncı. Zencefilli gazozundan bir yudum daha alır. "Anlamıyorum."

Gülümsüyorum. Hem onun kafa karışıklığının hem de bu hikâyenin katmanlarını aralamasının tadını çıkarmak istiyorum. "Herkes buna inanıyor ya da az miktarda gümüş ve birkaç kaçak para ya da kişisel eşya olduğunu düşünüyorlar. Ama yanılıyorlar. Echeverz ile gemi personeli arasında yapılan bir yazışma

Kaptan Joseph Coyo de Melo, sadece on ton tütün taşıyacaklarını çünkü gizlice toplanıp taşınacak daha değerli kargoları olduğunu belirtmiştir. Kargonun tam bir envanteri yok elbette ama birkaç altın, yakut ve zümrüt madeninden bahsediyor. Ayrıca Kral Philip'in yeni kraliçeye verdiği özel bir hediyeden de söz ediliyor: İngiltere'nin Kalbi."

"İnanılmaz," diyor Huck. "Kimsenin bu bağlantıyı kuramamasına şaşmamalı. Çok karmaşık."

"Kesinlikle. Ayrıca bir şekilde bağlantıyı kurmuş olsalar bile, ki bu şüpheli, yanlış yere baktıklarını düşünüyoruz. Herkesin geminin St. Augustine civarında battığını düşündüğünü gösteren birkaç belge var."

"Tamam, evet, araştırırken bununla ilgili bazı şeyler gördüm. Ama siz öyle olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Kesinlikle hayır."

"Başka bir mektup mu buldun?"

Başımı salladım. İzlanda'da Huck'la pek çok şey paylaşmıştım ama ona annemin haritasından hiç bahsetmemiştim. Sadece Teddy, Zoe ve Gus biliyor. Bir de babam, her neredeyse artık. Kendimi sabitlemek için bir nefes alıyorum. Huck burada ve bu yüzden, istesem de istemesem de o da bu işin içinde.

"Arayan diğer insanların sahip olmadığı bir şeye sahibim. Ben hazine avcısı bir aileden geliyorum. Annem Florida kıyılarında ve Karayipler'de hobi olarak batık arayan bir grup pilotun parçasıydı. Annem babamla tanıştı ve babam bu işe çok merak sardı... ama babam sadece Çalınmış Hazine ve Filin Kalbi efsaneleriyle ilgileniyordu. Bu saplantısı sonunda onu uzaklaştırdı. Gittiğinde, araştırmasını yanında götürmemiş. Her neyse, hepsi bende... Florida ve Karayipler'deki okyanusun havadan çekilmiş fotoğrafları, şifreli bir deniz haritası. Şifresini çözmem çok uzun zamanımı aldı, ancak arama yapacağımız koordinatlarda *San Miguel* olabilecek bir batığa dair kanıt bulunduğunu fark ettim. Bu bilgiye nasıl ulaştığını gerçekten bilmiyorum. Hayal meyal hatırladığım kadarıyla babam bir keresinde onun sualtı anomalilerini araştırmayı amaçlayan bir tür keşif faaliyetine katıldığına dair bir şeyler söylemişti."

Bunu söyler söylemez, keşke söylemeseydim diyorum. Huck bana bakıyor.

"Ted tanıştığınızda sahilde ondan çaldığını söyledi... Tek başına mıydın?"

Gözlerimi kapatıyorum. "Annem ben on beş yaşındayken çekip gitti. Bir gün oradaydı, ertesi gün gitmişti. Ondan bir daha hiç haber alamadım. Babamın daha önce de sorunları vardı ama ondan sonra eskisi gibi olmadı. Belki de sadece artık bir eş ya da bir anne olmak istemediğini söyledi, ama"-I iç çekiyor

"Bazen bunun gerçek olup olmadığını merak ediyorum. Hatırladığım en son büyük kavgaları onları satmaktan söz ettiği zamanken neden haritaları bıraktığını hiç anlamadım. Belki de eski hayatını geride bırakmak istemiştir diye düşünüyorum. Bunu düşünüp durmam aptalca sanırım."

"Hayır, değil. Onu aramayı denedin mi?"

Başımı salladım. "Aradığım tek şey hazine değil. Ortadan kaybolmakla iyi iş çıkardı. Birkaç yıl önce Teddy inanılmaz olması gereken bir özel dedektif tuttu ama o bile bir şey bulamadı. Bulunmak istemiyor olmalı."

"Peki ya sen ve baban? İkiniz yakın mısınız?" Başımı sallıyorum. "Pek sayılmaz. O karmaşık bir adam." "Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım pek ortalıkta olmadığını söyleyebilirsin ve ortalıkta olduğunda da odak noktası ben değildim. Çok borcumuz vardı ve o her zaman seyahatlerini finanse edecek insanlar bulmaya çalışırdı. Taşlama yapmadığı zamanlarda içiyordu. Ben on altı buçuk yaşındayken, Corolla'da bir yatırımcı bulmuş ve Kalp'i aramak için bir seyahat planlıyordu. Bu hayırsever ona bir maaş bile ödeyecekti. Sahile yakın güzel bir daire kiralamasına ve benim de gelmeme yetecek kadar. Babam bana her şeyin daha iyi, daha farklı olacağına dair söz vermişti. Elime bir yirmilik tutuşturdu ve öğleden sonra beni iskeleye bıraktı, böylece o kiralama için evrakları imzalarken ve seferimiz için işleri hallederken ben de etrafı keşfedip dondurma alabilecektim. Bir daha da geri dönmedi."

Huck hareketsiz, yanımda tamamen sessiz.

"Kumsal bir süreliğine güzeldir," diyorum gülümsemeye çalışarak. "Sonra yaz kumu kavurucu olur ve cildiniz yanar ve yirmi dolar gitmez

çok uzak. Kiraladığı dairenin adresini bile bilmiyordum. Teddy ile tanışmamış olsaydım ne olurdu bilmiyorum."

Huck'ın gözleri kocaman.

Ünlemi bekliyorum. O zamanlar Teddy'ye bunu söylediğimde, kırk kere *lanet* olsun demiş olmalı. Aslında bir tür kısa devre geçiriyor diye endişelenmiştim.

Huck *lanet* olsun demez. "Annen de baban da seni terk mi etti?"

Sorusu beni o kadar hazırlıksız yakalıyor ki nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. "Özür dilerim, ben sadece... fark etmedim-" Tekne biraz sallanıyor ve

Dengemiz bozuldu. Huck mutfaktaki masaya uzandı ve elindeki zencefilli gazoz kutusunu devirdi. Dökülenleri temizlemek için gözlerini benden kaçırmak zorunda kalması beni rahatlattı. "Stella, bilmiyordum."

"Bir ailem olmadığını mı?" Ben de öyle dedim. Bu o kadar uzun zamandır doğrudu ki, bunun onu benden daha çok etkilemiş olması gerektiğini fark ettim, ama tamamen yaralanmamış değilim. "Evet, şey. Sen neden yapasın ki? Birbirimizi o kadar iyi tanımıyoruz. Benim Ted'im, Zoe'm ve Gus'im var. Yani, ben iyiyim."

Huck uzun süre konuşmaz. Alnı derin bir şekilde çatılmıştı.

"Gerçekten üzgünüm Stella, ben-"

"Yapma bunu," diye kestim sözünü. Huck'ın özür dilemesini duymak istemediğimden daha fazla acınmak istemiyorum. Son on yılı aşkın süredir oluşturmaya çalıştığım -ve geçen yıl ve İzlanda'dan sonra yeniden inşa ettiğim- sert dış görünüşüm, kendimi inandırdığım kadar dayanıklı değil. Eğer bu konuşmaya başlarsak, savunmamı koruyamayabilirim.

"Anladım," diyor. "Biliyor musun, hazineyle ilgili olabilecek harika bir şey buldum... Columbia'daki kütüphanede, senin enkazının olduğu döneme ait farklı nakliye belgelerinin resimlerini içeren eski bir kitap vardı. Yayıncım aracılığıyla bazı bölümlerde bana yardımcı olan bir çevirmenle bağlantı kurabildim. *San Miguel*'in batışı hakkında bazı ilginç bilgiler içeriyor gibi görünüyor."

Açıklamalı fotokopilere bakmak için omzunun üzerinden eğildim. "Aslında bunu görmedim," diye itiraf ediyorum, daha yakından incelemek için çıktıyı kaldırıyorum.

"Ne kadar alakalı olduğunu bilmiyorum," diyor Huck. "Sadece elimden geldiğince katkıda bulunmak istedim. Araştırma yapmayı sevdiğimi biliyorsun."

"Senin hakkında bildiğim tek şey bu, evet. Sana söylediğimiz gibi skopolamin bandını takmadığını da biliyorum."

"nceden çok sakindim; ihtiyacım olduğunu düşünmedim."

"Evet, daha da kötüleşmeden o şeyi bulup takmak isteyebilirsin. Hissettiğimiz kadarıyla iyi büyüklükte dalgalar alıyoruz ve önümüzdeki birkaç gün boyunca kendini o balina izleme gezisini yeniden yaşarken bulacaksın."

"İyi görünüyorsun," diyor.

"Ben benim, sen de sensin. Daha farklı olamayız."

Huck'ın ifadesi değişiyor, sanki laf sokmamdan incinmiş gibi. Dikkatimi tekrar çıktıya verip çevrilmiş metne bakarken, Zoe'nin gitmeden önce tavsiye ettiği gibi birkaç derin nefes alarak öfkemi kontrol altına alıyorum. Bu onun gergin bir mahkeme salonunda soğukkanlılığını korumak için kullandığı bir taktikti. Bu ve karşı tarafın avukatını i çamaşırlarıyla hayal etmek, en hafif tabirle ters etki yapıyordu.

"Bu konuyla alakalı," diye kabul ediyorum. "Aslında çok ilginç. Bakın, bu filodaki diğer gemilerden birkaçı Florida kıyılarında bulundu, ama bizim gittiğimiz yerden daha kuzeyde. İspanya'ya geri dönerken büyük bir fırtına çıkmış ve birkaç gemi tehlikeli havadan kaçmak için rotasından sapmış, diğerleri de karaya oturmuş. Bu olaydan sonra, şu anda Küba olan yerden bir kurtarma çalışması başlatıldı. İnceleyebildiğimiz kadarıyla bu aramaya ilişkin kayıtlar mevcut, dolayısıyla denizin St Augustine'den güneye doğru Küba kıyılarına ve Keys'e kadar aranmasına rağmen *San Miguel*'in bulunamadığını biliyoruz. Buna dayanarak, de Melo fırtınadan kaçınmak için güneye gitmeyi seçmiş gibi görünüyor. Ve bu mantıklı. Gizli hazineyi fark edilmeden almak için biraz geç kalmış olabilir ve fırtına başlamadan önce çok uzağa gidemeyebilirdi. Bunun yerine bu bölgeyi aramak için bağımsız bir tekne gönderdiler, ancak sadece biraz ham altın tozu buldular - muhtemelen madenden. Bu da kodlanmış haritada gördüğümüz enkazın *San Miguel* olduğu ve ilk arama sırasında bulunamadığı ihtimalini destekliyor."

Annemin haritasını çantamdan çıkarıp önümüzdeki masanın üzerine koyuyorum. Huck sözünü sakınmadan yer açmak için malzemelerinin yerini değiştiriyor.

"Bu onun mu?"

Başımı sallıyorum. Harita Atlantik'i gösteriyor, kırmızı işaretler daha önce bulunmuş olan enkazları ve diğer enkaz alanlarını gösteriyor. Araştırmalarımıza dayanarak elçinin izlediği rotalar kurşun kalemle işaretlenmiş. Haritaya ulaşmak için Huck'a yakın durmam gerekiyor, parmağım ile farklı bir rotayı, güneydeki bir rotayı çiziyorum. Temiz ve odunsu kokuyor; o tanıdık narenciye ve sedir kokusu burnuma doluyor ve bastırmam gereken anıları canlandırıyor.

"Yani, bu taraftan gittilerse ve fırtına çıktıysa, geminin ya bu bölgede barınmaya çalıştığını ya da battığını düşünebiliriz. İşte Key West," diyorum, kara parçasını işaret ederek ve sonra elimi sarı fosforlu kalemle agresif bir şekilde işaretlenmiş bölgeye götürerek, "ve işte arayacağımız yer burası."

Huck bana doğru döndü. "Sence orada bir şey bulma ihtimalimiz nedir? Yüksek, değil mi? Araştırmaya ve buna dayanarak, doğru noktayı bulmuşsun gibi görünüyor."

"O kadar basit değil," diyorum

ayağa kalkarak. "Neden olmasın?"

Geçen sefer öyleydi."

Konuşmadan önce uzun bir ara veriyorum. Kelimelerimi dikkatle seçmem gerekiyor. "O su altında değildi. Ve dürüst olmak gerekirse, gerçekten şanslıydık. Burada hesaba katmaya çalışabileceğimiz bir sürü değişken var ama doğru noktada olduğumuzdan emin olmak için iyi bir modelleme yöntemimiz yok. Temel olarak, bir manyetometre yerleştireceğiz ve aldığımız tüm isabetleri işaretleyeceğiz. Bu bilgileri ve araştırmamızı alıp sentezleyerek hangi arama alanlarının hazinemiz olma ihtimalinin en yüksek olduğunu belirliyoruz. Doğru noktada olabiliriz ama her şey elimizdeki araçlarla bulamayacağımız kadar derin olabilir. Ya da teorik olarak ilk batmanın gerçekleştiği noktada olabiliriz, ancak akıntılar ve diğer şeyler büyük bir enkaz alanı oluşturduğundan sadece birkaç küçük şey bulabiliriz ve diğer her şey okyanus tabanındaki büyük bir bölgeye yayılmıştır. Sadece bilmiyoruz. Metal olmayan bir şey arıyor olmamız da yardımcı olmuyor. Bu daha zorlayıcı. Kayıtlardan tespit edebildiğim kadarıyla, bu bölge

profesyoneller tarafından, en azından izin için başvuran hiç kimse tarafından aranmamıştır. Elbette bu hiç aranmadığı anlamına gelmiyor ama büyük ya da küçük herhangi bir bulguya dair bir kayıt yok."

Huck düşünceli bir şekilde başını sallar. "O zaman birileri bakmış olsa bile hiçbir şey bulunmamış olabilir mi?"

"Evet. Olur böyle şeyler. İyi hazine avcıları bile aradıkları şeyi gözden kaçırabilir."

Aramızdaki göz teması çok fazla ve çıldırtıcı. Bana böyle bakmaya hakkı yok, şimdi olmaz. Dikkatimi haritayı katlayıp bir kenara koymaya veriyorum.

"O hazine avcılarının elinde sen yoktun."

Sanırım iltifat etmek için söyledim ama sesinde bir hüznün var; savunmamı biraz kırıyor.

"Her zaman doğru yapamıyorum," demeyi başarıyorum, sesim sakın. Dürüstçe. Kendimi toparlamak için derin bir nefes alıyorum. "Gecenin bir yarısı herkesi dışarı sürüklediğim ve hiçbir şey bulamadığımız Skógafoss'u hatırlıyor olabilirsin."

Huck bakışlarını bana sabitliyor. "Ben buna hiçbir şey demezdim."

Sözleri, buz mavisi gözleri, her şeyi... Beni tekrar içine çekiyor.

Ve bunun olmasına izin veremem.

Beni bir kere kandırırsan,

kendinden utanırsın. Beni iki kez

kandırırırsan...

Sandviçimin son kalanını topluyorum. "Güverteye geri dönmeliyim."

YİRMİ BİR

Huck

W e gece için Beaufort, Güney Carolina'da mola verdi, bu gerçekten de bir nimetti çünkü Stella'nın bahsettiği o makul büyüklükteki dalgalar, o mutfaktan çıkar çıkmaz kulağımın arkasına yapıştırdığım markasız taşıt tutması bandı için çok fazla olduğunu kanıtladı. Ted ve Stella'nın Beaufort'ta favori bir restoranları var, yerel halkın bir devlet sırrı gibi canları pahasına korudukları o duvardaki delik yerlerden biri. Marinadan *kolay* bir yürüyüş mesafesinde olması gerekiyordu, gerçi *kolay* göreceli bir terim, çünkü ben Teknenin tüm gün hareket etmesinden sonra kuru karaya alışmaya

çalışıyorum. İskelede sallanırken Ted bana, "Çok uzak değil, Sully," diye güvence veriyor.

"Yerin hareket ettiğini hissetmem mi *gerekiyor*?"

"Bazen olur."

"Ama geçecek, değil mi?"

Ted bir an düşünür. "Evet, kesinlikle. Nadiren kalıcı olur."

"*Nadiren* kalıcı mı? Bu pek güven verici değil, dostum." Ekran ileri geri sallanırsa yolculuk bittikten sonra bir sonraki kitabımı yazmayı nasıl bitireceğimi hayal etmeye çalışıyorum ve neredeyse öğle yemeğimi kaybediyorum.

"Sana belalı olmaya çalışmamamı ve tekneye binmeden *önce* skopolamin bandını takmanı söylemiştim. Kendi yatağını kendin yaptın. Sadece içinde hasta olma," diyor Ted, önce bana sonra Stella'ya doğru başını sallayarak. "Kusarsan seni asla affetmez. Çok kusma karşıtı bir şey bu."

Her ihtimale karşı yanıma aldığım acil durum Dramamine şişesini bulmayı ve görünürde midemin bulanmadığından emin olmayı aklıma not ediyorum

Stella'yı bir daha asla affetmeyeceğinden eminim, çünkü onun için beni asla affetmeyeceği zaten işaretli bir kutu. Özellikle de bana ailesinden, ikisinin de gittiğinden ve gerçekten kimsesi olmadığından bahsettikten sonra. İzlanda'dayken bile yüzeyin altında bazı acı gerçekler olduğunu biliyordum ama bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum.

Bu da demek oluyor ki benim onu terk etmem, onun hayatı boyunca uğraşmak zorunda kaldığı uzun bir saçmalık örüntüsünün bir parçasıydı. Yaşayan en kötü insan gibi hissediyorum.

O berbat seçimi yaptığımda ailesini bilmiyor olmam teselli değil. Geçmişine bakılırsa, onun kötü adam olma hikayesinin bir parçası olabilirim. Yine de bu hikâyede bir kötü varsa o da benim. Ona her şeyi açıklayabilirim ama neden yapayım ki? Neden ayrılma kararı aldığımı anlaması, ayrıldığım gerçeğini değiştirmeyecekti. Onun katlandığı şeylerin yanında benim açıklamam anlamsız kalır. Anlamsızdan da kötüsü... Bu, vicdanımı rahatlatmak için iyileşmiş ve tekrar açılmış bir yaraya tuzlu su dökmek gibi onu incitecektir.

Harika bir adam ya da babamı gururlandıran biri olmayabilirim... ama değer verdiğim birine asla kasıtlı olarak zarar vermem. Ve Stella'ya değer veriyorum, bunu ona gösterme şansım hiç olmasa bile.

Benim durumumda biraz dengesiz bir şekilde, devasa, yosunlarla süslü eski meşelerle kaplı tozlu bir caddede yürüyoruz. Ted yanımda yürüyor ve Stella birkaç adım önümüzde. Düz bir çizgide yürümeye çalıştığımı görmemesi beni rahatlatıyor ama aramızdaki boşluk hissediliyor. Hem cennet hem de cehennem. Mutfakta birlikte geçirdiğimiz zamandan beri benimle neredeyse hiç konuşmadı. Onu teknenin etrafında gördüm, yıpranmış ince bir tişört ve yıpranmış bir kot pantolonla bana işkence ederken, bakım yaparken ve cildinde milyarlarca çil belirirken, sanki orada olmalarını dilemiştim. Bu yolculuk beni mahvedebilir.

Marinadan ayrılmadan önce, tek tip jean şortunu ve tişörtünü basit bir chambray güneş elbisesi ve ona birkaç santim daha fazla boy veren bir çift yırtık kovboy botuyla değiştirdi. Örgülerini çıkardı ve saçlarını serbest bıraktı. Geçen yıldan daha uzun. Şimdi dalgalar halinde sırtının ortasına kadar iniyor, eğer birlikte olsaydık elimi koyacağım noktanın hemen üzerine

birlikte yürüyorduk. Elimi daha önce koyduğum yer. Avucumun sırtının kıvrımına oturuşu hafızama kazındı.

"Sessizsin," diyor Ted.

"Sadece kurabiyelerimi fırlatmamaya çalışıyorum." Yarı gerçek. O botlarla yürüyüşünü izliyorum; her birkaç adımda bir eğlence olsun diye sekiyor.

"Yüz dolara bahse girerim ki bir şeyler yedikten sonra eskisi kadar iyi olacaksın. Taşra haşlamasını denemelisin. İnanılmaz bir şey. Yiyebileceğiniz en taze kabuklu deniz ürünleri, tatlı mısır, yumuşak patates ve o sıcaklık... Bunu soğuk bir birayla eşleştirin ve damak için cennet olsun. İstiridye krakerleriyle başlayın."

"Ne zamandır buraya geliyorsunuz?"

"Geçen yıl hariç, son yedi yıldır her sezon en az iki kez. Sahipleri Peg ve Billy ile bir süre önce tanıştık; harikalar. İkisi de burada büyümüş ve kullandıkları tarifler ailelerinden kalma." Uzanıp parmaklarının arasına bir parça yosun alıyor. "Bunu ilk sezonlarımızdan birinde dönüş yolunda bulduk. İyi ki de bulmuşuz. Kötü bir cephe geliyordu - o zamanlar çok daha küçük bir teknemiz vardı - ve Peg'in Yeri'ni bir kurtarma olarak kullandık. O zamanlar hepimiz çok saftık. Stella dalıştan bir avuç eski altın sikkelye çıkmıştı. Geri kalanımız çok heyecanlanmıştı. Aklımızda, bu başımıza gelen en havalı şeydi ve bundan sonra dev yakutlar, zümrütler ve altın sikkeler çıkarmamızın an meselesi olduğunu düşündük, ama bu bir kerelikti. Başka bir şey bulamadık. Ve gelen bir cepheyi kaçırmıştık. Gus, Zoe ve ben kuzeye kaçmak zorunda kalmadan önce daha fazlasını bulamadığımız için hayal kırıklığına uğradık, ama yine de sikkeler için heyecanlandık, özellikle de o zamana kadar birkaç yıldır aradığımız ve hiçbir şey bulamadığımız için - Stella için değil. O çok *kızgındı*. Bu sikkeler Deniz İnsanlarının Çalınan Hazinesi'nden gelmiş olabilecek kadar eski değildi. Ona vazgeçmek isteyip istemediğini sordum. Hazine avcılığı ailesi için iyi sonuç vermemişti, belki de temelli çekip gitmenin zamanı gelmişti. Bana asla durmayacağını söyledi, onu bulana kadar değil. Eğer vazgeçmezsek, eninde sonunda her şeye değecek bir şey bulacağımıza inanıyordu."

"O asla pes etmez. İnatçıdır," diyorum.

"Aynen öyle. Tam bir baş belası."

Stella arkasını dönmeden, "Bunu duydum Teddy," diyor.

"İnatçı bir baş belası," diye karşılık veriyor.

"Sırf bunun için, akşam yemeğini sen ısmarlıyorsun," diyor Stella, yoldan sola, ağaçların arasında dar bir araba yoluna benzeyen bir patikaya sapmadan önce hızını yavaşlatarak.

"Ne zaman yemek ısmarlamayacağım?" Ted diyor ve bana doğru bir bakış fırlatıyor.

Önümüzde, batmakta olan güneşin şeftali rengindeki parıltısına karşı simsiyah, uzun bir bataklık otunun önünde, eski ama yeni boyanmış, alçakgönüllü, alçakgönüllü bir bina var. Dönmemiş olsaydık, burada olduğunu bilemezdim.

"Her neyse, dediğim gibi, kötü hava koşullarıyla uğraşıyorduk ve Stella çok sinirliydi. Bunu atlatmamızı sağlayan tek bir şey vardı."

"Crabmeat," diye araya girdi Stella.

"Ben de arkadaşlık diyecektim," diyor Ted.

"Saçmalık. İyi yengeç etini benden daha çok seviyorsun."

Onun için kapıyı açmak için uzanıyorum, ama o benden önce davranıyor. Önce Ted geçiyor ve o da arkasından geliyor.

"Ne diyebilirim ki, deniz ürünleri benim aşk dilim." Şapkasını çıkarıyor ve anında kendine geliyor; personele sarılıyor, barmene göz kırptıyor, mükemmel gün batımı manzaralı cumbalı bir masaya doğru ilerliyor. Sanki bizim için saklanmış gibi.

Stella ve Ted birlikte oturuyor, bana bir taraf kalıyor ve Ted herkes için sipariş veriyor - sihirli yemek, bisküvi, taşra kaynaması ve bir tur şişe bira. Bunun için minnettarım, çünkü şu anki durumumda menüyü okumak zor. Bunu Stella ile İzlanda pizzası yemeye gittiğimiz geceyle kıyaslamamak da zor. Ama çok geçmeden yemeğimiz servis edildi ve hepimiz yeterince içtik ki keskin kenarlarımız yumuşuyor. Yiyecek ve içeceğin, telefonumdaki hızlı bir Google aramasının vestibüler olduğunu söylediği sorunumu iyileştireceğini umuyordum, ancak şu ana kadar şans yok. Neyse ki Ted sayesinde sohbet sıkıntısı çekmiyorum. Düşündürücü sorulardan oluşan listeme ya da özellikle esprili olmama bile gerek yok. O

akşamın geç saatlerine kadar bizi idare edecek kadar tatlı var - daha sonra hayalini kurabileceğim bir turta, o kadar iyiydi.

"Görünüşe göre yeni kitabın iyi gidiyor," diyor Ted. Stella çatalıyla bir şeftali sapladı.

Ağzımı peçeteyle siliyorum ve yutkunuyorum. "Evet, iyiydi." "Dostum, *Good Morning America*'da senden bahsettiler. Diyebilirim ki harikaydı."

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Senin sözüne güvenmek zorundayım. Ben görmedim." Programın üzerinde durmak gibi bir niyetim yok. Benzer bir televizyon programı, ölmeden önceki haftalarda babamı da kızdırmıştı. Aramızdan ayrılalı yıllar oldu ama nasıl morardığını, kumandayı odanın öbür ucuna nasıl fırlattığını, söylediği kötü sözleri hâlâ hatırlıyorum. Bana Clark Casablanca'yı nasıl bulduğumu sormuşlardı, ben de onlara yatılı okul günlerimi, orayı nasıl sevdiğimi ve en iyi fikirlerimi geç saatlere kadar yatakhanein çatısında oda arkadaşımınla masallar anlatarak bulduğumu söylemişim. Söylenecek yanlış bir şeydi. Babamın yüzüne atılmış bir tokattı. *Hepsi senin içini görecektir*, demişti. *Sen bekle. Senin gerçekte ne olduğunu görecektir, benim çok net gördüğüm şeyi, Henry*. Başarımı ona mı adamalıydım, onun öfke ve kızgınlığının alevleri içinde mi şekillenmeliydim? Dürüst davrandım. Ona rağmen iyi iş çıkarmıştım ve başarımın çoğunu Ted'e borçluydum. O olmasaydı, pes ederdim.

Stella bir bira daha için garsona işaret etti.

Ted devam etti. "Times Meydanı'ndaki büyük ekrandaydın - anında *New York Times*'ın en çok satanlar listesine girdin. Bu çok büyük bir şey, değil mi?" Daha da kötü.

"Çok minnettarım," diyorum. Öyle olsam bile bu cümleyi prova etmişim. Kitaplarım hakkında konuşmak heyecan verici ya da kolay değil, garip ve sinir bozucu. Jim bana *GMA*'dan bir gün önce bahsetmiş, içmeyeceğim bir şişe şampanya daha göndermişti. Kitabın ve basının beni bir sarmala sokmasına izin vermek çok kolay olacaktı... çünkü işimin berbat olduğunu fark etmelerinin an meselesi olduğunu biliyordum. Berbattım, yeteneksizdim, kendi başıma bir hiçtim ve sonra babamın dediği gibi yine başarısız olacaktım. Endişelendiğim o anlarda, babamla birlikte o odaya geri dönüyorum, bana doğru bir füze gibi fırlattığı kumandadan kurtuluyorum.

Detaylar keskin: kıpkırmızı yanakları, kırık plastik kumanda parçaları, Fas halısının üzerinde yuvarlanan piller, bar arabasındaki bardakları tıkırdatan sesinin gürültüsü.

"Kraliyet departmanında oldukça iyi iş çıkarıyor olmalısın. Belki de akşam yemeğini almana izin vermeliyim. Bu bir iş kaybı, değil mi?" Ted gülüyor. "Ben tuvalete gidiyorum."

Stella sessiz, şişesinin etiketini soyuyor.

"Beğenmedin," diyorum.

Kaşları çatıldı. "Yemek harikaydı. Burada yediklerimin en iyisi olabilir."

"Kitabı kastetmiştim."

"Okumadım." Küçük bir yüz buruşturması yaptı. "Özür dilerim."

"Unutmuşum, nefret okumaları yapmıyorsun, değil mi?" Bu bir şakaydı. Zavallı bir şaka. Kendi güvensizliği şaha kalkıyor ve dalgalarla yıkanan kumdaki midye gibi kendini gösteriyor.

Ağzının köşesi kıvrılıyor. Başını iki yana sallar. "Sorun o değil." "Bu rahatlatıcı." Yüzüm kızardı. Bunu yüksek sesle söylemek istememişim.

"Okumaya bir türlü cesaret edemiyordum."

"Oh." Bu itirafın ne anlama geldiğini düşünmek yeni bir suçluluk duygusuna yol açıyor ve odanın dönüşü hızlanıyor. "Umarım bir noktada okursun. Çalışmalarım hakkındaki düşüncelerine her zaman minnettarım."

"Belki." Birasının kalanını içiyor. "Ben iskelede biraz yürüyeceğim."

"Ted'den ne haber?"

"Etrafta dolaşıyor. Her neyse, ödemene gerçekten izin vermeyecek ve beni nerede bulacağını biliyor."

Onu arka kapıdan çıkıp arazinin kenarı boyunca uzanan küçük bir tahta kaldırıma kadar takip ederken düzeltmiyorum. Tahta yürüyüş yolu uzun bir yol boyunca uzanıyor. Uzakta, kararan gökyüzüne karşı ay yükseliyor; gelgitin yüzeyindeki yansıması gümüş rengi ve devasa.

"Tuzlu bataklığı sahilden bile daha çok seviyorum," diyor Stella, durup dışarı bakarak. "Her zaman değişiyor, size yeni bir şeyler gösteriyor. Gelgit

girip çıkıyor ve kuşlar gidip geri geliyor. Güzel bir döngü gibi, gidiyor ve sonra geri dönüyorlar."

Onun yanında
duruyorum.

"Güvenilir."

Başını sallıyor.

"Güzel." Ben de bunu söylemek istememiştim. Sadece lanet olası hain ağzımdan çıktı, dürüst ve çiğ, ki bu Stella'nın üzerimde bıraktığı bir etkiydi ve hâlâ da öyle. Yine de, başını çevirip bana belli belirsiz *The Exorcist* filmindeki bir karaktere benzeyen bir şekilde bakana kadar geri almak istemiyorum. Neyse ki tam o anda yanımdan bir vinç geçiyor ve ben de kolumu kaldırıyorum. "Kuş," diye beceriksizce açıklıyorum. "Kuşları severim. Bu çok güzel. Ne kuşu? Pelikan mı?" Her fikre tutunuyorum, saçmalıyorum, hatamı örtmek için çaresizce.

Kendimi ele geçirmiş gibiyim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor Stella. Bir an için benim karmakarışık kuş açıklamamla dalga geçtiğini düşünüyorum, ama sonra kara tutmasını kastettiğini fark ediyorum. Nazik mi yoksa zalim mi olduğundan ya da daha güvenli konulara mı geçtiğinden emin değilim. Bir avuç dolusu minik kemancı yengecin koşuşturduğu ayaklarımın altındaki tahta çitalara bakma hatasını yapıyorum ve neredeyse dengemi kaybediyorum. "Bu iyi, ha?" Sesinde hiç öfke kalmamıştı artık.

Ellerimi yumruk yapıp kendime kızıyorum - elbette Stella zalim olmazdı. Bu *benim* bölümümdü. "İnanılmaz derecede savunmasız olma riskini göze alarak, bu yolculukta pek çok şeye hazırlıklıydım. Ama buna değil." Bana doğru bakıyor ve hemen ekliyorum, "Karada olduğum halde hareket ediyormuşum gibi hissetmek bingo kartımda yoktu."

"Bazı insanların kara bacaklarını geri kazanması daha uzun sürer" diyor. Uzanıp beyaz bir istiridye kabuğu alıyor ve suya atmadan önce elinde çeviriyor. "Sanırım bunu nasıl düzelterceğimi tam olarak biliyorum."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Biraz daha yürüyebilir misin?"

"Sanırım, sadece tekrar aşağı bakmadığım sürece. Dengem çok bozuk."

"Bunu halledebiliriz." "Bu harika bir haber."

"Bu işe yaramalı... bana güvendiğin sürece," diyor.

Geçidin sonuna ulaştık. Tanıştığımız andan itibaren ona güvenmişim, hâlâ da güveniyorum. "Tabii ki güveniyorum. Güveniyorum. Sana güveniyorum. Lütfen, bunu yap -"

Bir anda oldu. Bana uzanıyor. Zihnim koşturuyor. Belki aramızda hâlâ İzlanda'daki gibi bir şeyler hissetme ihtimali var, belki ben de bunu istiyorum. Ona gerçeği söyleyebilirdim ve bunu geride bırakabilirdik. Yeniden başlayabiliriz. Muhtemelen büyük bir hata olur ama yaşamak da böyle bir şey değil mi zaten? Ne yapacağımı ya da nasıl hissedeceğimi bilmiyorum ama beni istiyorsa, bana sahip olabilir. Bana sahip olmaktan hiç vazgeçmedi. Ve sonra, gövdemde şaşırtıcı bir darbe oluyor; havada süzülüyorum, kollarım sallanıyor ve suya çarpıyorum.

Tam zamanında yüzeye çıktım ve bir ak balıkçıl sürüsünün gökyüzüne çıktığını gördüm, sıçramamdan ya da Stella'nın histerik kahkahasından ürkmüşlerdi. "Bu da ne-"

"Eğer hâlâ deniz bacakların varsa, kendini daha iyi hissetmenin tek yolu suya geri dönmektir," diye sesleniyor tahta kaldırımdan.

"Beni uyatabilirdin," diye sesleniyorum. "Ya kötü bir yüzücüysen?"

"İyi yüzüyorsun gibi görünüyor."

Vücudumda ona kızabilecek tek bir zerre bile yok. Hiç utanmıyor, kendinden memnun. O muzaffer gülümsemesi ve elbisesinin eteklerine gelişigüzel uzanışı beni tam anlamıyla boğuyor. Başım dönüyor ve hafifliyorum, sanki ona verdiğim zararı gözümde fazla büyüttüm gibi. Çünkü gülüyor, güneş elbisesini kafasının üzerinde sallıyor, botlarından çıkıyor, iç çamaşırlarıyla tepemde duruyor. Vücuduna, hala ellerimi üzerinde gezdirmek istediğim hafif kıvrımlı silüetine ve beni hafızamın derinliklerine dalmaya zorlayan dantelli iç çamaşırına hayran olmak için sadece bir anım var. Bana daha ileri gitme şansı vermiyor. İki adımda havalandı, dizlerini büktü, üzerimde bir kavis çizerek

Yere indiğinde yüzüme su fışkırtan mükemmel bir gülle. Birbirimizden sadece birkaç santim uzaklaşana kadar yumuşak kulaçlarla bana doğru yüzüyor. Yüzeyin altında, suda ilerlerken ellerimiz kazara birbirine değiyor. Burası Mavi Lagün olabilir.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor. Islak saçlarını elleriyle geriye doğru savuruyor. "Pek sayılmaz," diyorum. Ellerimi başına koyuyorum ve ona kocaman bir

Smaç. Hava almak için ayağa kalktığında, dramatik ve kızgın bir yüz ifadesi takınıyor ve kolunu zarif bir şekilde sallayarak gülmekte olan ağzıma ve gözlerime bir su duvarı gönderiyor. O da gülüyor, birbirimize su sıçratırken ciyaklıyor. Onunla savaşıyor hafifçe sallanıyorum ve dünyanın hareketsiz durması gerekirken hareket ettiğini unutuyorum. Mutlu olmadığımı unutuyorum. Her zaman yaptığım şeyi yaptığım ve her şeyi mahvettiğim için ilişkimizin yürümediğini unutuyorum.

Şu anda, Stella ile her şeyi unutuyorum.

Yılın bu zamanlarında buradaki tuzlu suyun denizaneleriyle dolu olabileceğini bile hatırlamıyorum.

YİRMİ İKİ

Stella

TGardımı düşürdüğüm için başıma gelen bu. Bir an, Huck ve ben suyun içinde gülüşüyoruz, sanki geçmişimiz yokmuş gibi birbirimizin tadını çıkarıyoruz.

ve bir sonraki, Teddy'nin annesinin o yıl Bald Head'de bana yaptığı uyarıyı düşünüyorum. Bunlara deniz ısırganları deniyor... İsmi kulağa hafif geliyor ama anne gibi sokuyorlar ve bir şekilde Huck ve ben senkronize yüzme-su-polo tarzı kavgamızı bir sürünün tam ortasında yapmayı başardık. Teddy'nin yürüme yolundaki hızlı adımlarını Huck'ın çığlıkları ve benim Pterodaktil benzeri çığlıklarım yüzünden duymuyorum bile.

Teddy tam kendini suya atmak üzereyken onu fark ediyorum.

"Yapma!" Ciyaklıyorum. "Burada jöleler var. Bir sürü jöle."

"Kahretsin," diyor Ted. "Bu çok yakındı."

"Bunun için yüzmeliyiz," diyorum Huck'a. Bunun daha fazla sokma anlamına gelebileceğini biliyorum ama başka seçeneğimiz yok. Seçeneklerimiz ya *siktir edip hızlı gitmek* ya da *dikkatli olmaya çalışmak* ki bu daha uzun sürer. Bu bir kaybet-kaybet durumu. Ben hızlı olmayı seçiyorum çünkü sıcak suda ıslanmanın ve mümkün olan en kısa sürede antihistaminik losyon sürmenin cildimi yakan acıyı hafifleteceğini biliyorum. Huck dikkatli olmayı tercih ediyor gibi görünüyor ama az önce ettiği küfre bakılırsa bu yaklaşım onun için pek de iyi sonuç vermeyecek gibi görünüyor. Yanımda zum yapıyor. Teddy beceriksizce ikimizin de çıkmasına yardım ediyor ve bu sırada giysilerimi suya düşürmeyi başarıyor.

"Neler oluyor burada?" Teddy sıırıslıklam olmuş elbisemi çıkarırken soruyor.

"Düştük," diyor Huck.

"Onu içeri ittim," diye itiraf ediyorum, eğilip gövdeyi inceliyorum, derimde uzun bir ateş yarası oluşmuş. Ayaklarımı tekrar botlarımın içine sokuyorum.

"Tamam," diyor Teddy yavaşça. İşlemlerini yaparken damlayan elbisemi bana uzatıyor. "Tamam, şunu açıklığa kavuşturalım. Masum misafirimize smaç bastın ve sonra ona katılmaya mı karar verdin?" Konuşması yavaştı, yediğimiz turta gibi yapış yapıştı.

"Hiçbir zaman mantıklı biri olduğumu iddia etmedim," diyorum omuz silkerek ve elbisenin suyunu sıkarak. Huck'a dönüyorum. "Deniz bacakları nasıl?"

Huck ayakkabısının tekini çıkarıp içindeki suyu boşaltıyor.

"İğnelerle kaplı," diyor. "Ama sanırım vestibüler sorunum az çok çözüldü, bunun için size teşekkür ederim."

"İkiniz de şanslısınız," diyor Ted. "Tuvalete giderken barda yolumu kaybettim ve tam yolculuğumu bitirmek üzereydim ki ikinizin de burada uluduğunuzu duydum, bu yüzden yaralarınızı tedavi etmek için her şeyim hazır."

"Ha?" Huck'ın kafası karışmış görünüyor. "Ne demek istiyor?" "Üzerimize işemeyi teklif ediyor," diye açıklıyorum.

Huck yüzünü buruşturarak başını sallıyor. "Bu gerekli mi?"

Kendi rahatsızlığımı gizleyerek ona bir adım daha yaklaşıyorum. Huck'ın epeyce iğnesi var ve eminim onlar da benimkiler kadar acıtıyordur ve onu içeri atmaktan sorumlu olduğumu düşününce bu konuda kendimi kötü hissediyorum. Beyaz polo tişörtü göğsüne yapışmış ve bermuda şortu kalçalarına yapışmış, yani orada güvende. Benim aksime, soyunmaya ve bu küçük yaratıklara saldırabilecekleri hassas bir deri tuvali sağlamaya karar verdim. Ama Huck'ın sırtından biraz eğlenmeden de edemiyorum.

"Çok yoğun iğneleriniz var," diyorum dramatik bir şekilde. "Ciddi olabilir, bu yüzden zehri hızla etkisiz hale getirmeliyiz. Aksi takdirde..."

"Yoksa ne olur?"

Şimdi oldukça sarhoş olduğunu ve bunca zamandır elinde viski tuttuğunu fark ettiğim Teddy, fermuarına uzanırken sallanıyor. "Seni yakaladım, dostum. Sonsuza kadar arkadaşız. Çocukken seni neredeyse mahvediyordum, şimdi borcumu ödüyorum."

"Peki ya sen Stella?" Huck haykırıyor. "Ted, dinle, önce onunla ilgilen. Ben iyiyim. Ben ondan daha büyüğüm, bu yüzden zehir muhtemelen daha uzun sürecek..."

Teddy bana döndü. "Izgaram için her şeyi yaparım... kızım." "Pantolonunun içinde tut kovboy," diyorum ona.

Bana inanamayarak bakıyor. "Sana da yetecek kadar var tatlım. Yoksa ona kendin mi yardım edecektin?"

Huck donup kaldı, yüzü dehşet içindeydi. Gözlerini kapattı ve kollarını uzattı. "Devam et o zaman, ben hazırım."

Kahkahalarımı bastırıyorum. "Kimse kimsenin üzerine işemiyor, Huck, tamam mı? Seninle dalga geçiyorduk."

"Dalga geçmiyordum!"

"Bu bir kocakarı masalı. Tekneye dönüp yıkanmamız gerek. İlk yardım çantasında biraz sıvı Benadryl var."

"Oh, Tanrıya şükür!" Huck diyor ki.

"Bu durumda, şurada rahatlayacağım." Teddy bana göz kırpmıyor ve tökezleyerek bir çalılığa doğru yürüyor. Elbisemi tekrar giymek için bu fırsatı değerlendirdim.

- - -

Pörneğin, sakın aziz ve olağanüstü mal sahibi, iğnelerimizi durulamak için deniz suyu ve kabartma tozu karışımı hazırlıyor. Ona göre bu karışım, kalan iğnelerin zarar vermeye devam etmesini engelleyecekmiş. Sonra bizi steysin arabasıyla tekneye geri götürdü. İyi ki bize acıyor, çünkü yaralarım zonkluyor ve Teddy düz bir çizgide yürüyemiyor ve *Hamilton*'dan "Satisfied" şarkısını Eliza'nın rap'iyle birlikte kulak tırmalayıcı bir şekilde yorumlamaya başladı.

Konuşması bulanık. Teddy'yi uzun zamandır bu kadar sarhoş görmemiştim, İzlanda'da Huck'ın kulübesindeki geceden beri. Onu seviyorum, gerçekten, ama bu haldeyken ona hayran değilim. Pasaklı biri. Ve bana babam gitmeden önce o uyurken elinden yarım dolu bayat bira kutularını kaydırıldığı zamanları hatırlatıyor. Ted arabada kolunu omuzlarıma atmaya çalışırken yanlışlıkla yüzüme vuruyor. Ayık Teddy bu durumu idare eder, Huck ve benim iyi olduğumuzdan işemek yerine meşru yollarla emin olur ve kesinlikle arkadaşımızın çalılığına işemezdi.

Marinanın otoparkında Huck ve ben Peg'e teşekkür ediyoruz ve Teddy garip bir asker selamı verdikten sonra *Hamilton*'a dönüp topuklarını birbirine vurup Peg'i George Washington gibi yoluna gönderirken aklına geldiğini tahmin ettiğim "Aaron Burr, Efendim" şarkısının çok tiz bir versiyonunu söylüyor. Huck ve ben tekneye dönerken onun yanında durup düşmediğinden emin oluyoruz - bu gece daha fazla acil duruma ihtiyacımız yok.

"Bakın, bu benim tekne! Hercules Mulligan!"

"Hadi seni yatağa götürelim Ted," diyor Huck, güverteden merdivenlere doğru geçerken.

Teddy yalpalıyor ve Huck'ın yüzüne birkaç santim kala duruyor. Burnunu kıvrıyor. "Stella'nın yapmasını istiyorum."

Ona bir su şişesi veriyorum ve ranzasına doğru yönlendiriyorum. "Bir dahaki sefere belki biraz daha yavaş git," diyorum. "İkinci kaptanın akşam yemeğinde ortalığı dağıtmaması gerekir."

Teddy o kadar alkol kokan bir hava üflüyor ki, gemide kusmak yasaktır politikamı ihlal etmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorum. "Ben mi? Sarhoş mu? Bu çok saçma. Ridiculesuos."

"Evet. Tamamen saçma." Yatağa doğru işaret ediyorum. "İçeri gir, dostum. Güzel ve rahat yatağın seni bekliyor."

Teddy uyuyor ve Huck'la birlikte ayakkabılarını çıkarıp battaniyeleri üzerine çekiyoruz.

"Huck, "Güvende olması için yan yattığından emin olmalıyız," diyor. "İyi fikir."

Biz sessizce odasından çıktığımızda Teddy çoktan yüksek sesle horlamaya başlamıştı.

"Sık sık böyle içer mi?" Koridora ıktığımızda Huck soruyor.

"Bazen." Omuz silkiyorum. "Bir süredir içmiyor."

Huck tereddüt ediyor. "Kulübedeki o zaman vardı."

Gemideki geçitler dar, bu da Huck ile beni nostaljinin daha da rahatsız ettiğı bir yakınlığa zorluyor. İlk öpüştüğümüz geceden bahsediyor, Teddy'nin kafayı bulduğu ve randevusundan eve erken dönmek zorunda kaldığı geceden. "O tek seferlik bir şeydi sanırım. Mutfağı gitmeliyiz. Önce zehirdeki kötü proteinleri yok etmek için sıcak su kullanmamız gerekiyor. İlaç kiti de orada zaten. Sanırım en azından Benadryl ya da kortizon kremi vardır."

O geceyi, kitaplığa kondurduğum öpücüğü, sonrasında yatağımdaki yakınlığı umutsuzca aklımdan çıkarmaya çalışarak yolu gösteriyorum. Gövdemde ve kalalarımnda çıkan yaraların kalıcı acısı dışında odaklanabileceğim pek bir şey kalmadı.

"Muhtemelen bir şey yoktur," diyor Huck. "Ted eskiden okulda partilerin vazgeçilmeziydi... Sanırım bu yönü değışmemiş. Belki biraz değışmiştir." Biraz su ısıtıyor ve benim için bir mutfak havlusu ıslatıyor.

"Nasıl yani?" Sıcak havluyu en kötü acıyan yerime bastırıyorum.

"O zaman şarkı söylemiyordu." Gülüyor ama kısa sürüyor. "Yine de gösteriş yapmayı severdi ve maskaralıklarıyla sürekli bir tür kaos yaratırdı."

"Golf arabası alma olayı gibi mi?"

"Aynen öyle. Her zaman bir şeylerin peşindeydi, büyük etkinliklere katılmak, müdürün evine gizlice girip kilerini yağmalamak gibi. Bir keresinde tiyatro bölümünden bir peruk ve kostüm ödünç almış ve bir hafta boyunca vekil öğretmen gibi davranmıştı. Sanırım o dönemi atlatmış olmasını beklerdim."

Onu takip ediyorum ve bir havluyu daha sıcak suyla ıslatıyorum. "Gençliğinden bu kadar farklı mısınız? Bazen resmi bir yetişkin gibi davranmam ve işleri nasıl halledeceğimi bilmem gerektiğini düşünüyorum ama bilmiyorum."

Havlu teniyle buluştuğunda bir tıslama sesi çıkarıyor. Bir dakika sonra, "Ne demek istediğini anlıyorum. Bazen kendimi biraz sahtekâr gibi hissediyorum. Babam bana uygun olmadığım sayısız konuda bok atmaya bayılırdı. Beni yatılı okula göndermeye karar verdiğinde aslında rahatlamıştım çünkü bu onun sürekli sözlü saldırılarından bir kaçıştı. Ama yine de arayabilirdi. Sanırım bir noktada sözlerinin artık üzerimde bir etkisi olmayacağını, umursamayı bırakacağımı sanıyordum. Pek de öyle olmadı. Yıllar önce öldü ama işler ters gittiğinde hâlâ onun sesini duyuyorum. Ne zaman işleri berbat etsem içimdeki acımasız eleştirmenim o."

"Kahretsin," diyorum. "Ne göt herif ama. Yani babamın da kendi sorunları vardı ve beni kendi başımın çaresine bakmam için bıraktı ama eline geçen her fırsatta beni yıkmadı."

"Evet, ikimiz de babalık konusunda pek başarılı olamadık, değil mi? Sanki bazı insanlar gerçekten ebeveyn olmak için yaratılmamış gibi, ama neden böyle olduklarını kim bilebilir? Mesela benim babam. Bana ve kendisine karşı çok sertti. Yaptıklarından nefret ederdim ama sonra hepimizin bu hayatı ilk kez yaşadığımızı ve onun beni doğurmadan önce neler yaşadığını bilmediğimi hatırlıyorum ve bu bana yardımcı oluyor. Belki biraz daha az acı veriyor."

"Sanırım. Ama ya öyle değilsek?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak soruyorum. "Sanırım reenkarnasyona inanıyor olabilirim."

"Eğer durum buysa, o zaman çok iyi bir iş yapmıyoruz demektir. Şimdiye kadar denizanalarına dikkat etmemiz gerektiğini öğrenmiş olmalıydık. Ama sorunuza cevap vermek gerekirse, gençliğimden farklıyım."

"Nasıl yani?"

"Umarım önemli açılardan, daha empatik ve sorumluluk sahibi, daha az fevri biriyimdir. Artık diğer insanlar hakkında daha çok düşünüyorum. Sebze yiyorum." Huck bir an için düşünceli görünüyor.

İlaç kitini tutucusundan çıkarıp tezgâhın üzerine koyuyorum. Antihistaminik losyonu çıkararak, "Bu acıtabilir ama işe yarayacaktır," diyorum. Kolundaki kırmızı yaraya biraz sürüyorum.

Huck bana üzgün bir gülümseme veriyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin Stella. Ben halledebilirim." Koluna doğru başını sallıyor.

Duraksıyorum. Ona yardım etmek ve bu şekilde konuşmak çok doğal gelmişti, ama bu sadece eski ritimlerin ve çok fazla kimyanın çekiciliği idi, farkındayım. I

onun rezervinden bir şeyler öğrenebilirdi. Şişeyi bıraktım ve geri çekildim.

"Sadece benimle ilgilenmek zorunda değilsin demek istedim. Sen de incindin."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Sözlerinin doğruluğu omurgamdan aşağı garip bir his gönderiyor.

Huck tekrar konuştuğunda sesi alçak çıkıyor. "Eğer bir şey varsa, sana yardım etmeliyim. Karnına çok kötü bir şey batmış gibi görünüyor."

Yani bakıyordu. Onunla birlikte suya atlamak için elbisemi çıkardığımda ya da en başta elbiseyi giydiğimde istediğim şey bu muydu? Hayır. Her fırsatta giysilerimi ve her türlü ihtiyat kırımını çıkarıp suya atlamakla ünlüydüm ve bundan önce de bütün gün seyir halindeyken güneşte biraz olgunlaşan kot şortum ve tişörtümden başka bir şey giymek için can atıyordum. Tüm bunların Huck'la bir ilgisi yok.

Ondan hoşlanmıyorum ve benim hakkımda ne düşündüğü umurunda değil. Aslında, artık ona karşı *hiçbir şey* hissetmiyorum.

Merhemi alıp aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve nefesim hızlanıyor. "İğnene bundan biraz sürmemi ister misin?" Neredeyse fısıldıyor, sesi derin ve boğucu.

Sertçe yutkunuyorum. Jeli sürerken ellerinin çıplak tenimde gezinmesini istiyor muyum? Ondan yayılan güneş yanığının sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakın durmasını mı? Nabzım kulaklarımda ısrarcı ve gürültülü bir hal alıyor. Elbisemi çıkarmam gerekecek. Karnımda, kaburgalarımda, kalçalarımın arkasında yaralar var. Kıyafetlerimin altında sızlıyorlar, onun dokunuşunu, rahatlamayı istiyorlar. Parmak uçlarının hassas derimin üzerinde gezinmesini beklemek çok fazla. Hatırladığım gibi mi olacaktı? O zaman bana nasıl dokunacağını çok iyi biliyordu.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve yutkunuyorum. *Bir saniyeliğine mutlu uyandığında onun orada olmamasının nasıl bir şey olduğunu unutma.* O acı, onun anısı beni güvende tutmak için burada.

İğneler, onlar bir uyarıydı. Doğanın bana Huck Sullivan'a -ya da herhangi birine- çok yaklaştığımda incineceğimi hatırlatma şekli.

"Hayır, teşekkürler" diyorum, istediğimden daha yüksek sesle. Elinden ilaç şişesini kaptım ve o çıkamadan odadan çıktım.

takip et.

YİRMİ ÜÇ

Huck

TEd'in korkunç akşamdan kalmalığı bize fazladan bir güne mal oldu. Key West'e bir gün geç varıyoruz, tam güneş denize batarken, kızgın kırmızı ve muazzam.

"Geceleyin kızıl gökyüzü," diye bağıyor Teddy, oltayı yakalamak için iskeleyle atlayarak.

"Denizcinin keyfi," diye sesleniyor Stella. Onunla mutfakta ne kadar yakın olduğumuzu ve sıcak havluyu denizanası iğneme ne kadar nazikçe bastırdığını düşünmemeye çalışıyorum. Geminin motorunu kapatıyor ve ben de halatı Ted'e fırlatmak için harekete geçiyorum. Son birkaç gündür denizde olmaya alışmaya başlamıştım. Dili çabucak öğrendim, Stella ve Ted'e bakım ve navigasyon konusunda yardım ettim ve hatta dümende bir vardiya bile aldım. Denizde olmanın doğal bir his olduğu onların seviyesine yakın değilim ama artık bir yük de değilim.

Skopolamin bandım işe yarıyor, denizanası sokmaları güzelce iyileşiyor ve Stella ve ben mutfaktaki gibi bir an daha yaşamadık, ki bu en iyisi. Onun tarafından hoş görülmekle yetiniyorum; bundan fazlası kalbimi acıtmaktan başka bir işe yaramaz sanırım. Rüzgârın saçlarını ensesinden kaldırması ya da çıplak ayakları ve beyzbol şapkasıyla yanımdan geçip gitmesi ya da listedeki şeylerden herhangi birini düşündüğümde bana olabilecekleri, o zamanlar olup da şimdi olmayanları hatırlatması dışında, sadece biraz garip ve çoğunlukla acı vermeyen bir tür yarı rahat samimiyete yerleştik... okyanus dalgalarının sesi, karanlık gökyüzündeki yıldızlar, pizza,

şelaleler, haritalara yazılmış notlar, uyku tulumları, Amelia Earhart, ipek kombinezonlar, Vikingler, haşhaş tohumları ve koyunlar ve şimdi merhem ve sıcak havlular ve mutfak mutfakları, kovboy çizimleri ve dantelli iç çamaşırları. Liste uzun ve durum benim kadar kusurlu, ancak bunun bir ilerleme olduğunu söylemenin adil olacağını düşünüyorum.

Rıhtımda her şey halledildikten sonra, Zoe ve Gus'la buluşacağımız, ekibin en sevdiği Key West restoranına gidiyoruz. El Meson de Pepe Mallory Meydanı'nda ve görünüşe göre muhteşem Küba yemekleriyle ünlü. New York'ta oldukça harika Küba yemekleri yedim ama burası uzun zamandır burada ve Küba'ya o kadar yakınız ki süper otantik olduğunu hayal ediyorum.

Mallory Meydanı insanlarla dolup taşıyor; kimisi ayaklıklar üzerinde yürüyor, kimisi ışıklı bowling lobutlarıyla hokkabazlık yapıyor ve tek tük illüzyonistler de kalabalığı çekiyor. "Bu da ne böyle?" diye soruyorum.

"Gün Batımı Kutlaması!" Ted tezahürat yapıyor ve kalabalığın arasına dalıyor.

"Bunu her gece yapıyorlar," diye ekliyor Stella. "Bir sürü sanatçı gelip gösteriler ve sihirler yapıyor ya da hikâyeler anlatıyor. Çok güzel bir etkinlik."

"Teddy tüm bu kaosun içinde nereye kaçtı?" diye soruyorum.

"Muhtemelen alevli çemberlerden atlayan kedileri bulup bulamayacağını görmek için. Birkaç yıl önce bir kez görmüştük ve müptelası olmuştu."

Sırıtiyorum. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" "Neden öyle bir şey yapayım ki?"

"Bu kulağa pek hoş gelmiyor. Kediler ve yanan çemberler mi? Ya kuyrukları tutuşursa?"

"Günbatımı Kutlamaları'nda hiçbir kedigilin zarar gördüğünü sanmıyorum. Ayrıca, senin macera anlayışın nerede? Bu hayatta bir kez yaşanacak bir deneyim." Stella Teddy'nin peşinden koşuyor, ben de ona yetişmek için koşuyorum. Kılıç yutanların, akrobatların ve diğer gösterileri izleyen kalabalığın arasına girip çıkıyoruz ve kararan gökyüzüne karşı silueti beliren süper uzun tek tekerlekli bisikletli adamın yanından geçerken, gitar ve çelik davullarla çalınıp söylenen şarkı parçacıkları duyularımı dolduruyor. Burası büyülü bir yer. Bunu inkâr edemem. Stella canlandı, açık renk saçları arkasından dökülüyor. Göğsüm biraz sıkışıyor. Ted'i bir akrobat gösterisini izlerken buluyoruz.

"Kedi yok mu?" Ona soruyorum.

"GörünüŖe göre Kedi Adam Dominique emekli olmuş ve artık Gün Batımı Kutlamalarında ateŖe bile izin vermiyorlar. Artık uçan ev kedileri ya da yanan çemberler yok. Yıkıldım çocuklar, gerçekten yıkıldım."

"Bu çok kötü. Ama bu artık yemeğe gidebileceğimiz anlamına geliyor, değil mi?" Stella soruyor. "Ve-"

Ted, "Dur tahmin edeyim, picadillo habanero seni çağırıyor," diyor. "Oh, iyi seçim! Ama hayır, ben Zoe ve Gus'ın Muhtemelen nerede olduğumuzu merak ediyorlardır. Limana yanaşmadan önce onlara mesaj attım ve çoktan restorana varmışlardı."

Neyse ki El Meson de Pepe'ye ev sahipliği yapan depo benzeri bina kutlamalara sadece birkaç dakikalık yürüme mesafesinde. Canlı bir salsa grubu çalıyor, verandadaki barın etrafında sağlıklı bir kalabalık dolaşüyor ve birkaç cesur tavuk da düşen yiyeceklerle şanslarını denemek için etrafta dolaşüyor. Verandada yuvarlak bir masada uzanan Gus ve Zoe'yi bulmayı başarıyoruz. Zoe parlak mercan keteninden yapılmış dökümlü bir maksi elbise giyiyor, Gus ise tam bir Tommy Bahama giysisi içinde; rahat bir mutluluğa sahipler. Stella Zoe'yi yakalıyor, onu karma dövüş sanatlarına benzer bir kucaklamayla sarıyor. Yanlarında Gus ve Ted hiç görmediğim kadar çok adımı olan özenli bir el sıkışma hareketi yapıyorlar. Selamlamak için çenemi Gus'a doğru kaldırıyorum ve o da elimi sıkmak için uzanıyor.

"Seni tekrar görmek güzel," diyorum.

"Buraya tek parça halinde gelebilmene sevindim," diyor ve bana bir bardak bira uzatıyor.

"Hiç şüpheniz var mıydı?" Ted araya giriyor.

"Stella ile mi?" Gus etki yaratmak için yüzünü buruşturuyor. "Birazcık, evet. Açıkçası, Zoe onun Huck'ı içkiye gönderip devam etmesinden endişe ediyordu."

Az önce içtiğim biradan bir yudum daha alıyorum.

"Orada bir şeyler mi başlatıyorsun bebeğim?" Zoe sesleniyor. Teddy'yi kucaklamak için sandalyesinin etrafından dolanıyor. "Bana iyi davranacağına dair söz vermiştin."

"O yastık muhabbetiydi, kabul edilemez."

"Beni mahkeme diliyle kandırmaya çalışma. Bunun bana ne yaptığını biliyorsun." "İşte başlıyoruz," diyor Stella ve inliyor, ama gülümsüyor.

Zoe bana, "Gus'ın söylediği tek bir kelimeyi bile dinleme," diyor. "Benim asıl söylediğim, seni köpekbalıklarına yem ederse şaşırmayacağımdı. Daha az uzar."

"Bunun için teşekkürler," diyorum. "Çok cömertçe. Uzun sürecektir bir işkenceden kaçındığım için minnettarım." Geçtiğimiz yılın başlı başına bir işkence olduğunu eklemiyorum. "Keskin zekanızın İzlanda'daki gibi olduğunu ve saçlarınızın Lagün olayından sonra iyileştiğini gördüğüme sevindim."

"Şimdi, Huck, o küçük talihsiz olaydan bahsetmiyoruz. Belki de konuşmalıyız, o davayı çok iyi kazanmıştım. Belki de ekstra mineraller kafa derime işlemiştir."

"Saçların muhteşem görünüyor, Z," diyor Ted. "Ve kısmen haklıydın.

Peg'in Yeri'ndeyken Stella onu tuz bataklığına düşürdü."

Ted'in anonsunu duyup duymadığını anlamak için Stella'ya bakıyorum, ama fazladan bir sandalye almak için uzaklaşmış.

"Öyle, değil mi?" Zoe koltuğuna geri oturmadan önce küçük bir dönüş yapıyor. "Bu sözde Salt Marshing hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyor ama önce oturalım. Siz üçünüz bize doğru yol alırken ben bütün gün keşif yapmaktan bitap düştüm." Masanın ortasındaki menüleri aldık. Tekliflerin hepsi ağız sulandırıcı görünüyor. "Bir sürahi bira ve birkaç aperatif sipariş ettik bile," diyor Zoe. "Deniz kabuklu börek ve hindistan cevizli karides."

"Mojito için iyi bir gece olduğunu düşünüyordum," diyor

Ted. "Mojito için beni de sayın," diyor Stella.

"Bu başlangıçlar hemen geliyor olmalı," diyor bir servis görevlisi. tarafından.

"Bize yolculuktan bahset. Nasıl geçti?" Gus soruyor. "Kimsenin karnı doymadı

Gördüğüm kadarıyla şimdiden beklediğimizden daha iyi bir yerdeyiz."

Stella bana bir bakış attı, ben de biramdan bir yudum daha aldım. Denizanası bize çok yaklaşmanın tehlikelerini hatırlatmadan önce suda birbirimize sürtünen ellerimizi mi düşünüyor, yoksa belki de daha sonra mutfaktaki merhemi

Hassas bir teni vardı ve o kadar yakındık ki kalbimin atışını duymasından mı korkuyordum?

"Teddy bok suratlı ve şarkı söyledi tüm lanet soundtrack için

Hamilton," diyor Stella, konuşmayı benden ve ondan uzaklaştırarak.

Gus bardağını Teddy'ninkiyle tokuşturuyor. "Saygı."

"Ve Huck ile beni Güney Carolina'da bir grup denizanası soktu. Onun dışında tamamen olaysızdı. Peki ya siz çocuklar? Bugün ne yaptınız?"

"Hemingway House'a gittik tabii ki," diyor Gus. "Siz

Hemingway hayranı mısınız?" diye sordum.

"Bu iki entelektüel için bunun bir sürücü olacağını düşünürsünüz," diyor Stella, "ama yanılırsınız. Onlar kedileri severler."

Hemingway ve kediler hakkında hiçbir şey bilmediğimi itiraf etmekten utanıyorum, bu yüzden başımı sallıyorum. Ama insanları okumakta inanılmaz derecede usta olduğunu hızla öğrendiğim Zoe cehaletimi fark etmiş görünüyor. Bana cömertçe tarihçeyi anlatıyor. "Rivayete göre yaşlı bir gemi kaptanı Hemingway'e altı parmaklı beyaz bir kedi vermiş. Ev şimdi onun soyundan gelenlere ev sahipliği yapıyor. Görünüşe göre hepsi bu özelliği taşıyor. Gerçekten çok güzel bir yer. Kedilerin arazide özgürce dolaşabilmeleri için özel çitleri var."

"Çok havalı," diyorum.

"Bunlardan altmış tane var," diye ekliyor Zoe. "Bu harika ötesi bir şey."

"Zoe kedileri Teddy'den bile daha çok seviyor," diye açıklıyor Stella.

"Lafi açılmışken, Kedi Adam'ın artık gösteri yapmadığını biliyor muydun?!" Teddy soruyor.

"Evet, bir kafedeydik ve orada Dominique'i tanıyan biri vardı. Emekli olduğunu söylediler. Hayal kırıklığına uğradım. Bu gerçekten bir dönemin sonu," diyor Zoe.

Servis elemanı börek ve karides tabaklarını bırakıyor. Ana yemeklerimizi ve bir tur mojito sipariş ediyoruz ve sonra hepimiz henüz sıcakken yemeklere yumuluyoruz. Sohbet herkesin en sevdiği yerel lezzetlere kayıyor - bayanlar ve Ted Kermit's'teki Key lime turtasını tercih ederken, Gus Seaside Cafe'deki ıstakozlu pizza veya Sloppy Joe's'taki Papa Dobles kokteyli arasında karar veremiyor - yarın gün doğumunda resmen başlayacak olan hazine avına geçmeden önce. Lokmalar arasında, Stella

Bulduğum ve sonuçsuz kalan kurtarma operasyonunu detaylandıran metin ile planladıkları arama ve kurtarma sahası arasındaki bağlantıyı paylaşıyor. Herkesin tepkisine gülümsemekten kendimi alamıyorum ama en çok da keşiflerine değerli bir katkıda bulunduğumu düşündüğü için mutluyum. Olanları değiştiremeyecek ve geri dönüp yaptıklarımı düzeltemeyecek olmak beni öldürse de, yine de bu fırsatı en iyi şekilde değerlendireceğim ve Stella'nın amacına ulaşmasına ve Kalbi bulmasına yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım, özellikle de artık bunun onun için ne anlama geldiğini bildiğim için.

Ted kadehini kaldırıyor. "Tanıdığım en iyi insanlarla inanılmaz bir maceraya," diye kadeh kaldırıyor.

"Birlikte geçirdiğimiz bu zamanın değerini bilmeye," diyor Gus ve Zoe'yi sıkıyor. Stella sırtarak, "Ne yaptığını görüyorum," diyor.

"Duydum, duydum," diyor Ted.

"Benim sıram mı?" Zoe su bardağını biraz daha yukarı kaldırıyor. "Güzel havaya, harika arkadaşlara ve buraya ne için geldiğimizi bulmaya."

Sıra bana ve Stella'ya geldi.

"Bundan daha iyisini yapamazdım," diyorum. Herkes başıyla onaylıyor.

Stella gülümsüyor ve kendi kadehini kaldırmadan önce bir nefes alıyor. "Ben sadece tarihi avuçlarımızın içinde tutmaya ve kendi başımıza efsane olmaya ekleyeceğim. Tanıdığım en iyi insanlarla birlikte *San Miguel*'i bulmaya. Sizi seviyorum çocuklar."

Son kısmın benim için olmadığını ve bunu hiçbir şekilde hak etmediğimi biliyorum.

-O zaman da şimdi de değil ama yine de içimi bir helyum hissiyle dolduruyor. Akşam yemeğinin geri kalanında süzülüyorum ve o gece zar zor uyuyorum.

YİRMİ DÖRT

Stella

A Tahmin edildiği gibi, sabah berrak ve gök mavisi bir şekilde doğuyor. Annemin yaşadığı, uçtuğu ve genç bir kadın olarak kendi gümüş paralarını bulduğu Key West'te olmak beni her zaman mutluluk ve iyimserlik duygusuyla doldurur ve bu sefer de farklı değil, İzlanda'da takıldığım ünlü yazar, Teddy'nin harika öpüşen ama sabahları berbat olan eski arkadaşı, onu nasıl adlandıracağımı bile bilmiyorum.

kalbimi milyarlarca parçaya mı ayırdı?

Zoe bir melek olduğu için erkenden dışarı çıktı ve şimdi hepimiz için kahveler ve sahildeki Cuban Coffee Queen'den guava ve krem peynirli Küba ekmeği ile geri döndü. Gus ve ben son bir vites kontrolü yaptıktan sonra güneş bulutsuz gökyüzünde güçlenirken kahvaltımızın tadını çıkarıyoruz. Teddy bu seyahatte başladığı bir alışkanlıkla uyuyor, ama Huck ona Güney Carolina'da verdiğim PADI Açık Su Dalıcısı eğitim kitabını çalışıyor.

"Dışarı çıkmak için mükemmel bir gün," diyor Zoe, elindeki kahve fincanını benimkine vurarak.

Kollarımı bacaklarıma dolayarak başımı sallıyorum. Hafif bir esinti var ve güneş bal yağı gibi sıcak ve altın sarısı.

"İşler nasıl gidiyor?" Ona soruyorum. "İzin almak zor oldu mu?"

Zoe kahvesinden uzun bir yudum alıyor. "İyiymi. Yoğun. Ara verdiğim için memnunum aslında. Geçen ay zorlu bir davayı bitirdim.

Ben ve bir grup ortağım gece gündüz çalışıyoruz. Uyku bankam oldukça tükenmiş durumda."

"İyi sonuçlandı mı?"

"Çok şükür oldu, yoksa gelemezdim. Bir kazanana hayır demek biraz zor. Duruşma sırasında bir süre sonucun bizim lehimize olacağından emin değildim."

"Muhtemelen mütevazı davranıyorsun," diyorum. "Sen tam bir rock yıldızısın."

Zoe başını sallıyor. "Ben ciddiyim. Her iki şekilde de sonuçlanabilirdi ve jüri uzun süre müzakere etti. Bazen rock yıldızı olmak yetmiyor. Şirketin bana inandığını biliyorum... Cagney bir sonraki davam iyi sonuçlanırsa beni ortak yapmayı düşüneceklerini söyledi."

"Zoe! Lafı dolandırma. Ortak mı? Bu büyük bir anlaşma, değil mi?" "Evet, öyle. Her zaman amacım buydu. Ama bu kadar iş konuşmak yeter. Son birkaç aydır tüm hayatım işle ilgili şeylerle geçti. Yazarla işlerin nasıl gittiği ve ikinizin nasıl olup da denizanası saldırısına uğradığınız hakkında daha fazla şey duymak istiyorum." Bana bakıyor ve neden bu kadar başarılı olduğunu hatırlıyorum - bir mahkeme salonunda bile değiliz ve ben onun çapraz sorgusu altında parçalanmaya hazırım.

Omuz silkiyorum. "İyi gidiyor. Nefretim boyutunun geçen aya göre daha az olduğunu söylemek doğru olur sanırım. Deniyor. Gelmeden önce tüm bu araştırmayı yaptı, ki bu hoş bir jestti. Keşif gezisine olan ilgisinin samimi olduğunu hissediyorum. Bunu takdir ediyorum. Ayrıca meraklı ve yardımsever, yani bir insandan nefret etmeyi zorlaştıran her türlü şeyi yapıyor. Ayrıca, Güney Carolina'da kara tutmasına yakalandı, bu yüzden dik durmaya çalışırken onun için biraz üzülmekten kendimi alamadım."

"Peki ya denizanası?"

"Peg'in evinde tamamen masum bir akşam yüzmesinin yan etkisi."

"*Tamamen* masum mu? Sıfatı eklemeseydin sana inanabilirdim." Kahvesinden uzun bir yudum alırken beni inceliyor. Bakışları altında rahatsız bir şekilde kayıyorum. "Çıplak yüzmeye gittin, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Ayakkabıları bile vardı."

"Peki ya sen? Tuzlu bataklıkta ayakkabılarını mahvetmediğini biliyorum."

Gözlerim kapandı. Tam da bunun üzerine yürüdüm. "Teddy boşboğazlık etti, değil mi?" "Detaylar konusunda çok net değildi ama ikinizi de orada bulduğunda sadece süslü iç çamaşırlarınızı giymeniz konusunda çok açık sözlüydü. Bu konuda durmadan konuştu. Görünüşe göre, seksi iç çamaşırların olduğundan haberi yokmuş. İyi eşyaların olduğundan hiç şüphem yoktu ama zamanımızın yüzde doksan dokuzunu teknede ya da suda geçireceğimiz keşif gezimiz için bunları paketlemene biraz şaşırdım. Bir keresinde bana tüplü kıyafetlerin ve metal kıyafetlerin dışında ihtiyacın olan tek şeyin Dedektör bikini, içgüdüler ve güneş kremi miydi?"

Yanaklarımda sıcaklık yükseliyor ve şapkamı alnıma doğru daha da aşağı çekiyorum. Elbette güzel iç çamaşırlarım var. Sadece özel günler için saklıyorum, ki Zoe'nin de nezaketle belirttiği gibi bu günler genellikle keşif gezilerimizi kapsamıyor. Bu gezi için özel gün iç çamaşırlarımı yanıma almış olmam gerçeği beni alev alev yanan bir utançla dolduruyor.

Zoe kendini alçaltıyor, böylece ona bakmaktan kaçınamıyorum. "Ne oluyor Stella? İzlanda'da Huck'la olanları hafife aldığını hissediyorum. Bana bir kez öylesine takıldığınızı ve sonra ikinizi de terk ettiğini söyledin... ama ben o takılmanın öylesine olmadığını ve onun sadece seni terk ettiğini hissetmeye başladım."

Saatler gibi gelen bir süre boyunca sessiz kaldım. "Teddy bunu da mı ağzından kaçırdı?" Sesimdeki savunmacı tonu uzak tutmaya çalışarak soruyorum.

"Hayır. Bu konuda bir şey söylemedi ama sen hiçbir zaman sıradan bağlantıları önemseyen biri olmadın ve son derece rahatsız olmuş görünüyorsun ve güzel iç çamaşırlarını topluyorsun. Kanıtlar yalan söylemez."

"Fark etmez," diyorum. "O gemi çoktan kalktı."

"Belki senin için kalkmıştır, ki bunu anlayabilirim... dürüst olmak gerekirse, eğer seni terk ettiyse, onun suratını yumruklamak için yarım aklım var... ama dün gece restoranda o adamın sana nasıl baktığını gördüm."

"Yani?" Küba ekmeğimden büyük bir ısırık alıp çiğniyorum.

Duraksama Zoe'nin bu tartışmadan vazgeçmesi için istenen etkiyi yaratmıyor. Kaşlarını kaldırmış beni izlemeye devam ediyor.

"Peki, tamam. Pes ediyorum. Bana nasıl baktı?"

"En sevdiği ayakkabısına bakan bir köpek yavrusu gibi. Hani çiğnemeyi çok istediği ama çiğnememesi gerektiğini bildiği ayakkabıya?"

"Şimdi de deri mi oldum? Tanrım. Harika. Ben bir ayakkabıyım."

"Bakın, seve seve bir Manolo Blahnik olurdum. Şık ve keskin. Kimse sana yıpranmış bir takunya falan olman gerektiğini söylemedi, alıngan. Sinirime dokunduğunu hissediyorum. Söyle o zaman. Haklı mıyım? Çünkü ona bakmamak için çok uğraştığını da fark ettim." Beni dürttü.

İçimi çektim. "Bilmiyorum. Belki de takılmamız o kadar da sıradan değildi." Belki de ona aşık olabileceğimi düşünmüştüm ve onun da beni gördüğünü ve benimle aynı potansiyeli taşıdığını hissetmiştim. Belki de aptalca bir şekilde o barda onunla karşılaşmanın kader olduğunu düşünmüştüm. Belki de gardımı düşürmüş ve o köpek yavrusu ve onun aptal *New York Times* sohbet başlatıcı soruları tarafından ısırılmışım. Ne yapmam gerekiyordu ki? Dokunaklı hikâyeler yazdı ve bana en çok kiminle yemek yemek istediğimi ve nasıl öleceğimi bilip bilmediğimi sordu. Huck Sullivan adil davranmadı.

"Biliyordum." Zoe, baştan sona kazanan biri olmasına rağmen, böbürlenene biri değil. Kolunu omuzlarıma doladı. "Bak, geçen yıl ikinizin arasında tam olarak ne geçtiğini bilmiyorum, ama tam olarak çözülmemiş bir şey olduğunu söyleyebilirim, bu yüzden bunu çözmenizi öneririm, böylece daha fazla denizanası sokması, kırık kalpler veya bu geziyi mahvedebilecek başka bir şey yaşamayız. Sen çok önemlisin ve bu yolculuğun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Bunu hallet."

Elimi bir izcinin onur yemini gibi kaldırdım. Görünüşe göre tatmin olmuş olan Zoe başını gökyüzüne doğru eğiyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak güverteden, birkaç metre ötede dalış defterinin kenarına bir not karalayan Huck'a doğru hızlıca bir bakış atıyorum. Dirseklerimin üzerine yaslanıp güneşi içime çekiyorum.

"Şu güne bak Zoe, mükemmel bir gün. Ne yanlış gidebilir ki?" "Az önce *neyin ters gidebileceğini* mi söyledin?" Gus soruyor. O

Huck'ı da yanında getirdi ve ikisi de yanımıza çöktü. "Bir numaralı kural, sen bunu söyler söylemez her şeyin ters gidebileceğidir.

yanlış irade. Neden bize uğursuzluk getirme ihtiyacı hissettin, Stella? Tanrım, emin olmak için gidip tüm sistemleri ve teçhizatı tekrar kontrol etsem iyi olacak."

Zoe, "Senin kötümser doğanı seviyorum,"

diyor. "Ben gerçekçiyim, bebeğim."

"Paranoyak," diyorum. "Teddy hâlâ uyuyor mu?"

Gus başını sallıyor. "Bu adamın nesi var bilmiyorum. Normalde, dışarıdaki ilk gün, itip kakmaya ve sahamıza gitmeye hazır olan ilk kişi o olurdu. Buraya son gelişimizi hatırlıyor musun, o eski müzik kutusundan çalan çelik davul müziğiyle hepimizi uyandırmıştı? Gitsek mi? Ve daha da önemlisi, onun ikramını yiyebilir miyim? O guavaya bayılıyorum."

"Onun kahvaltısını yeme, Gus," diyor Zoe. "Ted'in atıştırmalıkları konusunda ne kadar sahiplenici olabileceğini biliyorsun... ve Stella bu sabah hiçbir şey yanlış gidemez konuşmasıyla zaten kaderi baştan çıkardı."

"Akıllı kadın," diyor Gus ve Zoe'yi dudağından öpmek için eğiliyor.

"Bu arada," diyorum, beceriksizce ayağa kalkmaya çalışarak. Bu alışverişte şimdiye kadar sessiz kalan Huck da ayağa kalkıyor. "Ben yola çıkıyorum. Huck, bana yardım edebilir misin?"

"Kesinlikle," diyor. "Bu sabahki planımız nedir?"

"Güneybatıya, Dry Tortugas'a doğru gideceğiz. Bölge oradan çok uzakta değil, ama açık suya çıkmadan önce dalış pratiği yapman için iyi bir yer olacak. Benim için halatları atıp usturmaçaları çekebilir misin?"

"Elbette."

Huck tecrübeli bir profesyonel gibi halatların çözülmesine yardım ediyor ve ben de örnek bir özdenetim sergileyerek onun kaslarının bu çabayla nasıl esneyip kasıldığını fark etmiyorum bile. Dümende bana tekrar katılıyor ve rotayı batıya çeviriyorum. "Dry Tortugas hakkında bir şey gördün mü hiç?" diye sordum.

Başını iki yana sallıyor. "Hayır."

"Güzemiş. Kalenin etrafını çevreleyen bir tür hendek var. Yıllar içinde duvarlarında bir sürü mercan birikmiş, bu yüzden görülecek çok sayıda vahşi yaşam var, ama aynı zamanda sık ve iyi korunuyor. Maskenizi çıkarma alıştırmaları yapmanız, regülatörünüzü ve BC'nizi tanımanız için iyi bir fırsat olacaktır."

"Yüzdürme dengeleyici mi? Anladım mı?"

"Evet, aldın. Kendi paletlerini getirdin, değil mi?"

"Evet. Buraya gelmeden önce açık su eğitimi dersine katılamadığım için de üzgünüm. Denedim ama tüm bunlar bir araya geldiğinde ve ben aradığımda çok geçti ve tüm sınıflar doluydu. Teddy bana öğretebileceğini söyledi."

"Ben yaparım."

"Sana kesinlikle zahmet vermek istemiyorum. Eminim beni denetlemekten çok daha önemli işlerin vardır."

"İşleri ben yürütüyorum, yani eğitimi ben veriyorum. Her neyse, Teddy'nin bazı kötü dalış alışkanlıkları var. O deneyimli biri ve hep birlikte o kadar çok daldık ki bizim için sorun yaratmıyor ama senin gibi acemi birinin bunları öğrenip bir güvenlik sorununa yol açmasını istemiyorum."

"Doğru. Ben de bunu istemezdim. Boğulmamaya önem veririm."

Hiç nasıl öleceğinizi bildiğinizi hissettiğiniz oldu mu? Neredeyse sesini duyabiliyorum ve restoran masasının karşısındaki bakışını hatırlıyorum. Ona gergin bir gülümseme veriyorum ama hiçbir şey söylemiyorum.

"Sanırım gitmeye hazır olduğumdan emin olmalıyım," diyor Huck ve sonra güvertenin altındaki merdivenlere doğru yöneliyor.

Zoe bana doğru yaklaşıyor.

"Sen devralmak ister misin?" diye sordum.

"Hayır. Sadece Gus'ın buradaki en deneyimli dalış ustası olduğunu ve kötü alışkanlıklara sıfır tolerans gösterdiğini bildiğimiz halde, değerli konuğumuza nasıl dalınacağını öğretme konusunda neden bu kadar kararlı olduğunu sormak için geldim."

"Bilmiyorum Zoe, konuşup duruyorsun ama tek duyduğum yön bulmak istediğin."

"İyi, her neyse, sorularımdan kaç. Zaten hazırlamam gereken bir piknik var."

YİRMİ BEŞ

Huck

T Bugün soğukkanlılığımı korumaya yemin ediyorum. Stella'nın bana o kadar yakın olduğu o anları bir daha yaşayamam, öyle ki yüzündeki her bir çilin eşsiz şeklini seçebiliyor ve gözlerindeki her bir altın parçasını sayabiliyorum. Çünkü biliyorum ki yine onun yanında olursam, tıpkı mutfakta olduğu gibi, yanağını okşamaktan ya da eğilip onu öpmekten kendimi alıkoyamayabilirim. Ya da daha kötüsü, her şeyi itiraf etmeye başlayabilir, İzlanda'daki o sahilden uzaklaştığım andan beri içimde tuttuğum kelimelerin ağzımdan lav gibi akmasına izin verebilir, sahip olduğum her şansı yakıp yok edebilirim.

bu geziyi yürütmek. Şimdiye kadar iyi bir iş çıkardım.

Kitabı henüz okumadığımı söyleyebilirim.

Mavi metalik bikinisiyle güverteye çıktığında, doğanın bir cilvesiyle ciğerlerimdeki oksijenin her bir zerresini çekmeyi başaran bakışlarımın onda kalmasına izin vermiyorum. Tüplü ekipmanla utanç verici bir şey yapmıyorum. Onu suya kadar takip ederken yüzgeçlerime takılmamayı başarıyorum. Bana kullanacağımız tam yüz maskelerini gösteriyor, bu da regülatör kullanmama gerek olmadığı ve ağzımdan ya da burnumdan nefes alabileceğim anlamına geliyor. Başlarda her şey çok iyi gidiyor.

Başta diyorum, çünkü klostrofobik olduğum ortaya çıktı. Kendime özgü utanç verici klostrofobi biçimim görünüşe göre sadece su altında, açıklanamaz bir nedenle suyla dolan yüzümde bir maske varken ortaya çıktığı için bunu hiç fark etmemiştim. Dry Tortugas'a doğru yaptığım bir saatlik yolculuk boyunca, sabahın suda geçmesini bekliyordum.

Stella'nın yanında, kristal berraklığındaki sularda yavaşça yüzüyor, milyonlarca balık geçerken kırıdığım şeyleri onarıyordum. Huzuru hayal ediyordum. Kendi nefesimin sessiz sesini. Ağırılıksızlığı. Ama hayır. Elde ettiğim şey panik ve ağzımda su.

Yüzeyde iyi başladım. Yüzümü kaplayan maske tuhaf ve garip hissettiriyor ama iyiyim. Yüzdürme dengeleyicisine alışıyorum ve Stella'ya tamam işareti verdikten sonra alçalmaya başlıyoruz. İşte her şey burada boka sarıyor. Suyun altındaki gürültü çok yüksek, sonra kulaklarım ağrıyor ve onları temizlemeye çalışıyorum, birdenbire maskeme su dolmaya başlıyor. Keşke sakın ve soğukkanlı kaldığımı ve Stella'nın bana birkaç kez alıştırma yaptırdığı gibi maskeyi temizleyip tekrar takmayı başardığımı söyleyebilseydim. Bunun yerine, kola içmiş lanet bir ahtapot gibi çırpınıyorum ve bir ağız dolusu su ve yaklaşan ölümümü görmeyi başarıyorum. Kalbim hızla atıyor. Ve tek düşünebildiğim bunu hak ettiğim. Elde ettiğim şey bu... Yengeç Sebastian ve bir grup şnorkelci turist izlerken çıldırarak ölmek. Hepimiz kahraman olamayız. Bu tam bana göre.

"Huck, neler oluyor?" Stella'nın sesi yerleşik iletişim sisteminden geliyor. Ona cevap vermek istiyorum, ama yapamıyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum. Sonra başımı kaldırıyorum ve yanan gözlerime rağmen Stella'nın yanımda olduğunu görebiliyorum. Eli benimkini sıkıyor ve kıvrınmayı bırakıyorum. Kapatmayı unuttuğum ortam solunum valfini kapatırken ve maskemdeki suyu temizlememe yardım ederken göz temasını sürdürüyor.

"Nefes alışını yavaşlat. İyisin," diyor. "Beni takip et, güzel ve eşit." Hâlâ elimi tutuyor ama diğer eliyle nefes alış verişimi düzene sokmam için hızımı ayarlıyor ve serbest elini yavaşça aşağı yukarı hareket ettiriyor. Vücudum bu kadına itaat etmekten başka bir şey yapamıyor, tamamen korkusuz ve kontrollü. Sakinleştiğimde yüzeye çıkmamız için işaret veriyor.

Bundan sonra neredeyse oraya geri dönüp onunla yüzleşmek istemiyorum. Küçük düştüm, aşağılandım. Dalışta iyi olacağımı düşünmüştüm. Araştırma ve teknedeki tüm işlerin nasıl yapılacağını öğrenmek gibi, bu yolculukta da faydalı olmak istiyorum. Ona faydalı olmak istiyorum. Ama değilim. Tabii ki değilim. Kimseye faydam yok. Su yüzeyinde sallanıyoruz ve ben kekeleyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ama açıkçası hâlâ konuşamayacak kadar sarsılmış durumdayım. Bunun bir nedeni suyun altında olanlardan duyduğum korku, diğer nedeni ise susturmak için çok uğraştığım o sert sesin tekrar geri gelmesi. Sahile doğru yüzmeye başladık.

"Bak, sorun yok, Huck. Suyun altında herkes panikleyebilir. Biraz nefes alalım, sonra tekrar denersin."

Başımı sallıyorum. "Sanırım bende okyanus klostrofobisi var. Şiddetli ve tedavisi olmayan bir vaka."

"Eğer yardımı olacaksa, ilk daldığımda korkmuştum," diyor bana, kuma ulaştığımızda. "İyi gidiyordum ve sonra bir şeye takıldım. Tanklarımda bol miktarda hava kalmıştı ama daha da sıkışana kadar çırpındım ve başaramayacağıma tamamen ikna olmuştum. Neyse ki Teddy yanımdaydı ve beni kurtarmak için dalış bıçağını kullandı. Atılmış bir misinaya dolanmıştım; zar zor görülebiliyordu."

"Tamam ama bu yasal. Aslında kendi solunum cihazımı sabote ettim ve kulaklarımı patlatmaya çalışırken kendimi boğdum."

"Bak Huck, sana gülmemek için kendimi zor tutuyorum ama sen işbirliği yapmıyorsun."

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Buna kızmak istiyorum, belki de ona kızmak, ama bu sadece benim aptal gururum olurdu, ve bu günü atlatmış olmalı çünkü her nasılsa, şimdiden daha hafif ve daha iyi hissediyorum. "Devam et ve benimle dalga geç. Rezilliğimin tadını çıkar." Bir avuç ıslak kum alıyorum ve parmaklarımdan arasından kayıp gitmesine izin veriyorum.

"Sanırım senin o çok şık dalış anından biraz keyif almayı hak ediyorum. Aramızda geçen her şey göz önüne alındığında. Sence de öyle değil mi?"

Saçları geriye doğru kaymış ve çilleri benimle alay ediyor. Sadece başımı sallıyorum. Toparlayabildiğim tek şey bu. Güçlü güneş ışığında gözlerini kısarak bana bakıyor. "İzlanda'da tek başıma uyandığımda çok ağağılanmıştım," diyor. Bunu neredeyse özlüyorum; sesi normalden çok daha kısık.

Zar zor kullandığım yüzdürme dengeleyicisi gibi sönüyorum. "Bunun için çok üzgünüm," diyorum. Ona söylemek istediğim çok şey var ama söyleyemiyorum. Nasıl başlayacağımı, hangi kelimeleri kullanacağımı, ona ne kadar üzgün olduğumu nasıl göstereceğimi bile bilmiyorum. Affedilmeye hakkım yok. İlk başta

Onu incitmediğimi, ona kendime verdiğim acıya yakın bir acı vermediğimi umuyordum. Ama şimdi kendini tutuşundan, kollarını gövdesine sarışından, artık bana bakmayışından anlıyorum ki onu incitmişim. Belki de bu açıdan aynıyız; sahildeki o sabah ikimize de zarar vermişti ama o benden daha güçlü, daha iyi, daha dirençli. Derin bir nefes alıyor, omuzları kalkıyor.

"Hayatımıza devam edelim ve geçmişi arkamızda bırakalım."

Başımı salladım. "Evet. Bunu yapabilirim." Yapabileceğimden emin değilim.

"Güzel. Birinci adım, suya geri dönme zamanın geldi."

Başımı sallayarak itiraz ediyorum. "Burada iyiyim, teşekkürler. Sadece güvertede çalışacağım."

"Denizde hazine avlamak istiyorsan, tüplü dalış yapmayı öğrenmelisin. Burada başka alternatif yok. Korkunun seni oraya hapsedmesine izin verirsen, aşağının nasıl bir yer olduğunu bilemezsin. Şimdi tekrar gözden geçirelim ki kötü bir deneyim yaşamayalım."

Prosedürün üzerinden tekrar geçerken onu suya kadar takip ediyorum. "Bu sefer ABV'yi kapatmayı unutmayacaksın, tamam mı, böylece içine su girmeyecek. Maskene bakayım mı?" Maskeyi ters çeviriyor ve bir kama şeklini işaret ediyor. "Bu senin dengeleme bloğun. Bunu test etmenizi ve regülatörü yukarı ittiğinizde burnunuzu kapattığından emin olmanızı istiyorum, böylece kulaklarınızı kolayca temizlemek için Valsalva manevrası yapabilirsiniz. Temel olarak, üflerken normal bir maskede yaptığınız gibi burnunuzu sıkıştırmanın yerini alıyor. Bunun yerine yutkunmayı da deneyebilirsiniz. Bunu biraz daha erken, basınç oluşmaya başlamadan önce yapın. Bunların ikisi de benim için oldukça işe yarıyor. Biraz pratik yapmak gerekiyor ama en önemli şey acele etmemek ve kulaklarınızı sık sık temizlemek. Ve eğer işe yaramazsa ya da bir sorun yaşarsanız, sakın olun ve iletişim sisteminizden bana seslenin. Bu son kısım hedeflere dalarken çok önemli. Bir şey gördüğümüzde birbirimize haber verebilmek istiyoruz. İşin içine girince çok kolay. Kendinizi küçümsemeyin ve pes etmeyin. Söz veriyorum, her zaman yanında olacağım."

Bu son kısım bana fazla cömert geliyor. İşte bu yüzden, mantıklı varlığımın her zerresi bana bir kara yarattığı olduğumu haykırıyor olsa da

Atmosferik oksijen soluduğumu ve okyanusun da benimle aynı fikirde olduğunu, çünkü yaşadığım paniğe ve daha önce tenime batan denizanalarına bakılırsa, Zoe'nin öngörüsünün gerçekleşmesinin ve evrenin dengesini bozduğum için bir köpekbalığı tarafından kapılmamın an meselesi olduğunu düşünerek aptal maskemi takıp Stella'yı dalgalara doğru takip ediyorum. Başarısızlıktan korktuğum için değil. Ben zaten başarısız oldum. Babam son nefesine kadar bunu bilmemi sağladı. Asla pes etmediğim için değil. Pes eden biri olduğumu kanıtladım, son Casablanca kitabını okuyan herkese sorabilirsiniz. Ve kesinlikle cesur olduğum için de değil. Şu anda çok korkuyorum. Bu dalış olayı beni korkutuyor. Stella beni korkutuyor. Çözülmemiş duygularım beni korkutuyor. Ama onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, ne şimdi ne de bir daha.

Burnumu maskeyle nasıl tıkayacağımı öğrendiğimden beri östaki borularım kolayca açılıyor. Nefes alış verişimin sesine ve etrafımı saran tuhaf su altı seslerine alışıyorum ve Stella ile birbirimizle konuşmaya devam ediyoruz.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor. "Dürüstçe mi? Sanırım iyiyim."

"Gördün mü, yapabileceğini biliyordum. Harika gidiyorsun. Hadi hendek boyunca kuzeye doğru gidelim."

Rahat bir derinliğe ulaştığımızda, tüm korkularımı unutuyorum. Parlak tropik balık okulları, eskimiş taş duvarları sıvayan mercanlar, önümüzde köpekbalığı değil de balık olduğunu umduğum bir balığı seçebileceğim kadar berrak, tamamen sakın bir su. Burası çok güzel. Tüm bunları zihnimde yeni kitap için bir sahneye dönüştürmeye başlıyorum. Stella suyun içinde o kadar etkili ve doğal bir şekilde hareket ediyor ki, onu sanki değerli ve nadir bulunan yeni bir sualtı memelisi türüymüş gibi incelemekten kendimi alamıyorum.

"Sağına bak, Huck. Muhteşem değil mi?" Kobalt renkli bir balığı işaret ediyor. "Bu bir mavi tang. Benim favorim."

Onlar artık benim de favorim ve onları kalbimi biraz daha yaralamadan düşünemeyeceğim şeyler listesine ekliyorum.

Ondan sonra dikkatimi farklı manzaralara çekiyor - saklanan bir ahtapot, kırmızı arka denilen benekli bir balık ve ilk gördüğümde bir an için köpekbalığı sandığım bir tarpon. Zaman bükülüyor, kendi içine dönüyor- ve sadece birkaç dakika gibi gelen bir sürenin ardından yukarı çıkma zamanı geliyor. Ağırdan alıyoruz, gerçek bir durma gerektirecek kadar derine inmemiş olsak da, yükselişimi kontrol ettiğimden emin olmak için periyodik olarak duruyoruz. Stella'nın yakalandığında yaşadığı ilk dehşet deneyimini hatırlıyorum ve güvenlik konusunda bu kadar titiz olmasının ve Ted'in bana öğretmesini istememesinin nedeninin bu olduğunu düşünüyorum.

Stella hakkında daha fazla şey öğrendikçe, ona olan saygım ve hayranlığım artıyor. Ve çekip gitmek için yaptığım seçimden daha çok pişmanlık duyuyorum.

YİRMİ ALTI

Stella

T Zoe'nin hazırladığı sofra sıradan bir plaj pikniği için oldukça etkileyici. Huck ve ben ekipmanlarımızı yerleştirdik ve Battaniyenin kenarına tek tek cips poşetleri, otlu tavuk salatası ile doldurulmuş kruvasanlar ve ortasına tek tek dilimlenmiş limonlu turta yerleştirilmiş.

"Ders nasıl geçti?" Zoe soruyor.

Huck ve ben bakışıyoruz. "Kendini kaptırınca iyi iş çıkardı," diyorum.

"Bence nazik davranıyorsun Stella," diyor Huck.

"Güvenlik ihlalleri için seni azarladı mı?" Teddy soruyor ve sandviçinden büyük bir ısırık alıyor. "Güvenlik duruşları ve tank seviyeleri konusunda hep üstüme gelir."

Başımı sallıyorum. Teddy abartıyor. Onu değiştirmeye çalışmanın beyhude bir çaba olduğunu anladığımdan beri dırdır etmekten vazgeçtim.

Gus sırtıyor. "Birinin seni kontrol altında tutması gerekiyor. Stella'dan daha iyi kim olabilir? Ne de olsa grubun annesi o."

"Bunu sevip sevmediğimi bilmiyorum," diye araya giriyorum ve doğrudan limonlu turtaya yöneliyorum. "Annelik için hâlâ çok gencim. Özellikle de böyle *kocaman* bir bebek için." Gülüyorum ve Teddy gazozunu bana doğrultuyor.

"Sen kime dev bebek diyorsun? Ben mükemmel orantılıyım."

Zoe ona küçük bir paket cips fırlatıyor. "Şu anda miyavladığını anlayabildiğimizi biliyorsun, değil mi Tedders? Bu kadar iyi bir araya getirilmiş biri için

Fiziksel olarak o çene hattını gerçekten göstermeye çalışıyorsun."

Teddy çantayı açıyor ve ağzına bir cips atıyor, ona gülümserken hiç rahatsız olmuyor.

"Aslında Stella çok profesyoneldi," diye cevap veriyor Huck, sonunda konuşmada bir boşluk bulmuşken. "İnanılmaz derecede sabırlıydı."

"Komik. Genelde patronluk taslar. Senin için üzölmüş ve sana özel muamele yapmış olmalı." Teddy omzuyla bana vuruyor. "Bana karşı hiç sabırlı olmadın." Bu son kısmı alçak sesle, sadece benim duymam için söylüyor ve ses tonuyla birlikte şakacılığı da azalıyor.

"Çünkü maskaralıklarınla sürekli sabrımı sınıyorsun," diye takılıyorum. Teddy'nin karşılık vermesini bekliyorum -yıllar süren arkadaşılığımızdan sonra benimle alay etmek için fazlasıyla malzemesi var- ama o sessiz kalıyor. Elindeki cips paketini yere bırakıyor.

Zoe ve Gus piknik malzemelerini toplamaya başlarken Huck ve ben sandviçlerimizi ve tatlılarımızı bitiriyoruz. Çırpılmış kremanın graham kraker kabuğuna ve ekşi Key lime dolgusuna oranının doğru olduğı mükemmel bir turtta ısırlığının ortasındaydım ki Teddy tişörtünü çıkarıp dalgaların arasında dolaşmaya başladı.

"Bu da neydi şimdi?" Gus soruyor.

Omuz silkiyorum. "Belki de yüzmeye gidiyordur?"

"Tok karnına yüzmek buraya kadarmış," diyor Zoe. "Gitmeye hazırlandığımızı biliyor, değil mi?"

Gus ellerini bir bilsem ne olacak hareketi yaparak uzatıyor. "Motorla geçerken onu her zaman alabiliriz sanırım."

Huck bir kese kâğıdı uzatıyor, ben de birkaç kullanılmış peçeteyi ve boş cips poşetimi içine atıyorum. "Sence Teddy iyi görünüyor mu?" diye soruyor.

"Sadece biraz keyifsiz. İşe gittiğimizde daha iyi olacak. Neyse ki gerçek dalış bölgemize kısa bir yolculuk var ve hava mükemmel, yani manyetometreyi doğrudan oraya götürebiliriz."

Huck başını sallar.

Battaniyelerdeki kumlar silkelendikten ve tüm çöplerimiz toplandıktan sonra tekneye geri dönüyoruz. Yolda yardım edemiyorum ama Teddy için suyu tarıyorum. Huck'a onun sadece bir tür ruh hali içinde olduğunu düşündüğümü söylemişim ama

Ted'e başka bir şeyler olduğu hissine kapılıyorum. Her zamankinden daha sessiz. Ve evet, biz dışarıdayken sık sık ortadan kayboluyor ve kendi işine bakıyor, ancak tüm bunların her zaman eğlenceli bir havası var, sanki gördüğü her heyecan verici şeyi düşünmeden araştırmak için etrafta koşuşturan genç bir golden retriever gibi, çünkü bu en iyi şey olabilir. Onun arayışları hafif, hedonist ve komiktir, tek başına dolaşmaz. Yaptığı şey her ne ise farklı. Onu tekneimizin güvertesinde, ayakları yukarıda, şapkasını yüzüne doğru çekmiş gördüğümde içim rahatlıyor. Yüzdüğü için hâlâ ıslak; zaten bronzlaşmış olan teni güneşte kalmış bir balığın pulları gibi parlıyor.

"En azından bu sefer çıplak güneşlenmiyor," diyor Zoe kıkırdayarak.

"Bir tanrı var," diyor Gus ve kolunu ona doluyor.

"Bunu hâlâ yapıyor mu?" Huck soruyor. Hepimiz dönüp ona bakıyoruz. "Yata Khanemizin çatısı çoğu bahar hafta sonu güvensiz bir yerdi ya da popüler bir yerdi, sanırım kim olduğunuza bağlı."

Önümüzde bir çift pelikan rüzgârda süzülüyor ve Huck tekneye adım atmadan önce bir an durup onları izliyor. "Ayrıca tüm final sınavlarını da izledi."

"O izler," diyor Gus. "Yine de Ted'in yapısına sahip olsaydım, ben de gösteriş yapmaya meyilli olabilirdim."

"Pardon?" Zoe ona bir bakış attı. "Bu varsayımsal senaryoda eşyalarını tam olarak kime gösteriyor olacaksın?"

Boğazını temizliyor ve vücudunu gerinmeye zorluyor. "Dostum, bu araştırmayı başlatmaya çok hazırım. Hazine, oh evet. Demir alalım mı?"

"Görünüşe göre bizi oraya götürmek için gönüllü oluyorsun, Gus?" Ben soruyorum.

"Ted'in elini biraz ılık suya daldırıp ne olacağını görmeyi düşünüyordum, ama kaptanlığı benim devralmamı istiyorsan, Stella, o zaman evet, efendim."

Huck ve Zoe halatlarla ve tamponlarla ilgilenirken, ben dümende Gus'ın yanına tüneyip koordinatlarımızı iki kez kontrol ediyorum.

Gus çenesini kaldırıp Huck'ı işaret ederek, "O kadar da kötü değil," diyor. "Çaba gösteriyor," diyorum.

"Şaşırmış olmam çok mu kötü? İzlanda'da çakıştığımız kısa süre boyunca ondan gerçekten hoşlanmıştım, ama hazırlık okulu geçmişi ve şöhreti göz önüne alındığında, onu pahalı defterlere bir şeyler karalayan ve altın MacBook Pro'larını gagalayan eli kolu bağlı havalı çocuklardan biri olarak görmüştüm. Sen onu daha iyi tanıyorsun, Stell. Yanılıyor muyum?"

"MacBook'u griydi ama kim bilir. Onu henüz denize atmamız gerektiğini düşünmüyorum ama hâlâ zamanımız var." Küstahça ama dürüstlük uçmaz.

Doğrusu, Huck'ı gerçekten tanımıyorum. Yani, onu tanıdığımı sanıyordum, ama birkaç gün içinde biri hakkında ne kadar çok şey öğrenebilirsiniz ki? Kendimi kandırıyordum. Bunu Gus'a hiç söylemedim. Son yolculukta Huck'la aramızda geçenlerin çoğunu manşetlerden uzak tutmuştum ama Zoe'nin bu sabahki konuşmamızı Gus'la paylaşıp paylaşmadığından emin değildim. Mart ayında onları The Pit'te gördüğümde daha yakın görünüyorlardı. Birbirlerinden çok fazla sır sakladıklarını düşünemiyorum.

- - -

O enel arama alanımıza ulaştığımızda, teçhizatı iki kez kontrol ederek her şeyin hazır olduğundan ve düzgün çalıştığından emin oluruz. *Şanslı Strike* sonar ekipmanı, manyetometre ya da "mag" ve su altı ve hava kameraları ile donatılmıştır. İlk adım mag'i sürüklemek ve hedef bölgeleri ya da metal olduğunu bildiğimiz daha dar arama pencerelerini belirlemektir. Mag değerli metalleri bulamaz ama toplar, çapalar ve balastlar gibi gemi enkazının diğer parçalarının bulunmasına yardımcı olabilir... ve bunların olduğu yerlerde, Filin Kalbi de dahil olmak üzere hazine yakınlarda olabilir.

"Tamam," diye sesleniyorum Zoe'ye,

"Büyüyü aç." "Manyetik dağıtıldı."

Monitörlerin yanında duran ve Huck'a ölçümleri nasıl yorumlayacağını gösteren Gus'ın yanına gidiyorum. "Bunu görüyor musun? Bu bir isabet, bu yüzden onu bir şamandıra ile işaretleyip devam edeceğiz. Tüm alanı sürükleyeceğiz ve sonra geri döneceğiz.

Aynı çizgi son şeritten 30 metre aralıklı. Bak, bir tane daha var."

Ekrana bakıyorum. "Bu kesinlikle bir şey."

"Büyük bir tane olabilir," diyor Gus. "Ne düşünüyorsun Stella, şimdi buna dalmak ister misin?"

"Evet, hava şu anda sakın olduğu için gidip bir bakalım. Bu vuruştan hedefimizi bulup bulamayacağımızı görmek güzel olurdu. Gelmek ister misin, Huck?"

Gergin görünüyor ve acaba daha önceki dalış olayını mı düşünüyor diye merak ediyorum. Kendine bir şans daha verdiğine sevinmişim ama bunu yapıp yapmayacağından emin değildim.

"İstemiyorsan bizimle dalmak zorunda değilsin. Zaten birileri teknede kalmalı."

"Ben her türlü iyiyim. Sanırım tekrar dalma konusunda iyiyim. Suyun altında olduğumu ve tamamen sırtıma bağlı bir oksijen tankına bağımlı olduğumu ve hayatta kalmam için her şeyin yolunda gittiğini unuttuğumda gerçekten iyi oldu. Beni tekrar denemeye ittiğin için teşekkürler. Durup daha sonra tekrar deneseydim bunu başarabilir miydim emin değilim. Muhtemelen kendimi bundan vazgeçirirdim."

Bu beni Huck'ın başka nelerden vazgeçmeyi başardığı konusunda meraklandırıyor. Riskleri tarttığı ve hayır, buna değmez diye karar verdiği o konuşmalardan biri de ben miydim?

"Sadece çok fazla düşünmemeyi unutma, iyi olacaksın," diyorum, sesimden uzak tutamadığım ısırtığın farkında olarak.

Teddy uykusunu bitirdi ve neyse ki tazelenmiş ve çok daha iyi bir ruh halinde uyandı. Beklediğim gibi, av vaadi ona enerji vermişti. Etrafta koşuşturuyor, herkesin omzunu sıkıyor, dalgıç kıyafetini giyerken hepimizi heyecanlandırıyor.

Zoe gemide kalmaya gönüllü olurken, geri kalanımız birbirine nispeten yakın yerleştirilmiş birkaç isabetli dalış yapıyor.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum" diyor. "Sadece telsizde kalmaktan mutluyum."

Deniz sakin ve Zoe zaten genelde deniz tutmasıyla mücadele etmiyor, görünüşe göre Key West'teki bir sefer hariç. Yüzünü inceliyorum. Biraz solgun görünüyor ama bunun Huck'la benim bir şeyleri çözmeye başlamamızı istediği için yaptığı bir numara olması da mümkün. Tüm bunlar biraz fazla *Ebeveyn Tuzağı*'na yakın hissettiriyor.

"Hasta mısın?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Öyle bir şey değil. Sadece biraz heyecanlıyım, sanırım."

"Huck, Zoe yok, o yüzden sen varsın dostum. Hadi yapalım şunu," diyor Teddy. Başlıyor

Tecizatını kapıyor, yüzgeçlerini denize atıyor, bir tank takıyor ve suya atlıyor.

Huck bana bakıyor, yüz ifadesinde endişe var. "Bahsettiğin güvenlik eksikliği bu muydu?"

"Önemli bir şey değil."

Ted'e yetişmek için tekneden inmeden önce Gus'la birlikte giysilerimizi giyip birbirimizin ekipmanlarını kontrol ediyoruz. Huck'a kullanacağı su altı metal dedektörünü veriyorum ve ekipmanlarını kontrol etmeye başlıyorum.

"İyi olacaksın," diyorum ona. "Birbirimizi görmeye devam edeceğiz, sadece metal dedektörüyle tarama yapacağız."

"Dedektör bir şey gösterirse ne yapacağım?"

"Bu durumda beni çağır. Ama esasen ellerimizi sallayarak kumu temizleyeceğiz. Sonra ne olduğunu göreceğiz. Bazen tanımak kolaydır, bazen de Gus'a ihtiyacımız olur. İznimiz, tanımlama ve doğrulama için bazı küçük şeyleri getirmemize izin veriyor. Mantıklı mı?"

"Evet, tamam. Sanırım anladım."

Teknenin kenarına çıkıyoruz. Zoe'ye el sallıyorum. Huck maskesini takıyor. Omuzlarından biraz hızlı nefes aldığını anlayabiliyorum. Suyun altında böyle devam ederse havasını çok hızlı tüketecek ve buranın dibi çok derin olmasa da, en fazla otuz fit civarında, yüzeye çıkmadan önce olabildiğince çok arama yapabilmek istiyoruz. Elini tıpkı sudayken yaptığım gibi sıkıyorum. "Nefes alış verişini düzenlemeye çalış," diyorum ona. "Hazine arıyorsun. Bu his mi? Bu heyecan, korku değil, tamam mı? Ben de hissediyorum."

Huck yine başını sallıyor, ama bu kez çenesini keskin bir şekilde bırakıyor, kendinden emin ve kararlı. Yüz maskesini takıyor ve metal dedektörünü eline alıyor.

Zoe, "Dalgıç bire git," diyor. "Dalgıç ikiye git."

"Dalgıç 1'i temizle," diyorum ve Huck'la birlikte aşağıdaki denize adım atıyoruz.

- - -

Huck ve ben şamandıra hattını dibe kadar takip ediyoruz. Kulaklarını tekrar temizlemesini beklerken önümdeki deniz tabanını tarıyorum.

Sonra kum boyunca yüzerek isabetleri dinliyoruz. Tanıdık şekiller arıyorum: yuvarlak balastlar, top ya da çapaya işaret edebilecek uzun silindirler, kancalar, hatta beklediğimiz kaçak mücevher ve altınlardan bazılarını depoluyor olabilecek varilleri oluşturabilecek metal halkalar.

Telsizden Zoe'nin sesi geliyor: "Üst tarafı kontrol edin." "Henüz bir şey görmedin mi?"

"Hiçbir şey yok," diyorum.

"Teddy, Gus-şimdiye kadar bir şey bulabildiniz mi?" "Burada hiçbir şey yok."

"Peki ya sen, Huck?" diye sordum.

"Sanırım bir sinyal var. Evet, kesinlikle var. Tam şurada." "Tamam, yola çıkıyorum," diyorum. Balık sürüsünü tebeşirle takip ediyorum. sezonun ilk vuruşuna kadar mide. Bu her zaman heyecan yaratır. Onunla bir ilgisi yok.

Ben geldiğimde Huck metal dedektörünü ileri geri hareket ettirerek bir şeyin üzerinde duruyordu.

"Herhangi bir şeyi ortaya çıkarıp çıkaramayacağımı görmek için alanı havalandıracağım," diyorum. Kumu zorlamadan yerinden oynatmak için elini nasıl nazıkçe hareket ettireceğini gösteriyorum. Orada bir şey var, hissedebiliyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor. Bu o şey mi?

Bir şey görünüyor, ama bunun modern çağa ait bir yapı olduğunu hemen anlıyorum.

"Nedir bu?" Huck hala heyecanlı bir şekilde soruyor. "Modern çöp," diyorum.

"Devam edelim."

Işık solmaya başlayana kadar aramaya devam ediyoruz. Teddy ve Gus balast olabilecek bir şey buluyorlar ama bir enkaz alanında ya da enkazın yakınında olduğumuzu gösteren bir şey bulamıyoruz.

"Çocuklar," diyor Zoe telsizden. "Burada güneş batıyor. Arıyorum."

Huck'la buluşuyorum ve bugün elimiz boş döndüğümüz için yaşadığım hayal kırıklığını düşünmemeye çalışıyorum. Bu hazine avcılığının bir parçası. Bazı günler harika, bazıları ise berbat geçiyor ve çoğu zaman hayal kırıklığı tavan yapıyor.

"Yüzeye çıkma zamanı," diyorum ona.

Yavaşça yükseliyoruz, tam güneş ufka yerleşirken yüzeyin üzerine çıkıyoruz. "Yanlış alarm için gerçekten üzgünüm," diyor.

"Olur böyle şeyler. Aradığımız şey olmayabilecek pek çok sinyal alacağız. Buna alışacaksın."

"Bir an için gerçekten bir şey bulduğumuzu sandım."

Suyun yüzeyinde arkama yaslanıp süzülüyorum. Ben de öyle düşünmüştüm.

YİRMİ YEDİ

Stella

L Huck'ın kitabını neden elime aldığımı bilmiyorum. Kuzey Carolina'dan ayrıldığımızdan beri odamın köşesindeki küçük masanın üzerinde duruyor ve tozlanıyordu. Şu anda dikkatimi dağıtmak kesinlikle işime yarayabilirdi, belki de bu yüzden. Bugün saatlerce arama yaptık, arama alanımızın yaklaşık yüzde beşini kapladık ve kesinlikle hiçbir şey bulamadık. Daha ilk gün ama hayal kırıklığına uğradım. Huck'la son kez ava çıktığımızda Gunnarsson'un hazinesini bulduğumuz gerçeği aklımın bir köşesinde. Dışarı çıkıp günün sonunda eli boş dönme hissinden hiç hoşlanmadım, hiç hoşlanmadım. Ama aynı zamanda ona neler yapabileceğimi göstermek için ne kadar baskı hissettiğimin de farkındayım. O zamanlar benim yeterince iyi olmadığımı düşünse ve şimdi benim hakkımda ne düşündüğünü umursama hakkını kaybetse bile... Ben hala umursuyorum. Huck'ın bana bir daha yaklaşmasına izin vermek gibi bir niyetim yok, ama bu özel biri olduğumu kanıtlamak istemediğim anlamına gelmiyor - onu kazanmak için değil, ona yanıldığını göstermek için. Ona beni terk etmesinin bir hata olduğunu söylemek için. Beni terk etmesinin bir hata olduğunu söylemek için.

Çalıntı Hazine.

Kendime daha ilk gün olduğunu ve hazine avcılığının sebatla ilgili olduğunu hatırlatıyorum.

Ama ne kadar zamandır arıyorum... ne kadar zamandır kendimi kanıtlamaya çalışıyorum? Çok uzun zamandır.

Kitabı açtım ve yazıyı okudum.

Bir şey arayan herkese...

İlginç. Nefret etmiyorum. Belki iyi bile olabilir?

Sayfayı çeviriyorum ve açılış satırlarıyla suları test ediyorum.

BİRİNCİ BÖLÜM

Finn McCool Lucky Malone'u ilk gördüğünde, ekibiyle birlikte hazine avında geçirdiği uzun bir günün ardından adadaki bir barda birasını yudumluyordu. "Uğruna tüm hayatımı alt üst edeceğim bir kadına benziyorsun" demişti. Kadın gülümseyip başını sallamış, ona bir içki ısmarlamış ve sadece şanslıysan demişti. İkisi de haklıydı.

Gece geç saatlere kadar okudum. Gözlerim yorulup kuruyor ve ellerim kitabı saatlerce tutmanın verdiği fiziksel zorlanmadan dolayı acımaya başlıyordu. Kapağından da anlaşılacağı üzere Lucky Malone bir hazine avcısı, Finn McCool ise sürüklenen bir maceracı. Birbirlerine taban tabana zıtlar - Lucky Malone tarihi, araştırmanın heyecanını, yanlışları düzeltmeyi, eserleri ve zenginlikleri ait oldukları gruplara geri vermeyi arzularken, Finn McCool sadece maaşını almayı önemseyen, ahlaki açıdan gri bir Indiana Jones tipi karakter - belki daha ateşli ama daha zeki değil -. Adamın, ekibine sızmak ve hazineyi çalmak için o barda kadınla buluşmaya çalıştığını öğrendiğimde çılgılık attım. Olaylar birdenbire gelişti. Temelde hedefi olmasına rağmen ona aşık olması şaşırtıcı mıydı? Hayır, ama bu onun kendi içinde kararsızlık savaşı verdiği sayfaları öğle yemeğindeki limonlu turta dilimim gibi yemediğim anlamına gelmiyordu.

Şimdi kitabın Finn'in günahlarını ve Lucky'ye olan aşkını itiraf etmeye çalıştığı, ancak keşif gezisini finanse eden öfkeli bir koleksiyoncunun uşakları tarafından engellendiği bölüme geldim. O ve Lucky kaçıyorlar ve bir şelalenin altındaki gizli bir mağaraya sığınıyorlar.

Bir keresinde bir şelalenin arkasındaydık, ben ve Huck, buzlu sprey yüzlerimizi kaplıyordu. Ellerini bana dolamış ve beni yukarı kaldırmıştı.

gizli derinliklerden tarih çıkarma hayallerimi gerçekleştirdim. Bu, hayatımın en önemli anlarından biriydi.

Ve şimdi, bizim olduğumuz yeri anımsatan ama aynı olmayan uydurma bir yerde, bize benzeyen ama tam olarak benzemeyen iki kurgusal karakter hakkında okuyorum ve elimden bırakamıyorum. Bitmesini istemiyorum.

Sayfaları tararken, Finn ve Lucky'nin bizimle nasıl iç içe geçtiğini katalogluyorum. Bariz şeyler var: Lucky'de benim dövmem ve bazı fiziksel özelliklerim var - çillerim, çatlamaya karşı şok edici bir eğilimi olan dudaklarım. Ama o farklı... daha cesur, daha gözü pek, daha büyüleyici... aslında olmadığım şeyler. Eğer öyleysem bile, bunu göremiyorum. Bu şekilde, kendimi bir başkasının gözünden görmek gibi. Finn'de Huck'ın ipuçları var, ama eğer kendini kurguladıysa, cömert davranmamış. Evet, Finn atılgan, cesur ve çok seksi. Bir kahramanda olmasını isteyeceğiniz her şey var ama duygusal açıdan tam bir felaket; en aptalca şeyleri yapıyor. Ve şu ana kadar kimsenin güvenilebileceği biri değil. Tamam, belki de karakterizasyonun bu kısmı tam olarak ona benziyordur. Huck'ın bu karakterle derinlerde yatan kendinden nefret etme duygusunu çözmeye çalıştığını hissediyorum ve belki de bu beni üzdüğü kadar kitabı daha çok sevmeme neden oluyor. Finn hakkında net olan bir şey var; acı çekiyor. Bunu iyi saklıyor, hatalarla örtüyor ama satır aralarında ortaya çıkmayı bekleyen trajik bir geçmişi var. Ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, Lucky ve Finn her kimse ve her kimden esinlenmişlerse, onlara tamamen bağlandığım. Birbirlerine güvenmek istemiyorlar, güvenmemeliler de. Ama ayrı kalamazlar... ve ben de onlarla birlikte bu yolculuğa katılıyorum.

Midemdeki kemirme hissine daha fazla dayanamayınca gece bir civarında mola veriyorum ve kendime bir şeyler atıştırmak için mutfağa iniyorum. Bu gece bu kitabı bitireceksem beslenmeye ihtiyacım var ve bitirmeyi planlıyorum. Finn ve Lucky'nin suç çetelerinin son saldırısından ve yaklaşan doğal afetten kurtulup kurtulamayacaklarını bilmek zorundayım. Finn'in sonunda tüm hayatını geride bırakması gerekse bile Lucky'ye olan sonsuz bağlılığını itiraf etmek üzere olduğundan eminim ve bunu nasıl yapacağını hayal ediyorum

ve Huck'ın söylemesi için seçtiği kesin kelimeler. Zoe ve Teddy'yi buzdolabında yemek artıkları ararken bulmayı beklemiyordum.

"Sizinle burada karşılaşmak ne güzel," diyorum onlara.

"Uyuyamadım," diyor Zoe. "Bir sonraki en iyi şeyin atıştırmak olduğunu düşündüm." "İyi karar," diye yanıtlıyor Ted. "İyi uyuyorum, sadece biraz atıştırdım. Stell.

Öğle yemeğindeki tüm turtayı yedin mi?"

"Hayır, kendimi tuttum. Gerçi ben de biraz kalmıştır diye umuyordum."

"Sanırım bunun için savaşmamız gerekecek."

Zoe buzdolabına eğilir ve birkaç dakika sonra kutunun içinde tamamen kesilmemiş bir turta ile çıkar. "Gömleğini çıkarma derdim Tedders, ama sanırım çok geç. Her neyse, siz holiganların mutfakta kavga etmenize gerek yok. İki tane aldım ve bunu sakladım," diyor muzaffer bir edayla. "Gus şekerli turunçgiller konusunda kendini kontrol edemiyor."

"Siz buna böyle mi diyorsunuz?" Teddy çapkınca dudağını ısıyor. "Bu özel cinsel eyleme aşına değilim."

"İğrenç," diyor Zoe, onu bulaşık havlusuyla hafifçe kırbaçlayarak. "Çünkü öyle bir şey değil. Şimdiye kadar hepsini biliyor olurdun."

Kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyorum.

"İltifatınız için teşekkür ederim," diyor Ted.

"İltifat mıydı?" diye soruyorum. "Sanki başka bir şeymiş gibi geldi.

Zoe, bana sevgili arkadaşımıza sürtük ayıbı yapmadığını söyle."

"Hiç de değil! Ben sadece geniş bir cinsel kütüphane olduğunu kabul ediyordum.

bunca yıl boyunca biriktirdiği *bilgi* birikimi."

"Bu adil değil. Buraya gelirken ya da Key West'te bir kez bile dışarı çıkmadı. Belki de yeni bir sayfa açmıştır."

"Evet," diyor Teddy, bir çatal kapıp turtaya saldırmaya hazırlanırken. "Stella'yı dinle. Ben değişmiş bir adamım... çok etkileyici bir repertuara sahibim."

"Peki tam olarak neden değiştin?" Zoe soruyor. Sesini yumuşak tutarak avukat modundan çıkmaya çalışıyor, ama bu Teddy'nin kollarını göğsünde kavuşturmasını ve onunla göz teması kurmaktan kaçınmasını engellemiyor. Omuz silkiyor.

"Sadece yeni bir şey deniyorum. Sebebi yok."

Yüzünü buruşturuyor. "Peki ya sen Stella? Sen ve Bay Writer bugün dalış yaparken tüm o çözülmemiş meseleleri çözdünüz mü?"

"Ne?" Ted diyor ki. "Çözülmemiş ne demek?"

Gözlerimi deviriyorum ve dikkatimi kendim için büyük bir dilim pasta kesmeye veriyorum. Ted gibi doğrudan çatalla saldırmıyorum, çünkü ben bir Neandertal değilim.

"Bir yolunu bulun, Tedders. Çok kurnazsın."

"Önemli bir şey değil," diye araya giriyorum. "Çözülecek bir şey yok. O buraya bir sonraki kitabı için ilham almaya geldi, biz de *San Miguel* ve Kalp'i bulmaya geldik, hepsi bu."

"Elbette," diyor Zoe. Zencefilli gazozundan bir yudum alıyor.

"Hâlâ kendini iyi hissetmiyor musun?" İçkisini işaret ederek soruyorum. "Konuyu değiştirmeye çalışma," diye takılıyor.

"Kendimi tamamen kaybettim. Ben gidip bir dilim alacağım ve sizi yalnız bırakacağım," diyor Teddy. "Size narenciyeli rüyaların en tatlısını diliyorum hanımlar." Başının üzerinden el sallayarak odadan çıkıyor.

"Şu adam," diyor Zoe kıkırdayarak. "Tam bir zevk abidesi." Krakerinden bir ısırık alıyor.

"Bu pek heyecan verici bir atıştırmalık değil hanımefendi," diyorum. "Bu nefis turtadan biraz istemediğinize emin misiniz?"

Zoe burnunu kırıstırıyor.

"Teddy çatalıyla katlettiğinden beri daha iyi günler gördü ama tadı hâlâ güzel."

"Olabilir. Kendimi pek iyi hissetmiyorum," diye itiraf ediyor Zoe. "Ama insanların hastalanması konusunda ne hissettiğini biliyorum, bu yüzden zencefilli gazoz ve tuzlu krakerle profilaktik olarak idare etmeye devam edeceğim."

"Bak, bu sadece emetofobi. Ben kalpsiz değilim. Kendini iyi hissetmediğini benden saklamak zorunda değilsin, hele de Huck ve benim hakkımda bir sürü yersiz soru sorarak. Başka bir şey hakkında neredeyse hiç konuşmadık. Bechdel testini geçemeyeceğimize eminim."

"Geçerli, ama karşıt görüş. Yine de sorularım temelsiz mi? Çünkü bana göre aranızda bir şeyler var. Belki eskiden kalma bir şey ama o adamın sana karşı bir şeyler hissettiği çok açık."

Başımı salladım. "Hayır."

"Aynı fikirde olmadığınızı
kabul edelim."

"Belki de ben sadece onun ilham perisiyimdir,"
diyorum yüksek sesle düşünerek. "Onun *nesi*,
şimdi?"

Yüzümü buruşturuyorum. "İlham perisi mi? Bunu söylüyorum çünkü kitabını okumaya başladım ve, şey, diyelim ki ana karakter bana çok benziyor ve adam da ona çok benziyor."

Zoe bir an için gözlerini kapatır ve başını sallar. "Oh, hadi ama. İlişkinizi fan-fic'lemiş mi? Gerçekten mi?" Omuzları titremeye başlar. "Evet, hayır, kesinlikle senden hoşlanmıyor. Sadece senin ve onun birlikte hazine avladığınız bir kitap yazdı. Aman Tanrım. Bu karakterler aşık mı? Sakın söyleme. Aşıklar, yüzünde görebiliyorum. Çıkış tabelasından daha kırmızısın."

"Öyle bir şey değil."

Çelik tezgâhın üzerine eğiliyor ve çenesini ellerinin arasına alıyor. "Baharat seviyesi nasıl? Scoville skalasında nereye düşüyor? İtalyan Tatlısı mı yoksa İskoç bonesinden mi bahsediyoruz... Durun, Carolina Reaper acısı değil, 2,2 milyon Scoville ısı birimiyle geliyor- Biliyor musunuz? Sipariş veriyorum." Telefonunu eline aldı ve ekrana tıklamaya başladı.

Ona bir bulaşık bezi fırlattım. "Sen iyi bir insan değilsin." Hafifçe söylemeye çalıştım ama öyle çıkmadı.

Her zaman anlayışlı olan Zoe bana baktı. "Tanrım, gerçekten de çözülmemiş bazı sorunların var, değil mi?"

İç çekiyorum.

"Stella?" diye hafifçe
bastırıyor. Keşke hayır
diyebilseydim.

"Stella?" Bu kez Zoe değil, adımları bir soru ve cevapmış gibi söylüyor. Kapıda duran uzun boylu, esmer ve esrarengiz Huck. "Kitabımı mı okuyorsun?"

Zoe hızlıca ikimize de bakıyor. "Ben gidip Gus'la 'tatlandırılmış narenciye' icat edebilecek miyiz diye bakacağım. Siz ikinizi bu her neyse onunla baş başa bırakayım."

Ona bu odada kalmasını çok istediğimi belirtmeye çalışıyorum ama o ve uyku kaftanı çoktan harekete geçmiş.

"Tatlı narenciye nedir?" Huck soruyor. "Bilmek istemezsin."

"Tamam o zaman." Bana yaklaşıyor. Küçük mutfak onun varlığını güçlendiriyor ve sabununun kokusu burnuma doluyor. Güneşte kavrulmuş teninden gelen sıcaklığı neredeyse hissedebiliyorum. Şimdi yakınımda, dikkatle bana bakıyor. "Kitap hakkında ne düşünüyorsun? Yoksa bunu da mı bilmek istemiyorum?"

Duraksıyorum. Buna nasıl cevap verebilirim? Çok fazla sorum ve düşüncem var ama hepsi de rahatsız edilmemesi gereken konuşmalara ve gerçeklere yol açacak gibi görünüyor. Ayrıca beni tezgâha doğru bastırmasına ve ben onun adını haykırana kadar bana bir şeyler yapmasına yol açabilecek gibi görünüyorlar.

Her ikisi de kaldırabileceğimden fazla, bu yüzden sessizliği seçiyorum, ama o anda kritik bir hata yapıyorum. Huck'ın gözleriyle karşılaştım.

Bazı açılardan İzlanda'dakilerle aynılar, o alışılmadık soluk mavi, tıpkı içinde yüzdüğümüz, bacaklarımızın kazara yüzeyin altına değdiği lagün gibi. Bakışları o kadar yoğun ki kendimi açıkta, soyunmuş, görülmüş hissediyorum. Ama gözlerinde yeni bir şey var, köşelerde bir hüznün; daha önce fark etmemiştim. Bu bakışı tanıyorum çünkü son bir buçuk yıldır aynada gördüğümün aynısı.

Ve eğer haklıysam, bu kalp kırıklığı.

Derin bir nefes alıyorum. Bunu yapamam. Bu mutfaktan çıkmalı, Huck'tan, anılardan ve yaşamak istemediğim bu duygulardan uzaklaşmalıyım.

"Stella..."

Neden beni kendine çekmesini istiyorum? Dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum. "Çıldırıcı derecede iyi," diyorum.

Yüz ifadesi geniş bir sırıtışa dönüşmeden önce bir anlığına şaşırmış görünüyor. "Bunu alacağım. Yani hepsini okudun mu?"

"Henüz değil. On dördüncü bölümdeyim."

Başını sallıyor, bilgiyi yavaşça işliyor. "Şelalede saklanıyorlar, değil mi?"

"Evet. İyi hafıza."

"Önemli şeyler için sanırım. Diğer şeyler için pek değil. Mutfığa neden geldiğimi bile hatırlamıyorum."

"Geri kalanımız turta için geldik," diyorum ona, temiz bir çatal tutarak. "İstersen geri kalanını alabilirsin. Ben yatağa dönmeliyim. Yarın yine uzun bir gün olacak."

Dikkatini tatlıya veriyor ama bir ısırık bile almıyor. Bunu gitmek için bir fırsat olarak görüyorum ve kapıya doğru yöneliyorum. "Dinle Stella, kitabın sonuna geldiğinde belki konuşabiliriz? Ne düşündüğünü bana söyleyebilirsin."

Kapı aralığında durakladım. "Benim ne düşündüğümü neden önemsiyorsun, Huck? Herkes bayılıyor. En çok satanlar listesinde. Benim fikrim zaten önemli değil."

Bir an sessiz kaldı ve ben eşiği geçtim. Sonra konuştu. "Benim için önemli olan tek kişi sensin."

YİRMİ SEKİZ

Huck

TGün erken başlıyor ve ben yorgunluktan harap olmuş durumdayım, bir de o eşsiz akşamdan kalmalığım var. ve olabilecek en kötü şeyi söyledim.

Stella mutfaktan çıkar çıkmaz yüzüme bir yastık kapatıp kendimi boğmayı düşünerek yatağıma uzanmak için kıcımlı kaldırıp ranzama geri mi döndüm? Belki de. Mutfaktaki etkileşimimizin bir tür skopolamin kaynaklı halüsinasyon olması ve *benim için önemli olan tek kişinin sen* olduğunu söylememiş olmam için dua ettim mi? Evet, ettim. Evet, söyledim.

Ne yazık ki, dün gece kaseti zihinsel olarak yaklaşık bin kez kontrol ettim ve her seferinde tekrar aynı çıktı. Stella bir şeyler söyledi ve ben de ona evlenme teklif ettim. Belki o kadar kötü değildi, ama bu lanet mahalledeydi. O bunu biliyordu. Ben de biliyordum. Ve bana karşılık vermedi, tabii ki vermedi. Stella akıllıdır. Bir geçmişimiz olduğunu ve bir ay boyunca çok dar bir alanda bir teknede olduğumuzu ve tüm bunları ortaya dökmenin bunu istemek anlamına geldiğini anlıyor.

Yine de geceyi cinayetimi planlayarak geçirse şaşırmazdım.

Ama kitabı okuyor. Bu hiçbir şey olamaz. En azından artık umutla ölebilirim.

Bu umut sayesinde kendimi kalkmaya, giyinmeye, bir fincan kahve ve kruvasan yemeye ve günle yüzleşmeye hazırlanmaya zorluyorum. Şimdi güverteden Stella'nın baş tarafta eşyaları düzenlediği yere bakıyorum. Üzerinde son bir haftadır takıntım haline gelen yıpranmış kot pantolon var.

ve neon pembe ipli bir bikini üstü vardı ki, bu konuda daha fazla ayrıntıya girmem akıllıca olmazdı. Kremi teni ile parlak kumaş arasındaki kontrast üzerinde durmak bana açıklayamayacağım şeyler yapıyor. O kadar güzel görünüyor ki.

Teddy onun yanında çalışıyor, üstsüz. Teni şimdiden altın sarısı. Sanki onun yanına aitmiş gibi görünüyor. Oksijen tüplerini düzenliyor, sırtındaki ve boynundaki fiyonkları iki kez düğümlemek için duruyor, resiflere zarar vermeyen güneş kremi omuzlarına sürüyor. Bir şeye gülüyorlar. Bir ara bana doğru bakıyor ama beyzbol şapkası gözlerini kapatacak kadar aşağıda. Bana bakıp bakmadığını anlayamıyorum.

Zoe ve Gus'ı kendi sabah hazırlıklarıyla meşgul buluyorum, tarçınlı tost yiyorlar ve eski bir boombox'ta çalan kalipso müziğiyle dans ediyorlar.

"Bugün dalmak ister misin?" Zoe'ye sordum. "Suyun dışında kalmak benim için sorun değil." Boşluk iyi olabilir. Mutfak itirafından ve o lanet bikiniden sonra bile gerekli.

"Hayır, hepsi senin yüzünden, Huckleberry Finn." Sesinde bir gerginlik vardır. Gus da bunu fark etmiş olmalı ki onu yanağından öpüyor ve şöyle diyor: "Garip anları ne kadar sevsem de, bu enerjiyi dalışa başlamadan önce bir fincan kahve daha almam için bir işaret olarak kabul edeceğim."

İkimiz de onun güvertede salınarak ilerleyişini izliyoruz, yarı yolda durup Ted'e heliox tanklarını hazırlaması için bağırıyor.

"Sesini açsana," diye sesleniyor Ted, karada ya da denizde yapılmış en görkemli ve en acınası twerking denemesi arasında bir şey olarak tanımlanabilecek bir hareket yapmadan önce. Bu bana mutfağı ve kenarları güneş kremi lekeli pembe bikiniyi bir anlığına unutturuyor.

Zoe'ye geri dönüyorum. "Tekrar dışarı çıktığım için mutluyum."

"Güzel, çünkü dalmayı hiç planlamıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Özür dilerim, kafam karıştı. Stella hepinizin daldığını söyledi. Size özellikle balık dedi, deniz yaşamını sevdiğinizi ve herkesi köpekbalıklarından koruduğunuzu söyledi?"

Zoe bir elini karnının üzerine koyuyor ve işaret parmağını bir-iki-üç şeklinde vuruyor. "Bu doğru. İkimizin de bir sırrı olduğu da bir gerçek. Peki nasıl

Bir takas hakkında? Ben sana benimkini anlatacağım, sen de bana Stella ile İzlanda'da olan her şeyi ve ona yazdığın, insanların şu anda Barnes & Noble'ın ve yerel bağımsız kitapçıların ön masalarından aşırđıkları o üstü kapalı aşk mektubunu anlatacaksın."

Kahvemde boğuluyorum. Ben çenemdeki damlayı silerken Zoe bana tatlı tatlı gülümsüyor. Kimsenin duyup duymadığını görmek için etrafıma bakıyorum ama Stella ve Teddy bizden çok uzaktalar, hala tankları kontrol etmeye ve birbirlerine çinko sürmeye dalmış durumdalar.

Kendimi fiziksel olarak hasta hissediyorum.

"Hamileyim," diyor Zoe. "Gerçekten dalamıyorum. Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır, Stella ve Teddy'nin hiçbir fikri yok ve olmayacak da. Hazır olduğumda onlara söyleyeceğim, ama henüz değilim."

"Peki ya Gus?"

"O biliyor. Olay olduğunda o da oradaydı." Gülümsüyor ve gerginlik sona eriyor. Mide bulantım biraz azalıyor.

"İkinizi de tebrik ederim o zaman. Bu büyük bir haber. Gerçi bana neden söylediğinden emin değilim."

Tarçınlı tostundan bir ısırık alıyor ve omuz silkiyor.

"Bir pislik gibi görünmek istemem, ama hiçbir şeyi öylesine yapmayacağın izlenimine kapıldım. Stella bana senin ne kadar zeki ve stratejik olduğunu söyledi. Bu bir oyun gibi geliyor."

"Suçluyum. Bir müttefike ihtiyacım var diyelim. Bu bebek bir mucize, dürüst olmak gerekirse, ama her şeyi değiştirecek ve Stella gerçekten değişmiyor. Yani, ona bir bakın. Son on yıldır ailesinin aradığı hazineyi arıyor. O her zaman istikrara her şeyden daha fazla ihtiyaç duyan biri oldu ve dinamiklerdeki değişim ve bu gezileri yapamamanın, en azından şu anda yaptığımız şekilde yapamamanın onu nasıl etkileyeceğı konusunda gerçekten endişeliyim. Teddy'nin nesi var bilmiyorum. Belki önemsiz bir şeydir ama sanki iki kadeh içki ve bir vahiyle tam teşekküllü bir sinir krizine girecekmiş gibi hissediyorum."

"Anlıyorum, sayılır. Her ne kadar buna inanmasan da, Stella'yı üzmem istemiyorum ve arkadaşımın kendini kaybetmesini istemiyorum. Her seferinde dalmaya gönüllü olacağım, böylece haberlerinizi açıklamak zorunda kalmazsınız. Kimsenin

..bu deneyimi araştırma için kullanabilirim. Ama tuzlu krakerleri bırakmak isteyebilirsin. *Sabah bulantısı* diye bağırıyorlar."

"Güzel, ama o kadar kolay kurtulamayacaksın, Huck. Kısasa kısas, unuttun mu?"

Gerçekten neden burada olduğunu bilmek istiyorum."

Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum. Bir kere, insanların bana karşı bu kadar açık sözlü olmalarına alışık değilim, en azından son yıllarda. Kırılgan olduğunuzu düşünmeye başladıklarında böyle oluyor. Ted hakkında endişelenen tek kişi Zoe değil. Ben de sinir krizi geçiren biriydim. Acımasız bir durum. Tek başına mücadele etmek var ki bu korkunç. Bir de insanların bunu öğrenmesi ve etrafınızdaki davranışlarını değiştirmesi var. Vahşetle büyüdükten sonra, kibarlık güvenebileceğiniz bir şey gibi gelmiyor. Evde, menajerim ve editörüm bana, yanlış bir hareket yaparlarsa her an patlayabilecek bir bomba gibi davranıyorlar. Onları suçladığımdan değil; roller tersine dönseydi ben de endişelenirdim.

Cevap vermeden önce zihnimin bir süre dalgalanmasına izin verdim. Keşke İzlanda'da her şeyi bırakıp koyun çiftçisi olma hevesimin peşinden gitseydim. Bütün gün Björk içip yünlü yaratıklar tarafından booplanırdım ve bu soruları cevaplamak ya da böyle hissetmek zorunda kalmazdım. Her sabah, tüm boşluklarımı dolduran, nasıl kırıldığımı anlayan ve onun yanında durabilmek için kendimi yeniden bir araya getirmek istememe neden olan bir kadınla tanıştığımı bilerek uyanmak zorunda kalmazdım... sadece bunu mahvetmek için. Şimdi eski arkadaşımın gülüyor ve ben onu kıskanıyorum. Yaptıklarından pişmanlık ve utanç duymalıyım, duyuyorum ama aynı zamanda kıskançlıktan neon yeşili oldum ve kendimden iğreniyorum. Karşımda Zoe ayağını güverteye vurmaya başladı.

Boğazımı temizliyorum. "Araştırma için."

Kaşları çatıldı. "*Araştırma*." Bunu öyle bir ifade ediyor ki, ses tonundaki "benimle dalga geçiyor olmalısın" ifadesini fark etmemem mümkün değil.

Başımı sallıyorum.

Yüz yüze geldik. Birkaç saniye içinde Zoe'ye yalan söylemeye çalışmanın büyük bir hata olduğunu anladım. Söylenebilecek her şeyi biliyor ve

beni arayacak. "Bununla gitmek istediğine emin misin?" Kendimi konuşmaya zorlayamıyorum.

"Tamam, o zaman kitap hakkında konuşalım. Benim hakkımda bunu bilip bilmediğinden emin değilim, ama ben de doymak bilmez bir okuyucuyum."

Sertçe yutkundum. "Öyle misin?" Daha önce buna üstü örtülü bir aşk mektubu demişti, değil mi?

"Mmm. Oldukça da hızlı bir okuyucuyum - tahmin edebileceğin gibi bir avukat için çok yararlı bir özellik. Stella'nın kitabınızı okuduğunu duyduğumda, e-okuyucumdan bir kopyasını aldım ve dün gece baştan sona okudum. Kitaptaki ana karakterin en yakın arkadaşımın çok az kurgulanmış bir versiyonu olduğunu fark ettiğimdeki şaşkınlığımı hayal edin. Ve sorunlu bir altın kalbi olan yakışıklı suçlu aşk ilgisi size çarpıcı bir benzerlik taşıyor. *Finn mi?* Yani o kadar bariz ki neredeyse acı verici."

Zoe şimdi de doğrudan beni hedef alan bir tren gibi raylarda ilerliyor. Sadece yaklaşmasını izleyebiliyorum. Kötü niyetli olduğunu sanmıyorum. Sadece doğrudan.

"Ne olduğunu hiç söylemedi. Sadece ikinizin yakınlaştığını ve yürümediğini söyledi. Ama benim satır aralarında okuduğum bu değil."

"O sadece bir kitap, Zoe. Gerçek değil. Kurgu."

"Ona aşık mıydın?"

Doğrudan mı? Lanet olsun. Bu bir sorgulama. *Sadece hayır de. Benim için önemli olan tek kişi sensin.*

"Sana aşık mıydı?" "Buna cevap veremem."

"Neden?"

"Çünkü bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Keşke bilseydim diyeceğim ama bu durumu kolaylaştırmaz. Hatta daha da kötüleştirebilir. Bunu görmek zorundasın. Günün sonunda, bu hiçbir şeyi değiştirmez. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum."

"Sanırım ikimiz de bunun gerçeğin tamamı olmadığını biliyoruz."

Cevap vermiyorum. Yazdıklarımı unuttuğumdan değil, İzlanda'da yaşadıklarımın hikâyeme nasıl nüfuz ettiğini ya da bunu yaşayan herkes için nasıl bir etki yaratacağını tam olarak kataloglamadığımdan.

"Ona her şeyi anlatmalısın."

Zoe haklı. "Anlatmak istiyorum... ama yapamam. Yapabilsem bile, bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Her gün düşünüyorum, şu anda bile, keşke geri dönüp değiştirebilsem diyorum ama yapamıyorum ve ona her şeyi anlatmanın yardımcı olacağından da emin değilim."

"Yani burada olma sebebin bu değil mi?"

"Bilmiyorum. *Neden* geldiğimi bilmiyorum. Belki bunu düzeltebileceğimi düşündüm.

Ya da belki sadece bencillik ediyordum. Belki de... Onsuz yazamam."

"Bir sonraki kitabını yazmak için ilham perine mi ihtiyacın var? Ciddi misin sen? Umarım gerçek cevabın bu değildir çünkü eğer öyleyse seni ahbap yaparım- Oh, selam, Ted!" Bir kolunu beline dolayarak sohbetimize katılan Ted'e sırtıyor ama gözleri iki cinayet küresi gibi bana sabitlenmiş. Gerçekten ürperiyorum. Zoe inanılmaz biri... Harika bir anne olacak.

"Teçhizat hazır," diyor Ted. "Sence Gus birazdan gelir mi?"

"Evet, güvertenin altında kahve içiyor. Gidip onu getireyim," diyor Zoe.

"Muhteşem!" Ted derin bir nefes alıyor ve kollarını iki yana açıyor. Saçları daha açık renk olmuş. Okuldayken hepimizi ısıltısıyla büyüleyen altın çocuk gibi görünüyor. "Bu tuzlu havayı sevmelisin, değil mi Huck? Hazine gibi kokuyor."

YİRMİ DOKUZ

Stella

I bugün Teddy ile dalmaya karar verdim. Her zamanki gibi birlikte kaliteli zaman geiremedik. Bunun neden olduğundan emin değilim ama Ne olursa olsun bunu düzeltmek iyi olacaktır. Gus, Huck'a nasıl daha iyi bir dalgıç olacağını ve mercan ve diğer döküntülerle kaplı eserleri nasıl tespit edeceğini öğretebilir. Onun odaklanmasını sağlayacaktır. Dalış partnerlerimi değiştirmemin nedeni tamamen pratik; bunun nedeni hiçbir şekilde Huck'ın dün gece mutfakta söyledikleri ya da ondan önce kitabında okuduklarım değil. Ve kesinlikle onun yanında saatler geçirmenin azalan kararlılığımla, tutkal, ip ve saf iradeyle yeniden bir araya getirdiğim kalbimle alınamayacak kadar büyük bir risk olduğunu düşündüğüm için de değil.

Teddy bu sabah çok iyi davrandı. Erkenden kalktı, tüm tehizatımızı kontrol etti, hatta güneş kremimle hiçbir noktayı kaırmadığımdan emin oldu. Eğlenceli anılar, şakalar ve düşünceli jestlerle dolu. Bu, sadece yanında bulunarak hayatı güzelleştiren, çalışırken dans eden sevimli Teddy.

"Bugün keyfin yerinde," diyorum.

"şirketten olmalı." G l ms y r.

"şirket değişmedi."

Huck'a doğru bir bakış attı. "Sence bir sonraki kitabı için ihtiyaı olan malzemeyi alıyor mudur?"

"Emin değilim." Bunun Huck için bir iş gezisi olduğunu neredeyse unutmuştum. "Tekne, navigasyon ve dalış hakkında çok şey öğrendi. Belki bunlar işine yarar? Bugün en azından bazı ilginç bulgulara ulaşacağımızı umuyorum."

"Mel Fisher ne derdi? 'Bugün o gün' mü?"

"Sanırım öyle, ama emin değilim. Yine de bugün o gün *olsaydı* harika olurdu, değil mi?"

Teddy çizelgeye ve manyetometre ile isabet tespit ettiğimiz işaretli arama bölgelerine bakıyor. "İyi haber şu ki, bugün kontrol etmemiz gereken yaklaşık yirmi sağlam isabet var, yani en azından bir tanesinin bir şey olma ihtimali var. Şahsen ben *San Miguel*'in okyanusta parçalandığına ve tüm bu isabetlerin altın ve diğer değerli eserlerden oluşan devasa bir enkaz alanı olduğuna bahse giriyorum. Bütün gün boyunca hazine çıkaracağız."

"Bu Huck'ın yeni kitabı için harika olmaz mıydı?" diye sordum.

"Sanırım. Dürüst olmak gerekirse, ben gerçek olan şeylerle daha çok ilgileniyorum."

Dalış giysimi giyerken anlamını çözmeye çalışmak için durmuyorum. Teddy fermuarımı çekiyor, ben de BC'mi ve havamı takıyorum. Birbirimizin tanklarını kontrol ediyoruz.

"Hazırız," diyorum ona. "Hadi başlayalım."

Birlikte bir not defterine bakıp düşünceli düşünceli konuşan Gus ve Huck'a dönüyorum. "Tablodaki magazin vuruşlarını numaralandırdım. Ted ve ben tek numaraları alacağız, siz çiftleri alın, tamam mı?"

"Tamamdır," dedi Gus. "Biz hemen arkandan geliyoruz."

"İlk değilsen, sonuncusun," diye seslenir Ted ve muhtemelen yüz maskesini yerinden çıkaran bir dönüş hareketiyle kendini tekneden aşağı atar. Ama hiçbir şeyi kaçırmaz. Bir an sonra yüzeyin altında kayboldu. Okyanus tabanına inerken peşinden koşuyorum. Neyse ki burası çok derin değil. Yönümüzü bulmak için bıraktığımız şamandıra hattını takip ediyor, okyanus tabanını metal dedektörlerimizle tarıyoruz.

Teddy'ye ayak uydurmak çok zor. Çılgınca zigler ve zaglar çiziyor ve bir vuruş aldığımda geri dönmek zorunda kalıyor.

"Gunnarsson titreşimleri mi alıyorsun, Stell?" Ellerimizle kumları savurup dikkatimizi kumlu zeminden çıkmaya başlayan nesneye verirken Ted soruyor.

"Bilmiyorum. Ne olduğunu görebiliyor musun? Sanırım gemiden kalma bronz bir iğne olabilir."

"Doğru boyutta," diye onaylıyor. Teddy siyah-beyaz bir işaretleyici yerleştirirken ben sualtı kameramı çıkarıp bulduğumu belgeliyorum. "Herkes haber vereceğim."

Tekneye telsizle haber veriyor. "Bir şey bulduk. Gus aşağı indiğinde bölgeyi kontrol edebilir mi? Şamandırayı hareket ettiriyorum, böylece çizgiyi takip edebilir."

"Anlaşıldı," diyor Zoe. "Yola çıktı."

Gus bulduğumuz şeyin muhtemelen pirinç bir iğne olduğunu doğruluyor. Tüm zamanların en heyecan verici bulgusu olmasa da, kesinlikle iyiye işaret. Bu iğneler *San Miguel* gibi gemilerde güverte tahtalarını çivilemek için kullanılırdı. Keys açıklarındaki gibi sıcak sularda ahşap zamanla parçalanma eğiliminde olduğundan, gerçek gemi enkazını göremeyebilir ve sadece geride kalan metal parçaları bulabiliriz. Gus ve Huck ikinci bölgeye geçmeden önce daha fazla fotoğraf çekmek için kalıyorlar. Teddy ve ben listemizdeki bir sonraki hedefe doğru ilerliyoruz. Yüzmek için çok uzak değil ama menzile girmenin ne kadar zaman alacağını ve şimdiye kadar ne kadar hava kullandığımızın farkındayım.

"Aşağıda işler nasıl gidiyor?" Tekneden Zoe'nin sesi geliyor. "Başka bir şey var mı?"

"Her şey iyi, ama henüz bir şey yok," diyorum. "Üç numara o siperden ne kadar yakındı? Henüz hattı göremiyorum."

Zoe haritayı kontrol ederken bir dakika sessiz kalır. "Oldukça yakın. Şuna dikkat edin. Eğer oraya gidersen, çıkıntıya yapışmak isteyeceksin. Teddy, beni duyuyor musun? Bugün haydutluk yok."

"Ne zaman haydutluk yapacağım? Somut örnekler lütfen,"

diyor Ted. "Haydut senin göbek adın sayılır."

"Lütfen. Benim orta isim o Tehlike.

Ayrıca, Stella seviyor öngörülemezliğim."

"Ha, bu kesinlikle işleri ilginç kılıyor," diyorum.

"Böldüğüm için özür dilerim." Bu Huck. Sesi telsizden bile çok güzel geliyor. "Bir hitimiz var! Büyük bir şey."

"Kancaya benziyor," diye ekliyor Gus.

"İnanılmaz bir şey."

"Ciddi misin?" Ben de diyorum ki. "Benimle dalga

geçmiyorsunuz değil mi?" "Ben olsam bunu yapmazdım,"

diyor Huck.

Gus'ın sesi geliyor, "Evet, bu gerçek!" "Woohoo!" Zoe hopluyor.

"Bunu görmelisiniz," diyor Huck.

"Bizimle burada mı buluşacaksın yoksa senin de bir işin mi var?" Gus sordu.

Hedef çizgisini birkaç metre geride geçmiştim ve metal dedektöründen herhangi bir sinyal almamıştım. Okumaya neden olan magmanın dibe vurması olamazdı - bunun için çok derindeyiz ve okyanus tabanı hala keskin bir açıyla aşağıya doğru eğimli. Zaten neredeyse 80 fitteyiz.

"Ted, ikinci bölgeye geri dönelim," diyorum.

"Hayır. Henüz değil. Bence devam etmeliyiz."

"Trimix hava tankı aldın mı?" diye sordum. Ne kadar derine indiğimize bağlı olarak, trimix'teki helyum yüz fit civarında ortaya çıkan nitrojen narkozunu önlemeye yardımcı olabilir.

"Sadece çıkıntıyı kontrol ediyorum Stell, medyaya haber vermeye gerek yok."

"Bunu bir hayır olarak alıyorum ve ben de bugün iyi bir davranış sergilediğini düşünüyordum."

"Ne zaman uslu durdum ki güzelim?" Karanlığın derinliklerine inen duvarın açısını takip ederek yanımdan geçip gidiyor. Havamı kontrol ediyorum -hâlâ iyiyim- ve onu takip ediyorum. Çıkıntıyı tararken, yükselişimiz ve güvenlik durağı için ihtiyacımız olan hava miktarını hesaplıyorum. On beş dakika kadar daha aşağıda kalabilirim ama Teddy az kaldı diyor. Erkekler genellikle daha büyük akciğer kapasitesine sahip olduklarından, havalarını kadınlardan daha hızlı tüketirler. Bunu ona hatırlatıyorum, ama o kadınların daha güçlü bir cins olduğuna dair küstahça bir yorum yapıyor ve devam ediyor. Aklıma Huck'ın dersi ve Teddy'nin sualtı maskaralıklarına alışkın olduğumu ona nasıl söylediğim geliyor. Bu doğrudu ama şimdi endişelenmemi engellemiyordu.

Teddy daha derine inerse, üç dakikalık güvenlik molası, nitrojeni sisteminden atmak için on dakikalık bir dekompresyon molasına dönüşür. Dalış bilgisayarımı tekrar kontrol ettim. Yüz yirmi fiti geçmiştik. "Ted, yukarı çıkmalısın."

"Sadece biraz daha, Stell," diyor. "Dayan benimle. Biraz daha. Sanırım burada."

"Teddy," diyorum. "Dalga geçmeyi bırak." Gözden kayboluyor. "Stella, Ted, ikiniz de iyi misiniz?" Zoe söylüyor.

Teddy ikimize de cevap vermiyor.

"Havayı korumak için sessiz olacağım," diyorum ona ve Teddy'yi almak için aşağı iniyorum.

OTUZ

Huck

S Bir şeyler çok yanlış.

Gus ve ben otuz fit derinlikte takılıyoruz, başka bir sinyal alıp almadığımızı görmek için kancanın etrafını araştırıyoruz. Bunu onunla paylaşabilmek için Stella'nın buraya gelmesini umuyordum. Kalıntıyı bulmak inanılmaz bir deneyimdi, ama onu bulduğumda yanımda olmasını istedim. Ve belki de aptal bir parçam o anda onun hedefine ulaşmasına yardımcı olmak için değerli bir şey yaptığımı göreceğini ve bunun geçmişteki hatalarımı biraz olsun telafi edeceğini umuyordu. Beni tekrar birazcık bile sevmesi için her şeyimi verirdim. Ama son görüşmemizin üzerinden bir süre geçti ve o ve Ted ortaya çıkmadı. Telsizde anlamını çözmekte zorlandığım bölük pörçük konuşmalar oluyor. Derinliklerden ve deko duraklarından bahsediliyordu - bana incelettiği eğitim kılavuzundan hayal meyal hatırladığım terimler, ama bu bir steno ve doğru tercüme ettiğimden bile emin değilim. Altmış feet'i geçmeme izin yok.

Gus'la birbirimizle konuşmamızı sağlayan kanala geçiyorum. Stella'nın bana Ted'in dalış konusunda kötü güvenlik alışkanlıkları olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Bu da öyle bir şey mi?

"Neler oluyor?" diye soruyorum.

Gus hemen cevap vermiyor ve ben beklerken midem giderek artan bir huzursuzlukla çalkalanıyor. Artık bundan hoşlanmıyorum.

"Bir sonraki yerleri derin suların yakınındaydı," diyor Gus. "Bence Ted çok ileri gitti. Sadece havaya daldıkları için narkoz almış olabilir. "Ted'in çok ileri gittiğini düşünüyorum.

akıllı."

"Kahretsin." Ted için endişeleniyorum. Gus tam olarak anlamadığım terimler kullanıyor olsa da, eğitimimden nitrojen narkozu ve daha derin dalışlar için karışıma farklı gazlar eklenmesi gerektiği hakkında bir şeyler hatırlıyorum. Bu bilgiye sahip olmasam bile, son bir haftadır Ted'le ilgili yüzeyin altında bir şeylerin fokurdadığının farkındaydım. Güney Carolina'dan beri mesafeliydi. Konuyu ona açmaya çalıştım ama konuşmak istemedi. Şimdi de kendini riske atıyor.

"Onun peşinden gidiyor."

Bu beni sert bir şekilde göğsümden vurdu. Neredeyse boğulacaktım. Teddy'nin pervasızlığı, golf arabasına karşı gölet olayı hariç, her zaman yenilmez olduğunu düşündüğü tek kişilik bir grup durumu olmuştur. Büyük planlarının ne kadar çabuk ters gidebileceğini şahsen biliyorum.

Beni tehlikeye atması bir şeydi. Şimdi Stella'yı riske atıyor.

Gus bana, "Tekneye geri dönmelisin," dedi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Onlarla buluşacağım ve yukarı çıktıklarından emin olacağım."

- - -

I İstemiyorum ama Gus'ın dediğini yapıyorum ve demirleme halatını takip ederek yavaşça yükseliyorum, yüzeye çıkmadan önce on beş metrede birkaç dakika duruyorum. Derimden sürünerek çıkmak istiyorum, çok endişeliyim ve yardım edemiyorum. *Hiçbir şey* yapamıyorum. Tekneye tırmanıp eşyalarımı yerleştirmeye başladım. Sonra yapabileceğim bir şey olup olmadığını görmek için Zoe'ye doğru yürüyorum. Tüm yüzü stres çığlıkları atıyor. Daha önce yaptığı itirafı düşünüyorum; bu Şu anda ihtiyacı olan son şey.

"Bu üçü bir listede. Yemin ederim." Ellerini saçlarının arasında gezdiriyor.

"Bunu söylememeliydim."

"S o r u n değil, tamamen anlıyorum. Bu çok stresli ve korkutucu. Ama onlar deneyimli, değil mi? Durumu nasıl idare edeceklerini biliyorlar. Bu olacak

Tamam."

Zoe dudağını ısıyor ve başını sallıyor. "Gus arkeoloji için okula geri dönmeden önce donanmada teknik dalgıçtı. Sağlam ve akıllıdır. Burada her zaman iki tankla dalar, eğlence sınırlarının ötesine geçmek için ihtiyaç duyarsa bir trimix de dahil ve asabi değildir, bu yüzden o iki aptalın geri dönmesini sağlayacaktır."

Sonunda sesinde anlaşılabilir bir öfke vardı. Stella bana dalış yaparken dikkatli olmamanın yanınızdaki herkesi tehlikeye atabileceğini öğretmişti. Teddy'nin bugün aşağıda bir şey bulma saplantısı sadece onun için kötü değildi. Sertçe yutkunuyorum. *Bırak iyi olsun. Hepsi iyi olmak zorunda.*

"Bu daha önce olan bir şey mi?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Hayır. Yani Teddy çok kibirli ve Stella da avlanmayı biraz abartıyor olabilir ama aptal değiller. Sadece bu sefer ikisinin de kanıtlayacak bir şeyleri varmış gibi geliyor ve bu beni gerçekten geriyor."

"Ne demek istiyorsun?" Başparmağımın kenarındaki deriyi koparıyorum.

"Sana Kalp'ten bahsetti, değil mi? Ailesinden geriye kalan tek şey bu. Sanırım onları tamamen kaybetmemek için onu bulması gerektiğini hissediyor... Bilmiyorum. Anne ve babanın seni bu şekilde terk etmesinin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Büyük bir şey bulursa belki geri döneceklerini hiç söylemedi ama bazen onu bu kadar çok kovalamaya iten şeyin bu olup olmadığını merak ediyorum. Ailesini parçalayan şey olmasına rağmen bu hazine avcılığı olayıyla yaşıyor ve nefes alıyor. Biliyorsunuz, Gus ve ben onu ve Teddy'yi seviyoruz, dalmayı seviyoruz ve bu eğlenceli bir şey ama aynı takıntıya sahip değiliz. Ben de Disney gezisine gidebilirdim. Aslında, belki de bir gemi seyahatinde olmayı tercih ederdim. Sadece *Frozen* canlı gösterileri ve bütün gün sıcak krakerler. Ya da belki de suyun içinde olmadığım ve tuz diyeti yaptığım için böyle söylüyorumdur."

Stella'ya göre köpekbalıklarını yönlendirmekte olduğu kadar mahkeme salonundaki sorgulamada da usta olan Zoe'yi düşünüyorum. Değer verdiği herkes aşağıdayken benimle burada sıkışıp kalmak onun için çok acımasız olmalı. Tüm ben

başını sallamaktan başka bir şey yapamaz. En son ne zaman giriş yaptıklarını bilmiyorum. "Onlara telsizle haber verelim mi?"

Zoe telsizi alıp onları arıyor. Bir süre sessizlik oldu. Gus kontrol ediyor; onları bulamıyor. Ciğerlerim yanıyor. Ellerimi yumruk yapıp sıkıyorum.

Ve sonra, nihayet, Stella'nın sesi, uzak ama gerçek, telsizden geliyor. Onu duymak için zorlanıyorum, bir sonraki nefesim her sözcüğe bağlı. "Yukarı çıkıyoruz. Ted ve benim bir deko durağına ihtiyacımız var."

O iyi, tekrar nefes alabiliyorum.

"Seni görüyorum," diyor Gus. "Havan nasıl?"

"İyi. Ted'in senin ikinci fazını ödünç alması gerekebilir. O alçak."

- - -

Tırmanışlarının geri kalanı ve dekompresyon durağı için geçen süre sonsuzluk gibi geliyor. Zoe ve ben güverteyi birlikte adımlıyoruz.

Tırnaklarımı yiyorum
hızlıca.

"Daha hızlı olması için daha fazla konuşmalı mıyız?" diye sordum.

"Evet, bu iyi olur. Dikkatimi dağıtmak işime yarayabilir. Hadi tamamen farklı bir şeyden konuşalım, tarih ve gemi enkazlarından başka bir şeyden. Bana New York'taki hayatından bahset. En sevdiğin simitçi hangisi?"

"Elbette, iyi plan. Brooklyn'deki Court Street Bagels'a bayılırım. Prospect Park adlı bu sandviçi her gün yiyebilirim. İçinde mesquite hindisi, güneşte kurutulmuş domates ve ballı hardal var. Üzerine bir dilim Gouda alıyorum."

"Söğüş etleri çok özledim."

"Kusura bakma. Harika kahvaltı sandviçleri de var. Yumurtalar güvenli, değil mi?" "Evet, öyle. Devam edin. Bu sabahla birlikte köşeyi dönüyor olabilirim."

Çünkü o sandviçler kulağa şaşırtıcı derecede çekici geliyor." "Çok güzel.

Kahvaltı simidi tereyağında kızartılıyor, böylece çıtır çıtır oluyor. Burayı işleten adam, Gigi, herkese aileden biri gibi davranıyor. İçeri girdiğimde sipariş vermeme bile gerek kalmıyor. Kulağa saçma geliyor ama orası kalmamın nedenlerinden biri."

Zoe'nin kaşları kırışıyor. "Kalmakla ne demek istiyorsun? Gitmeyi mi düşünüyordun? Teddy senin damarlarında New York elma suyu dolaştığını söylemişti."

Alay ettim. Bu, Ted'in lisede ne zaman dışarı çıksak ve ben içki içmesem benimle dalga geçtiği bir şeydi. "Birkaç yıl önce zor bir dönemden geçtim. Artık orada olmak istemiyordum."

"Kitapla mı?"

"Ondan önce. Muhtemelen kitabın raydan çıkmasının nedeni de bu."

Bana şu tamam, daha fazla anlat bakışlarından birini attı, o kadar iyi ki at.

"Bu konuda konuşmaktan pek hoşlanmıyorum."

"Bu çok ilginç. Müşterilerin ne kadar sık konuşmak istemediğine şaşırsınız."

Özellikle de bir şeyler gerçekten ters gittiğinde. Ama çoğu zaman bunu yaptıklarında kendilerini daha iyi hissederler. Kendi hataları olsa bile. Senin hikayen ne?"

"Hayır. Daha hafif şeylerden konuşmamız gerekiyordu, simit gibi dikkat dağıtıcı şeylerden. Gizli travmamla seni yaralamama gerek yok."

Bunu hafifçe söylüyorum ama gerçekten olanlardan bahsetmek istemiyorum... çünkü travmatikti. Ölmeden önce babamla yaptığım o son kavga, kongredeki imza kuyruğunda herkesin önünde paylaştığı o korkunç hayal kırıklığı, sonunda kendimi savunmam ve kendimden nefret etmeme neden olduğu için ondan nasıl nefret ettiğimi söylemem. İki saat sonra kırmızı hatlı metroda vefat edeceğini bilmiyordum. Clark da gitmiş olacaktı. Ondan sonra kitabımı bastırarak ve babamın benim hakkımda düşündüğü her şeyin doğru olduğunu kanıtlayacaktım. Bir ay içinde nişanım artık eğlenceli ya da başarılı olmadığımı anlayacak ve ayrılırken Sevgili Huck mektubu ile zahmet etmeyecekti. Bırakın biriyle paylaşmayı, ona yaklaşma fikri bile riskli geliyor. Neyse ki Gus, Ted ve Stella birkaç metre ötede suyun yüzeyinde beliriyorlar ve benim bir şey söylemememe gerek kalmıyor. Gus bize her şey yolunda işareti veriyor ve sonra tekneye doğru yüzüyorlar. Önce Ted'in çıkmasına yardım ediyorum, Gus zıplıyor ve onu uzanması için bir banka götürüyor. Stella'nın yüzgeçlerini ondan almak için bir kolumu indiriyorum.

Herkes sessiz.

Gus Zoe'yi kollarının arasına alır ve ona sarılır. "Biz iyiyiz," der ona, dağınık saçlarını düzeltirken. "Her şey yolunda bebeğim. Her şey yolunda."

Stella'ya bakıyorum. O da onları izliyor, dudağını ısırıyor. Tankını hâlâ çıkarmamıştı. Orada öylece duruyor, sersemlemiş ve sırılsıklam.

"Sana yardım edebilir miyim?" Tankını işaret ederek sordum.

Sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi başını sallıyor. "Oh, ben hallederim." Tankı ve BC'sini çıkarıyor ve güverteye koyuyor. Tekne bir dalganın üzerinde sallanıyor ve o tökezleyip dik durmaya çabalarken ona destek olmak için uzanıyorum.

"Deniz ayaklarımı okyanusta bırakmış olmalıyım," diyor ve gülümsemeye çalışıyor. Tekne tekrar sallanıyor. "Ben seni tutarım," diyorum ona.

"Yapmak zorunda değilsin. Ben iyiyim."

Çabayla yutkunuyorum. "Bir süre iyi... olacağından emin değildim."

Gözlerini kısarak bana bakıyor ve sonra dikkatini Teddy'ye çeviriyor. Gus ona küçük bir oksijen tankına bağlı bir maske uzatıyor. "Biz iyiyiz," diyor Stella bana. "Saf oksijen yardımcı olacaktır." Hâlâ bana dönüp bakmadı.

"Ucuz atlattık gibi geliyor."

"Evet, işte Teddy bu. Ucuz atlatmaların kralı." Sonunda arkasını döndü ve ben de yüzümdeki endişeyi silmeye çalıştım. "Bana bulduğunuz şeyi anlatın. Kendi gözlerimle görmek için sabırsızlanıyorum."

OTUZ BİR

Stella

Ienim görüşüme göre, y a ş a d ı ğ ı m ı z gibi bir günün ardından uygun gelen birkaç şey arasında, aşırı derecede sarhoş olmak listenin başında yer alıyor. Tamam,

Belki herkesin listesi değildir. Örneğin Zoe ve Gus, hayatı kutlamanın farklı bir yoluyla ilgileniyor gibi görünüyorlar ve yemekten sonra biz geride kalırken onlar ranzada yattıkları odaya gidiyorlar. Zoe alnını benimkine bastırıyor ve sonra aynısını Teddy'ye yapıyor.

"Komiklik yapmak yok," diyor. "Ben zaten erkenden grileşiyorum. Senin saçmalıklarının yardımına ihtiyacım yok."

Teddy sırtıyor. "Scout'un onuru, madam. Komik işleri size bırakacağız ve burada kalıp çok ama çok sorumlu davranacağız."

"Gördüğünüz gibi, beni endişelendiren iki very."

"Artık görevde değilsin, anne," diyor Gus, saçlarını öpüp onu uzaklaştırarak. "Bırak da büyük çocuklar kendi başlarının çaresine baksınlar." Kadın ona gülümsüyor. Ama sonra o da bize ters ters bakıyor. "Güverte raylarından uzak durun, kapiş?"

"Evet, evet," diyor Ted.

"Bana iki kere söylemene gerek yok," diyor Huck. "Ben tamamen güvenliğe yatırım yaptım."

Teddy onların gitmesini bekler ve sonra mutfığa geçer. Bir şişe rom ve üç fincan çıkarır. "Tamamen kafayı bulmaya yatırım yaptım," der. Romu iki bardağa dolduruyor ve birini bana, birini de Huck'a verdikten sonra kendi bardağını ağzına kadar dolduruyor.

Ben kadehimi kaldırıyorum. "Yaşamak için, böylece başka bir gün arayabiliriz."

Huck tereddüt ediyor ama kadehini benimkiyle tokuşturuyor. Teddy kadehi üstünkörü bir kaldırıyor ve romunun yarısını yudumluyor. Huck ve ben bir yandan yudumlarken bir yandan da onun ve Gus'ın bulduğu kancanın resimlerine bakıyor ve ne anlama geldiği hakkında konuşuyoruz. Kanca, 1715 hazine filosu dönemine ait diğer bazı benzer buluntularla eşleşiyor ki bu da bizim gemiye ait olabileceğine dair iyi bir işaret. Pirinç bir iğne ve bir kanca bulduğumuza göre, yarın ana hazineyi bulacağımız gün olabilir. Gerçek gibi gelmiyor. Bugün kurtulamamaya ne kadar yakın olduğumuzu biliyorum ama bunu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum.

Karşımızda Ted bardağını tekrar dolduruyor. "Hadi bir oyun oynayalım," diyor.

"Tabii, ne oynayalım?" Huck soruyor. "İki gerçek ve bir yalan?" Ben öneriyorum.

"Neden olmasın?" Ted diyor ki. "Önce bayanlar. Eğer doğru tahmin edersek, içmek zorundasınız. Eğer birimiz yanlış tahmin ederse, o kişi içer."

"Bu iş benim için çok kötü gidecekmiş gibi geliyor," diyor Huck. "Siz birbiriniz hakkında her şeyi biliyorsunuz. Benim bilgilerim ya güncel değil ya da..."

"Adil olmaya çalışacağım," diye araya giriyorum, benim hakkımda ne söyleyeceğini duymak istemiyorum. Ne seçmem gerektiğini düşünüyorum. Yeterince kolay bir görev. Hakkımda doğru olan iki şey ve doğru olmayan bir şey. Elbette, aklıma gelen ifadeler kimseye asla itiraf etmeyeceğim şeyler.

Huck Sullivan kalbimi kırdı. Gerçek.

Kalbimi kırmış olsa da, şu anda hala çok iyi görünüyor. Gerçek.

Eğer uzanıp beni öpmek için kendine çekecek olsaydı, onu durdururdum. Yalan.

Başımı sallıyorum ve uzun bir rom çekiyorum. Yanaklarım ısınıyor.

"Git Stella," diyor Ted sabırsızlıkla. "Yoksa oyunu geciktiririm ve sen de içmek zorunda kalırsın."

Oyun alanını eşitlemek için çocukluğumdan bir şeyler seçiyorum. İlk kelitem kedydi. Doğru. Bir keresinde hediyelik eşya dükkanından bir İsa heykelciği çalmıştım.

yürümeye başlayan bir çocuk. Doğru. Okyanus haritalarını okumayı dört yaşındayken öğrendim. Yalan. Altı yaşındaydım ama çabuk öğrendim.

Teddy ilk kelimemin yalan olduğunu tahmin etti. Benim hakkımdaki bilgisini ona karşı kullanmıştım. Annem giderken turuncu tekir Skipper'ı da yanında götürdü, bu yüzden yıllarca kedileri hatırlatan şeylerden kaçındım. Arkadaşlarım onları sevmediğimi sanıyor. Skipper ben küçükken yüzümün yanında bir top gibi kıvrılırdı. Yumuşak tüyleri burnumu gıdıklardı, tıpkı İzlanda'dan sonra neredeyse evlat edineceğim küçük kedi yavrusu gibi.

Huck yalanı anladı.

Teddy ve ben kadeh kaldırıp cezamızı çektik.

"Az önce şansın sana karşı olduğu konusunda sızlanıp durmuyor muydun? Bunu nasıl anladın?" Ted dedi ki. "Ve neden bu kadar kendini beğenmiş görünüyorsun? Hırsızlık olayının doğru olduğunu biliyorsun çünkü sana onun küçük bir hırsız olduğunu söyledim."

"Teddy," diyorum sinirlenerek, "Huck'a zorluk çıkarmayı bırak. Sıra sende."

"Tamam o zaman. Sıra sende. Bunları asla alamayacaksınız. Evcil hayvan olarak gizlice bir penguen istiyorum, ikinci sınıf heceleme yarışmasını kaybettikten sonra ağladım, hiç aşık olmadım."

Huck hemen "Penguen yalan" dedi. "Paytak paytak yürümelerini sevmiyorsun; bir keresinde kafan iyiyken *Happy Feet*'i izlediğimizde bana bunu söylemiştin."

"Belki bunu aşmışımdır, dostum?" Ted diyor ki. "Stell, bu senin oyun mu?"

Bardağımı çeviriyorum, Ted hakkında bildiğim her şeyi tartıyorum. "Bunların hepsi doğru olabilir. Hayvanat bahçesine son gittiğimizde penguenlerin yanında fazladan zaman geçirdiğini hatırlıyor gibiyim. Ve tabii ki hiç aşık olmadığına da inanıyorum... belki şehvet duymuşsundur. Kesinlikle, ama aşk konusunda emin değilim. Sanırım ikinci sınıfta bile heceleme yarışması umurunda olmazdı. Ya da iğrenç bir şey yaptın ve kazandın."

Ted bana "Akıllı kız," diyor ama sesi düz. Uzun bir içki içiyor ve sonra fincanını dolduruyor.

Huck kaybettiği için kendi shot'ını alıyor. "Sanırım şimdi sıra bende." Adem elmasının sallanışını izliyorum. "Bu düşündüğümde daha zormuş."

"Önemli değil," diyorum. "Sadece rastgele şeyler seç."

Benim hakkımda, bizim hakkımızda bir şeyler söylemesini istiyorumuyum? Hayır. Zaten bu yalanla kandırılmıştım.

"Ya da söyleme," diyor Teddy.

Huck başını sallıyor. "Tamam. Evcil bir salyangozum var. Dört yaşından on iki yaşına kadar İrlanda dansı yaptım. Metroya binmem."

Ted hemen, "Metro işte," dedi. "New York eşittir metro. Zor bile değil. Ve elbette, içmek zorunda olmanın yanı sıra bize bu mutfakta resmi bir Riverdance borçlu olduğumu da biliyoruz."

Huck'ın yüz ifadesinin değişmesini ve sonra normale dönmesini izliyorum. Bana dönüp cevabımı bekliyor.

"Salyangoz mu?" diye soruyorum.

Huck sıkıca gülümsüyor; başını neredeyse belli belirsiz sallıyor. Karşımızda Teddy rom şişesinin geri kalanını bardağına boşaltıyor ve sonra yeni bir şişe almak için mutfağın içinde bir tür jig yapıyor. Ne zaman içmesi gerektiğine dair kuralları unutmuş gibi görünüyor.

"Nereden biliyorsun?" Huck sessizce soruyor.

Omuz silkiyorum. Rom beni yumuşatmış, sıcak hissettiriyor. "Evcil hayvan beslemeyecek bir adama benziyorsun. Çok fazla sorumluluk var."

"Ah," diyor. "Aslında iki kedim var - Lord Whiskerpants ve Mewowzer. Ben yokken onlara menajerim bakıyor."

"Onları geride bırakmadığını duyduğuma sevindim."

Huck hafifçe yüzünü buruşturuyor ve ben de hemen pişman oluyorum. Artık bunu umursamamam gerekiyordu, bunca zamandan sonra olmazdı. Ayrıca, geçmişi geçmişte bırakmamız gerektiğini söyleyen bendim ve onun hoşnutsuzluğundan hiçbir şey anlamıyorum.

Teddy elindeki bardağı yere çarptı. "Siz orada hile mi yapıyorsunuz? Bu oyundan bıktım. Çok sıkıcı. Eğlenceli bir şeyler yapmalıyız. Strip poker gibi. Hayır, biliyorum. Doğruluk mu cesaret mi?" diyor Ted.

Huck ve ben koro halinde "Hayır," diyoruz. En azından bu konuda hemfikiriz. Teddy bizi görmezden gelerek, "Ben cesareti seçiyorum," dedi.

"Bence bugünlük yeterince cesaretin var dostum," diyor Huck. "Aslında, bence yeterince içtin." Rom şişesine uzandı ama

Teddy onu kaptı. Sarhoş olsa bile refleksleri sağlam. Gözlerini kısıyor ve Huck'a kilitliyor, Huck ondan kaçmak için bir ileri bir geri gidip geliyor ve ben bunun eğlenceli mi yoksa köpekbalıkları gibi birbirlerini parçalamak üzere mi olduğunu anlayamıyorum.

"Konuşma sorularınız ne olacak?" Bağırıyorum. "İzlanda'dan gelenler."

Huck'ın anlaması bir an alır. "Evet, tamam. Hâlâ otuz tane falan kaldı."

"Hangi konuşma soruları?" Teddy soruyor. Dışarıda olmaktan hoşlanmıyor.

Huck, "Sanırım buna bir oyun diyebilirsin, sadece bir grup rastgele soru," diyor.

"Eğer dünyada herhangi biriyle akşam yemeği yiyebilseydin, Ted, bu kim olurdu?" Huck'ın pizzacıda bana sorduğu ilk soruyu ödünç alarak soruyorum.

"Daha yeni yemek yedik Stella. Ben iyiyim." Teddy'nin sesi daha çok Güney Carolina'da Huck ve ben onu yatağa yatırmak zorunda kaldığımız zamanki gibi çıkıyor; ağzı gazlı bezle doluymuş gibi konuşuyor.

"Biraz su iç," diyorum.

"Susamadım, harikayım."

"Buna ne dersin Ted?" Huck araya giriyor. "Doksan yaşına kadar yaşayacak olsaydın ve aklını otuz yaşında tutabilseydin ya da vücudunu, hangisi olurdu?"

"Ha, kolay. Bedenim." Teddy kanıt olarak gömleğini çıkarıp başının etrafında döndürüyor. Dansına geri dönüyor, sonra zıplayarak dönüyor ve kışını bize doğru sallıyor. Bize gösterip göstermeyeceği konusunda yarı yarıya eminim. "Aklını korumak istersin, değil mi Sully? Anlıyorum. Senin o güzel aklını. Herkes ona bayılıyor. Ciltli kopyaları için otuz dolar ödüyorlar. Stella aldı ve beş parasız kaldı. Ama satın aldı ve çantasında sakladı. Peki neden? Bunu sen yapamazsın." Teddy sadece vahşi dönüşler olarak tanımlanabilecek bir hareket başlattı. Kahkahalarımı bastırmak için elimi ağzıma götürmek zorunda kalıyorum. Bu sadece onu cesaretlendirirdi ve bu noktada kas çekme bölgesine çok yaklaştı.

"Sen kazandın dostum," diyor Huck. "Benim vücudum bunu yapamaz."

Bu bana neden Huck'ın vücudunun yapabildiği diğer birçok şaşırtıcı şeyi düşündürüyor, emin değilim. Gözlerimi yakaladı. "Sanırım zihnime bağlı kalmalı ve bedenimin zamanın amansız yürüyüşüne yenik düşmesine izin vermeliyim."

"Şuna bak, edebiyat falan yapıyor," diyor Ted. "Rekabet edemeyeceğini biliyor. Kahretsin çocuklar, şu anda neye ihtiyacımız var biliyor musunuz?"

"Kestirmeye mi?" Ben diyorum.

"Müzik, Stella. Bize biraz müzik lazım." Telefonunda bir çalma listesi buluyor ve cihazı boş bir bardağın içine bırakıyor, böylece çelik davulların sesi mutfakı dolduruyor. Huck ve ben Teddy'nin tek kişilik gösterisini izliyoruz, başı eğik, ritmi hissediyor, merengue ve son derece kötü popping arasında gidip geliyor ve küçük alanda kilitleniyor. İkinci şarkının yarısında Ted beni belimden yakaladı.

"Dans etmek, hazine avcılığı gibi, seyirlik bir spor değildir, Stella Moore. Ne zamandan beri kenardan izliyorsun?" diye kulağıma bağıyor. "Hadi salsa yapalım."

Koordinasyonsuz ve elleri var, ama yüzündeki coşkulu sırıtışa karşı koymak zor - her zaman olduğu gibi. Pes ediyorum. Dans etmek daha eğlenceli.

"Eğer ikimiz de doksanımıza kadar yaşarsak, ikimizin de kesinlikle bedenlerimize ihtiyacı olacak.

Ölene kadar dalıp dans edebiliriz."

Bugünün erken saatlerini ve Teddy'nin onu ne kadar zorladığını düşünüyorum. Bir seçim yapmanın, kendimi kurtarıp onu geride bırakmanın ya da birlikte batmanın ne kadar yakın olduğunu. Bu düşünce ya da belki Ted'in kaotik dansı, rom ve fazla güneşin birleşimi başımı döndürüyor.

"Sen bir aptalsın," diyorum gülümseyerek. Sesim sıcak, tabii ki öyle. Teddy benim en eski, en yakın arkadaşım. Ama aynı zamanda ona kızgınım. Nefesi sıcak ve rom kokuyor, çıplak göğsü terli ve yakın, eli özensiz, belime çok yakın. Elindeki rom bardağını hâlâ tutuyor ve bir kısmı gömleğimin arkasına dökülüyor. Huck dans etmiyor; bizi izlediğini hissedebiliyorum.

"Biraz hava almam lazım," diyorum ve Teddy'den uzaklaşıyorum.

Tökezleyerek geri çekiliyor ama ritmi neredeyse hiç kaçırmıyor. "Keyfin bilir," diyor, içkisinden büyük bir yudum alıyor ve dansına devam ediyor.

Güverteye çıkıp yüzümü denize dönüyorum ve tırabzanlara tutunuyorum. Umutsuzca kafamı boşaltmaya ihtiyacım var. Yıldızlar pırıl pırıl, mürekkep mavisi gökyüzüne karşı sonsuz ışık noktaları. Derin bir nefes alıyorum, okyanus havasının taze kokusunu içime çekmeye çalışıyorum ama onun yerine tek kokladığım gömleğimi ıslatan dökülmüş rom.

"İyi misin?"

Arkamı dönmedim. Huck'ın varlığını o konuşmadan önce bile hissetmiştim. Güvertedeki ayak sesleri diğerlerininkinden farklıydı, sanki yerçekimi onun üzerinde benzersiz bir şekilde etki ediyordu.

"Ted'i gözetimsiz bırakmanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diyorum.

"Onu eğlendirmeye çalıştım ama dans ederken biraz oynak oluyor. Dolaşan ellerinden pek hoşlanmadım."

Şaka yapıp yapmadığını anlamak için dönüyorum. Şaka yapmıyor.

"Bu doğru. Gömleğine de rom mu döktü?"

"Bu onuru sana sakladı sanırım. Gerçi ben ona ulaştığımda bardağının boş olduğundan şüpheleniyorum."

Başımı salladım.

"Endişelenmene gerek yok. Kendi kendine sakinleşmeye başladı ve ranzasına geri döndü. Oldukça hareketli bir gündü. Sanırım derin bir uykuya dalacak."

"*Olaylı* da denebilir," diyorum alay etmemeye çalışarak.

"*Olaylı* kulağa *korkunçtan* biraz daha az kötü geliyor. Ben burada rahat bir adam olmaya çalışıyorum."

"Korktun mu?" diye sordum.

Başını eğdi. "Korktun mu?"

"Belki biraz. İzlanda'da bana nasıl öleceğime dair bir fikrim olup olmadığını sorduğun zamanı düşünüp durdum. Kendime uğursuzluk getirmişim gibi hissettim."

"Evet." Bir elini saçlarında gezdirdi. "Ben de bunu düşündüm. Beni de korkuttu."

"Teddy'nin bu gezideki teması arkadaşlarını korkutmak gibi görünüyor."

"Evet." Ellerini güverte parmaklıklarına doladı. "Senin için gerçekten endişelendim."

Kendime engel olamıyorum, bununla alay ediyorum. "Ben ciddiylim."

"Nedenini anlayamıyorum. Birbirimizi çok az tanıyoruz. Ben senin için bir hiçim." "Yapma Stella, bunun doğru olduğuna gerçekten inanıyor olamazsın."

Gözlerimi kapatıyorum. "Bu konuda konuşmak istemedim. Ateşkesle bir sorunum yoktu, ama sen konuyu açıp duruyorsun. Sanki sen benim fikirlerim ya da kişisel güvenliğim ve bunların senin için ne kadar önemli olduğu hakkında bir şeyler mırıldanmadan seninle mutfakta olamıyorum. Peki ya kitap?"

"Henüz bitirmedin mi?" Yüz ifadesi neredeyse umutlu görünüyor, bu da beni daha da öfkeliyor.

"Hayır, bitirmeyeceğim de. Sanırım bu bizi eşit yapıyor. İkimiz de başladığımız şeyleri bitiremiyoruz."

"İzlanda'dan bahsediyorsun."

"Unut gitsin. Hiçbir şeyden bahsetmiyorum." İç çektim. Bu konuyu bir daha açmayacağıma yemin etmişim.

"Sen benim için hiçbir zaman bir hiç olmadın Stella. İzlanda da hiçbir şey değildi."

Ona bakmayacağım. Bakamıyorum. Kıç tarafa vuran suya odaklanıyorum.

"Bu konuda sana hâlâ gerçek bir açıklama borçlu olduğumu biliyorum."

Ona dönüyorum. "Gerçekten yok. Dediğim gibi, ikimiz de hazine ve iş için buradayız. Bu değişmedi."

"Hâlâ bunu düşünüyorum," diyor Huck.

Romdan mı yoksa teknenin dalgalar üzerindeki hareketinden mi bilmiyorum ama aniden kendimi dengesiz hissediyorum.

"Hâlâ seni düşünüyorum. Bizi."

Başımı sallıyorum. "Konuşmamız gerektiğini sanmıyorum-"

Huck bana döndü. "Çok üzgünüm, Stella. Yaptığım şeyden ne kadar pişman olduğumu açıklayacak doğru sözcükleri bile bulamıyorum. O anda doğru şeyi yapıyormuşum gibi görünüyordu. Sadece kendime zarar verdiğimi sanıyordum. Seni asla incitmek istemem. Bunu bilmeni istiyorum. Beni affetmeni beklemiyorum.

Affedilmeyi hak ediyorum ve bunu istemeyeceğim bile. Sadece nerede durduğumu bilmeni istiyorum. Benim için her zaman önemli olacaksın."

Bir tür yanıt bulmaya çalışıyorum. Beni yaralı değil de sert gösterecek, onun özüne inecek bir yanıt... Ama ona bakma hatasını yaptım. Onu görmekle. Normalde soluk olan gözleri koyu ve yumuşaktı. Bilmiyorum, pişman mı görünüyor, kırılmış mı? Kaşları birbirine çarpıyor.

"Tamam," diyorum.

"Tamam mı?" Uzanıp rüzgârda savrulan bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve ben de iç çekiyorum.

"Bu konuyu kapatalım. Geçmişte odaklanmamız gereken daha önemli şeyler var. Bugün bir kanca bulduk." Dudağımı ısırıyorum.

Bir an için Huck beni öpmek ister gibi görünüyor ve ben iki gerçek ve bir yalanı düşünüyorum. Eğer beni kendine çekerse... Kendimi geri itmek istemiyorum. Beni daha önce incitmişti. İsteyerek yapmadığını, sadece kendine zarar vermek istediğini söyledi. Bunu anlayamıyorum ama dürüst olduğunu biliyorum.

"Yani onu bulabilirdik, değil mi? *San Miguel*, Çalınan Hazine... Aradığınız şey? Yani Kalp yakınlarda bir yerde olmalı?"

Yutkunuyorum. Dengesiz. Kendimi dengesiz hissediyorum. Huck'ın bana bakışı, sanki hazineyi bulmamız hayatında başına gelen en iyi şeymiş gibi. Kalbimi yeniden kırmasına izin vermek istiyorum. Güçlü bir rüzgâr esiyor ve tekne dalgaların arasında garip bir şekilde sallanıyor. Huck'a doğru sendeliyorum ve ellerim göğsüne iniyor. Elleri sırtımı kavırıyor, sabit ve emin. İçimde kaybolduğunu sandığım bir şey parılıyor. Milyarda bir olasılığa ve asla pes etmemeye inanıyorum. Belki de bu yüzden bir anlığına bu sefer farklı olabileceğini düşündüm.

Hayır.

Ondan uzaklaşıyorum. Olamaz. Ben yapamam.

Parmaklıklara daha sıkı tutunuyorum ve yüzümü tekrar rüzgâra dönüyorum. "Yaklaştık demektir."

OTUZ İKİ

Huck

I Stella ile karanlıkta, bu muhteşem yıldızların altında bütün gece kalmak istiyorum. Sikerim böyle işi. Sonsuza dek burada onunla kalmak istiyorum. Biliyorum.

Bu olamaz, ama elim hala sırtının kıvrımına sanki oraya gitmek için yaratılmış gibi oturuyor, bir kilit ve anahtar, tıpkı geçen yıl olduğu gibi. Onu kendime çekip ağzını benim ağzım yapmamak, onu benim ağzım yapmamak ve dudaklarıyla beni kendisininmişim gibi damgalamasına izin vermemek için tüm kontrolümü kaybediyorum.

Evren bizi bir kez bir araya getirdi, ama şimdi başka planları var gibi görünüyor. Birkaç dakika önceki o poyraz hızla fırtınaya benzer bir şeye dönüşüyor ve geminin hafif sallanma hareketi kaotik bir hal alıyor. Deniz yüzümüze püskürüyor ve skopolamin yamam beyaz bayrak sallıyor ve şimdi öz kontrolüm Stella'dan tamamen midemdekileri küpeşteden aşağı fırlatmamı önlemeye kayıyor.

"Bu normal görünmüyor," diye sesleniyorum rüzgâra karşı.

Yağmur yanlardan bize doğru gelirken gözlerini kısıyor. "Sadece küçük bir fırtına."

Onun ve benim *küçük* tanımlarımız çok farklı gibi görünüyor. "Serin, serin, serin," diye mırıldanıyorum, hatırladığımdan daha uzakta olan güverte altına açılan kapıya bakarak.

"Çıldırmağ üzereymişsin gibi görünüyorsun. Tüplü bir an için mi çalışıyorsun?" Stella soruyor.

"Biraz, evet." Yalan söyleyecek enerjim bile yok. Midemde bir kasırğa var ve ölümüne tutunduğum küpeşte ıslanıp kayganlaşıyor ve tekne sallanıyor. Stella elbette sakın; o bir baş belası. Onu kaydırıyor

saçlarını yüzünden çeker ve tüm teçhizatı iki kez kontrol ederek sabitlendiğini onaylar. Sonra kapıya doğru ilerlemeye başlar.

"Geliyor musun?" diye sordu.

Onun önünde kusmayacağım. Kusmayacağım. "Burada kalmak zorunda değil miyiz? Batmayacağımızdan emin olmak için mi?"

"Sintine yüksek su alarmıyla otomatik olarak çalışıyor ve çapada bolca zincirimiz var. Bize bir şey olmaz. Bu havadan kurtulalım. Sırılsıklam olmuşsun." Elini uzatıyor, ben de tutuyorum ve böylece skopolamin bandım tekrar işe yarıyor. Güvende olacağımızı biliyorum. Kontrol Stella'da.

Kapıdan geçmeyi başarıyoruz ve ayakta duruyoruz, göğüslerimiz kabarıyor, eller hala sahanlığın sığınağında bir anlığına iç içe geçmiş durumda. Onu öpme dürtüsü geri geldi ve o kadar baskın ki elimi onunkinden ayırmak zorunda kaldım.

"Teşekkürler," diyorum. "Sanırım kriz anlarında iyi değilim."

"Bunun bir kriz olduğunu mu düşünüyorsun?" diye alay ediyor. "Sadece biraz hava muhalefeti. Muhtemelen çoktan bitmiştir."

"Şimdi de bunu yüzüme vuruyorsun."

Bir eliyle sıırılsıklam saçlarını düzeltiyor ve atkuyruğunu sıkarak gülümsüyor. "Belki biraz. Bence adil bir oyun."

Belki de haklı gibi görünüyor. Teknenin hareketi yavaşladı. Ama sonra o kadar ani ve şiddetli bir hareketle yana yatıyor ki, ikimizi de hazırlıksız yakalıyor ve Stella'yı yanımdan merdivenlere doğru fırlatıyor. Hiç düşünmeden uzanıp onu geri çekiyorum, bizi merdivenlerden uzaklaştırıyor ve kapıya çarpıyoruz. Göğsümün onu ezmemesi için ellerimle kendimi tutmam gerekiyor, ama bu aynı zamanda yüzlerimizi birbirine yaklaştırmayı da başarıyor, ki bunu hiç istememiştim. Kalbim göğüs kafesimin içinde gümbür gümbür atıyor ve ciğerlerimdeki hava sıkışıyor. Ya onu yakalamasaydım? Dostum, göğsüm sıkışıyor. Bir an için bunun sadece küçük fırtınaların ve merdiven boşluğundaki Stella'nın yarattığı birleşik stresin üzerimde yarattığı garip bir fiziksel etki olduğunu düşünüyorum, ama sonra aşağı bakıyorum ve gömleğimin kumaşını avucunun içine aldığını ve büktüğünü fark ediyorum. Bunu aynı anda fark ediyor ve tutuşunu bırakıyor.

Boğazımı temizliyorum ve bir adım geri çekiliyorum.

"Kriz anlarında iyi olmayan biri için hiç de fena değil," diye itiraf ediyor bana bakarak.

"Hayır."

"Beni çelik merdivenlerden kurtardın. Buna biraz kahramanca diyorum ve bu kadar cömert olacağım tek an bu, o yüzden bu lanet iltifatı kabul et Sullivan." Gömleğimi tekrar kavıyor ve *kahretsin, beni* öpmek mi istiyor? Evet, tamam, hala biraz korkuyorum ve az önce güvertede kendimi utandırdım ve neredeyse kurabiyelerimi fırlatıyordum, ama şimdi benim bir kahraman olduğumu düşünüyor ve kahramanlar kızı öpüyor. Bir yıl önce tamamen beceriksiz olsalar bile. İkimiz de bunu istediğimiz sürece. Tanrım, bunu çok istiyorum.

Kendimi ona doğru bastırıyorum ve eğilmeye başlıyorum. "Biraz kahramanca, ha?" "Belki birazcık." Kıpırdamıyor. Bakışları ağzıma düşüyor.

Dudaklarından bir milisaniye uzaktayım. "Ben alırım."

"Vay, vay, vay," diye gürlüyor aşağıdan derin bir ses.

Stella omzumun üzerinden bakıyor. Yüz ifadesini göremiyorum, ama benimkine benzer bir şey olduğunu tahmin edebiliyorum. Şok, suçluluk ve *kutsal olan her şey aşkına, otuz saniye... kırk beş saniye... kimi kandırıyorum, yirmi dakika... bekleyemez miydin, böylece bu öpücüğü bitirebilirdik, ahbap?*

"Her şey yolunda mı, Gus?" diye soruyor.

"Ben de sana aynı şeyi sorardım ama durumun oldukça iyi görünüyor." Kıs kıs gülüyor.

"Hayır, iyi değil. Hâlâ ona kızgın." Zoe. İkimizin de duyduğundan emin olmak için son kısmı bağırarak söylüyor. Hakkını vermeliyim, çok usta. Bu hareket farklı koşullar altında beni yeryüzüne geri getirebilirdi. Ancak, Stella hâlâ gömleğimi tutuyor.

Dürüst olmak gerekirse, Gus ve Zoe'nin bizi aşağıdan yargılamaları, Stella'nın bana tutunan küçük eliyle gerçekten rekabet edemiyor. Yüz ifadesi kesinlikle meydan okurcasına. Arkadaşlarının bu duruma müdahil olmalarının onun için önemli olmadığı gerçeğine hayret ediyorum. Bu kesinlikle benim coşkumu azaltmadı.

Bana göz kırptıyor ve muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeyle alt dudağının kurumuş derisini dişleriyle yakalıyor. Acaba bizim

öpücük tuz tadında olacak. Tam bu zihinsel keşfe başlamıştım ki gömleğimi çıkarıp tek bir hareketle kolumun altına giriyor.

Merdivenlerin başında duraklıyor. "Herhalde yatma vakti geldi," diyor ve sonra hiçbir şey olmamış gibi koşarak aşağı iniyor.

"O da neydi öyle?" diyor Zoe.

Belki de sesinin boş merdiven boşluğunda nasıl taşındığının farkında değil ve önceki anonsu sadece kuşkuculuktu, oyunbazlık değil.

"Sadece küçük bir fırtına," diye
yanıtlıyor Stella. "Kıçımın Squall'ı."

OTUZ ÜÇ

Stella

W Fırtınadan sonra açık gökyüzü ve ılıman denizlere uyandım. Aramayla geçen bir gün için olmak istediğimden daha yorgunum ama boşa harcayacak değilim.

Bu mükemmel koşulları sırf dün gece uyuyamadım diye kabul etmedim. Zoe, Huck'la merdiven boşluğunda yaşadığımız olaylar hakkında beni yaklaşık yirmi dakika boyunca çapraz sorguya çekti ve sonunda kabul edip beni yalnız bıraktı. Yalan söylemek zorunda değildim. Açıkçası ona Huck'la aramızda ne olduğunu söyleyemedim çünkü hiçbir fikrim yoktu.

Sadece yağmur, rüzgâr, onun elleri ve bir sürü anı vardı; rom ve beni düşerken geri çekip alanıma girerek aynı anda hem güvende hem de tehlikeli hissettirmesi; aynı anda hem sahil hem de orman gibi, ıhlamur ve sedir gibi kokması; ıslak gömleğinin göğsüne ve karın kaslarına yapışması; bana bakan o mavi ve yumuşak gözler.

Bir zamanlar onun nasıl hissettiğini biliyordum.

Parmak uçlarımın altındaki tenini neredeyse hatırlayabiliyordum.

O anda, *istemek* durumumu tam olarak yansıtmıyordu. Huck'a ihtiyacım vardı.

Şimdi de kahveye ihtiyacım var. Tezgâhta dururken bütün bir cezveyi sade olarak yudumlamak. Bu biyolojik bir gereksinim. Sürüklenerek mutfağa girdim. Huck ve Teddy sessizce kahve fincanlarını tutuyorlardı. Teddy mutfakta güneş gözlüğü takıyor ve varlığını sadece çenesini kaldırarak kabul ediyor.

Huck, "İkinci bir kap demlemek zorunda kaldık," diyor. "Oh."

"Neredeyse hazır olmalı." Teddy

ikimizi de susturuyor.

Onu görmezden geliyorum. "Kahvaltıda ne var?" diye sordum.

"Stella, Tanrı aşkına. Konuşarak bana işkence etmeyi bırak," diyor Teddy.

"Başım pimi çekilmiş bir el bombası gibi."

"Theodore, sen yetişkin bir insansın," diye karşılık veriyorum. "Yatılı okuldaki oda arkadaşın seninle ilişkisini kesip yatağına yatırana kadar ucuz rom içmeye devam edeceksen, kararlarının sonuçlarıyla yüzleşmeye hazır olmalısın. Akşamdan kalmalığın şerefine bütün gün etrafta dolanmayacağım."

"Çok acımasızsın," diyor Ted. "Bütün suçu üstüme alamam. İçki içme oyunu oynamak kimin fikriydi?"

"Senin," dedi Huck ve ben aynı anda.

"Tamam. Dalışa hazırlanmak için sessiz bir yere gidiyorum."

"Hayır, gitmiyorsun," diyorum ona.

İnliyor ve güneş gözlüklerini kaldırıp gözlerini kısarak bana bakıyor. "Kaç kere akşamdan kalma daldım?"

"Seni bu yüzden yedek bırakmadığımı biliyorsun. Dün tam bir bok gösterisiydi, Ted. Gemidesin."

Huck bir kahve fincanı dolduruyor ve az önce hazırladığı kahvaltılık simit sandviçle birlikte sözsüz bir şekilde bana uzatıyor. O bu işin dışında kalıyor.

"Ben teknedeyim," diyor Ted, düşünüp taşınıyormuş gibi.

"Beni duydun." Sandviçten bir ısırık alıyorum. Çok lezzetliydi. Huck ekmeği tavada tereyağıyla kızartmış, mükemmel bir çıtırılık veriyor.

"Bu teknenin parasını ben ödedim."

"O zaman tadını çıkarman için bir sebep daha." Sandviçi ona uzattım. Teslim oluyor ve bir ısırık alıyor.

"Senin için de bir tane yaptım dostum," diyor Huck. Teddy'ye kendi sandviçini uzatıyor.

Teddy onu inceliyor. "Benimkini kızartmamışsın. Neden Stella kızarmış bir tane alıyor da ben gevşek bir simit alıyorum? Aslında, boş ver. Bu muhtemelen önemli olacak kadar uzun süre kalmayacak."

"Bu arada," diyorum.

"Kahvaltının geri kalanını Gus ve Zoe'ye götüreceğim," diyor Huck. "Bana katılmak ister misin?"

Başımı sallıyorum ve onu takip ediyorum.

"Ben biraz yatmaya gidiyorum," diyor Ted, ters yöne doğru yürürken. "Dalışa hazır olduğunda beni uyandır." Simidini omzunun üzerinden sallıyor ve bir parça yumurta düşüyor. Eğilip alıyor ve ağzına atıyor. "Beş saniye kuralı."

"Bu gerçekten iğrenç," diyorum.

"Bunu duydum! Koruma çabalarım için beni suçlama, huysuz."

"Gerçekten simidini kızartmadın mı?" Teddy duymazdan geldiğinde Huck'a soruyorum.

"Tabii ki kızarttım. Ben canavar değilim."

"Bu rahatlatıcı. Yemeğime özel muamele yaptığına gerçekten inansaydı asla peşini bırakmazdı."

Huck gülüyor. "Gerçekten mi? Adam yerden mi yedi yoksa unuttun mu?"

"Oh, o iğrenç. Unutmadım. Ama aynı zamanda adalet."

Merdivenleri çıkmaya başladık. "Dürüst olmak gerekirse, bu kadar iyi bir aşçı olmana şaşırdım. Sanırım şaşırmamalıyım. Bana daha önce de söylemiştin. Lazanya, değil mi?"

Huck omzunun üzerinden geriye bakar. "Sana iyi bir aşçı olduğumu mu söyledim?"

Bu utanç verici. Yemek yapmayı *sevdiğimi* söylemeliydim. Kim demiş bunu?" "Sanırım tam olarak 'Eataly'den daha iyi' dedin. " Yüzümü buruşturuyorum.

"Yani daha da kötüleşiyor. Bunu unutmuş olmalıyım. Bu utanç verici palavra için beni affeder misin? Kendimi savunmak gerekirse, muhtemelen seni etkilemek için çok uğraşıyordum."

"Denemene gerek yoktu."

Bana dönmek için aniden durdu ve neredeyse ona çarpıyordum.

"Gerçekten mi?" "Oh, hadi ama. Sen Huck Sullivan'sın. Teddy'nin sana söylediği gibi.

tüm kitaplarını."

"İroni yaptığını ya da seni utandırmaya çalıştığını düşünmüştüm."

"Bunu yapmayı çok seviyor. Hayır, keşke. Son Casablanca için sırada bekledim."

Kahvaltı sandviçleri ve bu yeni bilgiyle uğraşırken bir şekilde kesinlikle şaşkın ve çekici görünmeyi başarıyor. Koyu renk saçları alnına düşmüştü ve ben onu düzeltme isteğime direniyordum. "Hayatta olmaz."

"Bunu sana neden itiraf ettiğimi bilmiyorum ama ben bir hayranıyım," diye itiraf ediyorum. Huck'ın ağzının köşesi kalkıyor ve kendimi düzeltme ihtiyacı hissediyorum. "Hayranıydım."

Başını sallıyor, gülümsemesi azalıyor ve keşke o uyarıyı eklemeseydim diyorum. "Bu adil."

"Bunu söylememeliydim."

"Sorun değil, Stella. Bana hiçbir şey borçlu değilsin, özellikle de egomu beslemek. Her neyse, hayran olmak birini tanımakla aynı şey değildir. Çoğu zaman bu yapay bir ilişkidir, gerçek bir yakınlık değildir."

"Eminim o kadar çok hayranınız vardır ki bir tanesi bile fark yaratmaz."

"Şaşıracaksın." Flört ediyor olabileceğini düşünmüştüm, özellikle de dün geceden sonra, ama etmiyordu. Benden uzaklaştı.

"Bu ne anlama geliyor?" Elinde kahvaltı paketiyle içeri girerken güvertenin kapısını iterek açıyorum.

"Önemli bir şey değil. Sanırım hayranlarımdan desteğini çok takdir ediyorum ve buna sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum ama aynı zamanda bu çok büyük bir baskı. Sürekli ilgi, görüş ve yargılara maruz kalmak sizi yıpratmaya başlıyor. Belki herkesi değil ama beni yıprattı. Ben buna hazırdım. Sadece kitap yazmak istiyordum ama insanlar farklı olay örgülerine ya da bir karakterin söylediği bir şeye sinirleniyordu. Bazıları karakterlerimin düşüncelerini ve eylemlerini benimkilerle karıştırıyordu. Beni sadece onların istediklerini yazdığımda seviyorlardı. Yazmadığım zaman benden nefret ediyorlardı. Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım. Tüm DM'leri ve e-postaları görmezden geldim ya da omuz silktim. Ama tüm eleştirmenlerimden kaçamazdım. Bazıları çok daha yakındı." Güverteye bakıyor. Kahvaltı sandviçleri muhtemelen soğumaya başlamıştır.

Ona babasından bahsedip bahsetmediğini sormak istiyorum ama fırsat bulamadan ekliyor: "Ama terapi bu yüzden var, değil mi?"

Başımı sallıyorum. İkimiz de uzun bir süre sessiz kaldık. "Kahve ve kahvaltı için teşekkür ederim. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin. Geçen gün pek uyuyamadım."

Gece," diyorum.

O da bana bakıyor. "Ben de öyle."

Zoe yanımıza geliyor, parlak kaftanı etrafında dalgalanıyor. "Bana bunların simit sandviç olduğunu söyle," diyor, "o zaman sana aşık olabilirim."

"Sanırım o pozisyon zaten dolu," diyor Gus, simitlerden birini kaparak. "Çok lezzetli, dostum. Teşekkür ederim."

Yüzüm sanki eriyip fokurdayan bir yapışkan su birikintisi içinde güverteye doğru kayacakmış gibi hissediyorum. Gus'a bakakaldım.

"Ne? *Bana* aşık demek istemiştin. Ama geçerli bir yorum Stell." Güldü ve sandviçinden bir ısırık aldı. "Siz ikiniz dün gece merdiven boşluğunda sevişmiyor muydunuz?"

"Kesinlikle hayır," diyorum.

"Hayır," diye ekliyor Huck, polo tişörtünün yakasından belli belirsiz bir kızarıklık görünüyor.

"Kesin bir eğilme vardı." Elini düzleştiriyor ve sonra göstermek için açılı bir şekilde uzatıyor. "Sence de öyle değil mi bebeğim? Araç vardı, fırsat vardı, niyet vardı."

Zoe yemeğinden başını kaldırmıyor.

"Tatlım?"

Çiğnemeyi bırakıyor. "Bu bagelwich'i benim için mahvetmeye cüret etme." "Tanrım, bu kadını seviyorum. Neredeyse vahşi."

"Bu sezon giydiği kaftanların içinde ne kadar muhteşem görüldüğünü unutma," diyorum.

Zoe bana bakıyor. "Satıcı kız buna sofistike bir muumuu dedi. Çok şık, çok moda."

"Muumuus'un içinde muhteşem ve *çok* sofistike görünüyorsun," diyor Gus ve başının tepesine bir öpücük konduruyor.

"Gus, acele et ve yemeğini ye. Hava hâlâ ılıkken dışarı çıkmak istiyorum. Teddy güverte görevinde, Zoe, ıslanmaya hazır mısın?"

Gus'a bir bakış atar. O da genişçe gülümsüyor. "Kancanın bulunduğu yere geri dönüyoruz, değil mi? Neden sadece sen, Huck ve ben gitmiyoruz? Birinin Teddy'ye göz kulak olması lazım zaten, biz de kolayca

Bu küçük arama ızgarasında üç kişiyle idare edebiliriz. Yeter ki Zoe arkadaşımızı denetlemekte bir sakınca görmesin."

"Çok akşamdan kalma," diyor

Huck. "Ve arsız," diye ekliyorum.

"Ah, en sevdiğim şeylerin hepsi." Zoe sırtıyor. "Bugün iyi bir şeyler bulsanız iyi olur çocuklar."

Gus sandviçini birkaç ısırıkta bitiriyor ve dalış için hazırlanmaya başlıyoruz. Ben pantolonumu ve tişörtümü çıkarıp bir yığının içine atıyorum. Huck polosunu kafasına geçirdi. Cildi kıştan kalma parşömen renginden açık ten rengine dönüşmüş, az önce yediğim tereyağlı simit gibi. Bu kısa sürede bile tekne de çalışmak sırt ve karın kaslarını ortaya çıkarmış. İyi görünüyor. Karşı konulmaz değil. Boynundan göbeğine kadar dilimi gezdirmek istediğimden falan değil. Bu tamamen onun fiziksel formunun masum bir takdiri ve sırtının üst kısmına güneş kremi sürmeye çabalarken biraz eğlenmekten başka bir şey değil. Ahtapot kollarıyla güvertede çırpınan bir balık gibi kıvrılıp çırpınıyor. Sıcak olması dışında. Ateşli bir balık.

Kahvaltı hazırlayan. Ve benim için önemli olan... belki. İç çekiyorum.

"Ver şunu," diyorum güneş kremi için elimi uzatarak. "Gülünç görünüyorsun ve her yerinde yanık izleri olacak."

"Gerçekten o kadar kötü mü yaptım?" diye soruyor.

"Evet. Sırtındaki çizgiler Kuzey Işıkları gibi görünüyor." Losyonu omuzlarına ve bel kaslarına sürerken iş adamı gibi davranmaya çalışıyorum. Bu çok zor; Kuzey Işıkları'ndan bahsetmemeliydim.

Huck hafifçe boğazını temizliyor. "Teşekkürler."

Ellerim sırtında, omurgasında geziniyor. Ona dokunurken hissettiklerime bayılıyorum.

"Eğilme konusundaki yorumumun arkasındayım," diyor Gus ve ben geri sığıyorum. "Her şey hazır," diye yüksek sesle anons ediyorum. "Birileri güneşten yanmayacak bugün."

Gus sırtıyor ve maskesini takıp yan tarafa geçerek aşağıdaki suya atlıyor. Ellerimde kalan fazla güneş kremi alıp

ve yüzüme sürüyorum.

"Seni getirmemi ister misin?" Huck sordu.

Başımı salladım. "Bugün dalgıç kıyafeti giyiyorum. Yine de teşekkürler." "Tabii ki. Tankımı kontrol eder misin?"

"Biraz yüksek bakım alıyoruz, değil mi?" Alay ediyorum. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı? Bonbon, masaj?"

Huck gülmüyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum. "Şaka yapıyordum bu arada."

Güvertede duran bir yüzgeci ayak parmağıyla itiyor. "Evet, biliyorum. Sanırım dünden sonra biraz gergin hissediyorum."

"Tamamen anlaşılabilir bir durum, böyle bir şey asla olmamalıydı. Bu yüzden Teddy bugün sudan uzak duruyor. Önlenebilir aksilikler konusunda endişelenmemeliyiz ve bir daha asla böyle bir şey yapamayacağını tam olarak kavraması gerekiyor." Başını salladı. Kolunu hafifçe sıkıyorum. Tüm vücudu gergin. "Bugün derin suyun yakınına bile gitmiyoruz. Söz veriyorum. Gus ve ben sana çok iyi bakacağız."

"Sana inanıyorum." Sesi pek ikna olmuş gibi gelmiyor.

"Neşelen biraz," diyorum onu nazikçe iterek. "Asla bilemezsiniz... Bugün şansımız yaver gidebilir."

OTUZ DÖRT

Huck

Y Okyanus yüzeyinin metrelerce altında olmanın, asırlık bir hazine gemisinin enkazını bulma şansına sahip olmanın ve Stella'nın ellerinin sırtıma güneş kremi sürdüğü hissini aklımdan çıkaracaktı. Yanılıyorsunuz. Metal dedektörümün uyarı verdiğini ilk başta fark etmiyorum çünkü UV korumasının erotizmiyle çok fazla meşgulüm. Bip sesi daha ısrarlı hale geliyor ve onu neyin tetiklediğini görmek için yaklaşıyorum.

Bu gezide birlikte avlanmaya ilk başladığımızda, her isabetin ne olduğunu görmek için telsizde diğerlerini çağırmak için çok zaman harcadım, ama bu sefer sakın davranıyorum. Stella ve Gus dün kısaçallı kancayı bulduğumuz bölgenin etrafında kendi taramalarını yapıyorlar ve heyecan verici bir şey çıkmazsa onları buraya getirmek istemiyorum.

Kumda, kayalık bir tümseğin yanında koyu renkli dairesel bir şekil seçiyorum. Neredeyse bir varilin metal çemberine benziyor. Bir işaretleyici çıkarıp yerleştiriyorum, Stella ve Gus'ın bana öğrettiği gibi bulduğumu fotoğraf makinemle belgeliyorum. Onlara gördüklerim hakkında bilgi verdikten sonra yoluma devam ediyorum. Önümde, bir kaya ve yosun topluluğunun yanında bir güneş ışığı beliriyor ve bir şeyin parıltısı gözüme çarpıyor. Göz kırıyorum ve tekrar bakıyorum. Ne olduğunu anlayamıyorum ama orada kesinlikle bir parıltı var. Daha yakına yüzüyorum ve kumları temizlemek için elimi hafifçe suyun içinde sallıyorum.

Okyanus tabanına uzun bir süre tamamen inanamayarak bakıyorum. Görüş alanımın köşesinden bir gölge geçiyor ve ne olduğunu görmek için başımı çevirmiyorum.

Öyle. Bir köpekbalığı da olabilirdi ve ben farkına bile varmazdım. Tamamen kendimden geçmiş durumdayım. *Demek böyle bir hismiş*, diye düşünüyorum.

"Buna asla inanmayacaksın." Gus'ın sesi kulağında. "Çocuklar, bir top buldum! İnanılmaz bir şey. On iki fit uzunluğunda ve tamamen sağlam. Buraya gelmelisiniz."

Alkışlar telsizden kulaklarıma doluyor. Okyanusun dibinden sıvı güneş ışığı gibi fişkıran altına bakarken nutkum tutuldu, tamamen şaşkına döndüm. Bunun gibi şeyler yazmıştım. *Fortune Files*'da Lucky ve Finn, içinde değerli taşlar ve antik altın heykeller bulunan gizli bir mağara keşfediyorlar ama bir şekilde hayal gücüm bunun heyecanını tam olarak yakalayamadı. Vücudumda o kadar çok adrenalin dolaşıyor ki kalbim pervasızca atıyor ve görüşüm keskinleşiyor. Her küçük sesi, hatta nabzımı bile duyabiliyorum.

"Bu harika, Gus," diyor Stella. "Ama sanırım Huck ve benim yanıma gelmek isteyeceksin."

Sağıma, daha önce bir gölgenin geçtiğini gördüğüm yere dönüyorum ve yanımda süzülen Stella'yla karşılaşıyorum. Gözlerini dikmiş hazineye bakıyordu.

"Ciddi misin?" Gus soruyor. "Bir toptan daha heyecan verici bir şeyin mi var? Geminin çanı mı? Vay anasını."

Stella suyun içinde hafifçe yuvarlanıyor ve şimdi bana bakıyor, yüzünde geniş, parlak bir gülümseme var.

"Bu bir çan değil," diyor Stella. Direkt bana bakıyor ve bana bakarken onu bu kadar mutlu görmenin heyecanı kalbimin bir motor çıkarıp göğsümün duvarından uçarak arkasına bir dümen takıp uzaklaşacakmış gibi hissetmesine neden oluyor. "Bu daha iyi."

"Altın," diye geveliyorum.

"Bekle, az önce ne dedin sen?" Geminin telsizinden Ted arıyor. "Zoe ve ben sizi anlamakta zorlanıyoruz çocuklar."

"Altın," diye bağılıyor Stella.

Ted çatırdıyor. "Tekrar söyle!"

"Altın," diye bağılıyor o ve ben.

"Tekrar söyle!" diye sevinçle bağılıyor.

Bizi gayet iyi duyabiliyorlar - talep bir kutlama talebi. Neşeli bir çağrı ve cevap. Soğukkanlılığımın son kırıntısı da kayboluyor. Bunu daha iyi hale getirecek tek bir şey var ve o da benden bir adım ötede süzülüyor. Kollarımı ona doluyorum. Sarılma garip, tüpler ve hantal hava tankları, benim çıplak tenim ve onun dalgıç giysisi ve yüz maskeleri birbirine çarpıyor.

"Altın," diyor Stella son bir kez.

"Lanet altını bulduk!"

OTUZ BEŞ

Stella

Tuz esintisi saçlarımı kıvrıcık ve vahşi hale getirdi ve çiller yüzümde yoğun bir ağ oluşturdu. Kendimi böyle daha çok seviyorum, doğal halimle

güneşten ve denizden uzak. Bu akşam kutlama için dışarı çıkacağız, bu yüzden biraz rimel ve dudak parlatıcısı ekliyorum, saçlarımı kabartıyorum ve yukarı çıkıyorum. Elbisemi durulamama rağmen deniz suyuna daldırdığım için biraz kırılaşmış. Elimdeki tek şey bu olduğu için idare ediyorum ama Zoe bana başını sallıyor.

"Hayır," diyor. "Bu işe yaramayacak." "Saç yüzünden mi?"

"Kesinlikle saç değil. Saç işe yarıyor. Vahşi aslan yelesi veriyor ve ben bunun için buradayım. Bahsettiğim şey elbiseniz. Sanki bugün altınla kaplatmışsın gibi görünen bir felaket ve hava koşullarında neredeyse hiç eskimemiş."

"Adil olmak gerekirse, altın okyanusta oksitlenmez, bu yüzden sonsuza kadar bozulmamış görünecektir, ama ne demek istediğinizi anlıyorum. Sorun şu ki, sahip olduğum tek şey bu elbise, eğer bana sofistike muumuus'larınızdan birini ödünç vermeyecekseniz?"

"Öyle olsun. Stella, seni seviyorum ve harikasın, ama bu görünümü yakalamak için fazla minyonsun. Daha dolgun bir vücutta daha iyi durur. Merak etme, seni alışverişe götüreceğim. Gus ve çocuklar kasadaki altınların güvenliğini sağlayacaklar ve biz de sana yeni bir kıyafet alma görevindeyiz. Ben ısmarlıyorum."

Zoe'yle tartışmayacak kadar bilgiliydim. Key West'e yanaştığımızda, o ve ben bir yöne, erkekler de diğer yöne gidiyor. Birbirimizi görmemeye çalıştık.

heyecanımızı çok fazla göstermemeliyiz. Define kurtarma işi risksiz değildir ve Key West eğlenceli ve rahat bir topluluk olsa da, etrafta ne bulduğumuzu ve nerede bulduğumuzu öğrenmekten başka bir şey istemeyen insanlar var, böylece bizi geride bırakabilirler. Ve daha fazlası var. Bundan eminim. Son birkaç yıldır yaptığımız araştırmalara dayanarak, milyonlarca dolar değerinde hazine olduğunu düşünüyoruz. Sadece altın değil, Filin Kalbi Elması ve büyük miktarlarda işlenmemiş diğer mücevherler. Dikkatli olmalı ve sırrımızı saklamalıyız.

Zoe ve ben birkaç butik gezdikten sonra günlük kıyafetlerden muhteşem özel gün elbiselerine kadar benzersiz kıyafetlerin bir arada bulunduğu lüks bir ikinci el mağazası buluyoruz. Mükemmel olanı bulana kadar parmaklarımı renk cümbüşü içindeki elbiselerin üzerinde gezdiriyorum. Yumuşak, parlak altın rengi bir kumaştan yapılmış, kısa, pileli, A kesim, dar korsajlı ve tatlı yakalı bir elbise.

Elimde tutuyorum.

"Zoe, bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

Başını sallıyor. "Tüm kalbimle evet. Denemelisin, mükemmel."

Soyunma odasına giriyorum ve elbiseyi giyiyorum. Üst kısmı o kadar dar ki fermuarını çekebileceğimden emin değilim ama bir kez giyince hafif ve rahat oluyor. Küçük bir dönüş yapıyorum ve elbise açılıyor. Soyunma odasından çıktığımda Zoe'nin yüzü her şeyi anlatıyor.

"Üst çok küçük değil mi?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Göğüslerini harika gösterecek kadar dar. Huck boğulacak."

Alay ediyorum. "Bundan şüpheliyim. Ve umurumda da değil."

"Uh-huh. Elbette. Umurunda değil ve bugün o paralar yerine seni bulmuş olmayı dilemeyecek. Onun muhteşem altın hazinesi."

"Onu alıyorum," diyorum ona. "Ama sadece sevdiğim için, Huck beni bunu takarken gördüğünde ne düşünecek diye değil."

"Ben de seviyorum." Ellerini çıplak kollarımın üzerinde sevgiyle gezdiriyor. "Stell, sana bir şey söyleyeceğim ve bundan hoşlanmayabilirsin ama en azından beni dinle. Biliyorum, Gus ve ben bu yolculuk boyunca seninle alay ettik.

Huck'la aranızda bir şeyler olduğunu söylüyorsun ama onun gerçek hisleri olduğuna eminim. İkinizin de var. Ve birlikte çok iyisiniz. Onun senin içinde farklı bir şeyler ortaya çıkardığını hissediyorum-"

"Rahatsızlık mı?"

"Ve *sen* kesinlikle onun içinde bir şeyleri ortaya çıkarıyorsun. Belediye binasına falan git demiyorum ama belki konuşabilir ya da o merdiven boşluğunda başladığınız şeyi bitirebilirsiniz. Bana öyle bakma. O fırtına sırasında ikinizin bir şeylere başladığınızı biliyorsun."

"Hiç sanmıyorum." Başımı salladım. "Bu yolculukta beni baştan çıkardığını itiraf etmeliyim. Huck çok güzel ve akıllı ve aramızda garip bir manyetik çekim var. Ve sanırım tek başıma olmaktan ve ara sıra sıradan ilişkilerden başka bir şey yaşamaktan yoruldum. Daha fazlasını istiyorum. Sanırım sonunda buna hazırım. Birbirimizden ne kadar etkilenirsek etkilenelim, Huck'la olmaz. Daha önce her şey çok kötü bitti ve geriye ne kaldıysa yeterli değil. Beni yüzüstü bırakmayacak, güvenebileceğim birini istiyorum. Her şeyden önce sadık birini."

"Bilemiyorum. Bence o oldukça sadık."

"Evet, belki Teddy'ye." Gönülsüzce gülüyorum.

"Belki." Satıcı kadına döndü. "Bunu giyebilir mi?" "Elbette."

Ödeme yaparken etiketleri kasada kesebilirim."

Görevliyi kasaya kadar takip ederken sessiziz, etiketleri çıkarıyor ve Zoe paramı reddedip kredi kartını yerleştiriyor. "Bir dahaki sefere bana süslü bir şeyler alabilirsin," diyor. "Madem zengin olacaksın."

"Eşit bölüşeceğiz, unuttun mu?" Ben de öyle dedim.

Dışarıda Zoe telefonunu kullanarak rezervasyon yaptırdığımız restoranın yerini haritada buluyor. "Bu tarafta," diyor. Birlikte yola çıkıyoruz.

"Sanırım sen de kitabı okumayı bitirmeyeceksin?"

Omuz silkiyorum. "Düşündüm ama sanmıyorum. Bize benzeyen ama bizim gibi olmayan bu çifti okumak çok zordu. Okumayı çok sevdim ama çok acı verdi."

"Bunu anlayabiliyorum. Tavsiyeye ihtiyacın olmadığını da biliyorum. Her zaman kendi yolunda yürüdün ve bu yönünü seviyorum. Ama eğer yapabilirsen

açık fikirli olmak."

"Kitap hakkında mı yoksa yazar hakkında mı?" "İkisi de.

Çocuklarla buluşmadan önce biraz vaktimiz var, bu yüzden Key West Kelebek ve Doğa Konservatuari'nda duruyoruz, burada sığ bir lagünde tek ayakları üzerinde duran iki flamingoyu izlerken yüzlerce rengarenk kelebek etrafımızda havada süzülüyor. Zoe parlak fuşya ve turuncu elbisesi içinde bir çiçeğe benziyor olmalı çünkü birkaç kelebek onun üzerine konuyor. Fotoğraflarını çekip Gus ve Ted'e gönderiyorum. Gus görkemli kraliçesiyle ilgili bir şeyler yazıyor ve Teddy de kendisinin, Gus'ın ve Huck'ın kiralık bisikletlerle Truman Annex'i gezerken çekilmiş bir dizi eğik aksiyon fotoğrafı ve özçekim ile Mel Fisher Denizcilik Müzesi'nin dışında poz verdikleri bir fotoğrafı gönderiyor. Zoe ve ben limonata alıp okyanus kenarında güneşin batışını izlerken içiyoruz ve ardından akşam yemeği için First Flight'a gidiyoruz.

Nemde bisiklet sürerek geçirdiğimiz bir güne rağmen, çocuklar restorana vardıklarında temiz ve taze görünüyorlar. Hepsinin yeni gömlekler aldığını fark ediyorum. Teddy, gömleğindeki ince işlemelerle uyumlu siyah bantlı hasır bir fötr şapka takıyor. Gus'ın üzerinde Zoe'nin elbisesini mükemmel bir şekilde tamamlayan turuncu bir gömlek var. Huck, kolları kıvrılmış beyaz keten bir gömlekle sade bir şekilde giyinmiş. Bronz tenine karşı krem rengi şaşırtıcı derecede iyi görünüyor. Teddy hostesle konuşmaya gidiyor ve Gus Zoe'nin etrafında dönerken Huck ve ben karşılıklı duruyoruz.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor Huck bana, sesi kısık. "Yeni elbise mi?"

"Oh." Bu yorum beni hazırlıksız yakaladı. "Evet, teşekkürler. Benim için yeni. Diğer elbisem tuzlu bataklıkta mahvoldu, o yüzden..."

Yavaşça başını sallar. "Anlıyorum. Ben de tuzlu bataklıkta bir kıyafeti mahvettim. Şansı nedir ki?"

İşte o gülümseme. Nazik, meraklı. Sanki tamamen mutlu olmasına izin vermeden önce nasıl tepki vereceğimi bilmek istiyor.

"Muhtemelen biraz fazla giyinmişim."

"Ben öyle düşünmüyorum. Bence mükemmelsin."

Ve işte, göğsümdeki o ruhumu parçalayan ağrı ve karnımda çırpınan kelebek kanatları.

"Masamız hazır," diye sesleniyor Teddy ve sonra bahçede kayboluyor. Gün ışığı azalıyor ve verandada asılı olan ışıklar yanıp sönüyor. Huck ve ben Teddy'ye yetişirken, Gus ve Zoe geride kalıyor, el ele yürüyorlar.

"Şapkanı beğendim," diyorum Teddy'ye.

"Huck benim için aldı," diyor. "Böyle bir şapkayı çıkarabilecek tek kişi benim."

"Biliyor musun, sen ve Zoe moda konusunda kendinize çok güveniyorsunuz. Bana daha önce kaftanlarından birini giyemeyeceğimi söylemişti."

"İyi ki söylemiş," diyor Ted. "O zaman seni bu muhteşem altın elbisenin içinde göremezdik. Çok uygun. Beğendim."

"Sağlam kelime oyunu," diyor Huck.

Keyifli bir dönüş yapıyorum. "Bu şartlar altında doğru seçim gibi geldi."

Teddy benim için sandalyemi çekiyor ve oturuyorum. Huck solumda, Ted sağımda yerini alıyor ve muhabbet kuşları da karşımızda oturuyor.

Zoe koltuğuna yerleşirken, "Burası cennet gibi," diyor. Hepimiz aynı fikirdeyiz, tropik bitki örtüsüne, antik hissi veren ağaçlara hayranlıkla bakıyoruz.

Gus kolunu Zoe'nin sandalyesinin arkasına hafifçe yaslarken hepimiz keşif gezilerimiz ve dostluklarımız hakkında savaş hikâyeleri gibi hikâyeler anlatıyoruz. Onları birlikte izlemek hoşuma gidiyor. Birbirimize karşı o kolay anlayışımız var, ama yüz ifadelerindeki sıcaklık, birbirlerinin şakalarına attıkları kahkahaların sesi? Bu çok özel bir şey. Keşke ben de böyle olsaydım dedirtiyor. Teddy herkes için şampanya, aperatifler ve paylaşılacak ana yemekler sipariş ediyor. Hatta gece bitmeden önce getirilecek özel bir tatlı bile ayarlıyor. O kadar çok yiyorum ve o kadar çok gülüyorum ki elbisem yırtılacak diye endişeleniyorum. Palmiyelerden oluşan bir gölgelik ve ağaçlardan sarkan yumuşak beyaz küre ışıklarının parıltısı altında lezzetli yemeklerimizin tadını çıkarıyoruz.

Bir noktada hafif bir müzik çalmaya başlıyor ve Gus ayağa kalkıp Zoe'ye elini uzatıyor.

"Mükemmel bir gece," diyor Zoe, ayağa kalkıp onunla birlikte dans etmek için açık bir alana doğru ilerlerken.

Teddy, "Bugün altın bulduk ve bu ikisinin yapmak istediği tek şey yavaş dans etmek," diyor ve hayret mi ediyor yoksa şikayet mi ediyor emin değilim. Huck ve ben dönüp onları izliyoruz.

"Bilmiyorum," diyor Huck. "Bence çok hoş."

Teddy, "Her koyun kendi bacağından asılır," diye cevap veriyor. "Her koyun kendi bacağından asılır... tabii seni dans pistinde döndürmemi istemiyorsan, Stella?"

Sıcaklık düştü ve yumuşak esintide titriyorum. "Belki bir dakika sonra," diyorum. "Sanırım ısınmak için garsondan sıcak bir çay isteyeceğim."

"Biraz daha şampanya al," diyor Ted. "Yardıma olur."

"Sana çay getirebilirim," diyor Huck. "Zaten tuvaleti bulacaktım. Ne tür çay seversin?"

"Naneli, her türlü." "Elbette."

Huck'ın avluda dolaşmasını izliyorum. Yürüyüşü yumuşak ve kolay; hareket ederken etrafındaki ağaçlara ve ışıklara bir tür merakla bakıyor. Biri fotoğraf çektiirmek için onu durduruyor, o da gülümseyerek kabul ediyor. O ana kadar ünlü olduğunu, bir noktada onu bir restoranda durdurup fotoğraf çektiirmek isteyebileceğimi neredeyse unutmuştum. Yan masadaki grup onun etrafını sarmış, hararetli bir sohbete dalmışlar. O da başıyla onaylıyor.

"Gidip onu kurtaralım mı?" diye sordum.

Teddy karidesinden başını kaldırıp bakıyor. "Muhtemelen. Sully kalabalıktan nefret eder. Bu yüzden etkinliklere katılmaz."

"İlgi odağı olmaktan hoşlanmıyor mu?"

Teddy bir karides alır ve kuyruğuna kadar ısırır. "Hayır. Dürüst olmak gerekirse, böyle algılanmaktan hoşlandığını sanmıyorum. Babası tam bir pislikti ve Sully'yi aşağılamak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Huck'ın gerçek adını, Henry'yi öyle tiksintiyle söylüyordu ki *tüylerim* diken diken oldu. Her neyse, Sully son Casablanca'yı bitirmeden önce, babası ona saldırdı.

Bir imza gününde ona yaptığı bir Şey yüzünden kendisinden ne kadar utandığını söyledi. Tüm detayları bilmiyorum ama Sully bundan sonra hiçbir etkinliğe katılmadı."

Wilmington'daki kitapçıda çalışan kadının Huck'ı bir etkinliğe çağırmak için neler söylediğini ve yayıncısının bunu nasıl reddettiğini düşündüm. Ama Şimdi düşündüm de, turneye çıktığına dair hiçbir Şey görmemiştim. Kartondan benzerliği her yerdeydi ama kendisi yoktu.

"Bir dakika içinde oraya gideceğim," dedi Teddy. " nce yemeğimi bitireceğim."

Huck'a bir göz attım. Grubun sesi yükselmiŐ ve onu çevreleyen çembere daha fazla insan katılmıŐtı.

"Bir sonraki kitap ne zaman çıkıyor?" diye soruyor, hayal gücüne çok az Şey bırakan gösteriŐli, sıcak pembe bir tulum giyen bir kadın neredeyse bağırarak. "Umarım bu yeni seri ile sonuncusu arasında çok uzun bir süre yoktur, yine de acele etmemeniz iyi olmuş. Son Casablanca çok kötüydü; bu çok daha iyi." Tam bu noktada Huck bana kaçamak bir bakış atıyor. Alnındaki hafif  atıklığı, ensesindeki elini, ağırlığını ayaklarının üzerinde nasıl kaydırđığını fark ediyorum. Şimdi de ellerini saçlarında gezdiriyor.

Teddy ağzına bir karides daha tıkıŐtırıyor. "Sonuncusu," diyor, ağzı doluyken. Ayağa kalkmaya başlıyor.

Kendimi koltuğumdan itiyorum. "Ben hallederim."

Huck'a doğru yürürken esinti saçlarımı kaldırıyor ve altın rengi eteğim dalgalanıyor. Oraya vardığımda kendimi çemberin içine sokuyorum. Huck'ın biraz önünde duruyorum ve kolumu onunkinin içinden geçiriyorum, benim b lgeci kız arkadaş versiyonum. Kıpırdamadan duruyor, vücudundaki gerginlik çözülüyor.

"B ld Ğ m için  zg n m bebeğim," diyorum. "Sadece  ayı merak ediyordum.

Garson kız geri gelmedi."

Bana göz kırıyor. "Tabii ki tatlım. Neden birlikte gidip kontrol etmiyoruz?" Kolumu onunkinden çözüyor ve restorana doğru ilerlerken elimi tutuyor. "Bizi affet," diyor Huck gruba. "İyi akŐamlar dilerim."

"Sana hiç Lucky Malone'a benzediğini söyleyen oldu mu?" Pembe Tulum diyor.

"Ben Lucky Malone'um," diye sesleniyorum omzumun üzerinden.

İçeride, Huck ve ben sessiz bir arka koridora girdik. İkimiz de duvara yaslanıp rahatlamaya çalıştık. O hala elimi tutuyor. Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra Huck sessizliği bozdu. " 'Ben Lucky Malone'um.' " İkimiz de kahkahayı patlattık.

"Ne?" Nefesimi tuttuğumda söyledim. "O kadın son kitabın hakkında çok kabaydı. Onu kızdırmak için bir fırsat gördüm ve değerlendirdim. Bu derece deve parmağı sallarken başka birinin sanatını eleştirmek cesur bir insan işi."

Huck başını sallıyor. "İnanılmazdı." Birkaç dakika sonra kahkahası kesiliyor.

Başımı eğip ona bakıyorum. "Sen iyi misin? Teddy bana kalabalıktan hoşlanmadığını söyledi."

Başını sallıyor. "Artık iyiyim. Beni kurtardığın için teşekkürler. Sen gerçekten bir kahramansın."

"Size Lucky Malone derim, bayım."

Huck hâlâ göz temasını kesmedi. İzlanda'dan beri birbirimize hiç böyle bakmamıştık. Soluk mavi gözleri buzun içine hapsolmuş anılar gibi, birbirimize bu kadar yakın dururken geçen her saniyede çözülüyor. Geçen yıl bu kadar kısa bir süre birlikte olduktan sonra onu bu kadar özlemiş olmam garip geliyor. O şimdi burada ve ben onu hala özlüyorum. Sıcak eli benimkini tutuyor ve ben onu özlüyorum. Derin bir nefes alıyorum. Birimiz başka tarafa bakmalı. Bu ben olmalıyım. Ondan kalan ve zar zor iyileşen bu yara açılmadan ve tüm anılarımız ortaya dökülmeden önce *amcamı* aramalıyım.

Sert bir yutkunuş. Kendimi sabitlemek için derin bir nefes alacağım ve sonra başka tarafa bakacağım.

"Ted tam olarak ne dedi?"

"Bana söylediklerinin hemen hemen aynısını... baban sana çok sert davranmış." Huck'ın kahkahası gergin ve acınası.

"Evet, öyle de denebilir. Bazen hayattaki amacının ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğumu asla unutmamamı sağlamak olduğunu düşünüyorum. Ve

"Seyirciyi çok severdi."

Yapmayacağıma söz vermeme rağmen bakışlarını tutuyorum. Gitmesini bekliyorum

üzerinde.

"Az önce o insanlara gitmem gereken bir yer olduğunu söylemek istedim ama

hareket edemedim. Bu sefer bir şey yok, sadece birkaç resim ve biraz eleştiri ve bununla başa çıkabilirim. Başa çıkabilmeliyim... ama..." Yere bakıyor. Önüne geçiyorum ve görüş alanını kendimle dolduruyorum. Ve o bana hikâyesini anlatmak için doğru kelimeleri bulana kadar sabrediyorum.

OTUZ ALTI

Huck

I Stella'ya koridorda geçmişimi anlatırken başparmağını avucumun üzerinde gezdiriyor, kumsaldaki okyanus dalgaları gibi nazık ve tahmin edilebilir sakın bir günde.

"Altıncı Casablanca çıktıktan hemen sonra büyük bir dolandırıcılık oldu. Saatlerdir imza atıyordum. Yemek yemek, tuvalete gitmek ve dört saatlik ikinci seanstan önce elimi dinlendirmek için planlı bir ara vermiştim. Menajerimle konuşuyordum ve *New York Times*'ın en çok satanlar listesine girdiğimde ona bir ek gndermediğim için öfkeli olan babam oradaydı. Benim nankör ve yeteneksiz bir hdk olduğumu ve Clark Casablanca'nın o kadar net bir şekilde kendisi olduğunu, parasını alanın ben değil o olması gerektiğini söyleyip durdu. Salon hl dolu ve gürültülüydü ama herkes durdu ve onu duydu. Bu adamı ben yazdım ve herkes onu sevdi. Tam bir kahraman. Ve tüm bu insanlar onun kitaplarının imzalı bir kopyasını almak için saatlerce sırada bekledi. Babamın Clark olduğunu *söylediğini* duydular - benim değersiz olduğumu düşünen adam - onları benim bir hırsız olduğuma, Clark'ın onun olduğuna inandırdı. Bu doğru değildi, ama bunun bir önemi yoktu. Çok fkeliydim. Ona bağırıp çağırdım ve o da beni itti. Menajerim güvenliği çağırdı ve onu dışarı çıkardılar."

Konuşmayı bıraktığımda ellerim titriyordu. Stella onları tutuyor ve bir süre sabit tutuyor.

"Bu korkunç," diyor. "Kendini savunmakla doğru olanı yaptın. Çok zor olduğunu biliyorum." Sonra beni hiç konuşmadan n kapıya doğru götürdü. Kredi kartımı bırakmak için hostes standında durdum.

Yarın gelip alacağımı söyleyerek masadan kalktım. Hostes yüzümden karttaki isme baktı ve başını salladı.

"Elbette, Bay Sullivan. Bu iyi olacak. Himayeniz için teşekkür ederim."

Dışarıda, Stella bana döndü. "Bunu neden yaptın? Herkesin parasını ödemek zorunda değildin. Teddy genellikle gezilerle ilgilenir."

Bir an için cevabımı düşündüm. "Hepiniz benim de gelip bu deneyimi yaşamama izin vererek çok cömert davrandınız. Bugün hayatımın en heyecanlı günlerinden biriydi ve siz olmasaydınız bunu yaşayamazdım. Akşam yemeği ısmarlamak en azından yapabileceğim bir şey." Söyleyebileceğim daha çok şey var ama hazır değilim.

Bu cevabı kabul etmiş gibi görünüyor.

"Peki beni nereye götürüyorsun?" diye soruyorum.

"Göreceksin." Gürültü dağılıp yol karanlıklaşana kadar müzik ve sarhoş ziyaretçilerle dolup taşan sokaklarda onu takip ediyorum. Sanki dünyadaki tek insanlar bizmişiz gibi hissediyoruz.

"Bu biraz uğursuz hissettiriyor," diyorum, kapılı bir girişin önünde durduğunda. Etrafına bakınıyor ve sonra çitlere tırmanmaya başlıyor.

"Stella," diye tıslıyorum. "Ne yapıyorsun? Bunun için başımız belaya mı girecek?"

Diğer tarafa iniyor ve ben onu bu kapıdan geçerken takip etmek zorunda kalıp kalmayacağımı ya da kaçıp kaçmayacağımı tartışıyorum. Yayıncımın bir araştırma gezisi sırasında Key West'e izinsiz girdiğim için tutuklanmamdan hoşlanacağını sanmıyorum.

"Senin sorunun ne biliyor musun, Huck? Başkalarının ne düşündüğünü çok fazla önemsiyorsun," diyor. Reklamcımın yeni bebek sahibi olmuş sevimli bir kadın olduğunu ve bu tür ekstra strese ihtiyacı olmadığını açıklamak üzereydim ki kapı açıldı.

"Judy Blume'un evini görmek istemiyor musun?"

"Judy Blume'un evine zorla girmedik!"

Stella sırtıyor. "Hayır. Burası arkadaşım Amber'ın Airbnb'si. Aslında şu anda boş. Şifre bende var, sadece seninle biraz uğraşmanın eğlenceli olacağını düşündüm."

"Sana içimi döktükten sonra mı? Farkında olmadığım bir huyun varmış," diyorum ona. "Beni denizanası yemi olarak tuzlu bir bataklığa attıktan sonra bile."

"Yemek ısmarladığın için bir teşekkür olarak bir sonraki kitabın için ilham kaynağı olarak düşün."

"Judy Blume'un huzurunu bozmadığımızı bilmek beni rahatlattı ama bu Airbnb'de tam olarak ne yapıyoruz?" Zihnim olasılıklarla dolup taşıyor ve bunların hepsi de tamamen PG değil. Özellikle de bazılarının skandal olarak nitelendirebileceği kadar dar bir elbiseyle çitlere tırmandıktan sonra -bana göre değil; bence elbisenin sarılışı, sıkışı ve genişleyişi tam anlamıyla baştan çıkarıcı bir mükemmellikte- ve vücudumdaki her atomu arzuyla alevlendirdikten sonra.

"Bu sefer denizanası riski olmadan gece yüzebileceğimizi düşündüm. Amber'ın arka bahçesinde güzel bir havuz var." İyi fikir. Neredeyse kendi kendimi yakıyorum.

Kısa bir taş patikada yürüyoruz ve Stella havuz kapısının kilidini açan bir tuş takımına bir kod giriyor. Verandayı aydınlatan bir dizi parıltılı ışığı yaktı. Amber'ın güzel bir havuzu var. Küçük bir mağarası ve kısa bir şelalesi olan doğal görünümlü havuzlardan biri.

Stella önümde küçük bir dönüş yapıyor. "Fermuarımı çeker misin lütfen?"

Fermuarı indiriyorum ve sırtının görüntüsünden tahrik olmamak için gökyüzüne bakmam gerekiyorsa lanet olsun bana. Parmak eklemlerimin omurgasının üzerindeki deriye sürtünmesi beni resmen tahrik ediyor. Elbise çırpınarak yere düşüyor ve bana dönüyor. Ben iyiyim. Omzunun üzerinden mağaraya bakıyorum. Üzerinde süslü bir iç çamaşırı var mı? Hiçbir fikrim yok. Şurada köşede ilginç bir sukulent dizilimi var. Keskin görünüyorsun. Sertçe yutkunuyorum.

Bu dikkat dağıtma stratejisi yüzünden bana uzandığını fark etmiyorum. Ben aşağı bakmadan önce gömleğimin düğmelerinden birini ve sonra diğerini çözüyor.

Güzel bir iç çamaşırı giyiyor.

Lanet olsun.

Belime bir düğme daha yaklaştı ve gökyüzüne bakmak artık beni kesmeyecek. Kendimi kontrol edemiyorum, tıpkı onun koparmaya çalıştığı o zavallı küçük düğme gibi. Gidici.

"Güzel, teşekkürler, anladım," diyorum ve gömleğimi çıkarıp bir şezlonga fırlatıyorum. Ayaklarımı güverte ayakkabılarımdan çıkarıp tek kelime etmeden suya atıyorum. Aramıza mesafe koymam gerekiyor, bu yüzden mağaraya doğru yüzüyorum.

Stella havuza doğru kayıyor ve yüzeyin altından bana doğru geliyor. Onu havuz ışıklarında görebiliyorum. Güzel bir empresyonist tablo gibi görünüyor ve sonra yükselip yuvarlanarak yanımda yüzüyor.

Sorun cazibe değil. Yani, öyle. Eğer kendimi tutmazsam içimdeki sıcaklık bu havuzu bir anda kaynatıp kurutabilir. Ama yapamıyorum.

Acı içinde yanıyorum.

Onu geçen yıl sevmiştim. Şimdi de seviyorum. Bir parça daha az değil.

Aynı şekilde değil. Onu daha çok seviyorum.

Ve yapabileceğim hiçbir şey yok. Islak saçları ve çıplak omuzlarıyla ona bakıyorum. Teninde boncuk boncuk havuz suyu.

Artık altın umurumda değil. Ya da kitaplarım. Sadece kimyasal bir element ve sayfadaki kelimeler.

Stella'nın yanında hiçbir şey.

"Sana bir şey sormam gerekiyor," diyor parmaklarını suyun yüzeyinde gezdirerek. Ona bakıyorum, hareket edemiyorum ya da konuşamıyorum. "Zoe daha önce bana karşı hâlâ bir şeyler hissettiğini söyledi. Neden böyle düşünsün ki?"

Bir an için gözlerimi kapatıp nefes alıyorum. "Çünkü gerçek bu." "Bana söylediklerin yüzünden mi beni İzlanda'da bıraktın? daha önce... babanla? Seni istemeyeceğimi mi düşündün?"

Bunun cevabını bile bilmiyorum. Bir şekilde haklı ama hepsi bu değil. Kitabı hâlâ bitirmedi. "Fark eder mi? Motivasyonum ne olursa olsun, her şeyi mahvetmediğim bir son hayal edemiyorum."

Uzun bir süre sessiz kaldı, haklı olduğumu kabul edemeyecek kadar nazikti. Sonra biraz daha yaklaştı. "Yıllarca yazar tikanıklığı yaşadın. Belki de senin

"Hayal gücü eskisi gibi değil."

Doğru, ama hayal gücüm şu anda sapasağlam, aşırı hızda dönüyor; bana anlattığı hikayeler, önemli olan diğer her şeyi, unutmamam gereken ama şu an için gömdüğüm şeyleri bastırıyor, çünkü o bana bakıyor, beni yıkıyor. Hareketleri tenime değen minik dalgalar oluşturuyor.

"Öyle mi?" Boğulmayı başarıyorum.

Başını sallıyor. "Hazine avcıları hakkında şöyle bir şey var. Bizler sert insanlarız... çılgın hayal güçlerimiz ve sınırsız umut rezervlerimiz var." Yaklaşıyor ve ben hareket edemiyorum. Bunun olduğuna neredeyse inanamıyorum. Ama onunla ilgili tüm rüyalarım ya onu tekrar terk ettiğim ve dışlerimin sahile yuvarlanıp akıp gittiği kâbuslar ya da kötü davranışlarımdan dolayı beni cezalandırmak için baştan çıkarıcı yollar bulduğu vahşi X-rated yeniden birleşme-seks rüyaları olmuştu. Bu ikisi de değil. Bana yaklaşıp kollarını boynuma doladığında kalbim göğsümün duvarına çarpıyor.

"Senden gerçekten nefret etmek istiyordum" diyor. Haklısın, ama geçmiş zamana bayılıyorum.

"Ama yapamam. Edemiyorum. Tek yapmak istediğim buyken, denemekten yoruldum."

Bu doğru değil. Yapmamalıyım. *Ben yapmıyorum*. Stella öyle. Bunu o seçiyor. *Beni* seçiyor. Dudakları benimkileri buluyor. Sıcak ışıklar havuzun yüzeyinde parlıyor ve sonra gözlerimi kapatıp ondan başka her şeyi unutuyorum. Bana ne istediğini söyledi, ben de istiyorum ve önemli olan tek şey bu. Ağzı yumuşak ve tüm vücudunu bana bastırıyor ve ben ona tutunuyorum, belki çok sıkı, belki de sadece yeterince sıkı. Onu havuzun kenarından korumak için bir elimi ensesinden ıslak saçlarına doğru kaydırıyorum ve onu betona doğru itiyorum. Su şimdi kaynıyor mu? Boynunu ısırmak için eğilmeden önce ona bakmak için bir saniyeliğine geri çekiliyorum. O kadar güzel ki, bu havuzda milyonlarca parçaya ayrılabilirim. Arkadaşı tüm parçaları bulmak için suyu boşaltmak zorunda kalacak, tıpkı parçalanmış bir şampanya kadehi gibi. Stella tırnaklarını sırtıma geçirerek beni kendine çekiyor, daha da yaklaştırıyor. Ereksiyonumu hissedebileceğini biliyorum ama umurumda değil. Bana ne yaptığını bilmesini istiyorum.

ve vücuduma sürtünürken beni ne kadar delirttiğini fark ettim. Sütyeninin kopçasını açıp havuzun kenarına fırlattıktan sonra başımı göğüslerine doğru eğiyorum. Gergin bir meme ucunu ağzıma alıp dilimle çevreleyip bir süre emdikten sonra diğerine geçtiğimde başını geriye doğru eğip inliyor.

Çıkardığı ses bana bir şeyler yapıyor, son kısıtlama parçamı da yok ediyor. Bir elimi sırtının alt kısmına kaydırıp diğerini iç çamaşırına sokuyorum. Tanrım, o kadar yumuşak ki. Ben boynunu ısırırken ve onu çılgınca okşarken kulağıma sertçe nefes alıyor. Elime karşı kıvranırken onu sıkıca tutuyorum, dudaklarından çıkan zevk sesleri neredeyse beni uçuruyor ve sonra bana karşı geriliyor, tüm zamanların en seksi küçük nefesini çıkarıyor ve bana uzanıyor.

Onu çok fena istiyorum. Ona ihtiyacım var.

Onun arkadaşının havuzundasın, kendime hatırlatıyorum.

"Arkadaşımın havuzundayız," diyor, sesi kulağımda nefes nefese, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi.

"Taşınmalıyız," diye kabul ediyorum. "Nereye taşınmalıyız?" Etrafıma çılgınca bakıyorum.

Dudağını ısıyor ama cevap vermiyor. Yüz ifadesi pişmanlık mı ifade ediyor?

"Özür dilerim. Kendimi kaptırdım mı?" Diyorum, gerçekler ortaya çıkıyor. Bu hazzı erteleyebilirim. Ertelemeliyim de. Onu iyi hissettirmiş olmam benim için yeterli.

"Sanırım yaptım, aslında." Biraz yana kayıyor, aramıza biraz mesafe koyuyor.

"Bunu aceleye getirmemize gerek yok," diyorum ona ve bunda ciddiylim.

"Aynen öyle. İkimiz de söylememiz gerekeni söyledik. Havayı temizledik, değil mi?" Elini suyun altından geçiriyor. Bana bakmıyor. Sütyenine uzanıyor.

"Stella." Ona doğru ilerliyorum, onu kollarımla sarıyorum ve nazikçe öpüyorum. "Açık olmak gerekirse, bunun arkadaşının Airbnb'sinde şipşak bir ilişkiye dönüşmesini istemiyorum. Hiçbir yere gitmiyorum."

Yumuşuyor. Sütyenini tekrar giymesine yardım ediyorum, her iki omzunun üzerinden arkadaki kopçaya kadar öpüyorum.

"Hadi biraz yüzelim," diyorum. "Konuşabilir ve yüzebiliriz, sonra tekneye geri döner ve yatağa gideriz."

Parmak uçlarımız birbirine değecek şekilde suyun üzerine uzandık. "Sadece yüzüp konuşmak mı?" diyor.

"Geçen yıl seninle o kadar çok konuşmayı özledim ki." "Soru listeni mi çıkaracaksın?" diye takılıyor.

"Bunu sadece gergin olduğum için yaptım. Sen hayattan daha büyük bir maceraperestsin ve ben sadece sıkıcı, başarısız bir yazarım."

"Bu çok saçma. Sen başarısız değildin."

"Öyle hissediyordum... ve sonra seninle tanıştım."

"Evet, dürüst olmak gerekirse, tanışmadan önce ben de kendimi başarısız bir hazine avcısı gibi hissediyordum. Ebeveynleri onları mahveden ve değersiz olduklarına inandıran tek kişi sen değilsin. Şimdi listeye dönelim. Listeyi severim. Bana bir tane sor."

"Tamam." Doğru soruyu bulmak için sorular üzerinde düşünüyorum. "Senin mükemmel günün nedir?"

Suyun içinde başını bana doğru çeviriyor ve cevabının benimkiyle aynı olduğunu biliyorum.

"Bugün."

OTUZ YEDİ

Stella

W Rüya gibi bir sisin içinde tekneye doğru yürüyorduk. Huck kolunu omzuma atıyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyoruz.

"Bir sonraki kitabının ne olacağını biliyor musun?" diye soruyorum.

Cevap vermeyince ona bakıyorum. Yüzünde şakacı bir ifade var.

"Havuz hakkında yazmasan iyi edersin," diyorum ve omzumla ona çarpıyorum.

"Asla yazmam." Bana gülümsüyor, gerçek bir gülümseme, kırışık gözlerle.

"Tuzlu bir bataklıkta sevişiyorlar ve denizaneleri tarafından sokuluyorlar."

"ok şirin."

"ok sevimli," diyor ve saçıma bir öpücük konduruyor. "Aslında *San Miguel*'i arayışımızı Karasakal'ın hazinesini avlamaya dönüştürmeyi düşünüyordum ama bilemiyorum."

"Asla olmaz," diyorum. "Teddy ve ben Karasakal'a kafayı takmış durumdayız. Yıllar boyunca çok fazla araştırma yaptık. Tüm malzemelerimiz Kuzey Carolina'da, ama onları kullanabilirsin. Biliyor musun, tanıştığımız ilk yaz bir Sekiz Parçası bulmuştuk ve bunun Corolla sahilinde Karasakal'a ait daha büyük bir gömülü hazinenin parçası olduğuna ikna olmuştuk."

"Haritanızda yok mu?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Ya da belki de var ve ben henüz şifreyi çözemedim. Ama haritada sadece Florida ve Karayipler'in bir kısmı var."

"Gunnarsson'un hazinesini aramak için İzlanda'ya nasıl gittin o zaman?"

"Ben de kendi araştırmamı yapmayı severim. Sanırım araştırmaktan başka bir şeyi nasıl yapacağımı bilmiyorum. Gerçek bir tatil bile yapamıyorum."

"Ben de
öyle." "Ciddi
misin?"

"Ya turnedeydim ya da araştırma yapıyordum. Amsterdam'a gittim ve tüm zamanımı bir deftere bir şeyler karalayarak geçirdim."

"Peki, sadece gitmek için bir yere gidebilseydin, bu neresi olurdu?"

"Bali olabilir mi? Hayır, bekle, biliyorum. Ama bu biraz utanç
verici." "Utanç verici şeyleri severim. Git."

"İsviçre'ye gitmek isterdim."

"Bunun nasıl utanç verici olduğunu anlamıyorum," diyorum. "Bu çok yasal
görünüyor. Bir tür *Sound of Music* turu falan mı planlıyorsun? Lederhosen
giymek ister misin?"

"Iseltwald'ı görmek istiyorum. *Crash Landing on You* filminin bir kısmı
orada çekildi."

Yürümeyi bıraktım ve ona döndüm. "K-dramalarını izliyor musun?"

"Bazılarında olağanüstü bir hikaye anlatımı var. Bazen Casablanca'yı
kafama taktığımda ve Clark ile Rebecca'nın nasıl olacağından emin
olamadığımda, birkaç bölüm izlerdim ve bam, ilham gelirdi."

"*Crash Landing'in* gerçekten iyi bir gösteri olduğunu kabul ediyorum. Zoe
ve ben hüngür hüngür ağladık."

"Ne zamandı o? Onu Netflix'te bir şeyler izlerken hayal edemiyorum."

"Bir süre önceydi. O ve ben eskisi gibi takılmıyoruz. Ya işle meşgul ya da
Gus'la."

"Bunu özlüyor musun?"

"Sorun değil, sadece farklı. Hepimiz büyüyüyoruz. İşler böyle yürüyor, değil
mi?"

"Sanırım. Bir eleştirmen *Fortune Files'in* yazdığım en olgun şey olduğunu söyledi."

Başımı salladım. Bunu görebiliyordum. En yeni kitapta farklı bir şey vardı, benimle ya da olay örgüsüyle ilgisi olmayan bir nitelik. Belki de daha gerçekçi hissettiriyordu.

"Sanırım dürüst olmak gerekirse," diyorum, "bazen biraz geride kalmış hissediyorum. Herkes ilerliyor. Zoe ortak oluyor, Gus da işinde yükseliyor ve muhtemelen evlenecekler. Ben hâlâ mikrodalga yemek yiyorum."

"Sen benden daha süslüsün. Ben mısır gevreğini kuru yerim ve fıstık ezmesi ile jöleye bayılırım. Biri bana lezzetli olduğunu öğrettiğinden beri pizzaya da jöle koyuyorum."

"Gerçekten mi? Reçel alacak param yok. Boktan dairemin kirasını zar zor ödeyebiliyorum."

"Bu da değişmiyor mu?" Huck soruyor. "Bulduğumuz şey ne kadar eder bilmiyorum ama maaş konusunda sana kesinlikle yardımcı olabilir gibi görünüyor."

"Evet."

"Sence daha fazlası var mıdır? Filin Kalbi? Senin için çok önemli olduğunu biliyorum."

Başımı salladım. Ona söylediğim şeylere dikkat ediyor, tam olarak söylemediğim şeylere bile. "Dürüst olmak gerekirse, Kalbi bulmanın nasıl bir şey olacağını pek çok kez hayal ettim. Babam çok takıntılıydı. Ben çocukken bana onunla ilgili hikayeler anlatırdı ve her şeyini ona adardı. Bu onun hayatındaki en önemli şey haline gelmişti. Sanırım her zaman, eğer onu bulursam, annemin ve onun yapamadığını yaptığımı ona göstereceğimi düşündüm. Bu onları, benim burada kalmaya değmeyeceğimi düşünseler bile yanıldıklarını görmeye zorlayacaktı."

Huck yürümeyi bırakır. "*Yanılıyorlardı*. Kalbi bulsan da bulmasan da bunu bilmeliler."

"Belki de." Ona doğru eğildim. "Tek bildiğim umarım onu buluruz. Orada olmalı... Kalp ve daha fazlası. Çalınan Hazine'nin tamamı gemide olsaydı çok daha fazlası olurdu."

"Ama ne kadar? Bir yıl boyunca bir hayır kurumunu finanse etmeye yetecek kadar mı yoksa bir ada satın alıp adını Hulla gibi iğrenç bir şey koymak gibi gerçekten iğrenç bir şey yapmaya yetecek kadar mı...?"

"Hulla mı?"

"Evet, bu bizim çiftimizin adı. Diğer kombinasyon Stuck, ki bu da en azından bir ada için aynı havaya sahip değil, tabii ürpertici bir ada havası yakalamak istemiyorsak. Ki bu da bana uyar. Belki de tür değiştirip korku yazarım. Sonunda İzlanda'daki kulübenin kitaplığına koyabilirim. Ama önce ne kadarlık bir hazineden bahsettiğimizi bilmek istiyorum."

"Ada parası olup olmadığını bilmiyorum. Bu iyi bir şey, çünkü o isimler korkunç. Her neyse, elmas orada bir yerde... Sadece onu bulma meselesi."

"İkimiz de senin bir şeyleri bulmakta ne kadar iyi olduğunu biliyoruz. Ayrıca çitlere tırmanma konusunda da yeteneklisin. Bu yeniydi ve çok takdir edildi."

"Elbiseme baktın, değil mi?" "Keşke bir centilmen olduğumu söyleyebilseydim."

"Bu iyi bir cümle. Bir sonraki kitabında kullanmalısın." "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Bahsettiğin korsan temasıyla uyumlu. Ve eğer biri sana bu konuda zorluk çıkarırsa-"

"Onlara Lucky Malone'un kibarca siktirip gitmelerini söylediğini söyleyebilir miyim?" Limandaki *Lucky Strike*'ın güverte ışıkları yanıyor ve Huck'la benim durduğumuz şeride doğru hafif bir müzik yayılıyor. Geri dönmeye hazır değilim, henüz değil. Arkadaşlarımızın soruları olacaktır.

"Müzikle yüzleşmeye hazır mısın?" Huck düşüncelerimi okuyarak soruyor. Başımı iki yana sallıyorum. "İstemiyorum."

"Ben de istemiyorum. Ben burada iyiyim." "Öyle mi?"

"Ben gerçekten mutluyum. Ya sen?"

"Ben de mutluyum. Bana başka bir soru sor," diyorum ona.

"Kalbinde en yakın tuttuğun anı nedir? Değer verdiğin?"

Gunnarsson'un hazinesini bulduktan sonra sahilde gördüğüm Kuzey Işıkları'nı düşünüyorum. Annemin bana haritayı ilk gösterdiği zamanı. Babamın Kalp hakkında anlattığı masalları. Sekizinci doğum günümde Sekiz Parçalı kolyemi. Teddy, Zoe ve Gus beni Corolla'da onlara katılmaya davet ettiklerinde. Casablanca Günlükleri'ni ilk kez okuduğumda. Bugün Huck ile altın bulmak.

O barda tanıştığımız anı düşünüyorum.

"Seçmek için çok fazla var," diye itiraf ediyorum. "Peki ya sen?" Elimi tutuyor. "Sana gösterebilir miyim?"

Tekneye geri dönüyoruz ve müzik durup ışıklar sönene ve arkadaşlarımız uyumak için odalarına çekilene kadar yakınlarda bekliyoruz. Sonra gizlice Huck'ın ranzasına geri dönüyoruz.

"Bu beni odanda yalnız bırakmak için bir oyun muydu?" Ona sordum.

"Yani, aklımdan geçti," diyor bana sırtarak, "ama aslında sana bir şey vermek istedim."

Bir kaşımı kaldırıyorum. Odası düzenli ve sade. Dizüstü bilgisayarı ve kâğıtları küçük bir masanın üzerinde duruyor. Ranzası düzgünce yapılmış, hastane köşeleri sıkıca sıkıştırılmış. O çantasından bir şey çıkarırken ben üzerine oturuyorum.

"En değerli anım seninle İzlanda'da tanışmamdı. O gün Westman Adaları'na gitmişim ve koyunlar hakkında konuşmuştuk. Bu bendeydi. Sana vermek istemişim." Bana küçük koyun heykelciğini göstermek için elini kaldırdı.

İçim pamuk şeker gibi oluyor, tatlı parçacıklar bulutlara dönüşüyor, içimde dönüp duruyor. Koyunu avucumun içine koyuyor ve yanıma oturuyor.

Bir süre ona bakıyorum. Küçük ve değerli, minik dallardan ve tenime yumuşak gelen gerçek yünden yapılmış.

"Tanıştığımızda, evrenin bana tam da ihtiyacım olan şeyi gönderdiğine ikna olmuşum. Hayatımın asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum ve öyle de oldu. Bugün hâlâ başıma gelen en güzel şey seninle tanışmak. *Sen* başıma gelen en iyi şeysin."

"Gerçekten mi?" Parmağımı koyunun üzerinde gezdirip yatağının yanındaki sandığa bırakıyorum.

"Orada kaybolmuştum, biliyorsun, tamamen kaybolmuştum.

Ve sen beni buldun." Gülümsüyorum. "Kayıp şeyleri bulmakta çok iyiyimdir."

Eğilip boynumu hafifçe öpüyor, elleri elbisemin fermuarını buluyor. Umarım havuzda başladığımız işi bitiririz.

"Sessiz olmalıyız," diye fısıldıyorum.

Huck'ın parmak uçları sırtımın çıplak teninde geziniyor. "Sen nasıl istersen," diyor. Birlikte arkamıza yaslanıp bir zamanlar olduğumuz ve yeniden olabileceğimiz şeylerin anılarında kendimizi kaybediyoruz.

Güneş ufukta belirene ve ben ranzama geri dönene kadar gecenin karanlığında birbirimizi tekrar tekrar kaybedip buluyoruz.

OTUZ SEKİZ

Stella

I Öğleden sonra saat birde, güneydoğuda takip ettiğim bir havanın bizi vurmasından önceki kısa bir zaman aralığında hazine enkaz alanı. Önce bir sikke, sonra da bir çocuğun yumruğu büyüklüğünde kesilmemiş bir zümrüt buluyorum. Üç dediğimde Teddy birkaç büyük kesilmemiş yakut ve tam boy bir külçe altın çıkardı, Gus'ın sayısı neredeyse otuza ulaştı, Huck bir zümrüt ve iki sikke daha buldu ve benim gözenekli çantam neredeyse doldu. Henüz kalp yok. Fırtına hattı gelmeden önce zamanla yarışıyoruz.

Diğerlerinin bizi güvertede el ele tutuşurken görmemesine dikkat etmiştik; güvertede öpüşmemizi kaçırdılar; Huck'ın beni odasına götürüp kapıyı arkamızdan kilitlemesine ya da sabahın erken saatlerinde bir elimde bana verdiği küçük koyunu, diğerinde altın elbisemi tutarak ranzama koşmama tanık olmadılar. Şimdi herkes fırtınadan önce kurtarabildiğimiz kadarını kurtarmaya odaklandığından beni ve Huck'ı fark edemiyor. Arkadaşlarımız başka mutlu şeylere odaklanırken birbirimizle çalıntı anların tadını çıkarmak güzel. Bu sadece bana ve ona ait bir şeymiş gibi geliyor.

Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor, paha biçilmez buluntuları, aşık olduğum birinin yanında toplamak... tekrar.

Neredeyse.

Gus telsizden beni aradı. "Ted ve ben yukarı çıkıyoruz."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, birkaç dakika içinde yeni bir tanka ihtiyacım olacak," diyor Ted.
"Biraz su ve protein barı için mükemmel bir zaman."

"Şu ana kadar bulduklarımızı kataloglamaya başlayacağım," diyor Gus.

"Tarayıcıyı kurabilir misin?" diye soruyorum. "Fırtına gelmeden önce çok fazla zamanımız olmadığı için işleri hızlandırabilir."

"Elbette. Zoe kompresörü çoktan çıkardı, bu yüzden sadece birkaç bağlantı yapmam gerekiyor ve sonra tarama borusunu size gönderebilirim."

"Harika. Huck, havan nasıl? Tankını da değiştirmen gerekiyor mu?"

"Hayır, bir süre daha böyle iyiyim. Ya sen?" "Ben hazırım, sanırım burada aramaya devam edeceğiz."

Teddy ve Gus yavaşça yukarı çıkarken ben Huck'a dönüyorum. Yüz maskemi gösterip üç parmağımı kaldırarak özel olarak konuşabilmemiz için üçüncü kanala geçmesini söylüyorum.

"Hey," dedi.

"Merhaba."

"El işaretleri konusunda oldukça beceriklisin," diyor bana.

"Eğer bu hazine işi yürümezse, casus olarak bir geleceğim olabilir."

"Sadece bir önsezi, ama bence hazine işi senin için işe yarayabilir.
Bugüne dayanarak."

Sırıtiyorum. "Bir tarağın nasıl çalıştığını biliyor musun?" "Hayır, bu benim ilk seferim olacak."

Gülüyorum. "İlginç... Yani, temelde tarak sadece dev bir hortum. Açıkçası, hortumu kontrol etmeyi öğrendikten sonra çok kolay. İşin çoğunu o yapacak. Sadece iyi kavradığınızdan emin olun."

"Stella. Bunu ciddiye almak ve iyi davranmak için son derece çaba sarf ediyorum, ama bunu yapabilmem için *hortum* kelimesini bu kadar kışkırtıcı bir şekilde söylemeyi bırakmana ihtiyacım var."

"Sen utanmazsın," diyorum.

Gus tarağı aşağıya göndereceğini haber veriyor. Huck'a onu nasıl çekeceğini gösteriyorum. "Hortum konusunda oldukça iyisin."

"Sonra," diyorum ona, dalgıç giysisine şakacı bir vuruş yaparak. "Şimdilik işinin başına dön."

Gün batımına kadar devam ediyoruz, sadece bir kez tanklarımızı değiştirmek için yüzeye çıkıyoruz ve kimsenin bizi görmeyeceğinden oldukça emin olduğumuz gövdeye karşı hızlı bir öpüşme seansı yapıyoruz. Çok doğal bir şekilde bu işe geri döndük. Endişelenmek için durmuyorum

-Onu bir daha öpebileceğim zamanı, ellerini üzerime koyabileceği bir sonraki fırsatı, soracağı bir sonraki soruyu takıntı haline getiriyorum.

Öğleden sonra rüzgârlar şiddetleniyor ve ertesi gün için hava hiç de umut verici görünmüyor. Fırtına gelmeden önce limana geri dönmeye karar veriyoruz. Huck boş yeri olan bir otel bulup bizim için bir oda ayırtıyor ve Teddy bizi demirlemeye yönlendiriyor.

Ted, "Bizi buraya yerleştireceğim," diyor. "Nerede yer ayırttık?"

"Pier House," diyor Huck. "Duval Sokağı'nda bir numarada."

"Havalı," diyor Zoe. "Hoşuma gitti."

Tesise kısa bir yürüyüş mesafesinde ve daha giriş yapmak için içeri adım atmadan buranın şimdiye kadar kaldığım en lüks yer olduğunu söyleyebilirim.

"Oda servisi ve cam balkonları var," diyor Zoe. "Aferin, Huck. Seçiminizi tamamen destekliyorum. Havayla başa çıkmanın yolu *bu*."

Gus lobide bir daire çiziyor. "Havayı şık bir şekilde atlatmak." Zoe'ye bir kolunu uzatır. "Gidelim mi canım?"

"Evet." Bize geri dönüyor. "Tadını çıkarın! Ben gidip sıcak bir duş alacağım ve sonra oda servisi menüsünden utanç verici sayıda yemek sipariş edeceğim."

Resepsiyondaki kadın bana ve Huck'a iki oda anahtarı uzattı. Birini ona geri veriyor. "Aslında partimizin bir üyesi daha geliyor. Birlikteyiz."

Birlikteyiz. Bunun sesini neden seviyorum?

"Anladım," dedi kadın bize sinsi bir gülümsemeyle. "Başka bir konuda yardımcı olabilir miyim?"

"Bize bir şişe şampanya gönderebilir misiniz?" Huck sorar. "Tabii ki."

Ona sırtıyordum ve parmaklarımı Huck'ın parmaklarının arasında dolaştırıyorum. "Kutlama yapıyoruz."

Uck bize çatı katını ayarladı. Balkondaki sandalyelerden, yaklaşan fırtınanın
H bulut örtüsü tarafından kapatılmadan önce güneşin denize batışını ve
ayın gökyüzünde yükselişini mükemmel bir şekilde görebilirsiniz.

Teddy teknede her şeyin yolunda olduğunu ve her şeyin kontrol edildiğini
söyledi. Onunla Duval'daki barlara gitmek ister miyiz? İstemiyoruz.

Bunun yerine, yatakta Huck'a sokuluyorum ve şampanya içip televizyon
izliyoruz.

"Kendi payınla ne yapacaksın?" diye soruyor.

"Aslında hiçbir fikrim yok. Sanırım bunun olacağını hiç düşünmemiştim."

"Parayı zihnen hiç harcamadın mı?"

"Hayır. Benim için hiçbir zaman gerçekten parayla ilgili olmadı, ama bunu
biliyorsun."

Başını sallıyor ve beni başımın tepesinden hafifçe öpüyor. "Biliyorum.
Peki ya bir sonraki hazine? Başka bir tane var mı? Karasakal, belki?"

"O kadarını ben de düşünmemiştim. Şu anda sadece anı yaşamaya
çalışıyorum."

"Ben de," diye itiraf ediyor. "Sanırım bundan sonra ikimiz de eve
gittiğimizde ne olacağını düşünmek de istemiyorum."

Başımı göğsündeki yerinden kaldırıp ona doğru çeviriyorum. Daha yeni iyi
bir yere dönmüştük. Oradan ayrılmaya hazır değilim. "Şu anda bunu
düşünmeyelim."

"Odağımızı nasıl değiştirmemizi önerirsin?" Dudağını muzipçe ısıırıyor.

"Tarama hortumları hakkında konuşmaya her zaman yeniden
başlayabilirim," diyorum otel bornozunun kemerini çözerek.

Elini eşleşen bornozumun altına kaydırıyor, parmak uçlarını kalçalarımın
arkasından geçirerek kıçımın kıvrımını kavırıyor ve beni üstüne çekiyor. Ona
gülümsüyorum, saçlarım omuzlarıma dökülüyor ve göz göze geliyoruz. Ona
kaç kez bakmış olursam olayım, gözlerinin rengini asla unutamiyorum.
Huck'inki gibi gözleri olan başka birini hiç görmedim. Aslında, onun gibi
başka biriyle hiç tanışmadım. Gevşek saç tellerimi dikkatlice kulaklarımın
arkasına sıkıştırıyor ve sonra yüzümü onunkine doğru indiriyorum ve
dudaklarımız buluşuyor.

Bu birlikte ilk yatışımız değil. İzlanda'da sahilde sevişmiştik ve bitmeden önce büyülüydü. Bu farklıydı. Ben buna sihir demezdim. Huck'ın büyüsü altında değilim. Gerçekçi bir yanı var. Gülümsediğimiz ya da kendimizi fazla kaptırdığımız için öpüşürken ara sıra çarpışan dişler. Performans sergilemiyoruz ya da mükemmel olmaya çalışmıyoruz. Birbirimizi öğreniyoruz, birbirimizin vücutlarının haritasını çıkarıyoruz, nelerden hoşlandığımızı ve *gerçekten* nelerden hoşlandığımızı, çıkardığımız sesleri, küçük bir ayarın her şeyi nasıl değiştirdiğini. Acele etmiyoruz. Onu ellerimin arasına alıyorum, nasıl tepki verdiğini, onu tuttuğumda nasıl daha da sertleştiğini inceliyorum; onu kendime getirdiğimde inliyor ve kasları geriliyor.

"Yapmak zorunda değilsin," diyor, kendini zorlukla bir arada tutarak.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, sonra da yorganın örtüsünü can havliyle kavrayan eline. "Yetki bende," diyorum.

"Bunu tamamen destekliyorum," diye idare ediyor.

Sonra devam ediyorum. Daha sonra o da benim için aynısını yapıyor, boynumdan göbeğime doğru güneye doğru öpüyor, dün gece beni uçurumun kenarına itmek için parmaklarını kullandığı yumuşak teni izliyor.

"Çıkardığın o sesi seviyorum," diyor, "o küçük nefesi. Bunu sana tekrar tekrar yaptırmak istiyorum." Gözlerini kapatıyorum.

Bir prezervatif çıkardığında, "Umarım küstahlık ettiğimi düşünmüyorsundur" diyor.

"İleriye düşünen erkekleri severim," diyorum ve ondan alıyorum.

Her şeyi benim yönetmeme izin veriyor, kendimi onun üzerine indiriyor, doğru ritmi buluyor, ama sonra bir şekilde onun üzerinde olmama rağmen, istediğimde kontrolü ele alıyor, daha derine itiyor, kalçalarımı kavırıyor, uzun güçlü vuruşlarla benimle eşleşiyor. Başparmağı bacaklarımın arasından kayıyor ve zar zor düşünebildiğim, zar zor var olduğum ana kadar hissi artırıyor. Böyle çok iyi hissettiriyor, onunla çok iyi ve ben... Aman Tanrım.

Aman Tanrım.

Diğer elinin parmak uçları kışıma bastırıyor, beni ona sürüyor ve bu sert, enfes ve inanılmaz bir şey. Teni terden kayganlaşıyor ve öpüşüyoruz, dağınık bir şekilde, dillerimiz birbirine karışıyor, ikimiz de daha yükseğe fırlıyoruz ve sonra, birlikte bitirdiğimizde, neredeyse

bayılıyorum. Görüşüm parıldıyor ve yüksek sesli bir inilti çıkarıyorum ve beni ona sıkıca sarmadan önce tenime karşı inliyor.

Benim için hiç bu kadar iyi olmamıştı. Hiç.

Beni yavaşça öpüyor, parmak uçlarını sırtımda gezdiriyor, bu sırada nefes alış verişlerimizin yavaşlamasına ve birbirimize uymasına izin veriyoruz. Yanına kıvrılıyorum, başımı kolunun kıvrımına yerleştiriyorum, göğsünün yükselip alçalmasını izliyorum.

"Vay canına," diyor.

Gülümsüyorum. "Yazarın nutku tutulmuş," diyorum. "Senin için de oldukça harika olmalı."

Gülüyor. "Bu yüzyılın yetersiz ifadesi."

OTUZ DOKUZ

Huck

T Gece boyunca fırtına geçti. Stella başını göğsüme yaslamış, bir bacağını benimkinin üzerine atmış uyuyor ve ben parmak uçlarımı yumuşak saçlarını ve tenini okşuyorum. Bu jest muhtemelen dalgınlık gibi görünüyor, ama geçen yıl ona o kadar aç kaldım ki, onunla temas kurmak için duyduğum umutsuz ihtiyacı bilerek tatmin etmeye çalışıyorum. Tüm bunlar doğru, iyi hissettiriyor... Yanlış olamaz. Bir karar veriyorum... belki de bu yolculuğa çıkmaya karar verdiğimde, hatta ondan önce *The Fortune Files*'ı yazdığımda çoktan vermiştim. Bir daha aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermeyeceğim. Ne olduğu önemli değil. Ben bu işin içindeyim, tamamen ve gerçekten.

Bunu kendime itiraf ettiğimde, uğuldayan rüzgâra, balkonun cam kapısına çarpan yağmura ve Stella'nın hafif horlama sesine rağmen anında uykuya dalıyorum.

- - -

I Sabahın ilk ışıklarıyla fırtına hasarının küçük olduğu görülüyor. Sokaklar palmiye yaprakları ve diğer döküntülerle doludur ve alçakta kalan bazı bölgelerde küçük çaplı su baskınları yaşanmaktadır, her şey neredeyse hiç zarar görmemiş.

Lucky Strike onu limanda bıraktığımız yerde, biraz dağınık ama yıpranmamış bir şekilde duruyor. Stella ve mürettebatın geri kalanı

Sistemlerin ve kanalizasyonların kritik kontrollerini yaptıktan sonra ben güvertedeki döküntüleri temizlerken o ve Zoe erzak almak için markete gidiyor. Teddy bazı eşyaları düzelttiğim yerde bana katıldı. Üzerinde hâlâ dün teknede giydiği kıyafetler var ve tatil köyündeki tüm odalarda lüks duşlar olmasına rağmen saçları yağlı. Gözlerinin altındaki koyu mor gölgeler uyumadığını gösteriyor. Belki Duval'daki partiden ya da düşünmek istemediğim başka bir şeyden... Görünüşe göre fırtınadan her şey zarar görmeden çıkmamış.

"Araştırma nasıl gidiyor?" diye sertçe soruyor.

Ses tonundaki düşmanlık, beklemem gerektiği halde beni hazırlıksız yakaladı. Soğukkanlı davranmaya karar verdim.

"İyi gidiyor," diyorum. Spiral ciltli iki defteri Karasakal'dan esinlendiğim yeni kitabım için notlarla, olay örgüsü ve çeşitli sahneler için fikirlerle, teknik jargonla, diyalog kırıntılarıyla doldurdum ama bunu ona söylemek istemiyorum.

Çenesindeki kaslar gerildi. Başını sallıyor. "Sana yeterince malzeme verdik mi?"

"Şimdiye kadar inanılmaz bir deneyim oldu," diyorum.

"Ama muhtemelen şimdi geri dönüp yazmaya başlamaya hazırsındır, değil mi? Demek istediğim, sezonda daha da fırtınalı olacak ve bir kitap yazmak için gerçekten ne kadar takip etmen gerekiyor? Google bunun için var, haksız mıyım?" Gülüyor ama Ted'i tanıyorum ve bu onun gerçek gülüşü değil. Sıkı ve düşmanca... adeta bir uyarı atışı gibi.

Aptal rolü yapıyorum. "Tabii ama bir ay boyunca sizinle kalacağımı sanıyordum. Böyle anlaşmıştık, değil mi?"

"Tamam, ama *San Miguel*'i bulduk, yani..."

"Kesinlikle, neden şimdi gitmek isteyeyim ki? Her dalışımızda yeni kalıntılar keşfetmek çok heyecan verici. Şu zümrüdü gördün mü? Stella'nın hâlâ Kalp Elması'nı bulması gerekiyor."

"Evet, kesinlikle. Sadece kalan zamanda ne kadar çok şey yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Hızlı hareket etmemiz gerekirken ve hava her yerdeyken dalışlarımızda bir çaylağa yerimiz yok. Düşük görüş mesafesi, güçlü akıntılar, bunlar belirli bir deneyim seviyesi gerektirir ve bizi yavaşlatırsınız. Ayrıca, dalışa gittiğinizde birinin yerini almış olursunuz.

Çünkü birinin güvenlik için yukarıda kalması gerekiyor. Zoe bir kez bile dışarı çıkmadı."

"Şey..." Nasıl cevap vereceğimi düşünürken elimi saçlarımda gezdiriyorum. Zoe'nin sırrını ele vermek istemiyorum. "Kendimi farklı bir şekilde işe yarar hale getirmekten memnuniyet duyarım."

"Eminim."

İç çekiyorum. Bu yorum yaydan fırlatılmış gibi değil de doğrudan vurulmuş gibi. Burada hazine kurtarma işini yavaşlatmamdan ya da artık yetenekli bir dalgıç olmamamdan bahsetmiyoruz. Bunu gerçekten yapmak istemiyordum.

"Bak dostum, eğer bana söylemek istediğin bir şey varsa, durma söyle. Başa çıkabilirim, seni temin ederim."

"Ama sen yapabilir misin? Eleştiriyle başa çıkmak hiçbir zaman senin uzmanlık alanın olmadı,

Henry."

Bu belden aşağı bir vuruş ve Ted bunu biliyor. Çoğu insandan daha iyi. Bu onu ilerlemekten alıkoymuyor; aslında muhtemelen bunu söylemesinin nedeni de bu. "Burada yoluma çıkıyorsun. Bu konuda daha fazla ne söyleyebilirim bilmiyorum."

Ve işte bu. Yoluna çıktım. *Onun* yoluna çıktım.

Bunu neden söylediğinden emin değilim. Belki de beni ve geçmişimi bildiği için buna boyun eğeceğimi düşünüyor. Teslim olacağımı. Ben bir hiç bile değilim, ben bir engel, hiçten de kötüyüm. Bu duygudan nefret ediyorum. Ama o bunu biliyor ve bu bilgiyi beni kontrol etmeye çalışmak için kullanıyor, bu da beni kızdırıyor.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Gördüğüm kadarıyla sen benden daha büyük bir yüksün."

"Ciddi misin lan sen? Ben bir sorumluluk muyum? Bir metre suda şnorkelle yüzmeye gittiğimde panik atak geçiren ben değilim."

"Hayır. Hem Stella'yı hem de Gus'ı tehlikeye atan sensin çünkü tüm güvenlik önlemlerini hiçe saydın, çok derine indin, narkoz aldın ve sonra da havasız kaldın. Ama tabii, benim hakkımda ne istersen düşün."

"Bizim işimizde bu tür şeyler olur; sınırları zorlamamız gerekir. Eğer bir ekranın arkasında oturup duygularını incitmemeye çalışmaktan başka bir deneyimin olsaydı, bunu bilirdin."

"Hayır. Üzgünüm, Ted. Dikkatsiz davrandın. Bu olmamalıydı ve hepimiz bunu biliyoruz."

"Tanrım, gelmene asla izin vermemeliydim. Babanın üzerine salındıktan sonra ölmesine ve nişanlının seni terk etmesine üzülmeseydim izin vermezdim ve evet, lisede olanlar için hala kötü hissediyorum, ki bunu sen de biliyorsun. Ama sanırım borcumu ödedim, sence de öyle değil mi? Yani, Clark Casablanca fikrini benden aldın."

Bu yarı doğru, Clark'ı gençken bir gece çatıda birlikte yaratmıştık. Bir gün olacağımızı umduğumuz her şey olan belirsiz bir adam fikri.

"Ted, hadi ama. İkimiz de gelmeme bu yüzden izin vermediğini biliyoruz ve benim borcum da ödendi."

"Evet, iyi. En azından şimdi hatamı biliyorum ve düzeltebilecek durumdayım. Hazineyi bulduk, artık paranıza ihtiyacımız yok. Küçük defterlerinizi ve dizüstü bilgisayarınızı toplayıp gidebilirsiniz."

"Gitmek istemiyorum."

Teddy bana inanamayarak baktı. "Neden? Herkesin gözüne girmenin bir yolunu bulduğun için mi, yoksa Stella'yla seks yapmak o kadar güzel ki bundan vazgeçmek istemiyor musun? Bana öyle bakma. Hepimizin aptal olduğunu düşünüyorsun, sanki dün gece sırf sevişebilmek için balayı süitini ikiniz için ayırttığın çok açık değilmiş gibi."

"Haddini aşırıyorsun Ted. Gerçekten böyle davrandığına inanamıyorum. Onunla aramızdaki böyle bir şey olmadığını biliyorsun, hiç olmadı. Sen ve ben uzun zamandır yakın değiliz, bu doğru, ama bir zamanlar iyi arkadaştık. Peki ya Stella? Siz aileden sayılırsınız ama onun hakkında böyle saygısızca konuşuyorsun. Meseleyi para meselesi haline getiriyorsun, öylece satın alıp kurtulamazsın ve arkadaşlarına çalışanlarınmış gibi davranamazsın. Birdenbire kara geçtiniz diye beni kovamazsınız. Büyü artık."

"Biz hiç arkadaş olmadık. Sen sadece kendi arkadaşlarını edinemediğin için peşinden sürüklediğim bir adamdın. Gölet konusunda kendimi kötü hissetmeseydim, senin gelmene asla izin vermezdim."

"Arkadaşlarına bir sürü kötü yatırım yaptığını ve tüm güven fonunu yaktığını söyledin mi?" Ted cevap vermiyor ama tüm vücudu kaskatı kesiliyor. Bu, benim bildiğimi bilmemesi gerektiğini söylemeye yetiyor.

"Anlamadığım şey, dördünüzün nasıl bu kadar yakın olduğunuzu ilan etmenize rağmen hiçbirinizin birbirinize gerçeği söylememesi." "Siktir git, Sullivan. Sanki zor bir dönemden geçerken seyahatimi finanse eden cömert *New York Times* bestseller yazarına minnettar olmalıymışım gibi üstünlük taşıyorsun. Aslında ne kadar büyük bir başarısızlık olduğunu duymamak için tüm dünyadan saklanmak zorunda kalan bir ezik olalı çok uzun zaman olmadı ama evet, tabii ki çok şanslıyım çünkü böyle bir

"Bana yardım etmeye tenezzül eden cömert eski dostum."

Sesimi kontrol etmek için tüm enerjimi harcıyorum. "Biliyorsun, yardım ettiğim için mutluydum ve bu fırsatın karşılığında bir şeyler verebilmek iyi hissettirdi. Ama bunu senin için yapmadım. Onun için yaptım."

"Biliyor musun? Baban ve Vanessa senin hakkında haklıydı. Sen bir hiçsin. Stella'nın da bunu fark etmeyeceğini mi sanıyorsun?"

Ted'in zalimliği beni daha önce de bitirebilirdi. Ama yanılıyor. Stella kim olduğumu çok iyi biliyor.

"Bütün bunlar, kitap, gezi, her şey... hepsi onun için. Çünkü onu seviyorum... Onu seviyorum Ted ve benden nefret etmen benim için önemli değil. Ben sadece onun ne düşündüğünü önemsiyorum ve sanırım o da beni seviyor-"

İşte o zaman Ted bana vurdu.

Okul günlerimizde pek dövüşçü olduğunu hatırlamıyorum ama artık yaşlanmış, kas yapmış ve öfkesini tamamen bana yöneltmiş. Belki de bu yüzden sağ yumruğunu çeneme indirdiğinde, teknenin kenarından limana yuvarlanmadan önce kutup ışıklarını gördüğüme eminim.

Bu yolculuğu ilk hayal ettiğimde, Stella'nın beni denize fırlatacağı düşüncesine gülümsemiştim. Eğlenmiştim. Beni uçurması şiirsel bir adalet gibi gelmişti ve bir parçam eğer skor eşitse, belki yeni bir başlangıç yapabileceğimizi umuyordu. *Lucky Strike* büyüklüğündeki bir tekneden mancınkla fırlatılmak artık biliyorum ki gülümsenecek bir şey değil. Özellikle de uzun zamandır arkadaşınız olan birisinin yumruğu tarafından itiliyorsanız.

eski bir dost, hatta belki de bir dūřman olabilir. Acıyor. enem, vūcudumun geri kalanı, her yerim. Kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum. Gus bana turuncu cankurtaran halkalarından birini fırlatıyor ve aşağılayıcı olsa da, Gus beni bağlı ipten merdivene doğru çekerken hayatım ona bağlıymış gibi o kōpūk ōređe yapışıyorum. Stella ve Zoe'nin hala kasabada olmalarına ve taze malzeme ve ōđle yemeği almalarına ve bunu gōrmek için burada olmamalarına seviniyorum. Stella turtaya bayılır, biz de dışarıdaydık ve bunun için sonsuza dek minnettar olacağım. Ted'den dayak yemenin utancını atlatabilirim ama o konuşmayı duymasını, soğukkanlılığımı kaybedip bir pislik gibi davrandığımı gōrmesini ve bu da yetmezmiş gibi ondan bir şeyler sakladığımı ōđrenmesini atlatamam.

Ted'in sırlarını saklamak yeni bir řey değil. Lisedeyken başlamıştı, kafayı bulduğunda, golf arabasını alıp kaza yaptığında ve beni gōlette arabanın altına sıkıştırdığında, sonra da geçen yıl İzlanda'da başına gelenler. Ama iflas olayını anlıyorum. Stella her zaman ona gūvendi ve hayırsever olmak birçok yōnden onun kimliği haline geldi. Para olmadan, o sadece çok fazla dūřūncesizce karar veren, etrafta yatıp kalkan ve çok fazla içen, sūslū bir ailesi olan yakışıklı bir adam. Tabii ki eğlenceli biri, ama hiçbir řeyi umursamama ve hayatın tadını çıkarma ayrıcalığına ve korumasına sahip. Biri ahmak gibi davranmaya başladığında, en sevdiğiniz insanlardan biri olsa bile, karizmasının artık o kadar da olumlu gōrūnmemesi şaşırtıcıdır.

"Gōtūrūn řunu buradan," diye ōfkeleniyor Ted Gus'a. Ben sırlıslıkla bir halde gūverteye geri dōndūđūmde.

"Teddy, dostum, sakın ol," diyor Gus. "En azından beni yakala. Tek bildiğim sizin hararetli bir tartışma yaşadığınız ve Huck'ın plansız bir şekilde yūzmeye gittiği."

Çenemi geriyorum. Ađrıyor ama kırılmıř gibi hissetmiyorum. Gus bu hareketi yakalıyor ve yūz ifadesinde bir anlayıř belirlediđini gōrūyorum.

"Ona vurdun mu?" diye soruyor. "*Lucky Strike*'ta kavga etmeyiz. Kurallar bōyle. Diđer mūrettebat kavga eder ama biz etmeyiz. Biz bir takımız."

Ted başını sallar. "*Biz* bir takımız," diyor ve parmağıyla Gus'la aramızda bir ileri bir geri işaret ediyor. Sonra beni işaret etti. "O bizim ekibimizde değil.

takım."

"Ne? Neden? Bu sezon harikaydı. Bir şeyleri çok hızlı öğreniyor, yardım ediyor-"

"Hangi dünyada yaşıyorsun, Gus? Başka bir gezegendesin. Bu adam her seferinde gidip Zoe'nin yerine dalıyor ve senin umurunda bile değil gibi görünüyor."

Gus bana bakıyor, dudakları birbirine yapışmış. Başını arkaya yatırdı. "Evet, belki dikkatim dağınık ama Huck'a kızgın değilim. Zoe hamile olduğu için dışarı çıkmıyor; doktor bize tüplü dalış yapmaması gerektiğini söyledi."

Ted'in yüzü gevşedi. "Bunu bilmiyordum. Neden bana söylemediniz?"

"Şey, şimdilik kendimize saklıyorduk ama bu bir sır değildi. Normalde kızımın mümkün olduğunca az kıyafet giymeyi sevdiğini bilirsin, o kaftanlarla dolaşıp duruyordu. Bu size bir şeyler anlatmalıydı. Ayrıca bütün yolculuk boyunca tuzlu kraker yiyip zencefilli gazoz içti. Dürüst olmak gerekirse, bunu fark etmemene şaşırmadım. Bu sefer pek kendinde değildin Ted. Kafan meşguldü ve hepimizin sağlıklı bulacağından çok daha fazla içiyordun ve iğrençliğin sınırındaydın. Evet, haberlerimizi paylaşmak için doğru zamanlama olduğunu düşünmedik. Sen ve Stella değişimden hoşlanmıyorsunuz, belli ki bir sorun var ve bu büyük bir değişim."

"Tamam ama *ona* sen mi söyledin?"

"Zoe söyledi," diyorum. "Bunun kasıtlı olduğunu sanmıyorum. Her neyse, muhtemelen ekibinizin çekirdek üyesi olmayan birine söylemek daha kolaydı. Ben gerçekten önemli değilim."

"Doğru," diyor Ted ve bunun çenemden daha çok acıtmasından nefret ediyorum. "Sanırım Zoe'nin yerini doldurman iyi oldu ama bu hiçbir şeyi değiştirmmez. Seni teknenmden istiyorum."

Gus'ın kaşları çatıldı.

Tam o ana kadar Ted'in gözlerinden kaçıyordum. Yüzleşmekten nefret ediyorum. Babam yüzünden kendimi hasta ve tehdit altında hissediyorum ve genellikle kendimi kapatıp yere bakıyorum çünkü bu, senin korkunç biri olduğunu düşünen birinin gözlerindeki yansımanı görmekten daha güvenli geliyor

ya da değersiz, ya da arkadaşınız olan ve şimdi sadece yüzünüze yumruk atmak isteyen biri... yine. Ama Ted'e baktığımda bunların hiçbirini göremiyorum.

Gözleri cam gibi ve kırmızı. İfadesi, yazar tıkanıklığı dönemimde pişirirken yapmaya çalıştığım sönük bir sufleye benziyor - yenilmiş ve üzgün.

Kırılmış.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

KIRK

Stella

I alışveriş listemin yarısını rekor s ü r e d e bitirdikten sonra Zoe'yi geçip limana döndüm. Onun gelişini beklemek ve övünme kampanyamı başlatmak için en iyi yeri planlamaya o kadar dalmışım ki, bana doğru gelen Huck'ı neredeyse kaçırıyorum. Rıhtımda arkasından sürüklediği bavulu fark etmeden önce bir anlığına ona bakıyorum. Gördüklerimi zar zor algılayabiliyorum. Yeniden kullanılabilir market çantam elimden kayıyor ve önümüzdeki birkaç günlük yemek için aldığım eşyalar tahta çıtaların üzerine dökülüyor. İskeleden bir portakal yuvarlanarak yanımdan geçiyor ve suya düşüyor. Dönmeden önce sallanarak uzaklaşmasını izliyorum.

ona.

"Anlamıyorum," diyorum. "Gidiyor musun?"

"Görüldüğü gibi değil."

"Toplanmışsın gibi görünüyor."

"Biliyorum ama sadece tekneden ayrılıyorum."

Zihnim yarışıyor ve volta atmaya başladığımı fark ediyorum. "Kurtarmaya yeni başladık. Hatırlıyorsun, değil mi? Altın külçeleri ve devasa zümrütleri? Filin Kalbi Elması? Ve birlikte çok iyi çalışıyoruz. Sanki yıllardır birlikte dalıyormuşuz gibi. Herkes senin burada olmanı seviyor. Ben sadece anlamıyorum."

"Stella, söz veriyorum, gitmeyeceğim." Uzandı ve eliyle yüzümü kavradı. "Evet, bence herkesin iyiliği için artık *Lucky Strike*'a gitmesem daha iyi olur. Ama New York'a geri dönmeyeceğim.

York, Key West'te kalıyorum. Bütün yaz için Truman Annex'te küçük bir bungalow kiraladım. Ne zaman istersen benimle kalabilirsin."

Başımı salladım. İzlanda'da olanların acısını daha yeni atlatmışım ve sözlerini duymama ve yüz ifadesindeki ciddiyeti görmeme rağmen onlara güvenmiyorum.

Ona güvenmiyorum. Güvendiğimi sanmıştım. *Güvenebileceğimi* sanmıştım... ama yanılmışım.

Benden tekrar uzaklaşmak istemesine ne sebep olmuş olabilir?

Hayatım haritalardan, içgüdülerden ve sevdiğim insanların her seferinde daha önemli bir şey için benden uzaklaşmayı seçmesinden ibaret. Boğazım düğümleniyor.

"Kendimi çok aptal hissediyorum," diyorum.

"Lütfen yapma. Yapmayacaksın. Bunu doğru anlamıyorum. Sana söylediklerimin şu anda pek mantıklı gelmediğini biliyorum. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum." "Seni anlayamadığım için böyle hissetmiyorum.

Bunu yapacağını bilmeliydim, hepsi bu. Ama zamanlama. Tanrım. Az önce tekrar kapanmana izin verdim ve bu tarihin tekerrür etmesi gibi geliyor. Bana ne söyleyeceğini bilmiyor musun?" Sesim kreşendos. "Bana *bir şey* söyle.

Açıkla. Bunu bana borçlusun.

Çünkü tek gördüğüm gidiyor olduğun ve benden hayır duası falan istediğin, ama aslında sadece kalbimi tekrar kırıyormuşsun gibi geliyor."

Ayaklarına bakıyor ve bu neredeyse işin en kötü kısmı. "Seninle tanışmak, seninle hazine aramak... hayatımın en büyük maceralarından biriydi. İnanılmaz derecede şanslıydım... Bunu biliyorum. O zaman da kalbini kırmak istememişim, şimdi de bunu yapmıyorum. Yemin ederim."

"Bu bir açıklama değil."

"Olmadığını biliyorum. Sadece henüz yapamıyorum. Ama dinle, kiraladığım evi beğenirsin. Admirals Lane'de iki katlı bir ev, beyaz, parlak mavi bir kapısı ve panjurları var. Gözünden kaçmaz. Ön verandada eski moda bir ışık var; senin için açık bırakacağım. Ne zaman istersen gel."

Başımı sallıyorum. Kulağa çok umut verici geliyor ama gerçek değil. Onun kitaplarından biri gibi. Bir şeyleri asla düzelmeyecek kadar kötü bir şekilde bozacağını bildiğim kelimeleri söylememeye çalışıyorum. Ama kendimi durduramıyorum. Acı ve hayal kırıklığı çok güçlü, göğsümde öfkeye dönüşüyor. Buldum

Çalınan Hazine. Kalbi bulmaya bu kadar yakınım. Ve hiçbir şey değişmedi. Hâlâ herkesin terk ettiği kişi benim.

"Yapamam. Bunu tekrar yapamam. Eğer gidersen, bu sonsuza kadar sürer," diyorum.

"Hayır, öyle söyleme. Gerçeği mi istiyorsun? Tamam. Gidip Ted'le konuşalım-"

"Ne dediği umurumda değil. Senin için beni kazanamayacak. İşe yaramayacak. Bir şans daha vermeye çalıştım. Yanımda kalmak isteyen, bana biraz istikrar verebilecek, beni her zaman diğer ayakkabının düşmesini beklerken bırakmayacak birini istemenin çok fazla olduğunu sanmıyorum."

"Hâlâ senin için o kişi olmak istiyorum."

"Verandanın ışığını açık bırakmak yeterli değil."

Başını sallıyor. Bana o üzgün ifadeyle bakmayı bırakmasını istiyorum, beni burada uğruna savaşıp bir şeyler kaldığına, iki kez yanılmadığına inandıran o ifadeyle, ama daha iyisini biliyorum. Hiçbir şey yok. Belki de hiç olmadı. Gözlerim yaşla doluyor.

Bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum.

Emin olduğum tek şey Huck Sullivan'ın iyi bir hikaye anlatıcısı olduğu. Herkesin bildiğinden daha iyi.

Beni inandırdı.

Şu anda bile benim hissettiğim kadar kırılmış görünüyor... benim için uydurduğu başka bir hikâye.

Gözyaşlarımı siliyorum ve iskeleye bıraktığım yiyecekleri alıp tekneye doğru geri dönüyorum. Artık onun yanında olamam, kasırgada kayalıklara oturmuş bir gemi gibi parçalanmadan önce kendimi bir arada tutmaya çalışıyorum. Bundan yıllar sonra, birisi kalbimin kalıntılarını tam da bu noktadan kurtarabilir, ama şu anda ondan uzaklaşıyorum.

"Stella," diye sesleniyor Huck. "Düşündüğün gibi değil. Lütfen, açıklamak için doğru kelimeleri bulmama izin ver."

Aramızdaki mesafe uzuyor ve ben durup ayrılığın getirdiği acı dolu gözyaşlarına son vermek istiyorum, ama yapmayacağım. Yapamıyorum. Arkama bakmıyorum.

Odama doğru yürüyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Ellerim titriyor. İçimde bir duygu ve acı dalgası kabarıyor ve

tutmaya çalışıyorum. Karyolamın yanındaki küçük masanın üzerinde *Servet Dosyaları* kitabımı görüyorum. Hızlı bir hareketle onu alıp odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Duvara çarpıyor ve Huck'ın bana verdiği, raftan düşürdüğü küçük İzlanda koyunu ile birlikte yere düşüyor.

Katliama bakmak için çömelıyorum. Heykelciğin kafası kopmuştu ve onu kırdığım için hemen kendime kızdım. Kitap açık bir şekilde yanına düştü ve onu da parçalanmış koyunlarla birlikte çöpe atmak için yerden aldım. Onları odamda bile istemiyorum. Ondan kalan her izi yok etmeliyim.

Bana aşk hikayemizi yazdığını sanmıştım.

Yanlış anlamışım. Yere oturdum ve ağlarken duvara yaslandım. Beni sevdiğine inandırdı... Bu sefer farklıydı. Beni aptal yerine koymasına izin verdim. Bir kez daha.

Kitabın açık olduğu sayfaya bakıyorum. Sayfa sayfa yırtmak gerçeği değiştirmeyecek ama katartık olabilir. Kağıdın üzerine bir damla gözyaşı düşüyor ve kelimeler bulanıklaşıyor ama yine de orada.

Lucky ile ilgilenmek, onu kahve ve sevdiği haşhaşlı ve adında ay olan hamur işleriyle karşılamak için içimde bir dürtü var. Yemek yerken duygularımı itiraf edeceğim. Ona ne istediğimi söyleyeceğim, ne pahasına olursa olsun onunla birlikte olmak istediğimi. Hayatımı geri dönülmez bir şekilde değiştirdi, hem de en iyi şekilde. Kolumu ondan dikkatlice ayırıyorum ve paylaştığımız battaniyenin üzerinden kalkıyorum. Hızlı olduğunu biliyorum. Beni şaşırtmış olsa da duygularımdan eminim. Yeniden böyle hissetmem başlı başına bir mucize; bunu fark etmem ve sorgulamamam ise bambaşka bir şey.

Eskiden kendimi şanslı bir adam olarak görürdüm ama babam öldüğünde, Veronique beni terk ettiğinde ve ben kendimi kaybettiğimde bu düşüncem bir süre önce sona erdi. Her şeyimi kaybettim. Ama bugün kendimi şanslı hissediyorum. Artık biliyorum ki sizi umursamayan insanları kaybetmek, hayatınızı değiştirecek olanlara yer açıyor. Onların yokluğu ona yer açtı.

Çıtırdayan çakılların sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Timothy birkaç metre ö t e d e duruyor, siyah bir ceket giymiş,

termos elinde. İçinden buhar yükseliyor. Beni onaylamak için çenesini kaldırıyor ve ben de Lucky'nin yanındaki yerimden kalkıp onunla buluşuyorum.

"Selam dostum," diyorum.

"Bütün gece sahilde mi kaldınız?" diye soruyor.

"Kasıtlı değildi. Konuşmaya başladık ve konuşmaya devam ettik." Acaba onu sevdiğimi anlayabiliyor mu? Duygularım şelalenin buğusundaki güneş gibi benden mi yayılıyor?

Tim'in gözleri Lucky'nin hâlâ uyuduğu yere kayıyor, uyku tulumunun içinde çıplak omzu görünüyor. "Epey konuşmuş olmalıyız." Bakışlarının ağırlığı üzerime baskı yapıyor.

Omuzlarımı bir parça kaldırıyorum. "Lucky'yi tanıyorsun," diyorum. "Tanıyorum." Sesinde yeni bir keskinlik var.

Tekrar konuşup konuşmayacağını merak etmemi sağlayacak kadar uzun süre sahile bakıyor.

"Onunla çok zaman geçiriyorsun," diyor Tim sonunda. "Neden burada olduğunu unuttun mu?"

"O inanılmaz biri." Kendimi sırtıtmaktan alıkoyamıyorum. "Onunlayken kendim için yepyeni bir hayat görebiliyorum. Kim olduğum, nerede olduğum ya da neler yaptığım önemli değil."

"Bu harika. Ama onu bir kaide üzerine koymamalısın. Kaideye konan şeyler düşmeye ve kırılmaya meyillidir."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Sanırım hepimiz bunun tam olarak yapacağın şey olduğunu biliyoruz." Ses tonundaki tehdidi fark etmemek imkânsız. Yine de, ilk başta neredeyse fark etmiyorum. Ve belki de biraz anlıyorum. Ben kusurluyum. Kötü şeyler yaptım. Affedilemez şeyler. Tim bunu biliyor. Ama işleri yoluna koymaya, daha iyi bir adam olmaya çalıştım. Lucky değişmek istememi sağladı.

"Onun için doğru kişi değilsin."

"Bunu sana söyleten ne? Birlikte iyi vakit geçiriyorduk."

"Bu bir yolculuk, dostum. Onun etrafında olmak heyecan verici, değil mi? Kendini yüzde 100 yaptığı işe, ava adanmış durumda. Anlıyorum. Coşkusu bulaşıcı, ilham verici. Muhtemelen şimdiden onun bir sonraki seferine katılmayı planlıyorsun, ama mürettebatı olmadan, sadece ikiniz ve açık deniz."

Sözleri biraz burnumun direğini sızlatınca yer değiştiriyorum.

"Her zaman yaptığın şeyi yapman ne kadar sürer?"

Bedenim soğuyor.

"Günün sonunda, her zaman işleri berbat eden, insanları hayal kırıklığına uğratan ve onları zor durumda bırakan adam olacaksın."

"Ben farklıyım. Onun için farklı olacağım."

"Sen farklı değilsin. Her zaman olduğun yaşlı adamsın. O hazineyi bulmak çok heyecanlıydı. Ama şanslıydın, Finn. Yıllardır avlanıyoruz ve hiç yaklaşamadık. Birkaç gün peşine takılıyorsun ve birdenbire şelalenin arkasından hazineyi çıkarmasına yardım eden sen mi oluyorsun? Bu bir kerelik bir şey. Acemi şans. Ve bu sona erdiğinde ve sezon bittiğinde ya da boş çıkmaya devam ettiğinizde, bu duygu, aynı olmayacak. Onun sıradan bir kız olduğunu, büyülü bir yaratık olmadığını anlayacaksın. O zaman ne olacak?"

"O z a m a n sonsuza dek mutlu yaşarsınız," diyorum, ona dönüp bakarak. Yüzü hâlâ huzurlu bir uyku içindeydi.

"Ne yani, onunla bir gelecek mi planlıyorsun? Uzun vadeli planlar mı?" Tim'in kahkahası asitli. "Onu sevdiğini mi sanıyorsun?"

Tartışmak istiyorum, düşünmüyorum, biliyorum... Biliyorum, değil mi? Bu yüzden yıllardır hissetmediğim kadar canlı hissediyorum, bu yüzden o yanımdayken kalbim hızla çarpıyor. Kimseye söylemediğim şeyleri paylaşmamın nedeni. Yoksa neden her zaman bildiğim hayattan nasıl uzaklaşacağımı düşüneyim, onunla bir gelecek için her şeyi riske atmaya hazır olayım? Bu duygular kurgu değil.

Farkına varış, arkamızdaki hırçın dalgalar gibi üzerime yıkılıyor. Tim ve Lucky, anların bir koleksiyonu, uzun bakışlar ve omuza, bele, sırta dokunuşlar; bilerek gülümsemeler, içten şakalar,

ve ödünç alınan kıyafetler, bir makarada oynamak için bir araya geliyor. Bunu inkar etmek mümkün değil.

Tim, Lucky'ye aşık. En eski arkadaşım ve hayallerimin kadını.

Yüzündeki ifadeye ve benimle konuşurken sesindeki hüzünlü öfkeye bakılırsa, çok uzun zamandır öyleydi. Bunu bilmeliydim. Bu yüzden bana ondan hiç bahsetmedi. O sadece onun içindi.

Anladığımı hissetmiş olmalı, çünkü yüzü, sesinin tonu, her bir yönü değişiyor. Isı ve renk, hatta hava bile ondan boşalıyor gibi görünüyor. Bana doğru belli belirsiz bir adım atıyor. "Senden hiçbir şey istemediğimi biliyorsun Finn. Ve olanlardan sonra, gerçekten mutlu olmanı istiyorum ama bu şekilde değil, onunla değil. Lütfen."

Kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

Sadece en eski arkadaşımın Lucky'ye sırılsıklam aşık olduğunu değil, bedenimi ve ruhumu büyüleyen ve beni bir geleceğe inandıran bu kadının da ona aşık olabileceğini fark ettiğimde kalbim duracak gibi oluyor. Neden olmasın ki? Hep onun yanında oldu. Asla ondan çalmaya çalışmadı ya da ona yalan söylemedi. O iyi bir adam. Onu hiç terk etmemiş biri. Ve onun asla yalnız ya da muhtaç olmadığından emin olacak. Onu korumak için en iyi arkadaşına bile ihanet edebilir.

Ve ben, şey, onu hak etmediğim konusunda haklı. Ben her zaman insanları hayal kırıklığına uğratan bir adamım.

Kimsenin kahramanı değilim.

"Onun için yeterince iyi değilsin, Finn."

Ona bir kez daha bakıyorum. Görünüşünü, burnundaki her bir çilin tam yerini, boynundaki dövmenin tam yerini, solgun saçlarının okyanus esintisindeki hareketini ezberliyorum. Uyku tulumunu omzunu örtecek şekilde yavaşça yukarı çekiyorum ve sonra yapabileceğim tek şeyi yapıyorum, çünkü onu seviyorum, ikisini de seviyorum.

Yanından geçerken Tim bana "En iyisi bu," diyor. "Bunu ikimiz de biliyoruz."

Ve o anda haklı olduğuna inanıyorum. Uzaklaşırken nefes almaya devam etmemi sağlayan tek şey bu bilgi.

Her adımda bir damla gözyaşı döküyorum. Daha iyi bir adam, daha güçlü bir adam, daha cesur bir adam olsaydım, birbirimizin yanından geçebileceğimiz her yıl için bir tane. Farklı, iyi ya da doğru olsaydım... Ama değilim. Bu yüzden gitmesine izin verdim.

Artık zgr olduğuna göre, ben yanında olmasam bile mutluluğu bulacağını biliyorum.

O zgr. Aramızdaki mesafe arttıkça kendime bunu söylüyorum.

O zgr... Ya ben? Onu ve olabilecekleri ömrümün sonuna kadar yanımda taşıyacağım.

Aman Tanrım.

KIRK BİR

Stella

I Teddy'yi tanıdığım onca yıl boyunca ona hiç gerçekten kızmamıştım. Dikkatsizliğiyle beni muhtemelen milyonlarca kez kızdırmıştır. ya da onun maskaralıklarını. Bunun gibi bir şey değil. Beni daha önce hiç incitmemişti. Ama bu ihanet beni ikiye böldü ve içimi öyle bir öfkeyle doldurdu ki patlayacak gibi oldum.

Teddy'yi güvertede güneşlenirken buldum, şapkası yüzünü örtüyordu. Elimin hızlı bir hareketiyle şapkasını çıkardım.

Ayağa fırlıyor. "Ne oluyor, Stell? Gus kurtarma alanına dönmeden önce bir saat kestirebileceğimi söyledi."

"Onun kararsız olduğunu ve bir sonraki macerasını bulmak istediğini söylemiştin. Beni umursamadığını. Ama yalan söyledin. Ona gitmesini söyledin, değil mi?" Boğuldum.

"Sen neden bahsediyorsun?" Teddy soruyor. "Huck ne dedi?"

"Hiçbir şey söylemedi! Her şeyi çözdüm... Hepsi kitapta yazıyor. Ben Lucky'yım, o da Finn... Sen Tim'sin. Ve beni geride bırakmasının sebebi sensin, kabul et." Bu sözleri söylerken bile tam olarak anlayamıyorum.

Teddy başını sallıyor ama bir şey söylemiyor. Söylemesine gerek yok. Vücut dilindeki suçluluk duygusu her şeyi anlatıyor. Ama ben hala anlamıyorum. Huck'ın yazdıklarının ne kadarı doğrudu?

"Neden?" Bu bir feryat olarak çıkıyor.

Teddy hala cevap vermiyor ve öfke içimde yeniden kabarıyor, lav gibi sıcak ve sıvı. Püskürmekle tehdit ediyor.

"Bana nedenini söyle. Bunu bana borçlusun Ted. Çünkü daireler çizip duruyorum ve bir türlü işin içinden çıkamıyorum."

Teddy şapkasını kafasına geçiriyor. Yüzü kıpkırmızı ve gözleri cam gibi. Yine içki mi içiyor yoksa bu bir duygu mu anlayamıyorum.

Onu itiyorum. Sert değil, sadece keskin bir itiş, onu kendine getirmek için. "Anlat bana!" Bağırıyorum.

"Seni kaybediyordum," diyor, sesi gergin.

Tekne altımızda hafifçe sallanıyor ve ayağımı tutmak için küpeşteye tutunmak zorunda kalıyorum. Hayır. Bu hiç mantıklı değil. Huck'ın kitabındaki sahneyi düşünüyorum. İki adam arasındaki itirafı. Bu doğru olamazdı. Ona dik dik bakıyorum.

"Anlamıyor musun, Stella? Seni ona kaptıracaktım, ama yapamadım, yapamadım."

Şaşkınlık beni yumuşatıyor. "Sen benim en iyi arkadaşımsın," diyorum, "asla kaybedemezsin-"

"Senin arkadaşın olmak istemiyorum," diye bağırıyor. Geri çekiliyorum ve tepkime karşılık yüzü buruşuyor.

Sesinin kontrolünü yeniden kazanarak geri çekilmeye çalışıyor. "Bunca yıl, arkadaşlığın benim için yeterli olmasına izin vermeye çalıştım. Sadece arkadaşın olmaktan ve gezilerimize gitmekten memnun olmak istedim. Neden her şeyi ben finanse ettim sanıyorsun? Sonra İzlanda'ya gittik ve Zoe ile Gus bir araya geldi ve neden olmasın diye düşündüm, bunca yıl bu ikisi yan yanaydı, bizim gibi sadece arkadaşlıklar ve sonra çok daha fazlası oldular. Çok kolay görünüyordu. Belki sen ve ben de buna sahip olabiliriz diye düşündüm. İzlanda benim için bir şanstı, sana nasıl hissettiğimi söyleyecektim ve hepsi bu kadar olacaktı. Aynada kendime moral vermek için banyoya gittim ve seni içkileri alman için bara gönderdim ve lanet olası Sully geldi. O anda orada olabilecek onca insan varken, o olmalıydı. Arkadaşım. Hiç kimseyle birlikte olmak istemiyorsun ve sonra gidip ona aşık oluyorsun."

Yüzümü buruşturdum.

"Yemin ederim sadece senin yanında olmakla tatmin olmak için çok uğraştım ve bu beni neredeyse mahvediyordu. İstedim ki... Ben bundan daha fazlası olmak istiyorum. Seni içten dışa aydınlatan adam olmak istiyorum. Hayatını geçirmek istediğin

sahilde bir gece. Seyahatlerden döndüğümüzde benimle eve gelmeni istiyorum. Ve bir gün içinde bunu yüzünde görebiliyordum; çoktan gitmiştin."

"Sana neden inanayım ki? Her zaman yeni bir kızla birlikteydin."

"Evet, ve her seferinde onun sen olmasını diledim. Her seferinde. Ama bir ilişkiye hazır olmadığını biliyordum. Bunu sadece ben biliyordum. Aile meselelerinin sana ne yaptığını anladım ve sabırlı olup bekledim. Sen hazır olana kadar bekledim. Sonra Huck ortaya çıktı ve her şey değişti. Birdenbire aşkın bir çöp olmadığına inanmanı sağlayan şey o oldu."

"Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Belki daha önce, ama İzlanda'da bir şeyler değiştiyse, *sen* değişmedin! Dalış rehberimizle takıldın."

"Neden sarhoş olup eve erken geldiğimi sanıyorsun? Hiçbir şey olmadı."

Rüzgârın sözlerini alıp götürmesine izin vererek ona sırtımı dönüyorum. "Ve bunun bir şeyleri değiştirmesi mi gerekiyordu? Bana yalan söyledin."

"Seni tanıdığımdan beri seviyorum," diyor Teddy, aramızdaki mesafeyi kapatarak. "Seni cüzdanımı kaptığından ve görmediğimi sandığından beri seviyorum. O sahilde ortaya çıktığından beri seni seviyorum."

Teddy elimi tutarken yutkunuyorum. Bu yolculukta ne kadar sessiz olduğunu, aptalca riskler aldığını, aşırı içtiğini düşünüyorum. Bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordum ama bunun böyle olacağı hiç aklıma gelmezdi. Kendimi hasta hissediyorum. Bunca zaman nasıl gözden kaçırmışım? Yüzüne bakmak için döndüm. Aynı görünüyor ama sanki bir yabancı, tanımadığım ve anlamadığım biri gibi. "Seni her zaman sevdim, Stella," diyor.

Bir an için, Teddy'yi de böyle sevdiğim bir an olup olmadığını merak ediyorum. Bu artık imkânsız. Belki de hep öyleydi. Onu seviyorum, ama aynı şekilde değil, onun bahsettiği şekilde değil ve yalanların ötesine geçemiyorum. Gitmek istediğinden bile emin olmadığım bu seyahatlerin parasını öderken; yabancılarla bir gece eğlenmeye gitmemi izlerken; Huck'a aşık olmama seyirci kalırken ve sonra Huck'a gitmesini söylerken beni seviyor muydu?

Elimi tuttuğu yerden çekiyorum. "Beni sevmiyorsun. Belki benim fikrimi seviyorsun Ted. Ama yapamadın. Eğer sevseydin, asla

birinden beni olabilecek en kötü şekilde yaralamasını

istedim." "Yapma, Stella, ben-"

"O sahilde kendimi nasıl hissettiğimi biliyor musunuz? Sanki biri beni dünyanın tepesine çıkarmış ve bana güzel olan her şeyi, sahip olabileceğim her şeyi, istediğim her şeyi göstermiş ve sonra merdiveni ayaklarımın altından çekmiş gibi. Düştüm. Babam beni terk ettiğinden beri kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim."

Teddy'nin yüzünün rengi soldu. "Ben böyle düşünmemiştim."

"Tabii ki yapmadın. Sen hiç geride bırakılmadın. Dünyayla hiç tek başına yüzleşmek zorunda kalmadın. Babam gittiğinde nerede uyuyacağımı, yiyecek bulup bulamayacağımı ya da güvende olup olmadığımı bilmiyordum. Ne olacağını bilmiyordum. Çok korkmuştum. Ve yıkılmışım. Tüm dünya aptal voleybollarına ve hiçbir şey olmamış gibi sörf yapmaya devam ederken, ben beni önemseyen tek kişiyi kaybettim. Ya da beni önemseddiğini *düşündüğüm* kişiyi. Senin bir ailen var. Yemek ya da para konusunda hiç endişelenmedin. Tüm hayatın bu ayrıcalıklı, korunaklı varoluşla geçti. İsteddiğini elde edemeyeceğini düşündüğün ilk anda her şeyi mahvediyorsun. Eğer sen bana sahip olamazsan, kimse olamaz, öyle mi? Bu aşk değil Teddy. Yakınından bile geçmez."

"Stella. Bu doğru değil. Onu

kaybettim." "Neyi?"

"Paramı. Hepsini kaybettim. Huck bu yüzden buradaydı. Yolculuğu finanse edemedim. Elini uzattı ve kitabına odaklanmıştı ve tüm bu parası vardı ve ben de seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Onun burada olmasını riske atmak istemedim ama seni de hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Bu gezilerin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Hayır," diyorum. "Bana olan hislerin yüzünden asil bir fedakârlık yapmış gibi davranamazsın. Artık yalanlarını duymak istemiyorum. Yeterince duydum."

"Özür dilerim, Stella. Seni asla incitmek istemedim, yemin ederim. Bunu asla yapmazdım. Sadece çaresizdim."

"Belki bu doğru. Ama beni incittin, Teddy." Yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını siliyorum. "Babam ortadan kaybolduğunda, ne olduğunu anlayamadım."

ne yaptığımı. Tek bildiğim, bir sebepten ötürü veda etmeye bile değmediğimdi. Sonra Huck'la tanıştım ve beni gören, içimdeki karanlık şeyleri, şüphelerimi ve korkularımı bilen ve yine de beni isteyen biriyle tanıştığımı hissettim. Belki de yanıldığımı düşündüm. Belki de doğru insan için yeterliydim, güneş onun için benimle doğup benimle batabilirdi ve aynı şekilde. Sonra o da beni terk etti. Bu benim en kötü korkularımı doğruladı; ben yanında kalmaya değecek biri değildim. Ve sonra, geri geldi ve bir şansımız daha oldu ve mutluluğa çok yakındım, tam da ellerimdeydi. Kalbimi tekrar riske atmam için ne gerekiyordu bilemezsiniz. Şimdi o gitti. İlk seferden daha çok acıtıyor."

Teddy'nin yüz ifadesi acı doludur. "Bunu bilmiyordum."

"Bu sefer de gitmesinin nedeni sensin, değil mi? Onu tekneden sen attın." Öfkemi yutarak başımı sallıyorum. "Beni terk ettiği için Huck'tan nefret ediyordum ve onu affetmek çok zordu. O burada masum değil ve seninle aşık olduğu kişi arasında sıkışıp kaldı. Ama sen, senin yaptığın daha kötüydü. Onu gitmeye zorladın. Onu zorladın. Onunla olan bağını kalbimi kırmak için kullandın. Kalbimin kırıldığı her an, etrafta kalmaya layık olmadığım için kendimi suçladığım her an... senin yüzünden oldu." Derin bir nefes alıyorum.

"Ama sonunda aradığımız şeyi bulduk, Stella! Bunca yıldır aradığımız şeyi. Onu bulduk."

"Hayır. Ben hâlâ Kalbi bulamadım. O olmadan bile aradığım şeyi bulduğumu sanıyordum, ama şimdi... hiçbir şeye inanmıyorum. Hepsini okyanusun dibinde bırakmalıydık. Daha da iyisi, keşke aramaya hiç başlamasaydım."

"Bunu kastetmiyorsun. Şimdi olmaz. Elimizin altındayken olmaz!" Dönüp etrafımızdaki denizi işaret ediyor.

Tekne yuvarlanıyor ve Teddy bu harekete dayanmaya çalışıyor.

Güverte küpeştesini avucumun içinde sıkıca kavırıyorum. "Aslında biliyorum. Bu yolculuk sona erdiğinde, tüm bunlar da sona erecek. Biz de öyle. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

KIRK İKİ

Huck

"O "Dostum, sen gerçek bir aptalsın." Zoe, doğruyu söyleyen, avukat ve geleceğin harika annesi, cep numaramı aldı. Hatırlamıyorum. ona veriyorum, ama bir dizi hakaretle güçlü bir şekilde başlasa bile aradığında memnun oluyorum.

"Siktir. Biliyorum."

"Mavi bir kapısı ve onun için açık bırakacağın bir veranda ışığı olan küçük şirin bir ev mi? Bu *Pete's Dragon* değil ve sen kayıp geminin kaptanına "Candle on the Water" şarkısını söylemiyorsun. Geçen yıl onun kalbini kırdın ve şimdi bunu gerçekten aptalca bir nedenle tekrar yapıyorsun."

"O kadar basit değil. Nüans var."

"Evet, eğer nüans son zamanlarda bir içki problemi geliştirdiyse ve seninle uzun bir geçmişi varsa. Ona Teddy'den bahsedebilirdin. Daha da iyisi, kalıp onun için savaşabilirdin."

"Hiç sanmıyorum. Arkadaşlıklarını mahvetmek istemedim."

"Bundan zarar görmeden kurtulacaklarını mı sanıyorsun? Düşündüğümünden daha da büyük bir aptalsın. Planının tam olarak ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Bir planım yoktu. Sanırım kitabın tamamını okuyup İzlanda'yı anlayacağını düşündüm. Ve dürüst olmak gerekirse, Ted gelmeme izin verdiğinde, hayatına devam edebileceğini ummuştum. Ama öyle olmadığı çok çabuk ortaya çıktı. Ondan uzak durmaya, işleri profesyonelce yürütmeye çalıştım ama yapamadım. Stella'yı açıklayamam. O, yerçekimi ya da manyetizma gibi üstesinden gelinmesi imkansız bir doğa gücü gibidir. Eğer

Kendime karşı dürüst olacağım, onun üstesinden gelmek istemiyorum. Çoğu zaman kendimi pek iyi hissetmiyorum. Ya başarısız oluyorum ya da ben işin içinde olduğumda kaçınılmaz olarak olduğu gibi işlerin dağılmasını bekliyorum. Başarılı olamasam bile beni yine de deneyecek kadar cesur yapıyor. Ve eğer başaramazsam, bunun bir önemi yok. En azından onun için."

Zoe telefon hattından duyulacak kadar yüksek sesle iç geçiriyor. "Bak, belki de tamamen kaybedilmiş bir dava değildir. Geri dön, Huck. Doğruyu söyle. Ne istiyorsan onu savun ve bırak o seçsin."

"Ya beni seçmezse?"

"O zaman en azından gitmene onun izin verdiğini, senin onun yerine karar vermediğini bilersin."

KIRK ÜÇ

Stella

TEddy tecrübeli bir dalgıçtır. Yalnız dalmaması gerektiğini, duyuları köreldiğinde ve yorgun olduğunda dalmaması gerektiğini, hava karardığında sudan uzak durması gerektiğini bilir.

Rüzgârlar sert, denizler dalgalı ve görüş mesafesi düşük. Ama bu yolculukta sınırlarını bir kez test etti bile. Ve sonra kavga ettik.

Ve şimdi... teçhizatı gitti.

Rüzgârın uğultusundan daha önce söylediğim sözler kafamda yankılanıyor. *Seni bir daha asla görmek istemiyorum.*

Gus'la birbirimize bir an için bakıyoruz, kalbimi bir kez sıkıyorum ve harekete geçiyoruz. Yüzdürme dengeleyicileri çekiliyor, ayaklar paletlere sokuluyor, maskeler kapılıyor. Birbirimizin tanklarını kontrol ediyoruz ve sonra tekneden inip onu bulmak için aşağıdaki çalkantılı dalgalara dalıyoruz. Hiç tereddüt etmiyoruz. Riski düşünmüyoruz.

Biz de tecrübeli dalgıçlarız. Gitmenin güvenli olmadığını biliyoruz ama biz bundan çok daha fazlasıyız. Biz Teddy'nin insanlarıyız. Onun arkadaşları, ailesi. Sevdği insanlar. Onu seven insanlar. O beni incitmiş olsa bile, *ben* onu incitmiş *olsam* bile.

Her şey yoluna girecek çünkü öyle olmak zorunda.

Doğruca bölgeye gidiyoruz - gideceği tek yer orası.

Görüş mesafesi berbat; kum bulutları önümde kendi ellerimi görmemi zorlaştırıyor. Gus ve ben birbirimizi görmeye çalışıyoruz ama bunu zar zor başarabiliyoruz. Yardım edeceğini umarak el fenerimi çıkardım. Gus'ın

Nefes alış verişimin ritmik sesi panik halindeki düşüncelerimi bastırmaya yetmiyor.

Teddy'ye o şeyleri asla söylememeliydim. Teddy, yıllardır benimle ilgileniyor. Beni ailesine katan. Hayallerimi destekledi. Sessizlik içinde mücadele eden. O beni seviyordu ve ben de kötüydüm.

KIRK DÖRT

Stella

I Her zaman hayatımı kayıp şeyleri bulmaktan kazandığımı söylerim. İnsanlar yaptığım şeyin macera ve değerli bir şeyi elimde tutmanın heyecanı olduğunu düşünüyor. ve ellerinizde değerli.

Bu öyle değil.

Sonunda Teddy'nin yerini bulduğumda, neredeyse havasız kalmıştı. Vücudu gevşek, yosun gibi görünmez akıntılarda dalgalanıyor. Burası karanlık. Hızlı çalışmam gerekiyor ama ellerim titriyor ve zihnim kaos içinde. İkincimi ağzına bastırıyorum ve kollarımı ona sarıyorum. İşte bu yüzden eğitim alıyoruz, çünkü böyle durumlarda düşünecek ya da karar verecek vaktiniz olmuyor. Harekete geçmeliyim. Kontrollü yükselişimizi başlatmak için BC'mi söndürüyorum ve onunkini şişiriyorum. Eğitimim bana iyi değilsem ona yardım edemeyeceğimi söylüyor ama o iyi değilse ben de iyi olamam. Onu yüzeye çıkarmalıyım.

"Gus, Zoe," diye telsizden bağıríyorum. "Onu buldum! Bilinci kapalı ve neredeyse havasız. Onu ikincil güverteme aldım ve acil çıkış başlattım."

"Roger, seninle orada buluşuruz," diyor Gus. "Zoe, yüzde yüz oksijenin hazır olduğundan emin ol ve Sahil Güvenlik'e telsizle haber ver."

Teddy'nin durumunun ne kadar kötü olduğunu hâlâ bilmiyoruz ama kendimi kandıramam. Henüz itiraf edemesem de onu baygın halde buldum çünkü itiraf etmek karanlık suda paniklememe ya da burada hiçbir şeyin gerçek olmadığı bir yerde kalmak istememe neden olur çünkü ya şimdi ona yardım edemezsem? Ya çok geç kaldıysam?

Ya çoktan gittiyse?

Kontrollü nefes alışımın sesi kulaklarımda yankılanıyor. Hâlâ yavaşlamam gerekiyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. *Ne yaptım ben?*

"Aramayı çoktan yaptım," diyor Zoe, sesi kalın.

Söylediğim o sözleri geri alacağım. Öfkemi. Acımı. Hepsini *San Miguel'den* geriye kalanlarla birlikte denize gömeceğim. Artık hiçbirinin önemi yok. Kalp elmas, *San Miguel* ya da annemin haritası umurumda bile değil. Sadece arkadaşıma sağ salım kavuşacağım anlamına gelse hepsinden vazgeçerim; güverteye çıksak, biraz su tükürse ve birkaç dakika oksijen alıp kendine gelse; birkaç saat içinde normal haline dönse ve yarın çelik davul müziği çalmaya, güvertede kıcını sallamaya ve eskiden olduğu gibi saçlarımı karıştırmaya geri dönse. Her zaman orada olan Teddy.

Beni uyarmaya çalıştı.

Çok derine daldım, çok içtim. Geçmişî düşündüğümde, Teddy'nin iyi olmadığına dair işaretler vardı. Onun da beni sevdiğine dair işaretler var mıydı? Bilmiyorum. Şu an bunu düşünemiyorum çünkü çok acı veriyor.

Seni bir daha asla görmek istemiyorum.

Anı zihnimde gürlüyor ama yüzeye yaklaştıkça hafifliyor ve Gus'ı görüyorum, düşünceleri bir kenara itip yapmamız gereken şeye odaklanıyorum. Ted'e tekneye giden yolun geri kalanında rehberlik etmek için bekliyor. Teddy'ye tutunmak istiyorum ama Gus'ın onu tutmasına izin veriyorum ve Ted'i kolunun altına alarak sırtında tekneye doğru ilerleyişini sadece izleyebiliyorum. Uzakta, Zoe'nin kırmızı kaftanı bir uyarı işareti gibi rüzgârda dalgalanıyor.

Nefesimi toplamak için birkaç saniyemi ayırıyorum ve sonra peşlerinden yüzüyorum. Dakikalar sonra kendimi güverteye çekiyorum, göğsüm kabarıyor, yüzüm gözyaşlarıyla kayganlaşıyor. Ted'e neler olduğunu görmek çok zor. Gus ve Zoe güvertede onun yanına çömeliyorlar. Maskemi ve teçhizatımı çıkarıp yanlarına çöküyorum.

"Nefes alıyor mu?" diye sordum.

Gus başını sallıyor ve ben de rahatlamış bir nefes alıyorum. "Yaşıyor." Gözlerinden dökülen yaşları yumruğunun tersiyle kabaca siliyor.

Yaşıyor ama uyanık değil. Nasıl bir durumda olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok.

Zoe, Gus'ın söylediği her Şeyi Key West'teki Trauma Star'dan yola çıkan kurtarma helikopterine aktarıyor. Teddy'nin nabzı, solunum hızı, dalış bilgisayarındaki kayıtlar. Helikopterin yaklaştığını duyuyorum, rotorları kalp çarpıntısı gibi ses çıkartıyor ve yaklařtıķa gök gürlüyor. Gus'ın Teddy'yi bindirmesi için bir sepet sedye indiriyorlar, yukarı kaldırıyorlar ve sonra uçup gidiyorlar. Bunların hiçbiri gerçek gibi görünmüyor. Gerçek olamaz.

Demir alıyoruz ve Gus *Lucky Strike*'ı tam gaz kıyıya doğru yola çıkartıyor. Key West limanına dönüş yolculuğunda kimse konuşmuyor.

Dalış malzemelerimiz güverteye saçılmıştı. Oksijen tüpleri, hortumlar ve maskeler Teddy'nin yattığı yeri işaretliyor. Bu kaosun ortasında oturuyorum, hareket edemiyorum, düşünemiyorum. Güneş denize doğru alçalıyor ve ben ıslak kıyafetlerimin içinde titremeye başlıyorum. Zoe omuzlarıma bir havlu sarıyor ve ellerini normalde olduğundan biraz daha uzun süre orada bırakıyor. Karaya ulaştığımızda, Gus tekneyi olabildiğince itmesine rağmen hava kararmıştı.

Gus ve ben tekneyi bağlamayı bitirdiğimiz sırada Zoe güvertenin altından bir spor çantasıyla çıkıyor.

"Sana kıyafetlerini değiştirdim bebeğim, cüzdanını ve diş fıranı aldım. Ted için de birkaç Şey aldım."

Az önce bana eşyalarım ile ilgili bir Şey mi söyledi? Bilmiyorum. Düzgün düşünemiyorum.

"Onu Tavernier'deki Mariners Hastanesi'ne götürüyorlar. İhtiyacı olursa orada hiperbarik oda var." Bana döndü. "Stella, geliyor musun?"

şaşkınlığımdan neredeyse onu duymuyordum. Başımı sallıyorum.

Zoe i geçiriyor. "Hadi ama, bir tartışma yaşadığınızı biliyorum, ama bu on yılı aşkın bir arkadaşlığı yok saymaz, değil mi?"

Hayır. Etmez. Ama biz sadece tartışmadık, arkadaşlığımızı da mahvettik. Bunu ben yaptım. Onu yaraladım ve o da bana son on yıldır bildiğim her Şeyi sorgulattı. Eğer uyanıksa, beni görmek istemeyecektir. Ve eğer değilse...

"Ben tekne de kalmalıyım," diyorum.

Kısa bir süre başını salladı.

"Beni ara ve nasıl olduğunu haber ver?"

Zoe bana cevap vermeyince Gus, "Arayacağız," diyor.

Rıhtımda yürürken onu duyabiliyorum. "Bizimle olmalı, Gus."

"Onu bulmak çok zor oldu. Sadece zor zamanlar geçiriyor. Stella'yı bilirsin. Gelebildiği zaman gelecektir."

"Biliyorum. Sadece onu yalnız bırakmak istemiyorum." "O zaman bırakma."

Gözlerimi kapatıyorum. Yanıtını duyamıyorum; çok uzaktalar. *Yalnızım Zoe*, diye düşünüyorum. *Her zaman öyleyim*. Belki de böylesi daha iyidir ve ben hariç herkes bunu biliyordur?

Güverteye geri dönüyorum ve helikopteri beklerken Teddy'yi sıcak tutmak için kullandığımız nemli yün battaniyeye sarınıyorum. Gece gökyüzü siyah ve bulutsuz, trilyonlarca yıldızla dolu. Kendimi çok küçük ve önemsiz hissediyorum. Yorgunluk beni nihayet mışıl mışıl bir uykuya sürüklemekten önce arkadaşım için dileyeceğim o kadar çok yıldız var ki.

KIRK BEŞ

Huck

W Zoe beni ikinci kez aradığında, bunun bana tekrar bağırmak için olduğunu düşünüyorum ve ona izin vermek için hemen cevap veriyorum. Söyleyeceklerini beklemiyordum.

"Bir kaza oldu." Neredeyse anlaşılmaz bir hızla konuşuyor ama durumun ne kadar ciddi olduğunu anlayacak kadarını yakalamayı başarıyorum. Ted dalış yaparken bilincini kaybetmiş. Stella onu bulmuş. Hava yoluyla kuzey Keys'teki daha büyük bir hastaneye naklediliyor ve Stella teknede tek başına. Kavgaya etmişler. Bu hiç iyi değil. Zihnim hızla aksa da, dünya yavaşlamış gibi görünüyor. Jim'e mesaj atıyorum ve birkaç dakika içinde Zoe ve Gus'ı Marathon'un kuzeyindeki hastaneye götürecek kiralık bir arabanın bilgilerini gönderiyor.

Zoe'yle görüşmeyi sonlandırmadan önce ayaklarımı ayakkabılarımın içine sokmuş ve ön kapının yolunu yarılamıştım bile. Onlarla gideceğimi söyledim ama gitmem gereken başka bir yer var.

"Kızımıza iyi bak," diyor Zoe.

"Bakacağım." Kiralık evin ön kapısından fırlıyorum ve loş sokaklardan aşağı, palmiye ağaçlarının ve birbirine benzeyen tarihi evlerin gölgelerinin yanından geçerek Truman Annex'ten iskeleye doğru koşuyorum. Koşmaya alışık değilim; ciğerlerim yanıyor ve yarı yolda bir dikiş atılıyor; yoksa bunun yerine hissettiğim ruhumun burkulma hissi mi? Emin değilim. Limana doğru koşarken zar zor düşünebiliyorum.

Bu tam da kaçınmak istediğim şeydi. Tam da bu yüzden gitmeyi seçtim, bu rahatsız edici gerçeği paylaşmak yerine neden tek başıma taşıdım.

Stella ve Ted'in arasına girmek, dostluklarını germek ya da herhangi birinin acı çekmesine neden olmak istemedim. İkisi de benim için çok önemliydi, onlara zarar verme düşüncesine katlanamazdım. Bazen doğru hissettirse bile konuşmanın yürek burkan sonuçları olabiliyor... Bu dersi zor yoldan öğrenmiştim. Durumu nasıl idare edeceğimi bilmiyordum ve aramıza biraz mesafe koymanın daha iyi olacağını düşündüm. Sanki bu bir çözümmüş gibi. Kaçıyordum, zararı önlemeye çalışıyordum. Bir şekilde durumu daha da kötüleştirmeyi başardım.

Artık bunların hiçbir önemi
yok. Dövüştüler. Onu buldu.
O yalnız.

Onu kollarıma alıp güvende tutmak, kendini suçlamadığından emin olmak, hissettiği acıyı dindirmek, her şeyin yoluna gireceğini bilmesini sağlamak istiyorum ama girecek mi? Tutamayacağım sözler vermemeliyim. Babam hep böyle derdi. *Az söz ver, çok iş yap, Henry. Sen hep tersini yapıp hayal kırıklığına uğrattıyorsun.* Kafamın içindeki sesi, beni küçümsemek ve kontrol etmek için kullandığı sözler bile artık önemli değil. O gitti, ama Stella gitmedi. O burada ve beni istemiyor olabilir, ama *birine* ihtiyacı var.

Lucky Strike'a ulaştığımda, nefes nefese kalmış ve terden sıırılsıklam olmuşum. İlk başta Stella'yı neredeyse görmüyorum. Yün bir battaniyeye sarınmış, güvertede kendi içine kıvrılmış, serpentinin ortasında derin bir uykuya dalmış. Saçları, bana o sabah güneş doğmadan önce İzlanda sahilinde nasıl görüldüğünü hatırlatan vahşi soluk dalgalar halindeydi. O zaman bile böyle bir şeyin olmasını engellemeye çalışıyordum. Sanırım talihin aptalıydım. Bunun sonu hep Stella, Ted ve benim paramparça olmamızla mı bitecekti? Bunu o zaman bilseydim, yine de onunla barda konuşur, İzlanda'da onu takip eder, Key West'e gelir miydim?

Evet. Onu milyonlarca kez seçerdim, bundan daha fazlasını, tenindeki çil koleksiyonundan, gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha fazlasını.

Eğildim ve loş ışıktaki gözlerinin ağlamaktan şiştiğini, kirpiklerinin tuzla kabuk bağladığını görebiliyorum. Uzanıp parmak uçlarımla saçlarını yüzünden uzaklaştırırken ellerim titriyor.

Yavaşça uyanıyor ve gözleri kamaşmış bir şekilde bana bakıyor. "Buradasın."

"Merhaba tatlım," diyorum, sesim alçak ve nazik. Bana göz kırpmıyor ve sonra tüm yüzü buruşuyor. Onu kollarıma sürüklüyorum. "Buradayım," diye fısıldıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Onu böyle görmek çok zor-Stella, tanıdığım en güçlü insan. Ailesinden kalan derin bir acı taşıyor ve aramaktan asla vazgeçmiyor. Nedeninden tam olarak emin değilim ama eğer durursa onların gerçekten gittiğiyle yüzleşmek zorunda kalacağını hissediyorum. Bunun için kendini suçluyor; suçlamaması gereken pek çok şey için kendini suçluyor. Stella sert, cesur, zeki ve acımasız ama bir o kadar da savunmasız. Parçalara ayrılmış ve kendini yeniden bir araya getirmek zorunda kalmıştır ve bazen bir şeyler olur ve su alır ve kendini yalnız hisseder. Ted, Zoe ve Gus uzun zamandır onun tüm dünyasıydı.

Ben de bunun bir parçası olmak istedim. Onun etrafında dönmek.

O hıçkırırken ona sıkıca sarılmakla yetindim. Ona verebileceğim tek şey buydu, kollarımı sıkıca sarmak, sessiz bir rahatlık, orada olmak. Uzun bir süre sonra ayağa kalktı.

"Onlarla birlikte hastaneye gidemedim," diyor bana. Omuzlarını kaldırıyor ve düşmelerine izin veriyor. "Ya ölürse?"

Başımı sallıyorum. "Bilmiyorum, Stella."

"Korkunç bir şey olacağını bilmeliydim. Biliyor musun, annem Filin Kalbi'nin lanetli olduğunu söylerdi. Kimsenin onu bulamamasının gerçek nedeni buymuş. Bakmayacak kadar akıllıydılar. Ben de onlar gibi, ailem gibi... kendimi, hazineyi herkesin önüne mi koyuyorum?"

"Hayır."

"Bu *benim* hatam. Ted tek başına dışarı çıktığında ne düşünüyordu bilmiyorum ama gittiğinde üzgün olduğunu biliyorum ve bu benim suçum. Olanlar ister kasıtlı olsun, ister Kalbi bularak bana bir şey kanıtlamaya çalışsın, yine de benim yüzümden oldu. Bizi buraya getirmeseydim, herkesi her yıl bu aptal hazine avına çıkmaya zorlamasaydım bunların hiçbiri olmayacaktı."

"Sen kimseyi zorlamadın, Stella. Hepimiz burada olmak istedik. Ve bazen işler çok ters gider ve bu bizim kontrolümüzde değildir."

"Anlamıyorsun. O iyi değilse ben nasıl iyi olacağım? Eğer bundan ben sorumluysam?"

"Bir cevabım yok ama aslında anlıyorum. Aynı şey olmadığını biliyorum ama sana bahsettiğim babamla olan kavga, konferansta onu azarladığım ve güvenliğin onu dışarı attığı kavga..." Yutkunuyorum. Bunu yapabilirim. Yaptığım şeyi ona itiraf edebilirim. Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Kongre merkezinden eve dönerken metroda öldü. Zarar vermeden kendimi bile koruyamadım."

"Huck..."

"Ve bu durum... Ben senden daha fazla suçluyum. Dürüst olup uzak durmalıydım. Ama yapamadım. Zayıflığım bunu harekete geçirdi."

Dizlerini göğsüne çekip başını sallıyor. "Neden geri döndün?"

"Çünkü seni seviyorum. Seni tanıdığım her şeyden ya da herkesten daha çok seviyorum. Gidebilirdim, gönderilebilirdim, yüzlerce kez terk edebilirdim ve asla sana geri dönmezdim. Seni her yerde takip ederdim. Sen istemesen bile hepsi seni her yerde takip ederdi."

Bana döndü. "Ve bu her şeyi daha mı iyi yapıyor?"

"Görmüyorsun. *Sen* daha iyi hale getiriyorsun. Sadece görünerek, içinde bulunarak hayatımı daha iyi hale getirdin ve diğerlerinin de böyle hissettiğini biliyorum."

Burnunu çekiyor ve hüznle başını sallıyor. "Beni sevdiğini söyledi.

Ama sen bunu biliyordun." Yere baktım. "Evet, biliyordum..."

"İzlanda'da biliyordun. Kitapta yazdığın gibi."

Sonunda okudu ama yazarken böyle olmasını istememiştim. Enine boyuna düşünmemiştim. Onu ne kadar çok sevdiğimi, keşke kalsaydım dediğimi itiraf etmek istedim. Gözlerim yanmaya başladı ve onları sıkarak kendimi tutmaya çalışıyorum. Ted için endişeleniyorum - tartışmış ve kavga etmiş olsak da onu hâlâ önemsiyorum. O benim arkadaşım. Ama Stella için de korkuyorum... o zaten çok şey yaşadı.

"Seni terk etmek istemedim," diyorum ona. "Ben sadece... Ted'in sana ne kadar değer verdiğini anlayabiliyordum ve ona çok şey borçluyum. Tüm hayatımı ne kadar aptal olduğumun, yaptığım her şeyin yanlış olduğunun ya da yeterince iyi olmadığının söylenmesiyle geçirdim. Ted buna inanmayan ilk kişiydi. Senden başka kimsenin ne düşündüğü umurunda olmadı. Babama yazar olmak istediğimi söylediğim gün yüzüme güldü. O gece Ted ve ben okulun çatısına çıktık ve Clark karakterini bulduk. O, büyüdüğümüzde babam gibi değil, cesur ve özel biri olacağımızı düşündüğümüz kişiydi. Onu o zaman yazmadım, yıllarca da yazmadım. Denemeye ve başarısız olmaya devam ettim ve Ted beni destekledi. Beni zorladı. Bildiğim şeyi yazmam için beni cesaretlendirdi. Clark'ı. Gördüğünüz gibi, yazar olmamın sebebi o. Hayatımdaki her güzel şey, hatta sen bile Ted sayesinde. Onun mutluluğuna nasıl engel olabilirim? Giremezdim. Onun için kenara çekilmeliydim, bu kendi mutluluğumu feda etmek anlamına gelse bile. Mesele de bu; o vahşi ve pervasız, ama sevdiği insanlar için her şeyi yapar ve ben de ona aynısını borçluyum."

Stella başını sallıyor. "Bu doğru."

"Gerçekten onun gibisi yok. Bazen beni çok sinirlendiriyor; daha önce çeneme vurup beni tekneden düşürdüğünü biliyor musun? Önemli değil. O adamı seviyorum." Sonunda sesim biraz kırılıyor. Stella'nın yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. "Belki de tamamen dürüst olmak gerekirse, bir parçam benimle onun arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydın, hiç şansım olmayacağına inanıyordu."

"Bu sefer farklı olan neydi? Farklı mı? Gerçekten Key West'te mi kalmak istiyorsun?" Sesi sessizdi.

"Evet, kaldım. Buraya koştum. Sen yerçekimi gibisin Stella, karşı koymak imkânsız."

"Evet, yerçekimi aynı zamanda uçakların gökyüzünden düşmesine neden olan şeydir."

"Kimse benzetmelerde iyi olduğumu söylemedi." Ona alaycı bir gülümseme veriyorum ve elini tutuyorum.

Başını omzuma yaslıyor.

"Bana bu sefer farklı olup olmadığını sormuştun. Sence farklı mı? Artık her şeyi bildiğine göre... bu bir şeyleri değiştirir mi?"

Stella uzun bir süre sessiz kaldı. Hafif bir esinti saçlarını ensesinden kaldırıyor. "Bilmiyorum."

Kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Aramaya devam etmek mi yoksa hayatımı etrafında şekillendirdiğim bu şeyden uzaklaşmak mı istediğimi bilmiyorum. Kendime karşı tamamen dürüst olursam, belki de her zaman Kalbi arıyordum çünkü onu bulursam görmek zorunda kalacaklarını ve benim için geri geleceklerini düşündüm. Eğer aramayı bırakırsam, onları da sonsuza dek kaybedecektim. Olanlardan sonra bu çok saçma geliyor. Ted'le aramı düzeltmek istiyorum."

Başımı salladım. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Bu aramızdaki şeyleri değiştirmez."

"Anlıyorum." İçimi çekiyorum.

Uzanıp eliyle yüzümü kavırıyor. "Sanırım seni tanışmadan önce de seviyordum Huck Sullivan, hâlâ da seviyorum, tüm kalbimle. Bunu değiştirebilecek bir şey olduğundan emin değilim. Bunu nasıl yapacağımı bilmediğim için korkabilirim, öfkelenebilirim ya da seni kendimden uzaklaştırabilirim ama seni sevdiğimi biliyorum."

Dudaklarımı alnına, dudaklarına bastırıyorum. "Şimdi ne olacak?"

"Sen hazır olana kadar bekleyeceğiz," diyorum ona, "ve sonra bir arabaya binip hastaneye gideceğiz."

Stella bana bakıyor.

"Korktuğumu biliyorum, ama bununla birlikte yüzleşeceğiz." Daha önce ne söyleyebileceğimden emin değildim ve tutamayacağım sözler vermekten kaçınmak istiyordum, ama şimdi ilk kez umutlu hissediyorum. Her şeye rağmen beni seviyor. Sadece biliyorum. "O iyi olacak," diyorum.

"Bunu nereden biliyorsun? Emin değilim ve aramızda iyimser olan benim."

"Ben gerçekçiyim. Teddy bizim yüzümüzden ölmeyecek kadar ateşli ve küstah. Hepimizden daha uzun yaşayacak, biz ondan önce ölene kadar maskaralıklarıyla bizi rahatsız edecek. Sırf önümüzdeki sezon bize zor anlar yaşatmak için yaşayacak."

"Henüz hazır olduğumu sanmıyorum."

"O zaman sen gelene kadar burada yanında oturacağım."

KIRK ALTI

Stella

"Hastane önlüğü içinde iyi görünüyorsunuz, öyle değil mi Hemşire Roberta?" "Sakinleşmesi gereken biri gibi görünüyorsunuz."

"Bu evet demek."

"Şu yatağa geri dön."

"Cidden," diyor Gus, "yatağına geri dön, dostum. Zavallı Hemşire Roberta da dahil olmak üzere hepimize çıplak kıcını gösteriyorsun."

Teddy itaatkâr bir şekilde yorganın altına geri tırmanıyor. Ben kapıda durup bu sahneyi izliyorum.

"Çok güzel bir kıç, tamam mı?" Gus ekliyor. "Şimdi mutlu musun?" "Memnunum."

"O pudingi yiyecek misin?" Zoe soruyor.

Eski günlerdeki gibi hissediyorum ama her şey farklı. Teddy'nin beni gördüğü anda yüz ifadesinin değiştiğini fark ediyorum. Zoe ve Gus arkalarını dönüp beni görüyorlar, sonra da tuhaf davranıp pudingin yanında istiridye krakerine ihtiyaçları olduğu ve deodorant bulmaları gerektiği gibi uydurma bir bahaneyle odadan sıvışıyorlar.

Zoe çıkarken gözüme takılıyor ve elimi cesaretlendirici bir şekilde sıkıyor.

Ataletin üstesinden gelmek zor. Uzun bir süre boyunca kapı aralığında sabitlenmiş bir şekilde duruyorum.

"Bu çok garip," diyor Hemşire Roberta. "Sanırım boşaltılması gereken birkaç idrar toplama torbam var." Beni geçip gidiyor ve

hareket beni harekete geçiriyor. Odaya adımımı attım. "Özür dilerim," diyorum.

Teddy battaniyesini yukarı çekiyor. "Yapma bunu, Stell."

"Gerçekten üzgünüm. Sadece kızgın ve üzgündüm. Söylediklerimde ciddi değildim ve kesinlikle dışarı çıkıp incinmeni istemedim."

Teddy bana baktı. "İstemediğini biliyorum. Sen her şeyin altında iyi kalpli bir yufka yürekliisin. Bak, söylediklerini hak ettim. İşleri fena halde berbat ettim. Sen ve ben, Huck ve sen. Bu işe hiç bulaşmamalıydım."

"Anlıyorum."

"Ben bir yetişkinim, Stell. Öyle davranmaya başlamalıyım. Sana karşı bir şeyler hissettiğimi istediğim zaman söyleyebilir ve seçimini sana bırakabilirdim. Bunun yerine, durumu ve seni manipüle etmeye çalıştım, böylece tek seçenek ben oldum. Haklıydın, bir arkadaş bunu yapmazdı. Bu berbattı."

"Sayılır," diye itiraf ediyorum, hastane yatağının kenarına tüneyerek. "Ama ben hâlâ senin arkadaşınım. Ve iyi olmana gerçekten çok sevindim."

"Aslında değilim." Yorgana doğru bakıyor ve ben de kötü haberlere hazırlıklı olarak dudağımı ısırıyorum. "Doktorlar benim... dev bir pislik olduğumu söylüyor."

"Tanrım, Ted!" Koluna vuruyorum.

"Adil. Kusura bakma. Sadece biraz kalbim kırıldı ve bu deneyim yüzünden yarı travmatize oldum. Başa çıkmak için mizaha ihtiyacım var. Ayrıca, Hemşire Roberta'nın serum hattıma bir şey koyduğuna eminim. Ve o hiperbarik odada düşüncelerimle baş başa kalmak hiç hoşuma gitmedi. Yalnız kalmayı ve düşünceleri sevmem. Özellikle de pişmanlık duymayı." Battaniyesini düzeltiyor.

Bir süre sessiz kaldık.

"Beni sevmeni gerçekten çok istedim, Stell." İç çekiyor.

"Biliyorum."

"Açık olmak gerekirse, olanlar bir kazaydı. Zoe bana çoktan yardım çağrısı dersini verdi. Öyle bir şey değildi, yemin ederim. Sadece dışarı çıkıp Kalp'i bulmaya çalışayım dedim, belki bulursam beni affedersiniz diye düşündüm. Kendimi iyi hissetmiyordum ve bayıldığımda kafamı kaldırmaya başlamıştım. Sanırım Huck bazen aptalca riskler aldığım konusunda haklı. Yani, ben riske girdim

Seninle, onunla ve kendimle olan arkadaşlığım yirmi dört saat içinde sona erdi."

"Bu senin için bile oldukça etkileyici." Ted'e gülümsüyorum ve eğilip yanağından öpüyorum.

"Birinin pudinginin hamile bir kadın tarafından çalındığını ve yerine yenisini alabileceğini duydum." Huck kapıda dikilmiş, elinde bir puding kabı tutuyor. Teddy ona ve pudinge 500 milyon dolarlık nadir bir kırmızı elmas kalp teklif ediyormuş gibi bakıyor.

"Bir kavgayı kaybetmiş gibi görünüyorsun," diyor Ted. "Bir de diğer adamı görmelisin."

"O adamın söylediği şeyler ve seni böyle boktan bir duruma soktuğu için gerçekten üzgün olduğumu duydum. Bunun peşini bırakmazsan o da anlar."

Huck başını sallıyor, sonra Teddy'nin yanına gidip kollarını ona doluyor. "Hayatta olduğun için mutluyum dostum. Eğer sen bunu atlatabilirsen, ben de kesinlikle atlatabilirim."

"Tabii ki. Ömür boyu sürecektir dostluğumuzu bozmak için bir kız yüzünden kavga etmekten daha fazlası gerekir."

"Bekle bir saniye!" Nefesim kesildi.

"*Kızın biri* kötü bir kelime seçimi oldu," diyor Ted. "Harika bir kadın mı?"

"Öyle değil... Huck hamile bir kadının senin puding kabını çaldığını söyledi." "Öyle dedim." Huck'ın ağzı bir sırıtışla kıvrıldı.

"Zoe hamile mi?!" Elimle yüzümü kapatıyorum. "Bu yüzden mi hiç dalmadı, sürekli tuzlu kraker yiyip kaftan mı giydi? Bunu nasıl kaçırdım?"

"Yani, gerçekten bariz olan pek çok şeyi kaçırdın," diyor Ted. Sonra gülüyor, dolu dolu, derin, yaramaz bir Teddy kahkahası, o kadar muhteşem ki ağlamak istiyorum. O iyi olacak, biz de iyi olacağız. "Bizi yıllarca aynı hazineyi aramak için sürüklemene şaşmamalı... Gençliğimin ve banka hesabımın büyük bir kısmı senin umursamazlığın yüzünden heba oldu..."

"Hey!"

"Hiçbir şeyi değıştirmezdım," diyor. "Birkaç küçük ayrıntı dışında."

Eğiliyorum ve yüzünü ellerimle sıkıyorum.

"Bu sevgi dolu jestimden beni affettiğini anlıyorum."

"Umarım bunu söylememe kızmazsın Ted, ama Clark Casablanca'nın yarı yarıya senin fikrin olduğunu duydum ve bu çizgiyi sevdiğini biliyorum, bu yüzden sana şunu söylemek uygun görünüyor"-yakına eğilip fısıldıyorum-" 'sen hassas bir elin tokadıyla bazı anlamları iletmeyi hak eden bir şeytansın. Ama seni her seferinde affedeceğim.' "

"şimdi, şimdi," diyor Ted. "Geçmişteki ve gelecekteki patavatsızlıklarımı affettiğini bilmek beni çok mutlu etse de ve ünlü Clark'ı gerçekten ben yarattım, bu yüzden ona oldukça düşkünüm, ama yine de Sully'nin kitaplarından alıntı yapman beni biraz kızdırdı. Açıkçası, bu kabalık sana yakışıyor mu bilmiyorum Stella. Ve Hemşire Roberta'yı üzmemek istemezsin. Sanırım bana biraz aşık."

"Akıllı kadın," diyorum.

"İkiniz yalnız kalabilesiniz diye onu çağıralım mı?" Huck soruyor.

"şimdi küstahlaşma, Sully. Bana sünger banyosu yaptırırken Hemşire Roberta'yı dikkatle gözlemledim ve ön kollarına bakarak onun benden daha iyi bir sağ kroşesi olduğuna eminim."

Huck sırttı ve teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Anlaşıldı. İyi olduğuna sevindim, Theodore. Bizi gerçekten endişelendirdin."

"*Biz*" *mi*? Hadi ama çocuklar. Birbirinize hayvan isimleri takmaya başlamadan önce buna alışmam için bana biraz zaman verin. Söz veriyorum, gelecek sezona kadar bu her neyse tamamen kabul edeceğim. Kim bilir, belki bir sonraki aramada kendi konuk yıldızımı getiririm. Huck, Scarlett Johansson'ı tanıdığını söylememiş miydin? Ne dersiniz çocuklar? Gelecek yaz Kara Sakal mı?"

Huck'a dönüp dudağımı ısırıyorum. "Aslında, sanırım bir süreliğine aramayı bırakabilirim. Kendi şeyimi bulmaya hazırım."

"Sen mi?" Teddy inanamayarak haykırıyor.

Huck yaklaşıyor ve parmaklarını benimkilerin arasına geçiriyor. "Ben de tam aynı şeyi düşünüyordum. Ne iyi olurdu biliyor musun? İzlanda koyunları tarafından bacağıma vurulmak için biraz zaman harcamak."

"Hatta hayat değiştirici."

EPİLOG

Huck

"W Bu sabah sizin için gerçek bir sürprizimiz var, millet," diyor sunucu. "Adam *The Fortune Files*'ın en çok satan yazarı ve kadın da

dünyanın en ünlü modern hazine avcısı. Huck Sullivan ve Stella Moore."

Seyircilerin alkışları gök gürültüsünü andırıyor ve ben zor yutkunuyorum. Stella'ya bakıyorum. İçimde dalga gibi yükselen paniği hissetmiş olmalı, çünkü elimi nazikçe sıkıyor ve gülümsüyor. *Bunu başarabilirsin*, diyor.

Başımı sallıyorum. Ama o beni sadece öpüyor. "Dinle, eğer koşmak istiyorsan, bu elbisenin altına spor ayakkabı giyiyorum."

Bu beni anında sakinleştiriyor ve birlikte sahneye çıkıp yerlerimizi alıyoruz.

"Bu çok heyecan verici," diyor sunucu. "Huck, bana bunun yıllardır yaptığın ilk röportaj olduğu söylendi."

"Evet, öyle."

"En yeni kitabınız *The Diamond Heart* hakkında konuşmak üzere *Good Morning America*'da bize katıldığınız için çok mutluyuz. Geçen yıl *San Miguel* hazine gemisini bulduktan sonra kendi başına bir efsane olan konu uzmanınız Stella Moore'u da getirdiniz. Şimdi, bu kitapta iki favori kalp kahramanımız Lucky ve Finn'in bir filin kalbinden daha büyük olan efsanevi kırmızı elması bulmak için yeni bir maceraya atıldıkları söyleniyor. Bunun gerçek bir hikayeye dayanıp dayanmadığını bilmek için sabırsızlanıyorum."

Stella gülüyor.

"Tüm kitaplarımda gerçeğin bir parçası var. Stella ve ekibiyle birkaç arama çalışmasına katılacak kadar şanslıydım ve onlardan çok şey öğrendim; sadece teknik terimler değil, tarih, azim ve hazine avcılığı ruhu hakkında da. Bunların hepsini yazılarıma yansıtıyorum."

"Filin Kalbi'ni bulamadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Stella ve ben birbirimize bakıyoruz. Boğazımı temizliyorum. "*Elmas Kalp* kesinlikle bir kurgu eseridir."

"Peki ya ilişkiniz? Geçenlerde ikinizin birlikte bir adada koyun çiftliği satın aldığınıza dair bir söylenti duyduk."

"İlişkimiz kurgusal değil. Biz çok mutluyuz," diyor Stella.

Bunu söylerken gösteri biter bitmez ve uçağımız bizi eve götürürken ne planladığımı biliyor mu bilmiyorum, ama bunun yaklaştığını biliyor olmalı. Tanıştığımız andan beri bu rotadayız. Ted çoktan kız arkadaşı Molly ile orada olmalıydı. Onunla birkaç ay önce, son bir buçuk yıldır haftada bir kez AA toplantılarına katıldığı kilisenin sokağındaki bir kurabiye dükkanında tanıştı. Ortak dans ve deniz sevgisiyle birbirlerine bağlanmışlar ve o zamandan beri birbirlerinden ayrılmıyorlar. Kız onun için iyi.

Zoe ve Gus biraz geç kalmış olabilirler çünkü birkaç hafta önce yürümeye başlayan ve şimdiden her yere son sürat koşan Miguel'le uğraşıyorlar. Çocuk muhteşem. Babası gibi güçlü, gür sesli ve harika kahkahalı, annesi gibi parlak gözlü ve zeki. Geçtiğimiz birkaç haftayı ofisime kapanıp masamda her şeyi planlayarak geçirdim, hepsi telefonda ve e-posta yoluyla, masamın karşısındaki koyun figürleri dizisi, her şekil ve boyutta (kafasını tekrar yapıştırmak zorunda kaldığımız da dahil) izliyor, her şeyi denetliyor.

Bu röportaj için yola çıkmadan önce, şehre ulaşmak için bir tekne ve bir uçak kullanarak, Stella, Lord Whiskerpants, Mewowzer ve yeni tekir kedimiz Sam karanlıkta mırıldanırken gün doğumunda kalkmışım. Gizlice sahile indim ve hazineyi, Jim'le bir illüstratör arkadaşımızın sadece bu etkinlik için çizdiği haritadakiyle eşleşen gizli bir noktaya gömdüm.

bir fırsat. Eskimiş kenarları, güzel kaligrafisi ve X yerine noktayı işaretleyen bir kalbi ile tam bir antik hazine haritası.

"Sana sormak zorundayım Huck," diyor ev sahibi, "bu hikâyeler ve karakterler için ilham kaynağını nereden alıyorsun?"

Stella'ya dönüyorum ve elini tutuyorum, gülümsemem derinleşiyor. "Aklıma gelen ilk fikir, ben ve en iyi arkadaşım Ted, okulda birlikte gençken geldi. O Clark Casablanca'ydı. Ondan sonra uzun bir süre başka iyi bir fikrim olmadı. Dürüst olmak gerekirse yazmaktan ya da bir daha ilham almaktan vazgeçmiştim. Sonra İzlanda'da bir barda yanıma geldi ve gerisi tarih oldu."

"O derken Stella'yı kastettiğinizi varsayıyorum?" "Kesinlikle."

"Peki daha fazla yazmayı planlıyor musunuz?"

"Sanırım öyle. Bunu zaman gösterecek. Aslında ikimizi de bir süre oldukça meşgul edebilecek gizli bir proje üzerinde birlikte çalışıyoruz."

"Peki ya sen Stella? *San Miguel*'i bulduktan sonra yakın tarihin en ünlü hazine avcısı oldun. Altın ve işlenmemiş mücevherler *Atocha*'dan ve 1715 hazine filosunun geri kalanından çok daha değerliydi. Yeni hazineler aramaya devam etmeyi düşünüyor musun?"

"Sanırım aradığım şeyi buldum," diyor Stella. "Bunu tamamen göz ardı edemem ama şimdilik arayışım sona erdi. Bu her zaman ailemin hayaliydi ve sonunda kendi hayalimi bulmaya hazırım. Bu ister hazine ister başka bir şey olsun-"

"Koyun çiftçiliği, belki?"

"Olabilir." Gülümsüyor ve kalbim göğsümde çarpıyor.

Görüşme bittiğinde eve doğru yola çıkıyoruz, adaya dönüş yolculuğu boyunca birbirimizin kollarında dinleniyoruz. Stella saçlarımla oynarken bana "Çok iyiydin," diyor.

"Doğrudan gelip Kalp hakkında soru soracağımı düşünmemiştim."

"Ben de öyle. Bence saçmalıklar arasında çok güzel bir denge kurduk." Kahkahası parıldıyor ve elimde olmadan dudaklarımı çillerine bastırıyorum.

Ted iyileştikten ve kurtarma işini bitirmek için *Lucky Strike*'a döndükten sonra, Zoe, Gus ve Ted normal hayatlarına geri döndüler. Stella ve ben

Truman Annex'teki o küçük evde kaldık ve günlerimizi birbirimizi yeniden öğrenmeye, hikayemizi yazmaya ve araştırmayı bitirmeye adadık. Kalp Elması'nı bulmamız sekiz ay sürdü. Ön verandamızdan iskeleye kadar yüzlerce yürüyüş yaptık, orada daha küçük bir tekneye bindik, birbirimizin dalgıç kıyafetlerini fermuarladık ve dalış yapmak için *San Miguel* hazine alanına gittik. Mavi tanglara hayret ediyor ve birbirimizi güvende tutmak için köpekbalıklarının nasıl yönlendireceğimizi öğreniyorduk. Bazen antik Çalıntı Hazine'nin ilk kurtarma sırasında gözden kaçırdığımız başka bir parçasını buluyorduk ve Gus'ı arayarak müze sergisine ekleyebileceği keşif hakkında bilgi veriyorduk. Tekneye dönüp bir dilim limonlu turtanın tadını çıkarırken gün batımını izlerdik. Ve bir gün, bir bahar fırtınasının ardından Stella'nın ellerinde bir karıncalanma hissi oluştu ve Filin Kalbi bize kendini gösterdi. Gerçek evini bulana kadar grubumuz dışında kimseye söylememeye yemin ettik. "Yolculuğa çıktığın için gerçek bir asker gibisin Stella. Jim çok sevinecek.

sevindim. Ona teşekkür olarak limonlu turta gönderebileceğini söyledim."

Evimiz göründü ve Stella ile ben iniş için kemerlerimizi bağladık. Elimi sıktı. "Turtayı alacağım, ama buna gerek yok. Seni asla tek başına bir görüşmeye göndermezdim. Benimle kaldın."

Ada ve koyunlar için Kalp'e ihtiyacımız olmadığı ortaya çıktı. Kitaplar, film ve bulucu ücretleriyle birlikte elimizde fazlasıyla para vardı. Hulla'yı satın almaya ve küçük çiftliğimizi kurmaya yetecek kadar. Çoğu sabah uyanıp tarlalarda dolaşüyor, küçük yüklerimizi kontrol ediyor, Stella'nın burnunu onlarınkine sokmadan önce yünlerine soktuğu kır çiçeklerini topluyoruz. Taze meyveler yiyor, tekneyle açılıyor, dalış yapıyor ve تنها sahillerde sevişiyoruz.

Hikayemiz için daha iyi bir son hayal edemezdik ve bu sadece başlangıç. Yaptırdığım türünün tek örneği nişan yüzüğü, saklamak için sakladığımız devasa kırmızı elmasa benziyor olabilir ama kesinlikle lanetli değil. Evimizin önündeki sahilde, Gunnarsson'un hazine kutusunun bir kopyasına gömülü olarak onu bekliyor. Sonra ona en iyi arkadaşlarımızın, sevdiğimiz insanların, bulduğumuz ve değer verdiğimiz ailenin, bizi de değer veren, asla terk etmeyen, kusurlarımızı bilen ve yine de bizi seven insanların önünde sonsuza dek söz vereceğim.

Ada yasemini çiçek açıyor, okyanus havasını kokusuyla güzelleştiriyor. Ted, Zoe ve Gus sahilde bizim için mumları yaktılar ve Stella'yla birlikte oraya gidip ona haritayı uzattığımızda, o zaten biliyor. Tabii ki biliyor. Stella bu. Önemli bir şey bulmak üzereyken, onu ellerinde hisseder. Benimle dalga geçiyor, etrafta koşturuyor, ipuçlarını çözüyor, yumuşak beyaz kumdan kutuyu çıkarmak için parmaklarını kullanıyor.

O evet dedikten sonra arkadaşlarımız bize katılmak için dışarı çıkıyor. Ted canlı bir çelik davul grubuyla herkesi şaşırtıyor ve yıldızların altında dans ediyoruz.

Zoe bana "Aferin," diyor. Kollarını bize doluyor ve Gus kalçasında Miguel'le yanımıza geliyor. "İkiniz için de çok mutluyum."

Birkaç metre ötede Molly ve Teddy en kötü hareketleriyle ortalığı yıkıyorlar. "Bir kasını incitebilir diye endişelenmemize gerek var mı?" Stella soruyor.

"Tanrım, gerçekten mükemmel bir çift olmuşlar," diyorum ve hayatımın aşkını ay ışığında döndürüyorum. Stella bana sırtıyor. Hiç bu kadar güzel ya da mutlu görünmemişti.

Zoe durdu ve bize baktı. "Siz ikiniz bir dakika bekleyin. Şu anda kaç sır saklıyorsunuz? Çünkü eğer yanılmıyorsam, Bayan Stella Moore yakında Sullivan olacak... şu anda sofistike bir muumuu mu sallıyorsunuz?"

TEŞEKKÜRLER

Bağıslamanızı isteyerek başlamak istiyorum. Hazine avcılığı, çoğu zaman yasaları es geçen ve gri alanlarda faaliyet gösteren acımasız bir iştir ve ben de hikayenin iyiliği için birkaç özgürlükten fazlasını aldım. Gunnarsson'un şiirleri, İzlanda'ya gelen ve ülkede bir yerlerde gümüş hazinesi saklamış olabilecek bir Viking olan Egil Skallagrímsson'un hikayesini anlatan Egil's Saga'dan esinlenmiştir. Stella ve ekibi metal detektörleri kullansa da, İzlanda da dahil olmak üzere pek çok yerde buna izin verilmediğini açıkça belirtmeliyim. Bu yüzden lütfen herhangi bir fikre kapılmayın ve yeşilliklere dikkat edin. Filin Kalbi elbette kurgusaldır, ancak Florida açıklarında batan gemilerin birçok detayı 1715 Hazine Filosu'na dayanmaktadır. Açgözlülük ve emperyalizmin ganimetleri için acı çeken ve şimdi okyanusun dibinde yatan birçok yerli halkı ve modern ulusların üzerinde yasal savaşırlara girdiği bulunan şeyleri kabul etmezsem ihmalkârlık etmiş olurum. Hazine avcılığı gibi, kitap yazmak da genellikle oldukça karmaşık bir inanç eylemidir. Eminim mükemmelleştiremediğim bazı şeyler olabilir, ancak en azından eğleneceğinizi umuyorum.

Teşekkür ederim.

Okuyucular. Hepsi sizin için.

Sharon Pelletier, edebi temsilcim, mantığın sesi ve sürekli savunucum. Ayrıca Lauren Abramo, Nataly Gruender, Michaela Whatnall.

Berkley'de harika editörüm Kerry Donovan, Chelsea Pascoe, Elisha Katz, Genni Eccles, Mary Baker ve sanat, pazarlama ve satış ekipleri.

Beni cesaretlendiren ve ilham veren yazar arkadaşlarım: Elizabeth Everett,
Ali Hazelwood, Mazey Eddings, Serena Kaylor, Sarah Grunder Ruiz.

Bana yaratıcılık ve cesaret aşıladıkları için ailem.

Ailem, gücüm, her şey için sebebim: Tom, Greta, Elliot

-Bu sadece senin yüzünden oluyor.

KALP İŞARET LERİ

ve

SPOT

LIBBY HUBSCHER

READERS GUIDE

TARTIşMA SORULARI

1. Stella ve Huck dünyanın öbür ucunda tesadüfen karşılaşırlar ve her ikisi de zaman zaman kaderin onları bir araya getirip getirmediğini merak ederler. Siz kadere inanır mısınız?
2. Stella ailesini parçalayan hazinenin peşine düşer. Sizce bunu neden yapıyor? Hiç kendinize ya da başkalarına bir şey kanıtlamak için bir hedefe odaklandınız mı?
3. Huck Stella'yı incitti ve neden gittiğine dair gerçeği ondan sakladı. Sizce yaptığı anlaşılabilir bir şey miydi ve affedilmeyi hak ediyor muydu? Hiç başkasını korumak için, kendiniz için büyük bir bedel olsa bile, bir sır sakladınız mı?
4. *Heart Marks the Spot*, geçmiş ve şimdiki zaman olmak üzere iki ayrı bölümde anlatılıyor. Sizce yazar hikâeyi neden bu şekilde kurgulamayı tercih etmiş ve siz bu tercih hakkında ne düşündünüz?
5. Stella, Zoe, Teddy ve Gus büyük bir hazine bulamamış olsalar da yaz gezilerine devam ediyorlar. Sizce bunca yıl sonra neden bir arada kalmaya ve denemeye devam ediyorlar? Sizce arkadaşlıkları kalıcı kılan nedir?
6. Huck'ın son kitabı açıkça Stella'dan esinlenmiş ve duygularını ifade etmek ve neden ayrıldığını açıklamak için bir yol olarak kullanılmıştır. Stella hakkında ne hissediyorsunuz?

Huck'ın yaklaşımı ve neden?

7. Teddy ve Stella'nın özel ama karmaşık bir ilişkisi var. Onların dinamiği hakkında ne düşünüyorsunuz? Sizin hiç çizgilerin bulanıklaştığı bir arkadaşlığınız oldu mu?
8. Huck hem kişisel hem de profesyonel hayatında yetersizlik ve başarısızlık duygularıyla mücadele ediyor. Sizce bu duygular Stella ile olan ilişkisini ve ilişkilerinin her iki evresinde yaptığı seçimleri nasıl etkiledi?
9. Zoe ve Gus'ın hikâyede kendi rolleri ve ilişkileri var. Stella ve Huck için iyi birer rol model olduklarını düşünüyor musunuz? Neden ya da neden değil?
10. *Heart Marks the Spot*, özünde *kalp* acısı ve hayal kırıklığı karşısında bile umutla ilgili. Stella'nın hikâyesindeki unsurlarla ilişki kurabildiniz mi? Mutlu sonların mümkün olduğuna inanıyor musunuz?

.....

Önizleme için okumaya devam edin

BENİM İÇİN OYNA

Şimdi hazır!

.....

IYirmi dört saat içinde sevdiğim her şeyi kaybettim. Babam hala Sommerset'te güvenle saklandığı için neredeyse her şey.

Meadows, ama bu farklı bir hikaye. Kalp kırıklığı her şekilde gelir.

Benim için beyzbol ilk sıradaydı.

Hemen ardından Boston'daki evim ve North End'deki Vitales'ten cannoli geldi.

Duygularımı çikolata parçacıklı cannoli şeklinde yiyordum ki elinde sac kek tutan bir adam durup bana baktı ve beni tanıyınca hemen yüzüme tükürdü. Üzerinde imzalı bir Big Papi forması ve sadece öldürücü olarak tanımlanabilecek bir ifade vardı. Küçümsenen bir kadın kadar cehennemde öfke yoktur derler... Küçümsenen bir kadın, takımın Dünya Serisi koşusunu mahveden antrenörü yüzünü hamur işiyle doldururken tesadüfen gören bir Red Sox taraftarının yanında hiçbir şeydir.

"Bu Iwasaki'yi yedek bıraktığın için!" diye bağırdı. "Bize seriye mal oldun!"

O kudurmuş taraftar, sadece iki saat önce bir oda dolusu orta yaşlı adamın önünde, üzerlerine uymayan polo tişörtler giyerek istifa etmek zorunda kaldığını bilemezdi. Eşyalarımın dolu bir karton kutunun yanında T'de oturup ağlamamak için kendimi zor tuttuğumu göremezdi. Ve eve döndüğümde, erkek arkadaşım Patrick'in Ocak ayında Zürih'e yaptığımız seyahatte kullanmam için aldığı bavul setinin içinde dünyevi eşyalarımın geri kalanını bulduğumdan kesinlikle haberi yoktu. Takım doktoru olarak, tıbbi kararlarını sorgulamamı pek hoş karşılamamıştı. Beni ortak taş evimizden ve hayatından hızla ve cerrahi bir hassasiyetle çıkarmıştı.

Kızgın oldukları için hiçbirini suçlamadım, bu adamı bile. Ne de olsa ben bir Red Sox taraftarıydım, babam Fenway'de bekçi olarak çalışırken her iç saha maçını izleyerek büyümüş biri idim; yenilginin acısı beni sarsmıştı.

birden fazla kez. Ama en iyi halimde değildim ve yanağım tükürükle ıslanmıştı, muhtemelen bu yüzden sandalyemden fırladım, adamın elindeki kek kutusunu yere düşürdüm ve yarısı yenmiş cannoli'mi yüzüne çarptım.

"Yine olsa yine yaparım!" Bağırđım. Pasta etrafımızdaki zemine sıçradı. Bu tamamen karakterimin dışındaydı - saldırganlık yani, beni o ana getiren şey değil; yine de söylediklerimde ciddiydim. Henüz yirmi iki yaşında olan Iwasaki, yüz yılda bir ortaya çıkan türden bir atıcıydı. Ulnar kollateral ligament burkulması geçirmişti ve sağlık ekibi kök hücre ve plazma enjeksiyonlarıyla tedavi ediyordu ama vücudu hazır değildi. Bunu yüzünden, yüzünü buruşturmasından ve kimse bakmıyorken kolunu korumasından anlayabiliyordum. Maçtan sadece birkaç saat önce, birkaç kolay atış yaptıktan sonra terden sıırılsıklam olmuştu.

"Ne kadar kötü?" Ona sormuşum.

Başını sallamıştı. "Fena değil," demişti. "Sadece sinirlerim bozuk." Sanki ligin en iyi atıcısı hayatında bir gün bile bu kadar gergin olmamıştı. Ona bir bakış attım. "İyiyim," diye yalan söyledi.

Sonrasında Patrick'ten genel müdüre kadar organizasyondaki herkesle bir dizi kavga çıktı ama sonunda Iwasaki sakat listesine geri döndü ve ben de "kara" ile başlayıp "top" ile biten bir listeye girdim.

"Her şey yoluna girecek," diye herkesi temin ettim. "Morano yüzde yüz ve harika görünüyor."

Yedek atıcı Morano sağlandı. Atıcı koçu da aynı fikirdeydi ve herkes kabul etti; sorun yok, diye düşündüm. Ben iyimser biriyim.

Morano tıkanıdı. Destansı bir şekilde.

Phillies bizi yenmekle kalmamış, Fenway Park'ta rezil etmişti. Cannoli'mi yiyen adam çığlık atıyordu, boğulmuş bir hayvan sesi. Espresso fincanları durdu. Etrafımızdaki fırın müşterileri sessizliğe büründü. Burada bizi kışkırtan bağırان seyirciler yoktu. Küçük çocuğu olan bir kadın sinmiş, yürümeye başlayan çocuğu vücuduyla korumaya çalışıyordu. Yemeğimi uzatırken bana göz kırpan tezgâhın arkasındaki çalışan şimdi telefon etmek için bir telefon aldı. Geri çekildim, yanlışlıkla

ayakkabım tam bir parça pastanın ortasındaydı. Tereyağı kreması kütlesinin üzerinde kaydım ve neredeyse düşüyordum. Çılgınca kollarım savruldu ve kendimi dik tutmak için herhangi bir şeye tutundum. Adamın gömleğini yakaladım; bir düğmesi koptu ve alnıma çarptı.

Yukarı baktım. Adamın çığlığı kesilmişti. Uzandı ve yüzündeki kremayı sildi. Bir tutam krema saçıma döküldü; koyu kırmızı dalgalarıma karşı soluk beyazdı. Ani ve mide bulandırıcı bir şekilde fark ettim ki arkamda karışıma girmeye hazır bir takım yoktu ve bir daha da olmayacaktı. Tek başımaydım ve beyzbol hayatım -ve en sevdiğim fırında -Bitmişti.

North End'de yedek kulübesi yok, serinlemek için sığınak yok ve sonradan öğrendiğime göre, nefis hamur işi adamın korneasını çizdiği için, öğleden sonranın büyük bir kısmını Boston bölgesi A-1 polis karakolundaki bir nezarethanede geçirdim.

- - -

I saçlarımı örüyor ve babama düşüşümü nasıl anlatacağımı düşünüyordum ki en iyi arkadaşım Astrid, ağzı bozuk sarışın bir bomba ile görkemli bir melek arasında bir görünümle çıkageldi. Büyük boy siyah güneş gözlükleri, yırtık yüksek belli kot pantolon ve soluk göbeğini ortaya çıkaran kabarık kollu bir bluz giymişti. Otuz yaşın üzerinde olup da böyle bir görüntüyü yakalayabilen tek kişi o olabilirdi. Astrid sıcak ve sevecendi ve onu görünce içimde bir rahatlama oldu ve o mutlak yalnızlık hissi dağıldı.

Sarı dalgalarını omzunun üzerinden savurdu ve güneş gözlüklerini çıkardı.

"Sophie, bunca yıllık arkadaşlığımız boyunca bir kez bile seni hapisten kurtarmak zorunda kalacağımı düşünmemiştim," dedi gözlüğü çantasına koyarken. "Yepyeni bir yakınlık seviyesine ulaştığımızı hissediyorum."

"Geldiğiniz için teşekkür ederim." Gülümsedim; elimde değildi.

Bir polis kapının kilidini açtı ve başını hızlıca sallayarak dışarı çıkmamı işaret etti.

Astrid beni uzun kollarının arasına alarak, "İyi bir hikâye olsa iyi olur," dedi. "Bir sapık mıydı? Bir sapığın hak ettiğini bulmasına bayılıyorum."

Yüzümü buruşturdum. "Onurumu *koruyordum*. Sayılır." Odaya göz gezdirdim. Bana bakanlara bakılırsa polisler de Red Sox taraftarıydı. Dunkin' Donuts'a bir de pis bakışlar eklenmişti. "Onu incitmek istememiştim."

"Hadi seni buradan çıkaralım," dedi Astrid. "Herkesin Iwasaki'yi sevdiğini biliyorum ama Tanrım." Sesini yükseltti. "Bu sadece bir oyun."

"Astrid, şşşt. Onları kışkırtma." Bir kolunu omuzlarıma doladı ve birlikte hızlı adımlarla çıkışa doğru yürüdük.

"Peki, nereye?" Astrid dışarıda, eski mavi istasyon tabelasının altında, tuğla devinin gölgesinde durduğumuzda sordu. "Eve mi?"

"O konuda... Patrick oldukça kızgın." Tuğla binaya bir göz attım. Mimarın mümkün olduğunca az pencere koyma zorunluluğu olmalıydı.

Astrid'in gözleri kısıldı. "Ne kadar kızgın?"

"İş yerinde beni sorgulayacak biriyle birlikte olamam. Her şey bitti' deliliği. En azından notunda öyle yazmış."

"Bekle, onunla konuşmadın mı? Not mu bırakmış?"

"Bavuluma bantlanmıştı."

"Kaç yıldır birliktesiniz? Dört yıl mı? Aranızın biraz soğuduğunu söylediğini biliyorum ama bu soğukluktan da öte. Tamam, şey... Ondan zaten hiç hoşlanmamıştım. Hemşiresi Mart ayında *ShadowWorld*'de benimle birlikte figüranlık yapıyordu ve tüm ofis çalışanlarına karşı hıyarın teki olduğunu söyledi."

"Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Evet, oyun gecesi fena halde garipti."

Astrid beni neşelendirmeye çalışıyordu, ben de ona uydum ama yaratmayı başardığım kahkaha kâğıt kadar inceydi. Midem bulandı. Gözyaşlarına mı boğulacaktım yoksa kusacak mıydım emin değildim ama dramatik bir duygu yüzeye çıkmakla tehdit ediyordu.

"Biraz seninle kalabilir miyim?" diye sordum.

"Tekrar oda arkadaşın olmayı çok isterdim Soph, ama sana bahsettiğim film için iki gün sonra Toronto'ya gidiyorum. Bir süreliğine gideceğim için

Bu arada, evi dört kişilik bir aileye kiraladım. Bebeği görmelisin. Günlerce yanyor. Her neyse, onlar Perşembe günü gelene kadar kalabilirsin, ama ondan sonra başka bir şey bulman gerekecek."

"Tamam, sorun değil. İki gün iyi. Aslında harika. Bir şeyler bulabileceğime eminim. Yeni bir yer ve yeni bir iş bulmak ne kadar zor olabilir ki, değil mi? Yani, burası Boston, fırsatlar ülkesi."

Astrid burnunu kırıştırdı. "Özellikle de kovulduktan ve saldırıyla suçlandıktan sonra."

"Aslında suçlandığımı sanmıyorum. Her şey biraz bulanık."

"Sanırım bu durumun tam olarak neyi gerektirdiğini biliyorum," dedi Astrid. Göz ucuyla ona baktım. "Biliyor musun?"

"Evet, biliyorum. Seni besleyeceğim ve gerçekten sarhoş edeceğim."

"Ciddi misin? Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"İyi ki şu anda yetkili benim, çünkü üzüntülerini boğman gerekiyor ve ben en iyi düşünme şeklimi sarhoşken yaparım."

Tartışmak için ağzımı açtım ama Astrid'in bacakları benimkilerden uzundu ve çoktan birkaç adım önümdeydi. "Gidelim, Cannoli Kid," diye seslendi omzunun üzerinden. "Sana söz veriyorum, Toronto'ya gittiğimde bu işi çözmüş olacağız."

- - -

Astrid'in işleri yoluna koyma konusundaki fikirleri en iyi zamanlarda bile genellikle sorgulanabilirdi. Ancak Neptune Oyster'dan ıstakoz ruloları ve Astrid'in Charles Nehri manzaralı çatı bahçesinde sınırsız Sam Adams Porch Rocker, ıstakoz rulolarını yumuşak oldukları için seçtiğini iddia etse bile, öfkem tekrar alevlenirse diye ilham verici bir seçim gibi geldi. Güzel bir akşamdı: yıldızları göremiyorduk ama sevgili şehrimizin ışıkları parıltıyor ve hava serinliyordu. Bira ve tereyağı ıstakoz korkunç günümün pürüzlerini giderdi.

Astrid şezlongunda öne doğru eğildi. "Başka bir takıma ne dersin?" dedi. "Lowell Spinners, belki?"

Başımı salladım. "Spinners'ın antrenörü Ricky Phillips ve o harika biri. Ayrıca, kendimi kandırmanın bir anlamı yok; ben şu anda lekeli bir malım. Profesyonel beyzbolda bir iş olmayacak. En azından herkes bunu unutana kadar -eğer *unuturlarsa*- ya da bir tür mucize gerçekleşene kadar."

"Bu tam bir saçmalık," dedi Astrid, birasını yere çarparak. "Atış yapsaydı muhtemelen dirseğini tamamen patlatacağını söyledin. Sen sadece işini yapıyordun. Morano'nun kötü bir gece geçirmesi senin suçun değil. *Onu* kovdular mı?"

"Anlatmaya çalıştığın şeyi anlıyorum ve bunun için seni seviyorum ama eminim Morano şu anda kötü muameleden payına düşeni alıyordur. Ve bu oluyor. Üzerinde çok büyük bir baskı vardı. Herkes günün sonunda sporcuların da birer insan olduğunu unutuyor." Şişemin üzerindeki etiketi çektim.

"Biliyorum! Morano *kesinlikle* bir insan. İyi bir insan. Dün gece attığı her berbat atışta onu izlerken keyif aldım," dedi Astrid, bakışlarında parıldayan bir muziplikle. "Şuna ne dersin? Belki benimle Toronto'ya gelebilirsin. Senin şeker annen olabilirim."

Gözlerimi kısarak Astrid'e baktım ve biramdan uzun bir nefes çektim. "Sen bir meleksin ama benim tipim değilsin."

Saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve kirpiklerini kırıştırdı. "Herkesin tipi olduğumu sanırdım."

"Çok güzelsin." "Bu adil."

Yeni şişeler açtık ve birlikte tokuşturduk, sonra sadece uzun süreli arkadaşların sahip olabileceği türden rahat bir sessizliğe büründük.

"Ayrıca, babamı o kadar uzun süre ziyaretçisiz bırakamam. Ama bir şeylerin peşinde olduğunu düşünüyorum. Biraz şehir dışına çıkmak iyi olabilir," dedim. "Bir kızın yüzüne ancak o kadar çok tükürülür ki, bir ortam değişikliğine ve yeni bir fırına ihtiyacı olur. O kadar çok derken, bir taneden bahsediyorum. Bir kere çok fazla oldu. Ayrıca, Vitales'e girmemin kıyamete kadar yasak olduğuna eminim. Patrick'le Trader Joe'da karşılaşma fikri de hiç cazip değil."

Astrid bir ıstakoz ekmeği daha kaptı ve bir ısırık aldı.

"A n l a d ı m ," dedi, ağız hâlâ yarı doluydu. Yutkunmasını bekledim.
"Saklanmak ve kendini yeniden keşfetmek için mükemmel yer neresi?"

"Bunun bana bir şey ifade etmesi mi
gerekiyor?" Astrid gözlerini kıstı.

Ellerimi kaldırdım. "Tamam. Bilmiyorum, Vegas mı?"

"Bu çok saçma. Vegas, Britney Spears konseri izlemeye gittiğin ve bir şekilde evli ve beş parasız olarak uyandığın yerdir. Hayır. Saklanmak için gittiğin yer New Hampshire."

"Kaç bira içtin sen?" diye sordum. "New Hampshire'a yürüyüş yapmak ve satış vergisi olmadan bir şeyler satın almak için gidiyorsun. Bu tam olarak dönüştürücü bir şey değil."

"Doğru değil. Ayrıca yeterince bira da içmedim. Ama bu konumuzun dışında." Bir şişe daha çıkardı ve çiftlik masasının kenarını kullanarak kapağını tek bir yumuşak ve hafif hırçın hareketle kapattı. "Birinci sınıfta başımı nasıl belaya soktuğumu hatırlıyor musun?"

"Öyle mi?" Nasıl unutulabilir ki? Astrid on altı yaşındayken anne ve babası acımasız bir boşanma süreci yaşamış, Astrid'in baş etme stratejisi annesinin ağır kesicileri ve Faneuil Hall'da gerçek bir kovalamacayla sonuçlanan oldukça kötü bir hırsızlık alışkanlığı olmuştu. Ailesi onu lisenin geri kalanı için New Hampshire'daki yatılı okula göndermişti. O zamanlar yıkılmışım ve hayatımın en yalnız iki yılı olacağından emin olduğum şey için kendimi hazırlamışım. Gitmesinden yaklaşık bir ay sonra babam arabasını ödünç vererek onunla Concord'da Bread & Chocolate'ta buluşmama izin verdi ve karşısında otururken uzun zamandır olmadığı kadar mutlu ve kendinde olduğunu görebiliyordum. Bu yüzden ona minnettardım ve üniversitede birlikte oda arkadaşı olacağımız günleri geri saymaktan memnundum.

Ben anılarımda kaybolurken Astrid telefonuyla oynuyordu. Yüzüme doğru itti.

The Monadnock School yazısı ve bir dağ manzarası belirene kadar parlak ekrana gözlerimi kısarak baktım. "Gittiğin yatılı okul mu? Anlamadım."

"Her yıl tiyatro bölümüne bir gemi dolusu para bağışlıyorum, bu yüzden tüm e-postaları alıyorum. Geçenlerde bir tane gördüğümü hatırlıyorum, halihazırda devam etmekte olan okul yılı için bir öğretmen pozisyonu açtıklarını söylüyordu."

"Burası bir sanat okulu değil mi?"

"Spor takımları var. Sadece çok iyi değiller." " 'Çok iyi değiller' mi? Ne demek bu?"

"Berbatlar, tamam, ama bu önemli değil. Bu senin cevabın."

"Bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum. New Hampshire'daki bir okulda eğitim işi sorunlarımı nasıl çözecek?"

"Yatılı okul," diye düzeltti Astrid.

"Ve?"

"Ve yatılı bir okulda çalışan herkes lojman sahibi olur, ukala." Astrid oturduğu sandalyede arkasına yaslandı, yüzüne kendini beğenmiş bir gülümseme yayıldı.

İkna olmam için birkaç bira daha içmem gerekti. Astrid orayı ne kadar çok sevdiğini şiirsel bir dille anlattı. Doğayı, toplumu, temiz dağ havasını, okulun psikoloğuyla saatlerce süren terapiyi. Okulun hayatını değiştirdiğini söyledi. Temizlenmiş, hayat boyu sürecektir dostluklar kurmuş ve onu kariyerine götüren sanat sevgisini geliştirmişti. Gerçekten iyi bir kariyer. Şu anda keyfini çıkardığımız manzaraya sahip bir çatı bahçesine sahip olmanızı sağlayan türden bir kariyer. Astrid bu dünyaya oyunculuk yapmak için gelmişti. Benim Red Sox için çalışmam gibi.

Tanrım, Astrid çok etkileyiciydi. İnsanların onu ekranda görmeyi sevmesine şaşmamalı. Okul hakkında konuştukça, okulun benim ders dışı hayatımı da değiştirip değiştirmeyeceğini merak etmeye başladım. Ayrıca, doğruyu söylemek gerekirse, biralar biraz fazla kolay içiliyordu ve başlangıçta çok içen biri olmadığım için, oldukça sert vuruyorlardı.

"Ben seçkin bir mezunum," dedi Astrid. İçkilerin verdiği enerjiyle çatısının etrafında dans etmeye başlamıştı ve podyum pozu ile arabesk arası bir şey yapıyordu. "Referans olarak ben varken, sen çok şanslısın."

"Tamam," diye cevap verdim, gevelememeye çalışarak. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Yapacağım. Nasıl başvuracağım?"

"Telefonumdan onlara e-posta gönderebilirim. Muhtemelen daha sonra CV'ni falan isteyeceklerdir."

Bunun sabaha kadar beklemesi gerektiğini düşündüm ama Astrid çoktan galamaya başlamıştı.

"Sana sorunu çözebileceğimi söylemiştim!" dedi muzaffer bir edayla. "Senden bir an bile şüphe etmedim."

Sabah uyandığımda, küçük bir aşk koltuğunda uyuduğum için ağrım vardı ve çatının kenarında parlayan güneş gözlerimi siper etmemi gerektirecek kadar sıcaktı. Akşam tam da kendimi daha iyi hissetmek için ihtiyacım olan şey olmuştu, tabii akşamdan kalmalığımı saymazsak.

Karşımda Astrid bir kanepeye uzanmış, saçları bir hale gibi etrafına yayılmış, ağzının kenarında tek bir salya birikintisi vardı. Midem guruldadı.

"Hey, Astrid," diye fısıldadım. "Simitli sandviç ister misin? Gidip Dunkin's'ten alabilirim."

Doğrulup oturdu. "Gelmiş geçmiş en iyi oda arkadaşı," dedi. "Bana buzlu kahve lazım. Ekstra kremalı, ekstra şekerli. Ve sandviçime pastırma istiyorum."

Telefonu çaldı ve ekrana baktı. "Tahmin et ne oldu güzelim," dedi esnemesini bastırarak. "Eğer istersen iş senindir."

İstiyor muydum? Bilmiyordum. Arabadayken telefonumdan okulun web sitesini açtım. Atletizm programı sayfasına bir göz atmak, Astrid'in bu tohumu atmasına izin verirken ne düşündüğümü sorgulamama yetti. Ama kahvaltımı bitirdiğimde, kararsızlığıma rağmen kabul edeceğimden oldukça emindim. İşler genellikle kendiliğinden yoluna girerdi - belki de cansız atletizm programlarını özel bir şeye dönüştürebilir ya da beni tekrar büyük liglere sokacak harika bir araştırma yapma fırsatını değerlendirebilirdim. Ayrıca, babamın Sommerset Meadows'taki odasındaki yatağa uzanmak istemediğim sürece başka uygun seçenek yoktu. Burada benim için hiçbir şey kalmamıştı. En azından şimdi değil, bir tür geri dönüş sahneleyene kadar değil. Bir yolunu bulacaktım. Ben hep çözerim. Bu arada, temiz dağ havası ve bedava bir dairenin zararı olmazdı ve -iyi bir umut ışığını sevmelisiniz- çoktan toparlanmıştım.

Fotoğraf: Thomas Hubscher

Libby Hubscher bir yazar ve bilim insanıdır. Brunswick, Maine'deki Bowdoin College'da biyoloji okumuş ve North Carolina State University'den moleküler toksikoloji alanında felsefe doktorası almıştır. Çalışmaları çevrimiçi olarak ve ders kitaplarında, bilimsel dergilerde ve edebiyat dergilerinde yer aldı. "The Unwelcome Guest" adlı kısa öyküsü Wigleaf Top için uzun listede yer aldı. 2018'de 50 yaşında. Kocas, iki küçük çocuğu ve bir sürü evcil hayvanıyla Kuzey Carolina'da yaşıyor.

LIBBY HUBSCHER'I ONLINE ZİYARET EDİN

LibbyHubscher.com

LibbyHubscher

LibbyHubscher

LibbyHubscher

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What
okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

